

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a best friends book club novel

disrespectfully yours

jennifer chipman

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Saygılarımla

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü #2

Jennifer Chipman

Telif Hakkı© 2022 Jennifer Chipman

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

*Büyürken süper kahramanlara aşık olan herkese. Umarım inek tarafınızı asla saklamazsınız.
Onu kucaklayın.*

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı İthaf	
Çalma Listesi	
PROLOGUE	
ONE	
İKİ ÜÇ	
DÖRT	
BEŞ	
ALTI	
YEDİ	
SEKİZ	
DOKUZ	
ON ON	
BİR ON	
İKİ	
ON ÜÇ ON DÖRT	
ON BEŞ BEŞ	
YIRMI ON ALTI	
ON YEDİ	
YEDİ ON SEKİZ	
ON DOKUZ	
YIRMI YIRMI	
BİR YIRMI	
YIRMI İKİ YIRMI	
ÜÇ YIRMI DÖRT	
ALTI YIRMI	

[YIRMI SEKİZ](#)
[YIRMI DOKUZ](#)
[OTUZ](#)
[OTUZ-BİR](#)
[OTUZ-İKİ](#)
[OTUZ-ÜÇ](#)
[OTUZ-DÖRT](#)
[OTUZ-BEŞ](#)
[OTUZ-ALTI](#)
[OTUZ-YEDİ](#)
[SONSÖZ](#)
[GENİŞLETİLMİŞ EPILOG](#)
[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

Çalma Listesi

[Spotify Çalma Listesi](#)

1. You're Such A - Hailee Steinfeld
2. Çirkin Kalp - G.R.L.
3. Muhteşem - Taylor Swift
4. Kadın - Harry Styles
5. ...Hazır ? - Taylor Swift
6. Cilt - Sabrina Carpenter
7. Şeytanla Dans - Demi Lovato
8. Düşman - Andrew Belle
9. How You Get The Girl - Taylor Swift
10. Love The Way You Lie - Eminem, Rhianna
11. Into You - Ariana Grande
12. ...Hazır ? - Taylor Swift
13. Burnin' Up - Jonas Brothers
14. Starving - Hailee Steinfeld, Grey, Zedd
15. Delicate - Taylor Swift
16. Bela Olduğunu Biliyordum. - Taylor Swift
17. Stil - Taylor Swift
18. Every Single Time - Jonas Brothers
19. Elbise - Taylor Swift
20. seks - EDEN
21. Kendimi Daha Çok Seviyorum - Lauv
22. Hala Sıkılmadınız mı? - Wallows, Clairo
23. sana alıştım - mxmtoon
24. Ten - Rhianna
25. Video Oyunları - Lana Del Rey
26. Sanırım Biliyor - Taylor Swift
27. You're My Best Friend - Queen
28. Ne İstiyorsan Onu Ara - Taylor Swift
29. I Won't Say (I'm In Love) - Susan Egan
30. Yanlış Yön - Hailee Steinfeld

31. Karanlıkta Aşk - Adele
32. The Way I Loved You - Taylor Swift
33. Senden Nefret Ediyorum, Seni Seviyorum - Garrett Nash, Olivia O'Brien
34. aldatmaca - Taylor Swift
35. Fade - Lewis Capaldi
36. Barış - Taylor Swift
37. Love Me Like You Do - Ellie Goulding
38. Ağacın Altında - Kelly Clarkson
39. Yeni Yıl Günü - Taylor Swift

PROLOGUE

Kimden:

ceo@willamettetech.com Tarih:

13 Nisan 2020 saat 1:49 Kime:

#WillametteTech

Konu: Şirkete Hoş Geldiniz!

Merhaba Ekip!

Pazarlama ekibimize yeni katılan Angelina Bradford'a hoş geldin demek için hepinizin bana yardımcı olmasını istiyorum. Angelina bize PNW Marketing Co. şirketinden katılıyor.

İyi günler dilerim.

Alexander Larson

Kimden: ceo@willamettetech.com

Tarih: 20 Ağustos 2020, 11:33 AM

Kime: #WillametteTech

Konu: Şirkete Hoş Geldiniz! İyi günler!

Ekibimize yeni bir katılım daha olduğunu duyurmaktan heyecan duyuyorum: Benjamin Sullivan, Kontrolörümüz olarak aramıza katılıyor. Benjamin son 5 yılını KPMG için çalışarak geçirdi ve burada olmasından mutluluk duyuyoruz.

Hoş geldin,

Benjamin! Alexander

Larson

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com

Tarih 16 Eylül 2021, saat 12:04 Kime:

a.bradford@willamettetech.com Konu

Bilgi İhtiyacı

Bayan Bradford,

Geçen yılki sosyal medya kampanyalarını sizin yönettiğiniz söylendi. Önemli ayrıntıları kaçırdığımı fark ettiğim için bütçeler ve harcamalar hakkında ek bilgi almak üzere e-posta gönderiyorum.

Sizinle kısa zamanda görüşmek isterim. Benjamin Sullivan

Kimden:

a.bradford@willamettetech.com Tarih:

16 Eylül 2021, saat 2:12 Kime:

b.sullivan@willamettetech.com Konu:

RE: Bilgi İhtiyacı Merhaba Bay

Sullivan,

Başlangıçta sunulan tüm belgelerin yanı sıra kampanyalar bittikten sonraki raporları da içeren bir belge ekledim. Sanırım bunların oldukça kapsamlı bir şekilde belgelendiğini göreceksiniz.

Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin. Önümüzdeki hafta bir konferans için şehir dışındayım, bu nedenle yüz yüze görüşemiyorum ancak sorularınızı e-posta yoluyla yanıtlamaktan memnuniyet .

Angelina

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com

Tarih: 02 Mayıs 2022, 1:38 PM

Kime:

a.bradford@willamettetech.com

Konu: Bugünkü Toplantı

Bayan Bradford,

Bugünkü toplantılara ilişkin raporunuzu gözden geçiriyordum ve belgede birkaç hata fark ettim. Onları kırmızıyla vurguladım ve belge şirketin geri kalanına gönderilmeden önce düzeltebilmeniz için bu e-postaya ekledim.

Benjamin Sullivan

Kimden: a.bradford@willamettetech.com

Tarih: 02 Mayıs 2022, 1:50 PM

Kime:

b.sullivan@willamettetech.com

Konu: RE: Bugünkü Toplantı Ben-

Sana Ben diyebilirim, değil mi?

Çalışmalarım ile ilgili düzeltmeler göndermenize gerçekten ihtiyacım yok. Söz veriyorum, ben yetkinim ve ne yaptığımı biliyorum.

Saygıları

mla,

Angelina

Kimden:

b.sullivan@willamettetech.com Tarih:

28 Temmuz 2022, saat 9:43

Kime: a.bradford@willamettetech.com

Konu Bütçe Teklifi Sonucu

Bayan Bradford,

Bölümünüzün bütçe teklifinin en geç yarına kadar teslim edilmesi gerektiğini bildirmek için yazıyorum. Lütfen en kısa zamanda bana ulaştırın.

Teşekkürler,

Benjamin Sullivan

Kimden: a.bradford@willamettetech.com

Tarih: 28 Temmuz 2022, 16:05 PM

Kime:

b.sullivan@willamettetech.com

Konu: Bütçe Teklifi

Benjamin,

Departmanımın bütçe teklifini bu e-postanın ekinde bulacaksınız.

Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana e-posta göndermekten çekinmeyin. Angelina

BİR

Angelina

Ondan nefret ediyorum," diye inledim en iyi arkadaşım Gabrielle'e. Masamda oturmuş, bacaklarını altından sallayarak en son reklam kampanyası fotoğraflarımı karıştırıyordu.

"Ang," diye gözlerini devirdi Gabrielle. "Bu adamı *tanımıyorsun* bile; sana hatırlatabilir miyim? Onunla hiç yüz yüze tanışmadın bile."

Dürüst olmak gerekirse, son bir yıldır onun hakkındaki şikâyetlerimi dinliyordu. Lanet e-postalar başladığından beri. Adam beni nasıl sinirlendireceğini biliyordu, bu çok açıktı. Her zaman çabuk sinirlenen, kolay öfkelenen biriydim ama onun bir sözü bütün günümü mahvedebilirdi. Bir. Berbat. Bir kelime.

Her nasılsa, bunca zaman ofisine gitmekten veya onunla kahve içmek için buluşmaktan kaçınmayı başarmıştım. Ne zaman işle ilgili projeler veya harcamalar hakkında konuşmaya çalışsa, hepsini e-postalar üzerinden hallediyordum. Olgun, profesyonel bir yetişkin gibi. Bunun için kendimle gurur duyuyordum, çünkü sözleri yüzünden ona bu kadar kızdıysam, yüzünü gördüğümde daha ne kadar kötü olabilirdi? Neye benzeyebileceğini hayal etmeme bile izin vermemiştim.

Bu yarı doğruydı. Kendine o kadar güvensizdi ki bunun acısını başkalarından çıkarmak zorunda kalan çirkin bir adam hayal etmek hoşuma gidiyordu. Her iki durumda da, kırılğan bir ego hakkında konuşun. Tecrübelerime göre, tüm zamanlarını başkalarını yermekle geçiren insanlar, kendilerine güvenleri olmayan insanlardı - ki bu da benim etrafımda olmasını istediğim türden bir insan değildi.

Öfkelendim ve Gabbi fotoğrafları yere bıraktı. "Tamam, ama ciddi, şunu dinle," dedim ve birkaç dakika önce ondan aldığım e-postayı açıp yüksek sesle okudum.

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022 saat 3:56 Kime:

a.bradford@willamettetech.com Konu

Departman Bütçesi

Sevgili Bayan Bradford,

Ekli bütçe reddedilmiştir.

Lütfen kırmızıyla vurgulanmış olarak görülebilecek uygun düzeltmeleri yaptığınızdan emin olun, doğru formatta olduğundan emin olun ve ardından bana yeniden gönderin.

Seninkiler,

Benjamin Sullivan

"Ona gönderdiğim hiçbir şeyi neden onaylamadığını anlamıyorum! Ve yapmam gereken tüm değişikliklerin altını kırmızıyla mı çiziyor? Bunu kim yapar ki?"

Gabbi başparmağının tırnağını çiğnerken e-postaya baktı. "Bir nedeni olmalı, Angelina."

"Evet, hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı," diye mırıldandım. "Gabbi, ciddi. Gerçekten bir tane olsaydı *şimdiye* kadar bulurdum diye düşünüyorum."

Omuz silkti ve masamın üzerindeki yapışkan notlarla oynadı. "Neden Nicolas'a sormuyorsun? Ne de olsa Benjamin'in patronu o."

Nicolas üniversiteden en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve şirket sahibinin oğluydu. Kendi umutları ve istekleri vardı: Babası emekli olduğunda şirketin başına geçmek istediğini biliyordum. İkimiz de işletme derslerinde birlikte otururken bile hep bunun hakkında konuşurduk. Benden bir yıl ilerideydi ve mezun olduğunda aile şirketine katılmış, babasının istediği pozisyonu ona vermesini istemediği için basamakları tırmanmıştı.

Sonunda Nicolas, Benjamin Sullivan'ın (tahmin ettiğiniz gibi) yerine Mali İşler Müdürü olarak terfi etti. Biliyordum çünkü Nic bana her şeyi anlatmıştı ama bu Benjamin'in bu konuda bir pislik gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Her şeyi. Burada hepimiz yetişkindik, tekliflerim hakkında bana kaba e-postalar göndererek ne yapmaya çalışıyordu?

Belki de bu onun için garip bir ön sevişme biçimiydi. *Eve gidip otuzbir önce Angelina'yı kızdıralım!* Bu tavrıyla hiçbir şey elde edemeyeceği kesindi.

Bu düşünce beni ve Gabbi'nin bana tipik "Ben senin en iyi arkadaşınım, beni dinlemelisin" bakışını attığı günümüze geri döndürdü. Bu konuda çok iyiydi. Beni okumakta da çok iyiydi. "Sen kimin bu arada? bütçem konusunda onunla gidip geliyorum. Gerçekten Nicolasın gelip sorunumu çözmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Hayal kırıklığı içinde iç çektim.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Bunu kendim çözeceğim."

"Pekâlâ. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gabbi masamdan kalkıp insan kaynakları departmanındaki ofisine doğru ilerlerken nefesimi verdim. Tekrar yalnız kaldığımda kendimi toparladım ve önümdeki klavyeye odaklandım. Başka bir e-postanın zamanı gelmişti. Bu pislikten cidden bıkmıştım.

Kimden: a.bradford@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022, saat 4:17 Kime:

b.sullivan@willamettetech.com Konu:

RE: Departman Bütçesi

Sevgili Benjamin,

Neredeyse bir aydır bu bütçe üzerinde gidip geliyoruz. Vurgulanan bölümleri gözden geçirdim ve hepsinin doğru olduğundan emin oldum.

Burada herhangi bir ilerleme kaydedemediğimize göre, onaylanamayacak gibi görünen şeyin ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz?

Departmanımın bunun sonuçlandırılmasına gerçekten ihtiyacı var, böylece gelecek yıl için pazarlama kampanyalarımızı bir araya getirebiliriz. Böyle şeyler ucuz değil.

Teşekkür

ler,

Angelina

Birkaç dakika sonra yanıtı geldiğinde çantamı toplayıp eve dönmeye hazırlanıyordum.

Kimden? b.sullivan@willamettetech.com

Tarih 02 Eylül 2022, saat 4:21 Kime:
a.bradford@willamettetech.com
Konu: RE: Departman Bütçesi Sayın
Bayan Bradford,
Önümüzdeki yıl için tüm departmanların bütçelerini %20 oranında
azaltmalarını öneriyoruz. Lütfen buna göre ayarlayın.
Ayrıca, biçimlendirmenin doğru olması için bir şablon
ekledim. Sizin olsun,
Benjamin Sullivan

Cidden mi? Bunun nereden çıktığını merak ediyordum, çünkü kârlılığımızın zarar görmediğini biliyordum. Aslında, tam tersiydi. Hatta tam tersiydi. Yazılım sistemlerimiz ve uygulamalarımız geliyordu ve büyümemizi sürdürmek için sürekli yeni ve yenilikçi fikirler üreten harika bir tasarımcı ve programcı ekibimiz vardı. Sadece tüketicilere veya işletmelere yönelik yazılımlara odaklanmıyorduk, her ikisi için de departmanlarımız vardı. Her iki durumda da bu bütçeye ihtiyacım vardı, böylece onları *gerçekten* satabilirdik. Bir ürün ne kadar iyi olursa olsun, kimse bilmiyorsa onu satamazdınız. Gözlerimi devirerek bilgisayarımı kapatmadan önce hızlıca bir yanıt daha yazdım.

Kimden: a.bradford@willamettetech.com
Tarih: 02 Eylül 2022, 16:30 Kime:
b.sullivan@willamettetech.com Konu:
RE: Departman Bütçesi
Sevgili Benjamin,
%20, gerçekten
mi?
Sanırsınız ki şirket batıyor. Biz yüksek kârlı bir yazılım şirketiye ve maliyetleri bu kadar düşürerek zirvede kalamayız.
Bunu ne kadar saçma bulsam da, gerekli değişiklikleri yapmak için çalışacağım. Yeni bütçe Pazartesi günü eklenecektir.
Biçimlendirmenin doğru olduğundan emin olacağımı bilmek sizi memnun edecektir.
Daima,
Angelina

İş telefonum çaldığında daha ofisimden bile çıkmamıştım. Burada olmak *istediğinden* çok daha geç olmasına rağmen, çoğu insanın erken ayrıldığı bir *Cuma günü* (iyi bir iş / yaşam dengesi ihtiyacını gerekçe göstererek), aşağıya baktım. Başka bir e-posta için bildirim vardı.

"Tanrım, bu adamın e-postalarımaya yanıt vermekten başka yapacak daha iyi bir işi var mı?" Kendi kendime mırıldandım. Yine de açmaya karar verdim, bakalım bana dilbilgimin yanlış olduğu ya da yanlış noktalama işaretleri kullandığım gibi başka bir alaycı yanıt verecek miydi?

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com
Tarih: 02 Eylül 2022, 16:45 Kime:
a.bradford@willamettetech.com Konu:
RE: Departman Bütçesi
Sevgili Bayan Bradford,
teşekkür ederim.
Benjamin

Teşekkür mü edeyim? Bu kadar mı? Bu adamla uğraşmak inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Yine de gecemi mahvetmesine izin vermeyecektim. Gabbi, Nicolas ve benim bara gitme planlarımız vardı; üçümüz uzun zamandır ilk kez dışarı çıkacaktık ve Benjamin Sullivan'ın küstahlığı ofiste sınırlı kalacaktı.

Ancak hayal kırıklığımı bir şekilde dışa vurmam gerekiyordu, bu yüzden ne yazık ki taslaklarımda kalmak zorunda olan bir e-posta yazdım.

Kimden: a.bradford@willamettetech.com
Tarih: 02 Eylül 2022, saat 16:47 Kime:
b.sullivan@willamettetech.com
Konu: RE: Departman Bütçesi (TASLAK) Sen bir
pisliksin.
, Angelina.

~ ~ ~

"Yani." Kalabalık barın ortasındaki yüksek masanın etrafında otururken bira bardağını dudaklarıma götürerek başladım Gabbi henüz gelmemişi - biraz gecikeceğini mesajla bildirmişti, bu yüzden Nicolas ve ben onu beklerken arayı kapatmaya çalışıyorduk. Normalde birlikte gelirdik ama o

Ona gideceğimi ve onsuz gitmemi söylediğimde odasında bir şey üzerinde çalışıyordu.

Nicolas bir kaşını kaldırdı. "*Ne olmuş yani?*"

"Yeni bir şey var mı?" Elimdeki bardağı masaya bırakıp kollarımı kavuşturarak sordum.

"*Benimle mi?*" Sesi şaşkındı, sanki hayatında benim bilmediğim bir şey olması mümkün değilmiş gibi. Tamam, beni kandırmıştı, çünkü muhtemelen işiyle çok meşgul olduğu için hayatıyla ilgili herhangi bir güncelleme yapamadığını biliyordum.

Ona Benjamin Sullivan'ı ve neden böyle bir pislik olduğunu sormak istemiyordum, gerçi bu beni içten içe öldürüyordu. Nicolas'a onunla ilgilendiğimi ya da bunun gibi çılgınca bir şey yaptığımı düşündürmenin bir anlamı yoktu.

"Pekala." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yeni bir asistanım var. Babam onu korkutmadan bu asistanı tutabileceğimi umuyor." Buna ikimiz de güldük.

Nicolas çapkın biriydi ve birkaç asistanının onun benmerkezci kişiliğine katlanamadıkları için işten ayrıldıklarını biliyordum. Ayrıca bazılarının CEO'nun oğluyla yatmaya çalıştığından da şüpheleniyordum. Ve Nicolas fetihlerini paylaşmaktan mutlu olabilirdi, ama asistanıyla yatma riskini almasına imkân yoktu.

"Ayrıca, babam bir tür şirket toplantısı planladı. Sanırım büyük bir duyuru yapacak." Kafasını kaşdı. "Bana ne olduğunu söyleyeceğinden değil elbette, ama içimde bir his var."

"Şirketin geri çekilmesi mi?" Bu çok özel ayrıntıya odaklanırken inleme dürtüsüne direndim. "Bize beyin fırtınası fikirleri ve güven düşüşleri gibi aptalca şeyler yaptırdıkları yer mi?"

Nic bana baktı. "Evet, Ang. Aptalca takım kurma egzersizleri yapabilmemiz için dağ başında cennet gibi bir tatil köyü kiralamak istiyor." Homurdandı ama şaka yaptığını düşünmüyordum. Aslında Alexander Larsen'in aklındaki şeyin tam olarak bu olduğundan emindim.

"Oh." Aptalca olduklarını düşündüğümü söylerken ciddiydim. "Sadece diyorum ki, e-posta yoluyla daha fazlasını başarabilecekken insanlar çoğu zaman böyle şeyler yapmak istiyor." Özellikle de Benjamin Sullivan. "Hem bu ne zaman olacak ki? Yakında hava soğumaya başlayacak ve ben *kesinlikle* dışarıda karda olmak istemiyorum."

"Sanırım bu ay içinde?" Nicolas omuz silkti. "Hafta sonu tüm detayları halledecek. Benim de gidip ona son keşfi yapmasında yardım etmem gerekiyor."

ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olun. Hafta içi olacak, bu yüzden hafta sonu gitme konusunda endişelenmeyin."

"Peki." Kaşlarımı çattım, "Herkes gidecek mi? Bütün şirket mi?" Gabbi'nin de orada olması elbette daha iyi olurdu ama o başını sallayarak umutlarımı kırdı.

"Sanırım sadece departman ve ekip başkanları. Şirketin en yüksek yüzdesine dayanıyor. Gerçi babam henüz kaç kişi olduğunu söylemedi."

Surat astım. "Yani, Gabbi yok." Henüz insan kaynakları ekibinin başı değildi.

Lanet olsun. En iyi arkadaşımı moral desteği için kullanabilirdim. "Muhtemelen hayır."

"Hayır Gabbi ne?"

İkimiz de masamıza yaklaşan Gabbi'ye doğru dönerken Nicolas mahcup bir ifadeyle sırtıttı. "Merhaba, Gabrielle. Babam bir şirket toplantısı planlıyor ama sadece bölüm başkanları ve üstü katılacak. O yüzden senin gidebileceğini sanmıyorum."

"Oh." Gabbi etkilenmiş görünmüyordu, kıvrık kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. "Sorun değil. Zaten bu tür şeyleri pek sevmem. Bir grup takım elbiseliyle vakit geçirmek zorunda kalmak mı? Hayır, teşekkürler. Bir kitapla vakit geçirmeyi tercih ederim." Sonra bana döndü ve dirseğiyle beni dürttü. "Hey, sence e-posta arkadaşın da orada olacak mı?"

"Gabbi," diye uyardım ama bu Nic'in merakını uyandırmaya yetti. "E-posta arkadaş mı?"

"Evet," dedi Gabbi, bakışlarımı görmezden gelerek. "Benjamin Sullivan bütün gün onunla mailleşip durdu. Aylardır, gerçekten."

Yorumunun imaları karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. "*Bütçe hakkında,*" diye hızla ekledim, Nicolas'ın ilgisini fark edince. "Adamla hiç tanışmadım bile. Sadece işle ilgili konularda e-postalaştık. Dürüst olmak gerekirse, tam bir pislik." Çevrimiçi yazışmalarımızdaki pek de dostane olmayan tavrını düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Sanırım onunla birkaç hafta içinde tanışabilirsin," diye güldü Nicolas. "Eminim orada olacaktır. Babamın yerine CEO'luk görevini devraldığım da benim yerime geçmesi neredeyse kesin gibi. Eminim ilk seferinde pas geçildiği için hâlâ kızgındır."

Aman Tanrım. Bu eğlenceli bir şirket toplantısı olacaktı. Olmayacaktı.

"Ben açlıktan ölüyorum," dedi Gabbi ve menüyü çıkarıp taradı. "Başka simit isteyen var mı? Ben gidip bira sipariş edeceğim."

"Bana bir tane daha getir," dedim, son bir yudumla içkimin son damlalarını bitirirken. Eğer şeytanın yanında bir hafta geçirmek zorunda kalacaksam

bundan çok daha fazla alkole ihtiyacım var.

İKİ

Angelina

Kızların hepsi Gabbi'yle benim evimizdeki mutfak masasının etrafında toplanmıştı; akşam yemeği için bir kafede ya da restoranda buluşmadığımız nadir zamanlardan biriydi. Hepimiz üniversiteden beri arkadaştık ve hala haftada en az bir kez takılmaya çalışıyorduk. Haftalık buluşmalarımız en sevdiğim anlardan bazılarıydı ve her zaman onları görmeyi dört gözle beklerdim.

Bu hafta Gabbi onu yalnız bırakacağım için söyleniyordu. "Bütün bir hafta yok olacağına inanamıyorum," diye sızlanıyordu.

"Senin gidemeyeceğine inanamıyorum," dedim, hemen arkasından inleyerek. "Bir hafta boyunca sensiz ne yapacağım ben?"

Charlotte ve Noelle bize sanki ikimiz de aklımızı kaçırmışız gibi baktılar. Belki de *öyleydik*, ama her günü en iyi arkadaşınızla geçirmenin -birlikte çalışmanın, birlikte yaşamının- beş tam gün bile olsa ayrı kalma fikrini kesinlikle korkunç kılan bir yanı vardı.

"Eminim idare edersin," diye güldüm. Yapardı da, onu tanırdım. Son ilişkisi bittiğinden beri çok azalmış olsa da her zaman bir şeyler yapardı. "Olmazsa, her zaman kitaplar var."

Bazı insanlar ev arkadaşlarından nefret eder, bazıları da en iyi arkadaşlarıyla birlikte yaşayamazdı. İkimiz de o değildik. Bu kadar yakın bir arkadaşlığımız olduğu ve birlikte yaşadığımız için mutluydum. Gabbi ve ben işten eve gelir, bir şişe şarap açar ve sırayla akşam yemeği hazırlarken günlerimiz hakkında dertleşirdik. Ya da dışarıdan yemek sipariş ederdik. Dondurmayı çıkardığımızda tüm bahisler kapanırdı.

Arkadaşlığımız üniversitenin ilk yılında, yurt odama girdiğimde Gabrielle'i yerde oturmuş, bir kutu dolusu kitabı kitaplığına yerleştirirken bulmamla başladı.

"Sadece en sevdiklerimi getirdim," demişti mahcup bir ifadeyle, oysa toplamda yirmi kadar kitap getirdiğinden oldukça emindim. Bu koleksiyon yıl geçtikçe büyüdü ama aşk romanlarına olan sevgimi ilk kez o zaman keşfettim. En sevdiklerini benimle paylaşırdı, ben de onları yalayıp yutardım ve sonra ikimiz de tekrar okurduk. İyi bir sistemdi.

"Merhaba," dedim elimi uzatarak. "Ben Angelina. Oda arkadaşın." Elimi tuttu ve sıktı. "Ben Gabrielle. Ama bana sadece Gabbi. Ya da Gabs. Kimse bana tam ismimle hitap etmez." Burnunu biraz kırıştırdı.

Güldüm. "Bu duyguyu bilirim. Çoğu insan bana Ang ya da Lina der."

O andan itibaren birbirimizden ayrılamaz olduk. Aynı gün, koridorun tam karşısındaki odayı paylaşan kızlarla tanıştık ve sonra dördümüz her şeyi birlikte yaptık. Son iki yılımızda kampüs dışında bir eve taşınmadan önce iki yıl boyunca yurttta kaldık. Farklı bölümlerden olmamıza rağmen kitaplar ve filmler üzerinden birbirimize bağlandık ve her şeyi birbirimizle paylaştık. Her zaman paylaştık. Mezun olup ilk işimize başladığımızda bile sürekli iletişim halindeydik.

O zamanki erkek arkadaşıyla bir yıllığına New York'a taşındığında Noelle'i bir süreliğine kaybettik. Geri döndüğünde haftalık kitap ve kahve buluşmalarımıza başladık ve o zamandan beri hiçbirini kaçırmadık. Ama dürüst olmak gerekirse, daha çok Charlotte ve Gabbi gibi, kitaplarla iç içe yaşayan kızlarımız bize tavsiyelerde bulunurken, Noelle ve ben sadece haftalık kitap sayımızı tutturmaya çalışıyorduk.

Noelle bu yaz yüksek lisansını tamamladıktan sonra yeni bir işe başladı ve artık Alma Mater'da Öğrenci Danışmanı olarak çalışıyordu. Profesör sevgilisi Matthew'u sevdiği kadar bu işi de seviyordu. Mutlu olduğu için mutluydum. Hepimiz onun Matthew'a olan ilgisiyle -ve duygularıyla- savaşmasını izlemiştik ama neyse ki her şey yoluna girmişti ve şimdi ikisi birbirlerine her zamankinden daha çok aşıktı. Artık mutlu bir şekilde birlikte yaşıyor, üniversitede çalışıyor ve tatlılıklarıyla geri kalanımıza işkence ediyorlardı.

Peki ya ben? Hâlâ zirveye çıkmak için mücadele ediyor, nihai hedefim olan Pazarlama Müdürü olmak için çalışıyordum. Üniversiteden sonra Portland'da bir pazarlama ajansında çalışmaya başlamıştım, ancak iki yıl sonra Nicolas benimle birlikte bir teknoloji firmasının pazarlama ekibi için bir mülakat ayarladı.

Gabbi çalıştı ve gerisi tarih oldu. Artık departmanımın başındaydım ve doğrudan CMO'ya bağlı olarak çalışıyordum. Ve evet, patronumu mutlu etmek için kesinlikle her şeyi yapabileceğim noktaya kadar onun işine çok imreniyordum. *Çok* fazla çalışmama rağmen bir ton fazla mesai yapmak gibi.

Hayır demekte sorun yaşıyor olabilirim. Sürekli bekar olmamın nedeni de bu olabilirdi, çünkü bir ilişkiye benzer bir şey başlatmaya çalışacak ne zamanım ne de enerjim vardı. Elbette, orada burada birkaç kaçamak yaşadım ama hiçbirini bağlanmaya degecek türden değildi.

Şimdiye kadar bakıp da daha fazlasını istediğim bir erkek olmamıştı. Sarılmayı ya da seks yapmayı arzuluyor değildim. Sonuçta kendi başımın çaresine bakabilirdim.

"Bu ayın sonundaki doğum günüm için planlar yapmamız gerektiğini unutm," dedi Charlotte ve beni düşünce zincirimden kopardı.

"Hâlâ Gabbi'nin partisinin etkisinden kurtulamadım," diye Noelle. Geçen hafta sonu onun doğum gününü kutlamıştık ve hepimiz *biraz* fazla içmiş olabilirdik. Yirmi altı yaşında olsak ne olurdu? Eğlenmiştik.

Charlotte güldü. "*O kadar* yoğun bir şeye ihtiyacım yok, söz veriyorum. Sadece pedikür gibi bir şey düşünüyordum ve bir şaraphaneye falan gidebiliriz. Noelle, istersen Matthew'u da getirebilirsin." Durakladı. "Daniel da muhtemelen gelecektir." Hepimiz aynı şeyi düşünerek ona şüpheyle baktık.

Daniel benim kardeşimdi, bizden bir yaş büyüktü. Üniversite birinci sınıftayken Charlotte'la arkadaş olmuştu. Kardeşimin sessiz ve beceriksiz bir mühendis olduğunu bildiğim halde Charlotte'la bu kadar yakınlaşmış olmaları bazen beni hâlâ şaşırtıyordu. Çok neşeliydi, sürekli konuşurdu ve her zaman pembenin bir tonunu giyerdi. Onun bale mayosuyla sınıftan eve dönüşünü izlerken birden fazla kez kendi kendime gülmüştüm.

Ama ne kadar uzun süredir arkadaş olmalarına rağmen, aralarında hiçbir şey olmamıştı. Sekiz yıllık arkadaşlıklarında bir kez bile birbirleriyle daha fazla şeyle ilgilendiklerini belirtmemişlerdi. Her zaman yemeğe giderlerdi - sadece ikisi-, Charlotte onu şehirde gezdirirdi ve boş zamanlarının çoğunu birlikte geçirirlerdi, ama hiç çıkmamışlardı. Ya da öpüşmemişlerdi.

En azından Charlotte'a göre. Ama ona güveniyordum ve aralarında bir şey olursa hemen bize söyleyeceğini biliyordum. Özellikle de hepimiz onunla sayamayacağım kadar çok dalga geçtiğimiz için; hatta benim

Annem bana neden hala birlikte olmadıklarını sormuştu. Son birkaç yıldır onunla telefonda konuştuğum kısa zamanlardan biriydi, ama yine de. Benim için çok meşguldü ve bunu uzun zaman önce kabul etmiştim.

"Elbette," dedi Noelle gerginliği bozarak. "Matthew'u getirmeye her zaman hazırım. Eğer sizin için de uygunsa?" Noelle, Gabbi ve bana baktı.

"değil. Biriyle çıkmadığımı biliyorsunuz."

Gözlerini devirdi. "Bunu söylediğim zamanı hatırlıyorum. Benim için pek işe yaramamıştı."

"Erkek arkadaşın biri," diye omuz silkti Gabbi. "Benim için fark etmez."

"Pekâlâ. O zaman anlaştık." Charlotte sırtıttı. "Doğum günü hafta sonu tamamdır."

Gecenin geri kalanını sohbet ederek, gülerек ve en sevdiğimiz kitap serileri hakkında teoriler üreterek geçirdik. Birbirimizi aynı kitaplara alıştırmış olmamız ve sonsuz bir sohbet kaynağımız olması hoşuma gidiyordu.

Noelle üzerinde çalıştığı kitabı getirmiş, çok kötü olmadığından emin olmak için bizden yardım istemişti - kız inanılmaz bir yazardı, ama kimseyi ilgilendirmeyen bir sahtekârlık sendromu vardı - ve hepimiz ona harika olacağına ve ona ihtiyacı olan tüm geri bildirimleri vereceğimize dair güvence verdik. Ona tüm kalbimle inandım. Ayrıca, erkek arkadaşının kitabın bir kısmını -yani seks sahnelerini- okuduğunu itiraf ettiğinde yüzünün kızarması gezegendeki en tatlı şeydi.

Bu kadınlar en iyi arkadaşlarım olduğu için çok minnettarım.

~ ~ ~

Saçlarımı omzumun üzerinden taradım, sonra arabamın kapısını kapattım ve check-in yapmak için dağın yamacındaki inziva yerinin ana kulübesine doğru yürüdüm. Oda anahtarlarını aldıktan sonra çantalarım için geri döneceğimi düşündüm, bavulumu iki kez çakılların arasında istemedim.

Bir haftalık kurumsal kaynaşma için seçebilecekleri yerler açısından, itiraf etmeliyim ki burası hiç de fena değildi. Yer çok güzeldi. Ne yazık ki, cep telefonlarının çekmediği, tamamen şebekeden uzak bir yerdi. Bunu ana kulübeye yanaşır yanaşmaz öğrendim ve kızlara sağ salım geldiğimi söylemek için mesaj atmaya çalıştım. Bu yüzden. Bu imkansızdı. Yirmi altı yaşındayken her hareketimi en iyi arkadaşlarıma bildirmem gerekmiyordu. Ama birilerinin nerede olduğumu bilmesi hoşuma gidiyordu, özellikle de bugünlerde ailemle nadiren konuştuğum için.

Ana binanın etrafına dağılmış bir düzine sallanan sandalyenin bulunduğu geniş bir sundurması vardı ve gölün olması gereken yere, arkaya doğru da devam ettiğini görebiliyordum. Bizi nereye göndereceklerini öğrendiğimden beri sadece biraz araştırma yapmıştım. tefecik derken, tesisle ilgili web sitesini okumaya aşırı odaklanmıştım: sahip oldukları tüm farklı konaklama seçenekleri (özellikle kalacağımız küçük kabinler), yapacağımız aktiviteler ve tabii ki sunulan olanaklar.

Şöyle bir şey var. Oregon'da büyüdüm - Milwaukie'de doğdum ve büyüdüm - ama kampçı bir kız değildim. Ya da bir glamping kızı. *Açık havacı* bir kız da sayılmazdım, bu da katıldığım bu küçük şirket inzivasının kendim için seçeceğim aktiviteler arasında en alt sıralarda yer aldığı anlamına geliyordu. Nefret edeceğini söylemesine rağmen Gabrielle buraya mükemmel uyum sağlardı. Yürüyüşe çıkmayı, fotoğraf çekmeyi ve temiz dağ havasını solumayı çok severdi. Hatta buna uygun kıyafetleri bile vardı. Kıyaslandığında benim gardırobumda ciddi eksiklikler vardı: Flanel gömleklerim ya da kabarık yeleklerim yoktu. Zaten ikisini de giysem ölmezdim. Nasıl bir tarzım olacağına uzun zaman önce karar vermiştim: ofiste özel dikim takım elbiselerim ve iş kıyafetlerim, diğer zamanlarda ise daha az şık ama yine de prezantabl bir şeyler. Çok nadiren biraz sinirli giyinirdim. Deri bir ceket, seksi bir büstiyer ve topuklu botların eşlik ettiği dar bir kot pantolon normalde kendimi seksi hissetmemi sağlardı. Ama bu mu? Kirlenmeye değecek tek kıyafetim antrenman kıyafetlerimdi ve tabii ki onlar da valizimin yaklaşık yüzde ellisini kaplıyordu. Akşam yemeğinde pasaklı biri gibi giyinmek istemediğimden ve işe yarayacaklarını düşündüğümünden, birkaç tane de rahat, dökümlü elbise atmıştım.

Kolyemi parmaklarımla çevirerek kulübenin kapısını açtım ve içeri girmeden önce etrafımdaki çamların kokusunu derin bir nefesle içime çektim. En azından şu ana kadar hoşuma giden bir şey vardı: burada hava daha taze geliyordu. Şehirde yaşamanın ve çalışmanın aksine temiz hava soluyabiliyordum. Portland'da bile bazen boğucu geliyordu.

Yüksek kirlişlere ve mimariye hayranlıkla bakıyor, binanın koyu renkli ahşap tasarımının sıcaklığını içime çekiyordum ki bir şeye çarptım. Kuvvet beni geriye doğru savurmaya yetti. Kendimi çarpmaya hazırladım, gözlerimi kapattım ama çarpma hiç gerçekleşmedi.

O şeyin bir sandık olduğu ortaya çıktı. Birinin göğsü. Beni belimden yakalamış gibi görünen bir adama ait sandık.

kıçımın üstüne düşerim. *Oh*. Bu... güzeldi.

Gözlerimin göğsünden -çok güzel, sıkı, kesinlikle sarkık olmayan göğsünden- mavi yakalı gömleğine ve yüzüne kaymasına izin verdim. Çok hoş bir yüzdü. Koyu kahverengi ama benimkinden daha açık saçlar ve bana boş boş bakan sıcak kahverengi gözler. Sonunda beni düzeltip geri adım attığında ve ellerini ceplerine soktuğunda başka bir kelime söyleyip söylemeyeceğimi merak ediyordum.

" ederim," dedi ben şaşkın şaşkın ona bakmaya devam ederken. "Bu durumda doğru yanıt teşekkür etmektir, biliyorsun."

Gözlerimi kııptım. "Ne?"

"Seni düşerken yakaladım. Bu yüzden görgü kurallarına göre bana teşekkür etmelisin. Bilirsin, seni kıçındaki dev bir çürükten kurtardığım için." Komplocu bir tavırla kulağıma eğildi. "Ve yakın bir utançtan."

Kaşlarımı çatarak bir daha *ne* demekten kendimi alıkoydum, çünkü bu konuda da benimle alay edeceğini hissediyordum. Bunun yerine ona en iyi bakışımı attım. "Burada dikilip yolumu kesmeseydin gayet iyi olacaktım."

"Oh, öyle mi?" Kıkırdadı. "Yoluna çıktığım için özür dilerim, *Prenses*."

"Ben-" diye iç çektim. Sinir bozucu alaycı ses tonuyla ima ettiği gibi bencil, şımarık bir velet değildim. Sadece kimsenin yoluma çıkmasını beklemiyordum. "Her neyse. Özür dilerim. Yardımınız için teşekkür ederim." Kelimeleri söylemek neredeyse acı vericiydi, o kadar ukala ve kendi garip deneyimimle alay ediyordu ki. Dişlerimi sıktım, yine aynı derecede alaycı bir yanıt bekliyordum ama onun yerine odanın öbür ucundan farklı bir ses seslendi.

"Sullivan!" Bir adam yanına geldi ve sinir bozucu adamın sırtını sıvazladı.

Bekle. Sullivan mı? ...

"Benjamin Sullivan?" Çenem muhtemelen yere düşmüştü ama elimde değildi. *Bu* Benjamin Sullivan mıydı? Son bir yıldır e-posta alışverişinde bulunduğum pislik.

Oh.

Oh

hayır.

Lanet olsun, çok ateşliydi. Mesele sadece boyu ve benden kaç santim uzun olduğu değildi - benim 1.80 boyum düşünülüğünde etkileyici bir başarıydı bu. Saçlarının dalgalanması ya da gözlerinin derinliği bile değildi. Bu

Sadece... her şey. Varlığı muazzamdı ve ne yazık ki muhteşemdi.

Hay sikeyim. Önümde duran pislik, işyerindeki baş düşmanımdı. Bir hata yaptığımda bunu yüzüme vurmaktan kendini alamayan kişi. Nefret ettiğim, arkasından yüzlerce kez Şeytan dediğim adam.

Kaşlarını çatarak bana baktığını fark etmem bir anımı aldı. Ona kim olduğumu söylememiştim. Söylemem gerekiyor muydu? Bu adamdan hoşlanmamıştım. Ona adımı söyledikten sonra onun da benden hoşlanmadığını anlayacağından emindim. Bütün haftam onunla birbiri ardına garip etkileşimlerle geçecekti, değil mi?

Nicolas her an buraya gelebilir ve bu da durumu daha da tatsız hale getirebilirdi. Şirketin inzivasında bulunan çalışanların yüzdesi ne kadar az olursa olsun, haber yayılacak ve yakında herkes Kontrolörümüze nasıl girdiğini öğrenecekti. Harika bir ilk izlenim bırakmanın yolu.

"Angelina," dedim sonunda boğuk bir sesle. "Ben Angelina Bradford."

Yüzünde bir şey parladı. Küçümseme mi? Kızgınlık mı? Emin değildim ama o bana bakarken gözlerimi kısmıştım. "Anlıyorum," dedi elini uzatarak. Bir süre uzun uzun bakmış olmalıyım çünkü tekrar eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Sallaman gerekiyor."

"Bunu
biliyorum."

"Biliyor
musun?"

Kendimi bir çukura gömmek istemeden bu durumdan kurtulmak mümkün müydü? İşte buradaydım, nihayet bu adamı ilk kez yüz yüze görüyordum ve ne yapıyordum? Bir aptal gibi davranıyordum. Elini tuttum ve sıktım.

"O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Fikrimi değiştirdim. Bir melek gibi *görünebilirdi* ama tüm o kasların altında hâlâ bir şeytan vardı ve kendime ondan ne kadar şiddetle nefret ettiğimi hatırlatmam gerekiyordu.

Ona yüzümü buruşturdum ve ben kabin bilgilerimi almak için masaya doğru yürürken o da dikkatini lobideki diğer adamlara verdi. Bankoya yaklaşmadan önce kendi kendime homurdandım. Anahtarımı ne kadar çabuk alırsam, bu kâbustan -Benjamin'in fazlasıyla güzel yüzü de dâhil olmak üzere- o kadar çabuk kaçabilirdim.

Resepsiyon görevlisi bana bir bakış attı ama ona tüm bilgilerimi verdim ve o da hızlıca paketimi, anahtarımı ve haritamı topladı. "13 numaralı kabindesiniz," dedi ve bulunduğu yere bir daire çizdi. "Kopyamız olmadığı için lütfen anahtarınızı kaybetmeyin. Fazladan havlu ya da banyo malzemesine ihtiyacınız olursa buraya uğrayabilirsiniz, ayrıca bu haftaki rekreasyonel faaliyetler hakkında ek bilgiye ihtiyacınız olursa da buraya uğrayabilirsiniz." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri her gün broşürde belirtilen saatler arasında pansiyonda verilecek ve ayrıca şirketinizin içeride düzenlediği etkinliklerin bir programı da var. Size yardımcı olabileceğimiz başka bir konu olursa haber verin."

Ona teşekkür edip el sallayarak vedalaştıktan sonra bavulumu, spor çantamı ve büyük bir cüzdanı alarak arabama doğru yola koyuldum. Toprak patikadan küçük kulübeye doğru yürüdüm, bugün yağmur yağmadığı için şükreliyordum, böylece çamurda yürümek zorunda kalmayacaktım. Yine de şansımı ve Kuzeybatı Pasifik'i bildiğimden, bundan sonsuza kadar kaçınamayacağımdan emindim.

Yaklaştıkça zemin biraz eğildi ve tökezlememek için kendimi tuttum, kimsenin beni görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Normalde bu kadar sakar değildim, peki neden bugün kendimi böyle sakar gibi hissediyordum? Neyse ki etrafta kimse yoktu ve sonra tüm yosun kaplı ihtişamıyla kulübem karşımdaydı. Ah, sadece Kuzeybatı Pasifik şeyleri.

Binalar küçüktü ama her birinin önünde iki sandalyeli küçük bir sundurma vardı ve diğer kulübeler yakın olsa da etrafımı saran uzun ağaçlar burayı özel hissettiriyordu. İçimi çektim; bizi aynı odayı paylaşmaya zorlamadıkları için minnettardım. O kadar çok aşk romanı okumuştum ki, gerçek hayatta tek yatak mecazını yaşamak istemiyordum. Yerde uyuyan *onlar olurdu*, ben değil. Şimdi sadece ben, yatakta tek başıma kıvrılmaktan memnunum.

İçeride ormanlık alanlardan esinlenilmiş bir yorganla orta boy bir yatak vardı. Dekorun siyah ayılar ve ağaçlardan oluşmasına aldırış etmemem beni şaşırtmıştı. Benim stil anlayışım farklıydı: Şık ve modern, siyah ve beyaz ile renk patlamalarını tercih ederdim. Ama burada işe yaradı. Ve küçük bir aşinalık acısıyla fark ettim ki, bana evimi hatırlatıyordu. Siyah ayıları çok seven ve ben büyürken onların figürlerini toplayan annemi. Yine de şu anda evimi düşünmek istemiyordum.

Bir iç çekişle daha yatağa çöktüm, sonra binici çizmelerimi çıkardım. Yolda koyu renk kot pantolon ve uzun kollu bir bluz giydim - ofiste giyeceğimden daha rahat, ama dağlarda giyeceğimden daha az rahat

garanti gibi görünüyordu. Neyse ki yol sadece bir buçuk saat sürmüştü, bu yüzden zamanında varmak için sabahın köründe yola çıkmam gerekmedi.

Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda gözlerim programın üzerinde gezindi. Bu kadar gürültüyü kimin çıkarıyor olabileceğini merak ederek pencereden dışarı baktım ve midem bulandı. Dünyadaki onca insan arasından. Şeytanın kendisi benimkinin yanındaki kabinde yürüyordu.

İnleyerek tekrar yatağa uzandım. Tabii ki o benim bir haftalık komşumdu. Buraya geldiğimde ilk iş olarak Benjamin Sullivan'la karşılaştığıma hâlâ inanamıyordum. Sanki evren beni bir şey için cezalandırmaya ve ben neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyordum.

Nicolas'ın deyimiyle bir haftalık *kurumsal kaynaşmayı* mahvetmesine izin vermeyecektim, ama aynı zamanda son zamanlarda çok ihtiyaç duyduğum elli altmış saatlik iş haftası molamı da mahvetmesine izin vermeyecektim.

O yokmuş gibi davranacaktım.

ÜÇ

Benjamin

Kendi kendime kıkırdayarak onun odadan kayboluşunu izledim. Neredeyse vanilya gibi kokan bir tatlılık bulutu içinde, biraz da baharatlı bir şeyle görüş alanımın kenarlarından kayboldu. Kokunun üzerime yapışmış gibi kalmasından hoşlanmamıştım.

"O da neydi öyle?" Liam yan tarafıma dirsek atarak beni gerçeğe döndürdü.

Başımı salladım. "Bilmiyorum bile."

Şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Angelina Bradford, kelimenin tam anlamıyla bana çarptı. Lobide durmuş, kendi işime bakıyor, saatime bakıyor ve patronumun -ki o benden gençti ve işi CEO'nun oğlu olduğu için almıştı, beni çok kızdırmıştı- gelmesini bekliyordum ki, o içeri daldı. *Bana* çarparak. Nereye gittiğini fark ettiğimde onu yakalamıştım bile. Kim olduğumu anladığı anda oradan yeterince hızlı çıkamadı; kabin anahtarını aldı ve binadan hızla çıktı.

Tepkisi beni eğlendirdi. Ona baktığım anda kim olduğunu anlamıştım. Bunca zaman sonra, onunla ilgili herhangi bir şeyi özlemek zordu. Neredeyse iki yıl sonra karşımdaydı. Angelina Bradford, kanlı canlı. Sadece bir kez olmuştu ama onu daha önce de görmüştüm, şirkette işe alındıktan hemen sonra kısa bir süre. Kısacık bir an, gerçekten, yine de siyah saçları ve uzun bacakları hafızama kazınmıştı. O kadar ilgimi çekmişti ki, turumu yöneten İK görevlisine kim olduğunu bile sormuştum. Büyülenmişliği mi açıklayamıyordum ama konuşmaya başladığımda

onunla e-posta üzerinden konuştum, hiç de beklediğim gibi biri değildi. Ama günlük yazışmalarımıza rağmen onu hâlâ tanıımıyordum. Uzun zamandır e-posta ile yazışıyorduk ve yine de bana o telaşlı ifadesiyle baktığında kendimi sersemlemiş bir halde buldum.

Tabii ki onu hemen tanıdım. Sadece görünüşünden ya da kendini nasıl taşıdığından değil. Angelina, kiraz kırmızısı ruju ve ipeksi pürüzsüzlükteki siyah saçlarıyla çoğu kızıdan daha uzun boyluydu. Ve eğer kendisiyle *daha fazla* dolu olamazsa, dağlara çekilirken bile saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. O kadar derli topluydu ki, görünüşüne ve her şeyin kusursuz olmasına o kadar odaklanmıştı ki. Belki de bu yüzden onu kızdırmayı, sinirlendirmeyi, mükemmel dış görünüşünün çatlamaya başladığını görmeyi seviyordum - bu yüzden yanıldığı zaman ona işaret etmekten zevk alıyordum.

Bugün beni gördüğünde nasıl da şaşırmış göründüğünü aklım almıyordu. Ofislerimiz arasında sadece birkaç kat ve şirket içi bir veri tabanı varken, nasıl olduysa hâlâ neye benzediğimi bilmiyordu. Gözlerini bana dikmeden önce yüzünde beliren hafif hayal kırıklığı ifadesini de kaçırmadım.

Birbirimizden yüz yüze nefret ettiğimiz bir haftayı nasıl atlatacaktım? Bir terfi için yarışmaya çalışırken iş çatışması kesinlikle iyi görünmeyecekti. Bu zaten çok kötü gidiyordu.

Orada aptal gibi durmuş, Angelina'nın çıktığı kapıya kaşlarımı çatarak bakıyordum. Evrende kaderin bana teslim etmeye karar verebileceği onca insan varken, bu nefret etmeye karar verdiğim inatçı kız olmalıydı. E-posta kavgamız, benimle buluşmayı reddetmesi, hatta benimle yüz yüze bir şey tartışmayı bile reddetmesi ve her zaman benimle çelişmek zorunda kalması arasında bir yerde, kızmaya başladığım kadın. Gerçi bana öyle geliyordu ki o da benden nefret etmeye kararlıydı. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Artık yepyeni bir oyun planı yapmam gerekiyordu. Gözlerindeki düşmanlıktan kurtulmam gerekiyordu. Tek istediğim onu çıldırtmak ve kızdırmak olsa bile, numara yapmalı ve ona karşı medeni davranmalıydım. Ofiste, e-postalarına verdiğim yanıtları okurken yüzünün aldığı şekli hayal etmek, tekliflerini ya da bütçelerini gereğinden birkaç kez daha göndermesini sağlamak hoşuma gidiyordu, çünkü onunla uğraşmak *hoşuma* gidiyordu. Zorlukla bastırılmış öfke sözlerinde açıkça görülüyordu ve yüzüme bir sırıtış yaymayı asla ihmal etmiyordu. Ama benden nefret ediyorsa, terfi şansımı sabote eder miydi? Büyük bir teknoloji şirketinin Denetçisi olmak önemli bir şeydi ve

Bu, uğruna çok çalıştığım bir şeydi ama aynı zamanda daha fazla karar verme ve bir sonraki adımı atma özgürlüğü de istiyordum.

Elimi yüzümde gezdirirken kendi kendime "Lanet olsun," diye küftüm. Kadınların beni çekici bulmamasından hiç endişe etmemiştim. Kendim, vücudum ve çekiciliğim üzerinde çok çalışmışım ve yıllar içinde bunun karşılığını almışım. Angelina'nın beni gördüğündeki ilk tepkisine rağmen, konuşmamız sırasında tüm tavrı değişmişti. Gözlerindeki bakış? Küçümseme belirgindi. Bunu düzeltmek zorundaydım. Çünkü Angelina Bradford'un CFO'luk şansımı mahvetmesi kesinlikle bu şirket toplantısı için hedef listemde yoktu.

Benim ona ya da onun bana tahammül edememesi önemli değildi. Bu hafta tek bir hedefim vardı: Patronum ve şu anki CFO'm Nicolas Larsen'in gözüne girmek. Bu şirket onun doğuştan hakkıydı ve babası onu yıllardır şirketin başına geçmesi için hazırlıyordu. Alexander Larsen'in oğluna CEO'luk görevini vermesi an meselesiydi ve bu gerçekleştiğinde, yönetim ekibindeki yerimi garantilemiş olmam gerekiyordu. Nefret etsem de onun emrindeydim ve babasının işini aldığı anda, onun yerini alacak kişinin ben olacağımdan emin olmak istiyordum.

Ve hayalime ulaşmak için her şeyi yaparım. Buna çok güzel Angelina Bradford'u etkilemek de dahil.

"İyi misin, kardeşim?" Liam bana sordu.

"Evet," diye başımı salladım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. *miydim?*

Willamette Tech'te iki yılı aşkın bir süredir çalışıyor olmama rağmen bazen hâlâ Teksas'tan ayrılıp Kuzeybatı Pasifik'e yeni taşınmışım gibi hissetmek bana çılgınca geliyordu. İki yıl ve hedeflerime ulaşmaya daha yakın mıyım? Bundan pek emin değildim. Kardeşimi zar zor görüyordum, çok çalıştığım iş terfisini alamamışım -henüz- ve bu beni nereye götürüyordu? Sanki hiç uzun süre yerimde duramıyormuşum gibi hissediyordum; sanki her zaman bir sonraki büyük şeyi arıyordum. Bunu üniversiteden, hatta belki de liseden beri yapıyordum: beni en büyük ödüllere götüreceğini düşündüğüm yolun peşinden koşuyordum. Yani şimdi... Buradan nereye gideceğimi bilmiyordum. Özellikle de hedeflerim gerçekleşmezse.

Liam, birkaç meslektaşımız ve ben ana pansiyondan ayrıldık, çantalarımızı almak için arabalarımıza döndük ve onları önümüzdeki hafta boyunca uyuyacağımız küçük binalara taşıdık. Wi-Fi erişiminin olmamasına ve dolayısıyla işimi yapamamama rağmen, bu inzivanın hayatıma hoş bir mola olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Ayrıca, burası bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Dağlar, ağaçların derinlikleri, hepsi beni her yaz izci kampına geri götürüyordu. Evden çıkmak için sabırsızlandığım o günler: küçük kız kardeşimden ve ailemden uzakta, vahşi doğada özgürce koşabilmek için. Diğer çocuklar yanımda her zaman bir kitap getirdiğim için benimle dalga geçseler bile. Percy Jackson'ı kampa taşıdığımı ve eve iyice yıpranmış ve biraz kirlenmiş olarak döndüğümü hala hatırlıyorum ama umurumda değildi. Ağabeyim Hunter da her zaman oradaydı - benimle aynı olduğu için birlikte izcilik yapardık. Ama benden iki yaş büyük olduğu için bütün yaz birbirimizi pek göremezdik. Ayrıca her şeyde sinir bozucu derecede mükemmeldi, bu da beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyordu. Ve şimdi, işte buradaydım, izcilik günlerimden on beş küsur yıl sonra, şaşırtıcı bir şekilde ormanda bir hafta geçirmeye hazırdım. Elbette, tam olarak kamp gibi değildi, hatta uzaktan çadır kampı gibi bile değildi, ama biraz eve dönmek gibi hissettiriyordu. Belki bu kış, kayak yapmak için bir hafta sonu geri gelmem gerekecekti. Oregon'un sunduğu tüm aktivitelerden yararlanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Ana kulübede buluşalım mı?" Kulübeme girerken diğer çocuklara el salladım ve hızla yatağa yığıldım. Angelina ile yaşadığım tuhaf karşılaşmaya rağmen kendi kendime gülümsedim. Güzel bir hafta olacaktı. Hiçbir beklenti, hayal kırıklığına uğramış ebeveynler ya da tekrar bir araya gelmeye çalışan takıntılı eski kız arkadaşlar yoktu. Bir mola verebilirdim, dokunduğum her ilişkiyi bir şekilde mahvetmeyi başardığımı hatırlatmayan bir hafta.

Sadece ben, benden nefret eden bir meslektaşım ve beni terfi ettirecek kadar sevmesini sağlamam gereken patronum vardı. Sorun değil. Bu hafta iyi geçecekti.

~ ~ ~

Bu hafta daha kötü geçemezdi. Ve daha ilk öğleden sonraydı.

Kulübede üzerimi değiştirdikten sonra termal bir kazak ve kot pantolon giydim ve ana kulübenin dışındaki açıklığa doğru ilerledim. Hepimiz büyük patronun planladığı karşılama seansını beklemek üzere toplanmıştık. Umarım içinde yemek de vardır çünkü açlıktan ölüyordum. Liam, Noah ve Kevin'i çabucak etrafta buldum ve kalabalığın içinde yanlarına sokulduğumda varlıkları için minnettar oldum.

Portland ofislerindeki herkes burada değildi ama yine de etrafımdaki insanların çoğunu tanıımıyormuşum gibi hissediyordum. Onların benimkinden farklı katlarda ve farklı departmanlarda çalıştıklarını varsayıyordum. Doğrusu, şirket çalışanlarımızın çoğuyla etkileşim kurmak için çok az nedenim vardı; çoğunlukla bölüm başkanlarıyla konuşuyordum ve o zaman bile etkileşimlerim sınırlıydı.

Angelina Bradford bir istisnaydı. Her zaman son sözü söylemeye kararlı görünüyordu. Tüm e-postalarımı, en kısa olanlarına bile, özellikle de iğneleyici ve gösterişliyse, bir yanıt alırdı.

Onu masasında öfkeyle yazarken, başını belaya sokmayacak, ama bana tahammül edemediğini anlatacak kıvrak zekâlı yanıtlar bulmaya çalışırken hayal etmek beni eğlendiriyordu. Neredeyse bir tür stres atma yöntemiymi diyebilirim. Başka biri e-postalarımızı okusa, yanlış bir şey olduğunu düşünmezdi. Ancak alt metin oradaydı, bütçenin yeniden tahsisi veya harcama raporları arasındaki küçük şakalar ve karşılıklarda yatıyordu. *Eğlenceliydi*. Konuşmak için çaba sarf ettiğim tek iş arkadaşımıydı.

Yine de o hoş siyah saçlı kızı düşünerek gözlerimi devirdim. Belli ki buradaki varlığımdan memnun değildi, şu anki tavrından da anlaşılıyordu: Angelina ateş çukurunun karşısından bana ters ters bakıyordu ve ben açıklığa ulaştığımda mümkün olduğunca çalıştığından oldukça emindim. Elbette, belki bunu hak etmişim ama yine de beni kızdırmıştı. Ben kötü bir adam değildim.

Nicolas'ın yanında duruyordu - patronum ve onun arkadaşı. Kahve molalarında muhasebe departmanındaki diğer adamlara ondan bahsetmesinden yakın olduklarını biliyordum. Acaba benden ona hiç bahsetmiş miydi? Bluzunu tüylü bir sweatshirtle, topuklu botlarını da bir çift spor ayakkabıyla değiştirmişti. Onu bu kadar rahat ve rahat görmek beni neden şaşırttı bilmiyordum ama şaşırtmıştı. *Hoşuma* gidip gitmediğine karar veremiyordum ve bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım. Neden bunu düşünüyordum ki? Onu iş yerinde düzenli olarak görmüyordum ki iş kıyafetiyle gündelik kıyafetini kıyaslayabileyim. Tek bildiğim, onun her gün böyle giyindiğiymi. Ve ben kim oluyordum da onun giydiklerini beğenip beğenmediğime karar verebiliyordum? Gözüme takıldı ve hızla arkamı döndüm.

İçimden küfrettim. Ona baktığımı düşünmesini istemiyordum. Kasıtlı bile değildi - sadece ilgimi çekmişti. Hoş olmayan bir şekilde tabii ki. Liam beni dürterek "O da neydi?" der gibi baktı, ben de ağzımı açarak karşılık verdim,

"Daha sonra." Dikkatimi şu anda göle bakan küçük ahşap platformun üzerinde duran adama odakladım.

"Hepiniz hoş geldiniz! Dinlenme, rahatlama ve umarım iyi arkadaşlarla geçireceğımız bir haftaya hoş geldiniz," diye duyurdu Alexander Larsen herkesin alkışları arasında. Büyük bir ateş çukurunun etrafına dağılmış yaklaşık elli kişilik bir çalışan grubu vardı. Neyse ki dışarısı Eylül ayı için hâlâ güzeldi, ancak güneş battığında hava muhtemelen soğuyacaktı. "Hem departmanlarınız içinde hem de şirket genelindeki diğerk çalışanlarla farklı ekip kurma etkinlikleri düzenledik. Ayrıca bu tesisin sunduğu jakuzi ve spor salonu gibi diğerk olanaklardan da yararlanabilirsiniz." Bunun üzerine kalabalığın içinden birkaç heyecanlı tezahüratın yayıldığını duyabiliyordunuz. "Akşam yemeği her akşam ana salonda servis edilecek. Umarım hepiniz bu zamanı ofisin stresinden biraz uzaklaşmak için kullanırsınız. Hepinizin her gün ne kadar sıkı çalıştığınızı biliyorum ve bu, bağlılığınız ve geçen yıl elde ettiğimiz gelir için size teşekkür etmenin küçük bir yolu." Herkes alkışladı, çünkü canımızı dişimize takarak çalışıyorduk ve emeğimizin karşılığını aldığımız için hepimiz çok mutluyduk.

"Aktivitelerimiz olduğuanda gruplara sesleneceğim; tüm hafta boyunca aynı kişilerle eşleştirileceksiniz. Farklı departmanlardan insanları bir araya getirmeyi seçtik, böylece birbirinizle kaynaşma ve herkesi biraz daha yakından tanıma şansınız olacak. İlk etkinliğimiz yaklaşık bir saat içinde gerçekleşecek, bu nedenle ekip etkinlik liderlerinizle buluşmadan önce öğle yemeği yemek için zamanınız olacak." Alexander başıyla personeli işaret etti ve grupları ve isimleri sıralamaya başladı. Benimkini duymadıkça daha da kötü hissetmeye başladım. "Ve ikinci grubun son üyeleri Benjamin Sullivan ve Angelina Bradford. Üçüncü grup..."

Gözlerim onunkileri bulduğuanda beynim diğerklerini dinlemeyi bıraktı. Her nasılsa, bakışları saniyeler geçtikçe daha da yoğunlaştı ve burnundan alevler fışkırsa ya da gözlerinden hançerler çıksa, saniyeler içinde gitmiş olurdum. Yine de bir meydan okuma karşısında sinecek değildim, bu yüzden karşılığında ona en iyi sırtışımı verdim. Beni bir kez daha görmezden gelmeye çalışırken saçları onun yolunu takip etti. Sanki bütün hafta boyunca birbirimize eşlik etmek zorunda kalmayacakmışız gibi. Benden istediği kadar nefret edebilirdi ama ben onu kazanmaya kararlıydım ve *kazanacaktım* da.

Oyun devam ediyor, Angelina Bradford.

Sonunda İskender oğlunun sırtını sıvazlayarak konuşmasının geri kalanını tamamladı. Çalışanların çoğu kulübeye doğru dağıldı ve söz verilen

Yine de gözlerim Nicolas'ın söylediklerine gülen Angelina'ya takıldı. Gözlerinin neşeyle kırışmasına neden olacak kadar komik olan şeyin ne olduğunu merak ettim ve sonra umursamadığıma karar verdim.

Birbirimizden hoşlanmıyorduk ve asla hoşlanmayacaktık. Ona olan ilgimi kontrol altına almam gerekiyordu. Aksi takdirde, onun her hareketini anlamaya çalışırken aklımı kaçıracaktım. Tek hedefim terfiydi ve CEO'nun oğlunun en yakın arkadaşının benden nefret etmesini sağlayarak bunu riske atamazdım. Bu zor bir durumdu ve bana tek bir seçenek bırakıyordu.

"Hey," dedim yanına giderek. "Doğru bir başlangıç yapmadığımızın farkındayım, bu yüzden ateşkes ilan edebilir miyiz diye merak ediyordum?" Gülümsemeye çalıştım, en azından bir hafta boyunca medeni olabileceğimizi umuyordum. Ama belki de ona verdiğim daha çok bir yüz buruşturmaydı, çünkü benden daha kısa olmasına rağmen, bir şekilde bana burun kıvrımayı başardı.

"Hayır."

Bunu hak etmediğimi söyleyemem. "Hayır mı? Bana bir şans bile veremez misin?"

"Neden yapayım ki? Senden *hoşlanmıyorum*. Bana ne kadar bencil olduğunu tekrar tekrar kanıtlamaktan başka bir şey yapmadın. Terbiyeye ya da başkalarını düşünmeye hiç önem vermiyorsun. Arkadaşın olmak istemediğim için özür dilerim." Burun deliklerini genişletti ve yüzüme yayılan kaş çatmaya engel olamadım.

"Bak, sana karşı her zaman iyi davranmadığımı biliyorum ama baştan başlayamaz mıyız? Birlikte bir hafta geçirmeliyiz ve-"

"Peki." Angelina homurdandı. "Baştan başlayalım. Merhaba, ben Angelina Bradford ve seninle gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyorum. Mutlu oldun mu? Şimdi beni yalnız bırak." Kollarını kavuşturdu ve bana dikkatle baktı.

"Peki," diye homurdanarak açıklığın diğer tarafına, Liam'a ve öğle yemeği için içeri giren diğer çocuklara doğru geri çekildim.

"Reddedilmek acı veriyor, ha?" Liam kızıl sakalını sıvazlayarak söyledi.

"Reddedilmedim." Onun donuk bakışları karşısında gözlerimi devirdim. "Benimle konuşmayı reddediyor. Sadece özür dilemek istedim."

"Sen bir aptalsın," diye başını salladı Kevin.

"Evet, evet. Sırf kendimi eğlendirmek için ona e-posta göndermeye devam etmemeliydim. Biliyorum. Aptalcaydı."

"Kime e-posta gönderdiğini biliyor muydun?" Noah sordu. "Çünkü en güzel ve en soğuk kadını seçmiş olabilirsin."

ofiste. Yanında mutlu görüldüğü tek kişi Nicolas ya da insan kaynaklarındaki en iyi arkadaşı."

Çok güzeldi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. "Evet, görünüşe göre ne olursa olsun benden nefret etmeye karar vermiş, o yüzden bu hafta böyle geçecek."

Liam inledi. "Ne bu, çocukluk yaz kampı mı? İki yetişkinin bu kadar önemsiz olabileceğini asla tahmin edemezdim-"

"Kapa çeneni." Onu ittim ve neredeyse dengesini kaybetmesine neden olacakken kendini korkuluklarda yakaladı. "Onu kazanacağım ve sonra her şey yoluna girecek."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksın? Eğer fark etmediysen, seninle konuşmuyor bile."

Sırıttım. "Bir planım var."

Umarım ne yaptığını biliyordur, diye fısıldadı içimden bir ses.

Ben de öyle umuyordum.

DÖRT

Angelina

İlk takım kaynaştırma aktiviteleri serimize hoş geldiniz!" diye duyurdu lodge aktiviteleri koordinatörü Ian grubumuza. Öğle yemeğinden sonra tüm gruplar dışarıda toplandı, böylece her birimiz farklı ip parkurları ve mücadeleler arasında rotasyon yapabildik.

Ne yazık ki *onu* grubumda görmek gibi büyük bir talihsizlik yaşadım.

Bunun bir ceza olduğunu düşünmüyordum, çünkü Nicolas'ın babasının Benjamin Sullivan'dan ne kadar nefret ettiğimi bilmesine imkân yoktu. Özellikle de ateşkes isteğinden. Tanrım. Kendini beğenmiş, bencil ve bir şekilde beni nasıl etkileyeceğini bilen biriydi. Onun sürekli etrafımda olması beni deli ediyordu, sanki derim içten dışa doğru kaşınıyordu. Ondan neden hoşlanmadığının farkında bile değildi ve kafamı her kaldırdığımda onu bana bakarken yakalıyordum. Eğer bir iş etkinliğinde olmasaydık, onu çoktan defalarca terslemiş olurdum.

İçimdeki ateş burcundan kaynaklandığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Her zaman kolay sinirlenen, kolay öfkelenen ve kavgaya ilk giren ben olmuşumdur. Kendimi arkadaşlarımın koruyucusu olarak görürdüm, ama gerçek şu ki, her zaman kendimi savunan ilk kişi de ben olmuşumdur. Peki neden Benjamin Sullivan'ın beni bu kadar uzun süre sinirlendirmesine izin vermiştim? Neden hiçbir karşılık vermeden beni kızdırmasına izin vermiştim? Bu rahatsız ediciydi. *Şeytanın vücut bulmuş halinin* aslında ateşli olduğu gerçeği de öyle. O kollar... Belli ki yukarıda biri beni test ediyordu.

"Yola çıkmadan önce," diye cıvıladı Ian'ın sesi, "ve planlanan faaliyetlerden herhangi birine başlamadan önce, hepinizle güven inşa etmek istiyorum. Bu yüzden, şu şekilde başlayacağız

bir dizi güven düşüşü. Her biriniz bir arkadaşınızla eşleşebilirsiniz, lütfen."

Bir eş bulmak için etrafıma bakındım ama tanıdığım kızlardan birine doğru ilerleyemeden Benjamin'in yüzü görüş alanımı doldurdu. Gözlerim etrafı taradı ve diğerlerinden ayrı durmayan tek kişinin o olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Ellerimi kaldırdım. "Seninle ortaklık yapmamın imkanı yok."

"Neden olmasın?" Sırıttı, eğildi. "Korkuyor musun Bradford?"

"Hayır." Onu kendimden uzaklaştırmak istedim ama iş arkadaşlarımızın önünde medeni davranmaya karar verdim. "Sadece beni bırakmanı istemiyorum."

Önce bana sonra da kollarına baktı. "Tatlım, düşürölme konusunda endişelenmemiz gereken kişinin sen olduğunu sanmıyorum."

"Pislik," diye mırıldandım nefesimin altında. Ne yazık ki arkamı döndüğümde diğer herkesin çoktan eşleştiğini gördüm, yani onunla sıkışıp kalmıştım. Topuklarımın üzerinde döndüm ve parmağımla göğsünü işaret ettim. "Yemin ederim, beni düşürürsen seni uykunda bir yastıkla boğarım. Beni duyuyor musun, Sullivan?"

"Bir izci olarak şerefim üzerine yemin ederim ki," diye başladı ve bana izci selamı verdi, ben de sadece göz kırptım, "seni düşürmeyeceğim."

Tabii ki, o bir izciydi. Sanki benim antitezim olmak için yaratılmıştı: Ben doğadan nefret ederdim, o ise doğayı severdi. Ben açık hava etkinliklerinden nefret ederdim, o ise muhtemelen tüm çocukluğunu çadır kurarak, yürüyüş yaparak, su altında sepet örerek ya da bunun gibi saçma bir şey yaparak geçirmişti.

"Tamam," diye tekrar başladı eğitmen, "ilk kim başlayacaksa, partnerinin önünde durmanı istiyorum, sırtın ona dönük olacak ve gözlerini kapatacaksın. Ve ben başla dediğimde geriye doğru düşeceksiniz."

"Önce bayanlar," diye ısrar etti Benjamin. Antrenman taytımın içinde bana bakmadığını umarak ona sırtımı döndüm ve rahatlamaya çalıştım. Diğer insanlara güvenme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım, özellikle de bu tür aktivitelerde.

Eğitmen bize izin verdi ama kollarımı göğsümde kavuşturmuş olmama rağmen bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Hangisi daha utanç vericiydi - denememek mi, yoksa kıcımlarımın üstüne çamura düşmek mi?

Sert duruşum muhtemelen tedirginliğimi ele veriyordu çünkü Benjamin bana yaklaştı ve sessizce konuştu. "Hey. Nefes al. Sorun yok, ben seni yakalarım."

Sesindeki samimiyete şaşırarak gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp yavaşça arkama yaslandım ve elleri yanlarımı kavradığında

hiç şaşırmadım. Gözlerimi açtığımda yüzünde tuhaf bir ifadeyle karşılaştım.

"Oh," diye nefes aldım, beni orada, kollarında gereğinden uzun süre tutarken ona baktım. Sonunda beni düzeltti ve gömleğinin yakasını çekiştirerek bir adım geri çekildi.

Tamam, bu yakınlıktan etkilenen *kesinlikle* sadece ben değildim. Ama hayır, onun beni böyle etkilemesine izin veremezdim - ya da aslında hiçbir şekilde. Kendimi toparlayarak ondan uzaklaşırken kaşlarımı çattım.

"Pekâlâ, şimdi yer değiştirebilirsiniz." Benjamin'in sırtı bana dönük durma sırası gelmişti ve ben onu süzdüğüm için biraz utanmışım. Şu kaslara lanet olsun.

"Orada iyi misin?" diye mırıldandı ve sesindeki sırtışı duyabiliyordum. Küstah herif. Cevabım daha yeni çıkmıştı ki geriye doğru düşmeye başladı ve hemen fark ettim ki onun ağırlığını taşıyabilmemin imkânı yoktu. Ayrıca, o *beni* düşürmeyeceğine söz vermiş olabilirdi ama ben *ona* hiçbir şey için söz vermemiştim.

"Bu da ne Bradford!" Benjamin ormanın zeminine düşerken haykırdı.

"Tüh," dedim kirpiklerimi kırıştırarak. "Bir kazaydı, söz veriyorum."

"Kıçımın kazası." Benjamin gözlerini devirdi, üzerindeki kiri fırçaladı. sırtını ve ellerini. "bilerek yaptın, inkar etmeye çalışma bile."

Ona sadece omuz silktim ve sonra devam ediyorduk ve eğitimimiz yapılacak diğer aktiviteleri söylüyordu ve bitirdiğimizde, sadece onun sürekli varlığından ve beni yakaladığında gözlerindeki bakışın geri kalanından kaçmak istedim.

Bizi ormanda inşa ettikleri birkaç ip parkurundan birine taşıdılar ve yaz havasının henüz tamamen gitmemiş olmasına sevindim, bu yüzden güneşin küçük parçaları hala ağaçların arasından süzülüyordu. Hava serin ve nemliydi ama en azından bugün cekete ihtiyacım yoktu.

Amaç, takım çalışması yaparak ve birbirimize yardım ederek tüm ekibimizi parkurdan geçirmektir. Çok zor görünmediğini düşündüm, onlar bizi koşum takımlarına bağlarken geçmemiz gereken farklı seviyeleri inceliyordum. Eğitim, meselenin herkesten daha iyi yapmak değil (Benjamin Sullivan'dan daha iyi yapmaya kararlı olmama rağmen), senkronize bir şekilde yapmak olduğunu söyledi.

Sıra bana geldiğinde, ilk iki platformdan güç alarak geçtim, kendimi çektim ve sonra asılı platformdan platforma atladım, ancak

Bir sonrakine geçtiğimde, iki parça ip boyunca ilerlerken ayağım kaydı. Neredeyse dengemi kaybedip lanet olası şeyden düşüyordum ama bir el beni zamanında geri çekti ve sabitledi.

"İyi misin?" diye seslendi arkamdaki ses ve kimin elinin sardığını ve düşmemem için ayağa kaldırdığını dehşetle fark ettim.

"Um," diye nefes aldım, onun dokunuşundan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordum. "Evet, her şey yolunda!" Başımı hafifçe çevirdim. "Teşekkürler." Benjamin Sullivan'ın bana yardım ettiği düşüncesiyle oyalanmama izin vermedim ve ki başka bir olay olmadan parkurun geri kalanında yoluma devam etmek için kendimi çektim.

Tam cezamızın bittiğini düşündüğüm anda, günün son fiziksel aktivitesine götürüldük ve ben bundan için hasta numarası yapmak istedim. *Belki kusarsam, beni yapmazlardı-hayır.* Başımı kendime doğru salladım. Ben korkak değildim ve ne kadar istesem de bu işten kolay yoldan sıyrılmayacaktım.

Ağaç çok büyüktü ve gerçekten de tepesine tırmanmaya *hiç niyetim* yoktu. Ağaca tutunmak için çakılmış tahtalara bakarken ağzım kurumuştu. En tepede bir çubuk ve makara sisteminin yanı sıra ayakta durmak için bir platform vardı. Atlamak için.

"İlk kim?" diye sordu eğitmenimiz ve ben dev ağaca çakılmış merdivene baktım. Bu kimin eğlence anlayışydı? Kesinlikle benim değil. "Herkes eninde sonunda çıkmak zorunda, hadi çıkın, utanmayın."

Geri adım atmaya çalıştım ama bunun yerine kendimi şekilde grubun önüne itilmiş buldum ve adamın gözleri benimkilere takıldığında, göz açıp kapayıncaya kadar koşum takılıp tırmanmaya gönderildim. Reddetme yoktu. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Bu benim en kötü kâbusumdu. Nefesimi tutarak yere doğru baktım. Yükseklikle ilgili hiçbir sorunum olmamıştı ama yine de bu göz korkutucuydu. İnanç sıçraması. Çünkü orada sizi yakalayacak kimse yoktu. Çıtayı kaçırırsanız, herkesin önünde düşersiniz. Bu durumda, yaklaşık bir düzine iş arkadaşı ve çok sinir bozucu bir Benjamin Sullivan vardı. Çünkü tabii ki başarısız olursam o da burada olacak ve rezil oluşuma tanıklık edecekti. Eminim bana bu anı yıllarca hatırlatacaktı. Belki de hayatımın geri kalanında kendimle dalga geçilmesinden kurtulmak için yeni bir iş aramam gerekiyordu.

Çıkıntıda ayağa kalkarken kendime *nefes al diye* emrettim. Her şeyden çok, *atlamaktan* korktuğumu fark ettim. Anlaşıldığı üzere, düşmek için cesaretiniz olması gerekiyordu. Düşmek *korkutucuydu*. Her şeyi bırakmak ve sadece... yapmak? Bu tamamen başka bir cesaret seviyesiydi.

Aşağıdan bana bağırان bir ses duyana kadar gözlerimin kapalı olduğunu fark etmemiştim bile. "Haydi, Bradford!" Bu oydu: Benjamin Sullivan. Sanki beni çıkıntıdan aşağıya doğru kızdırabilir, dalmam için beni ikna edebilirmiş gibi. Gözlerimi ona diktim. "Yapabilirsin! Sadece atla."

Sadece başımı salladım. Bunu yapamazdım. Çok yüksekti, düşme hissini yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmek bile çok baş döndürücüydü. Bağlanmış olmamın, altımdaki insanların beni aşağıya indirmeye yardım etmek için bir ip tutmasının bir önemi yoktu - kalbim göğsümde yüzlerce mil atıyordu ve tek yapabildiğim ağaca tutunmaktı. Derin bir nefes almaya çalıştım. *Atla, Angelina*, dedim kendime.

Sadece

zıpla.

Atla.

Herkes benim adımı söylüyordu ve sonunda gözlerimi açıp derin bir nefes aldığımda, gözlerimi bara odakladım ve beni geride tutan her şeyi bıraktım.

Ve sonunda atladım.

~ ~ ~

Tek umudum ikinci günün ilk günden daha iyi geçmesiydi. Bu sefer ukala bir adamdan kaçınmakta daha başarılı olacağıma eminim.

Düştüğünde seni yakalayan adam. Sebepsiz yere, çünkü bunu yapmasının ona ne faydası vardı ki? Ve o ağaçtan indiğimde, yüzünde beliren rahatlama... düşünmemem gereken bir şeydi.

İlk karşılaşmamızdan sonra, o yokmuş gibi davranabileceğimi ummuştum, ancak dünden sonra bunun mümkün olmayacağı acı bir şekilde ortadaydı. Neyse ki, bir gece önceki akşam yemeğinde bir erteleme yaşadım: masam o gelmeden önce dolmuştu, bu yüzden oraya oturması için hiçbir şans yoktu. Masamızda ben, Nicolas, yeni terfi etmiş asistanı Zofia - ki kendisi orada olmaktan hiç heyecan duymuyordu - ve ofisten tanıdığım birkaç kişi daha vardı.

Benjamin koridorun diğer tarafında, check-in sırasında karşılaştığımda konuştuğunu gördüğüm bazı çocuklarla birlikte oturmak zorunda kaldı. Onun olmadığım için mutluydum, biraz daha rahat nefes alabileceğimi biliyordum. Değil

Ama ilk karşılaşmamızdan, dün onun etrafındayken yaşadıklarımın o kadar utanmıştım ki, ne zaman çok yakınımın gelse kendimi gergin hissediyor, hep diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Ve eğer gözlerimiz gürültülü odada karşılaştığında nefesim bir an için kesildiyse, bu benimle, kendimle ve benim aramdaydı.

Lanet olsun. Bu benim en kötü kabusumdu. Belki *en kötü* kabusum değildi ama can düşmanımın bir iş toplantısının ortasında kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ofis rakibi. Her neyse.

Bakışlarını üzerimde her hissettiğimde, ister duygudan yoksun olsun ister boktan bir sırtış, bu beni rahatsız ediyordu. Bunu analiz etmeyecektim, adama karşı hissettiğim saçma çekimin nedenini bulmaya çalışmayacaktım, çünkü işin özüne indiğimde ona ve kişiliğine hâlâ katlanamıyordum. Sadece kendini önemsiyordu ve bunu benimle e-postalar üzerinden iletişim kurma şeklinden açıkça belli ediyordu, sanki onun için yaptığım her şeyi bırakmamı gerektirecek kadar yüksek ve kudretliydi.

Ağız dolusu lezzetli bifteği yutarken düşündüm ki, bu inzivayı daha fazla olay olmadan atlatmak (ve muhtemelen tadını çıkarmak) için mükemmel bir planım vardı: Benjamin Sullivan'dan uzak durmak için elimden geleni yapacak, bu haftayı atlatacak, sonra da gerçek hayata dönüp kafasına beyzbol *sopasıyla* vurmak istediğim adamla *o kadar da ateşli* bir an yaşamamışım gibi davranacaktım.

Sahip olduğumdan değil, sporcu bir kız değildim. Elbette, spor salonuna gidiyor ve düzenli olarak çalışıyordum, ancak hiçbir zaman sporla ilgilenecek ya da yerel takımlara bağlanacak vakti olan insanlardan biri olmamıştım. Arkadaşlarımın hiçbirisi de öyle değildi, belki de bu yüzden hepimiz çok iyi anlaşıyorduk. Noelle, erkek arkadaşının arkadaşları takımında olduğu için basketbola daha yeni başlamıştı ve Gabbi'nin ailesinin hokeyle ilgilendiğini biliyordum, ama hepsi bu kadardı. Daniel da hiç spor yapmamıştı - koşucuydu elbette ama atlet değildi. Charlotte spor hakkında benden bile daha az şey biliyordu ve bu, biz kızlar düzinelerce spor romanı okuduktan sonraydı. Spor bilgimin tamamen aşk romanlarından ibaret olmasının sorun olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu - bilmem gereken bu kadardı.

Ertesi sabah, bugünün yeni gün olacağı kararlılığıyla uyandım ve bu Benjamin'den uzak durmaya devam edeceğim anlamına geliyordu, çünkü önceki gün yeterince *yakın karşılaşma* yaşamıştık. Kendi kendime iç geçirdim. Neden aynı programda olmak ve birlikte sıkışık kalmak zorundaydık ki?

Her zaman erken kalkan biriydim ve otuz dakika boyunca dönüp durduktan sonra nihayet kalktım ve kendimi toparladım. Güneş doğmadan uyanmıştım ama çantamdan bir kitap çıkardım ve gün başlamadan önce kafein ve biraz sessizlik bulabileceğimi umarak ana kulübeye doğru yürüdüm. Ve bir süreliğine buldum da. Kahve mükemmeldi ve verandadaki büyük sandalyelerden birinde güneşin doğuşunun ve sıcak içeceğimin tadını çıkarabileceğim bir yer buldum, ta ki evren o gün için yeterince huzur bulduğuma karar verene kadar - on dakika boyunca onsuz.

Benjamin Sullivan göl kenarında soyunuyordu.

Kulübeden yaklaşık 500 metre kadar uzaktaydı, bu yüzden uzuvlarını gererken kaslarının gerildiğini ve çekildiğini görebiliyordum. Eğildiğinde boğuk bir ses çıkarmış olabilirim ya da olmayabilirim. *Tanrıya* şükür, burada ondan başka sabahlayan tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Elbette ben erken kalkıp huzur ve sessizliğin, gökyüzünün renk değiştirmesiyle cıvıldaayan kuşların ve biraz kitap okumanın tadını çıkarmayı severken, o belli ki çok farklı bir amaç için yataktan kalkmıştı.

Hoşlanmamak için kendimi zor tuttuğum biriydi. Dava et beni, vücudu muhteşemdi. Kaslıydı ama çok iri değildi, uzun boylu ve yapılıydı. Onu gölün soğuk suyunda ileri geri tur atarken saatlerce izleyebilirdim. Kolları suyu yarıyor, bacakları arkasından tekmeleyerek gidip geliyor, gidip geliyor, çok güzeldi. Aklım başımdan gitmişti.

Keşke karalama defterim yanımda olsaydı. Her şeyi çizmek istiyordum - güneş suyun üzerinde yükseliyor, göl Benjamin'in etrafında dalgalanıyor, maviler ve turuncular birbirine karışıyordu. O sudan çıktığında ben hala orada oturuyordum, kitabımı unutmuştum ve içkimi soğutmuştum, Benjamin merdivenleri çıkarken gözlerim hala çevreyi inceliyordu.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun, Bradford?" "Sen öyle san."

Bana sırtıttı, piç kurusu. Uzun kollu bir tişört giydikten sonra omuzlarına attığı havluya saçları damlıyordu. "Bana kesinlikle öyleymişsin gibi geldi."

"Hayal görüyorsun." Gözlerimi devirdim.

"Öyle ? Eğer öyleysen sorun değil, biliyorsun." "Ne?"

"Güzel bir gün doğumuydu."

Keşke onu yumruklayabilseydim. O aptal sırtışından, sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi bana bakmasından ve bir şekilde

kelimeler arasında dolaştım. "Öyleydi," dedim sonunda, kayıtsızca başımı salladım ve soğuk kahvemden bir yudum daha aldım.

Kulübeye girdi ve ben de dikkatimi tekrar önümdeki sahneye çevirdim. Gerçekten baktığımı görmüş müydü? Başlangıçta sırtı bana dönüktü ve sonra göle, vuruşlarına o kadar odaklanmıştı ki, benim onu fark ettiğim gibi onun da beni fark ettiğini hayal bile edemiyordum.

Kitabımı kapatırken başımı salladım ve derin bir iç çekerek ayağa kalktım. Artık daha fazla okuyacak halim yoktu. Birazdan kahvaltı servisi yapılacağı için içeri girip bir şeyler yiyebilirdim. Ya da kamarama geri dönebilir ve çok sinir bozucu bir esmer adamdan kaçabilirdim. Bir kez daha e-postalarımızı düşünerek kaşlarımı çattım. Ne kadar istesem de daha sonra acıkacağımı biliyordum, bu yüzden mecazi büyük kız pantolonumu giydim ve yiyecek bir şeyler bulmak için içeri girdim; muhtemelen bir omlet alıp o beni görmeden oradan kaçabilirdim.

Şansıma, içeri girdiğimde Benjamin Sullivan yoktu ve biraz kahvaltı alıp kahve bardağını doldurduktan sonra Nicolas'ın asistanı Zofia'nın yanına oturdum.

"Selam," diye selamladım otururken, kötü düşmanım ben bakmıyorken içeri sızmaya karar vermesin diye kapıyı gözlüyordum.

"Merhaba Angelina," dedi Zofia canlanarak. Kıvrıkcık koyu kahverengi saçları bu sabah açık bırakılmıştı ve giydiği yakalı tişörtü tamamlıyordu.

"Nic'le işler nasıl gidiyor?" Salon daha fazla insanla dolarken, o anda odanın diğer ucunda bir konuşma yapıyordu.

İç çekti. "Bazen bu işi kabul ederek neye imza attığımdan emin olamıyorum."

"Başlangıçta kolay olmayabilir. Ama hoşuna gidiyor mu?" "Şey... Nicolas'ın nasıl olduğunu bilirsin."

Başımı salladım, rahatlatıcı bir bakış attım. "Ele avuca sığmıyor."

"Dev bir köpek yavrusu gibi," diye kıkırdadı Zofia. "Sürekli onu takip etmek ve elimdeki göreve geri sürüklemek zorunda kalıyorum." Bu doğrudu.

Nicolas iyiydi, çalışkandı ama bazen bir sivrisineğin dikkat süresine sahipti.

"Dürüst olmak , son birkaç asistanı işi bıraktıktan sonra... bu görev için uygun birini bulacaktı."

"Şey, bana resmen yalvardı." Gözlerini devirdi. "Hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım. Ayrıca, önemli bir maaş zammı ve daha da iyi bir fırsattı. Sonsuza kadar Yönetici Asistanı olmak istemesem bile, İK'da yaptığımdan daha fazlasını yapacağım kesin."

"Evet. Gabbi seni özlüyor bu arada." Bana gülümsedi. "Ben de onu özledim."

Onu biraz dürttüm. "Bugünün programında ne var? Eğlenceli bir şey var mı?"

"Hayır," diye güldü Zofia. "Herkes gibi sen de öğreneceksin." Dudaklarının üzerinde bir fermuar hareketi yaptı. "Dökmeyeceğim."

Surat astım ama ona rüşvet vermeye çalışmadan sözümüz kesildi.

"Bu koltuk dolu mu?" Hayır diyecektim ama sonra masamızın yanında duran adama baktım. Tanrım, yine mi bu?

"Evet."

"Kim tarafından?"

"Adı Benjamin Sullivan olmayan herkes," dedim, onunla göz teması kurmak yerine kahvemi yudumlarken.

Zofia bana bir bakış attı ve profesyonel olmadığımı anladım. *Lanet* olsun. Onunla nasıl başa çıkacağım konusunda bir arkadaşımın tavsiyesi işime yarayabilirdi. Kızlar her zaman insanları benden daha iyi memnun ederdi ve ben genellikle izin almak yerine af diler, ileri atılır ve sonuçlarını ancak daha sonra düşünürdüm.

Tek istediğim bu günden, bu inzivadan ve her fırsatta beni kızdıracak kadar benden nefret ediyor gibi görünen bu adamdan kaçmaktı. Gabbi'yle konuşmak istiyordum ama konuşamıyordum çünkü burada telefon çekmiyordu ve zaten bu hafta telefon ya da dizüstü bilgisayar kullanmamamız gerekiyordu. Bu bir ödül yerine ceza gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar bir cezaydı. Bir daha kendime böcek ilacı sıkamak zorunda kalmasaydım, çok erken olurdu.

"Hadi ama Bradford," diye kaşlarını çattı, sanki burada kurban kendisiymiş gibi. İnanılır gibi değildi. "Birkaç zararsız e-posta yüzünden beni sonsuza dek cezalandıracak mısın?"

"Zararsız mı?" Zofia yanımda durmuş kahvesini yudumlarken sesimi yükseltmemeye çalışarak alay ettim. "Ben bunlara zararsız demezdim. Ne kadar..." Kendimi bir huff ile kestim. "Biliyor musun, buna değmez. Sen git otur, ben zaten güne başlamadan önce kamarama döneceğim. Sonra görüşürüz, Zo."

"Vedam nerede?" Bana yalandan surat asacak kadar küstahtı.

"Hak ettiğin zaman benden düzgün bir veda."

"Bu ne kadar sürecek?" diye neredeyse bağırıyordu ben ondan uzaklaşırken.

"Sonsuzluk!"

Benjamin Sullivan'ı affetmeye ya da bana yanıldığımı kanıtlaması için ona bir şans vermeye niyetim yoktu. Mezarını kazmıştı, artık içinde yatabilirdi.

BEŞ

Benjamin

Angelina Bradford tam olarak çözemediğim bir bulmacaydı. Sinir bozucu, kibirli ve kendini beğenmiş biriymiş ama bundan daha fazlasıydı. Benden nefret ediyordu, peki ne için? Masum bir şakaydı, zararsız bir eğlenceydi ve bu yüzden benden nefret ediyordu. Ama bana aldığı kadarını vermiyor da değildi. Onu bu kadar etkilemeyi başarabileceğimi asla hayal edemezdim ama bir şekilde bunu başardığımı bilmek tatmin ediciydi. Özellikle de burada, kulübede bunu yakından gördükten sonra.

Dün, güven düşüşü sırasında eşleşecek başka kimse yoktu. İnsanların bu kadar çabuk bir araya gelmesi çılgıncaydı. Onunla eşleşmek konusunda biraz endişeliydim elbette ama bunun tek nedeni onun beni küçümsemesiydi. Beni kasıtlı olarak yakalamadığında endişemin yerinde olduğu anlaşıldı. Önemli değil. Yere birkaç düşüşten sağ çıkabilirdim.

Kahvaltıdan sonra günün ilk etkinliği bir dizi sunumdu; şirketin bir inzivada bile yeni içgörülerle ayrılmanızı istemesi o kadar da şaşırtıcı değildi.

Angelina'nın yanındaki koltuğa sessizce kaydım, gözlerinin kapalı olduğunu fark edince dudaklarımın hafifçe eğilmesine izin verdim. Kısa bir girişten sonra konuşmacı liderlik tarzları hakkında gevezelik etmeye başladı. İlginçti elbette ama daha önce öğrenmediğim bir şey değildi. Angelina arka sırada bir koltuk seçmişti ve yanındaki koltuğun hâlâ boş olması neredeyse çok mükemmeldi. Çünkü dün beni bıraktıktan sonra onu kızdırmaya daha da kararlıydım.

"Bradford," diye fısıldadım, uyuyup uyumadığını anlamak için onu dürttüm. "Böyle şeylerde uyumaman gerektiğini biliyorsun."

Angelina tek gözünü açtı, benim olduğumu gördü ve sonra kollarını göğsünde kavuştururken tekrar kapattı. "Sadece gözlerimi dinlendiriyorum. Git başımdan."

"Hayır."

Dikkatini tekrar podyumdaki kadına çevirmeden önce küçük bir hoşnutsuzluk mırıltısı çıkardı.

"ama. Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin."

"Elbette, yapabilirim." Gözlerini kıstı. "Çok basit. Eğer seninle konuşmazsam, eninde sonunda pes edecek ve gidip başka bir zavallı, masum kadını rahatsız edeceksin."

"Peki Bayan Bradford, benim fikrini size veren nedir?" Ona tek kaşımı kaldırdım ve bana cevap verme tenezzülünde bulunmayınca sandalyeme daha da gömüldüm.

"Sinir bozucusun."

"Çekici olmayı tercih ederim."

Kolumu itti, ben de nefes nefese kaldım ve acıyormuş gibi davrandım.

"Şışt," diye seslendi biri bizim sıranın önünden ve ben de küçük, utangaç bir el salladım.

Angelina bana bir kez daha ters ters baktıktan sonra, öndeki kadın konuşmayı kesene kadar pes ettim. Yanımdaki kadına bu kadar odaklanmışken aslında sunumu dinlemiyordum. Gözlerim sahnede idi ama bedenim neredeyse onunkine uyumlanmıştı, tabii bu mümkünse.

Ona dönmeden önce sunum bitene ve herkes odadan çıkana kadar bekledim. "Angelina."

Susturucu bir ses çıkardı ve bana ters ters bakmadan önce etrafta bekleyen insanlara baktı. "Benimle konuşma, biri arkadaş olduğumuzu düşünebilir."

Bir kaşımı kaldırdım. "Çünkü bu dünyadaki en kötü şey olurdu?"

"Evet."

"Neden?"

"Benden hoşlanmıyorsun bile. Neden birdenbire beni yalnız bırakamaz oldun?"

Omuz silktim. Bir açıklamam yoktu, gerçekten yoktu. Onun yerine "Seni kızdırmak eğlenceli," dedim.

Yanlış cevap, gözlerini tekrar dikip ayağa kalkmasından ve gitmek için hareket anlaşılıyordu. Ama eğer ondan vazgeçeceğimi düşündüyse

Onu kızdıran başka bir şey daha vardı.
Benden hoşlanması *için* onu kızdıracaktım.

~ ~ ~

Sabahki derslerimizden sonra, öğle yemeğinden sonra ana kulübeden ayrıldığımda Angelina'yı bir kayanın üzerinde oturmuş, zanaatkâr tarzı binaya bakarken bulduğumda şaşırdım.

"Ne yapıyorsun?" "Ne mi yapıyorum?" "Evet."

"Ne yapıyor gibi görünüyorsun, Sullivan?" dedi, bir kâğıt parçasını kaldırarak.

"Şirketin sana burada tek başına oturman için para ödediğini sanmıyorum, Bradford."

"Ve burada beni rahatsız etmen için sana para ödediklerini de sanmıyorum, ama işte ikimiz de buradayız."

Demek böyle oynuyorduk, öyle mi? Bu kızda beynimin her köşesine sızan ve beni onunla uğraşmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama elimde değildi. Ne yaptığına bakabilmek için arkasına geçtim - burada çizecek kadar ilgisini çeken şey neydi? Sayfada, arka planda dağların olduğu kulübenin kaba bir taslağı vardı.

"Bu konuda yeteneklisin." Omzunun üzerinden başımla işaret ettim. "Ne?" dedi şaşkınlıkla, gözlerini kırptırarak.

Omuz silktim. "Ne yani, bir erkek iyi bir sanatı gördüğünde tanıyamaz mı?"

"Elbette. Hoş, saygılı erkekler yapabilir." Angelina sessizliğin kalan zamanı doldurmasına izin verdi.

cümle.

"İnsanlara nasıl iltifat edeceğimi bilmeyecek kadar sinsi değilim." Ve iltifatı hak ediyordu, bu konuda samimiydim. Yetenekliydi.

"Bundan pek emin değilim," diye kaşlarını çatı.

Kıkırdadım. "Pekâlâ, yeterince adil. Belki de bunu hak ediyordumdur." "Belki'yi bir kenara bırak."

"Sana söz veriyorum, ben tam bir pislik değilim." Elimi kalbimin üzerine koydum, içten bir jest olması gerektiği hissine kapıldım ama belki de sadece bir pislüğün söyleyeceği bir şey gibi göründü. Tanrı biliyordu ki ona karşı birden fazla kez öyle davranmıştım. Yine de bunu telafi etmeye çalışıyordum, değil mi?

"Kıçlardan bahsetmişken..." Bana bilmiş bilmiş sırtıttı, çünkü dün beni kesinlikle bilerek düşürmüştü, lanet olsun. "Seninki nasıl?"

Ona ters ters bakma sırası bendeydi. "Ağrıyor, senin sayende değil."

"Bu sana benimle tekrar ortak olmayı öğretir," dedi Angelina, eskizine tekrar odaklanmadan önce çıkarabildiği en tatlı, en sahte ses tonuyla.

"Bunun beni caydıracağını düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz." "Denemeye değerdı."

Sahte gülümsemesini ve bunun gerçek bir gülümseme olmasını ne kadar çok istediğimi unutamıyordum. Bu kıza gerçek bir pislik olmadığımı göstermek için ne yapabilirdim? Onunla didişmek ve flört etmek hoşuma gidiyordu ama buradaki düşmanın ben olmadığımı anlamasına ihtiyacım vardı.

Muhtemelen bu beni, benden nefret etmeyi bırakması için bu kadını kazanmaya çalışan zavallı bir aptal yapıyordu. Herhangi bir art niyetim yoktu - onunla çıkmak istediğimden değil. Hiçbir ilişkimin bir yıldan fazla sürmediği göz önüne alındığında, kadınlarla olan geçmişim etkileyici olmaktan çok uzaktı, bu yüzden Angelina ile herhangi bir şeyin peşinden gitmeye niyetim yoktu.

Tek istediğim bana gülümsemesiydi, burada ilk tanıştığımızda yaptığı gibi.

Ondan uzaklaşırken yüksek sesle iç çektim, ama birkaç adım ötede durdum, ipucunu anlamasını umuyordum.

"Ne istiyorsun, Sullivan?" "Yürüyüşte bana eşlik etmek ister misin?"

"Hayır."

Sırf bana puan kazandırmayacağı için defteri elinden alma isteğime direndim. "Hadi ama. Çok çılgınca bir şey olmayacak, söz veriyorum. Sadece ana kulübeye gideceğiz. Browni dağıttıklarını duydum."

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum," diye homurdandı ama sonra - nihayet- eskiz defterini kapattı. Angelina ayağa kalkıp bana bir bakış daha atmadan önce ellerini pantolonuna sürttü. Soru sorarcasına bir kaşımı kaldırdım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmamama izin ver. Seninle yürümek için ayağa kalkmıyorum. Sadece bir brownie istiyorum."

"Doğru. Kesinlikle." Başımı salladım ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Yaptığı bir şeyin beni mutlu ettiğini bilmenin tatminini ona yaşatamazdım. Hâlâ karşılıklı olarak nefret ediyorduk. Ama ben ondan gerçekten nefret etmiyordum. Sadece onun benden nefret etmesinden nefret ediyordum. Ve bunu kendisinin de görebilmesi için benimle zaman geçirmesine ihtiyacım vardı.

"Peki, sık sık çizim yapar mısın?" Yola çıkarken ona eskiz defterini her yere yanında taşıyıp taşımadığını merak ederek sordum.

Bana temkinli bir ifadeyle baktı. "Neden bilmek istiyorsun?
Benden hoşlanmıyorsun."

İçimdeki keder duygusunu bir kenara ittim. "Hadi ama, bence harika.
Tercih ettiğiniz ana araç kâğıt mı?"

"İlle de bilmen gerekiyorsa," dedi Angelina büyük bir nefes vererek, "resim
yapmayı tercih ederim. Ama dağlarda bir hafta geçirmek için bütün boya setini
yanıma alamam."

"Orada görebileceğim başka eğlenceli çizimler var
mı?" "Hayır," diye hızla başını salladı.

"Hey, söz veriyorum dalga geçmeyeceğim. Sen yeteneklisin."

Eskiz defterini arkasına sakladı. "Hayır."

"Peki," diye dudak büktüm. "Ama seni yıpratacağım ve kazanacağım.
Sen sadece izle."

Angelina homurdandı. "Sana daha önce de söyledim Sullivan. Asla
olmayacak. Senden hoşlanmıyorum ve seni affetmeye niyetim yok, bu yüzden
arkadaş olmayacağız. Ve bu iş toplantısından sonra, sen yokmuşsun gibi
davranmaya devam edeceğim."

Bu kadar kolay olabilir miydi? Çünkü iki yıldır onun neye benzediğini
unutmaya çalışıyordum. Ofisteki o kısacık an, tüm bu süre aklımdan
çıkınamıştı. Ve şimdi, kaleminin ucundaki silgiyi çiğnerken çizdiği resme o
kadar odaklanmış görüntüsü beynime kazınmıştı.

Köşeyi dönüp tekrar kulübenin önüne geldik ve ona gitmesini işaret ettim.
"Önce bayanlar."

"Eğer bu, kıcıma bakabilmen için beni önüne getirme oyunuysa, üzgünüm
ama bu işe yaramayacak."

"Angelina." Gözlerimi kısma sırası bendeydi. "Benim hakkımda böyle mi
düşünüyorsun? Ayrıca... Kıcıma bakmak isteseydim dün bakardım." Aslında
baktım ama bunu ona belirtmek için kötü bir zaman olduğunu düşündüm. "Ya
bu sadece *kıcıma* bakmaya çalışmandan ibaretse?"

Alay etti. "Pek sayılmaz. Şimdi kapa çeneni de gidip huzur içinde
brownie'min tadını çıkarayım."

Nedenini bilmiyordum - belki de sonunda cennet gibi browniler oldukları
içindi, ama bir kereliğine mecbur kaldım.

~ ~ ~

Yanındaki boşluğa kayarken Angelina bana ters ters baktı.

Liam ve diğer arkadaşlarımın akşam yemeği için oturdukları masada boş bir sandalye vardı ama onları görmezden geldim. Buradaki görevim Angelina'yla konuşmak, onu harekete geçiren şeyleri anlamaktı. Bana güçlü kişiliğine dair orada burada küçük ipuçları göstermişti ve ben daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"oturma."

"Neden?" Ona ukala bir sırıtış fırlatırken kulağına fısıldadım. "Benden hoşlanacağından mı korkuyorsun?"

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Sadece devasa egonun tüm masayı ele endişeleniyorum."

Sırıttım, itirazlarına rağmen kendimi rahatlattım. "Prenses, nasıl olur? Siz buradasınız."

Angelina bana bakmaktan yorulduktan sonra Nicolas ve asistanına döndü. "Gününüz nasıl geçti? Sanki ikinizi de çok az gördüm."

Nicolas içini çekti. "Babam bizi bütün gün onun için ayak işleriyle uğraştırdı. Sanki ilk kez oturup dinleniyormuşum gibi hissediyorum." Bana doğru baktı. "Senin günün nasıldı, Sullivan?"

Nicolas ve ben birbirimize karşı her zaman samimi olmuştuk ama hiçbir zaman gerçekten arkadaş olmamıştık. Şimdi ilişkimizi güçlendirmek ve onun girebilmek için elimde bir fırsat vardı. Çünkü o terfi ettiğinde benim de yerimi garantiye almam gerekiyordu.

Angelina'ya sırtarak, "Harikaydı, teşekkür ederim," dedim.

Nicolas ona bir bakış attı ama sonra . "Harper Young'la tanıştın mı?" diye sordu, masanın karşısında oturan açık kahverengi saçlı kızı göstererek. "Kendisi Grafik Tasarım ekibinin yeni başkanı."

". " Selamlamak için başımı salladım. "oldum. Ben Benjamin Sullivan."

Harper küçük bir gülümsemeyle, "Biliyorum,"

dedi. "Biliyor musun?"

"Korkarım ününüz sizden önce geliyor Bay Sullivan." Bana dişlek bir sırıtış attı.

Angelina'ya baktım. Çatalıyla tabağındaki salatayı iterek beni görmezden geldi.

Harper, "Sizi temin ederim ki her şey o kadar da kötü değil," dedi.

Angelina ona benim hakkımda ne söylemişti? Kaşımı kaldırıp sordum ama o hemen konuyu değiştirdi. "Kardeşin nasıl, Harper?"

Kaybedilmiş bir savaşı gördüğümde tanıyabilirdim. Yine de yemek boyunca Angelina'ya küçük espriler yapmaya devam ettim ve herkesin ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile sohbete dahil olmak için elimden geleni yaptım. Angelina'nın bunu beni rahatsız etmek ya da gitmek istememi sağlamak için yaptığından şüpheleniyordum ama açıkçası beni rahatsız etmiyordu. Sadece başımı salları ve neler olup bittiğini biliyormuş gibi davranırdım. Başarana kadar numara yapı. Çocukluğumdan beri bana öğretilen bir ders.

Yemekten sonra Liam bana yetiştii ve sırtıttı. "Ne?"

"Biliyor musun, seni hiç görmemiştım," diye mırıldandı bana, Angelina'nın uzaklaşıp bizi ana lobi alanında bırakmasını izlerken.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Büyülenmiş mi? Büyülenmiş mi? Gözlerini ondan alamıyormuşsun gibi, dostum."

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok." "Elbette," diye homurdandı Liam.

"katlanamıyoruz."

"Geçinmek için kendine ne söylersen söyle, dostum." Kaşlarımı çattım. "Ben ciddiğim."

"Elbette. Ve *ondan hoşlandığın* konusunda ciddiğim."

"Onu *kızdırmak* hoşuma gidiyor. Aynı şey değil."

Sırtımı sıvazladı, benimle daha fazla tartışmadan başını salladı ve geceye doğru yola koyuldu.

Onun nesi vardı ki? Elbette ilgi çekiciydi ve ben de onun aklına girmeye çalışıyordum. Ama ondan büyülendiğimi ima etmek, onu sinirlendirmekten başka bir şey isteyebileceğimi söylemek... Bu çok saçmaydı.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandım ve bara doğru yöneldim. Planım tahmin ettiğimden daha zor olmaya başlamıştı.

ALTI

Angelina

Bir cosmo alabilir miyim?" Akşam yemeğinden sonra, özellikle de geçirdiğim günden sonra, bu pansiyonun alkol erişimine sahip olduğu için kendimi çok minnettar buldum. Kendimi bir tabureye bırakmışım, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Grup aktiviteleriyle geçen uzun bir günün ve belli bir adam tarafından rahatsız edilmenin ardından bir içkiye ihtiyacım vardı. Sanki beni iğnelemeye kararlıymış gibi yemekte yanıma oturmak zorunda kalışını düşünerek kendi kendime homurdandım. Sanki beni dürtmeye devam ederse, ben... ne? Ondan nefret etmemi sağlamayı çoktan başarmıştı. Bundan daha kötüsünün olabileceğini düşünmüyordum ama belki de yanıliyordum. Endişelendiğim kadarıyla, o kesinlikle *en kötüsüydü* ve bu konuda haklı olduğumu kanıtlamak için onu tanımaya hiç niyetim yoktu.

Parmağımı martini bardağımın kenarında gezdirerek düşünmeye devam ettim ve yalnızlığın tadını çıkardım. Bar oldukça boştu, yemek salonunun yanındaki kulübenin içine sıkışmıştı.

"Bu koltuk dolu mu?"

Tabii ki. Artık tartışacak enerjim yoktu, bu yüzden omuz silktim ve başka bir Benjamin Sullivan saldırısını görmezden gelmeye hazırlandım. Son iki gündür -aslında iki yıldır- bana eziyet etmekten yeterince zevk almamıştı ki gecemi de mahvetmek zorunda mıydı?

Bunun evrenin bana verdiği bir ceza olduğuna inanıyordum. Her zaman beni bulmayı ve benimle alay etmeyi başarması ve en kötüsü de derimin altına girmenin bir yolunu bulması. Şimdi her zamankinden daha fazla. Sorgulayan gözleri bir sorundu: sanki bir şey arıyor gibiydi. Bundan hiç hoşlanmamışım.

Tuhaf e-posta savaşımızı neden bu kadar uzun süre sürdürmekte ısrar ettiğinden hâlâ emin değildim; belki de bu onun için bir tür tuhaf ön sevişmeydi. E-posta klasörümde *senden nefret , umarım merdivenlerden düşersin* ve *Nicolas'ın seni kovmasını sağlayacağım* gibi notlar içeren gönderilmemiş taslakların sayısını sayamıyordum. Kuşkusuz bunlar en gurur duyduğum anlar değildi. Sırf onu kızdırmak için e-posta imzalarım aptalca küçük iğnelemeler eklemeye bile başlamıştım. Saygılarımla mı? Pfft. Daha çok *saygısızca senin* gibi.

"Elbette," dedim sonunda, içkimden bir yudum daha almadan önce. Barmene kendi içkisini sipariş etmesi için işaret etmeden önce yanımdaki tabureye kaydı. "Viski mi? Gerçekten mi?"

"Benden beklediğin bu değil miydi Bradford?" Dudağının o aptal köşesini yukarı kaldırarak içkisini yudumlarken onu izledim. Ne bekliyordum ki? Onu tanı mıyordum bile. Onun hakkında varsayımlarda bulunarak kaltaklık mı ediyordum?

Omuz silktim. "Tanıştığım çoğu Oregonlu erkeğin butik bira sipariş ettiğini düşünüyorum. Özellikle de böyle bir yerde." Kulübeye doğru el salladım. Gerçekten de öyle bir havası vardı. Tüm mekân Kuzeybatı Pasifik'i *andırıyordu*. Ve Portland'ı mikro bira fabrikalarından daha fazla çağrıştıran bir şey düşünemiyordum.

"Şey," dedi, o büyüleyici kahverengi gözleriyle bana bakmadan önce bir yudum daha aldı. "Belki de çoğu erkek gibi değilimdir."

Dikkatimi tekrar bardağıma verirken gözlerimi devirdim. "Hayır, kesinlikle değilsin," diye mırıldandım nefesimin altında, dikkatimi tekrar bara verirken. *Ne de olsa çoğu erkek dijital bir e-posta tartışmasını bir yıl boyunca sürdürmezdi.*

İçkimi derin bir yudumda, tatlı ve keskin tadının tadını çıkararak bitirdim. Benjamin Sullivan'la uğraşmak zorunda kalırsam bir taneye daha ihtiyacım olacaktı. Güçlü bir tane, vücudundan hissettiğim sıcaklığın beynimi terk etmesini sağlayacak bir şey. Adamdan hoşlanmıyordum bile, bu yüzden ona karşı düşmanlıktan başka bir şey hissetmemeye kararlıydım.

İkinci bir kozmopolit sipariş ettim ve gözlerimi onun barın ahşabını tıngırdatan parmaklarından ayırmaya çalıştım.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Yakınlığı kalbimin hızla çarpmasına, sesinin tenimi okşamasına neden oldu.

"Ne?" Kekeleydim. Ben hiç . Lanet olsun ona.

"Benden nefret etmen için ne yaptım?"

"Ne?" Bunun onun alaycı şakalarından biri olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine baktım ama bulduğum tek şey samimiyetti. Nasıl bilmez? "Asıl soru benim sana ne yaptığım."

"Angelina." Bir elini barın üzerine koydu ve taburesini bana doğru çevirdi. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Cidden bilmiyor musun?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. Onu bir türlü . E-posta yazışmalarımızda bana tam bir pislik gibi davranıyordu, ama burada, yüz yüze, tek yapmak istediği bana yakınlaşmak gibi görünüyordu. Bu hiç gelmiyordu. "Neden umursuyorsun ki?" Bunun yerine sordum, ona bir cevap vermedim.

Bunun üzerine sinirlenmiş görünüyordu. Neredeyse... incinmiş. Ama bu olamazdı. "Etmeyorum," dedi içkisinden bir yudum daha alarak. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin."

Gözlerimi ona diktim. "Bu gece neden benim yanıma oturdun? Yemekte ve burada."

"Belki de sadece iyi bir arkadaş istedim."

Ona güldüm. "Ve *ben* iyi bir arkadaş mıyım? Katlanamadığın bir kız mı?"

"Sana katlanamadığımı düşündüren nedir?" Dedi ve ben de bitirdim. ikinci içkimi yudumlarken.

Ne yaptı? O gerçekten... Hayır. İmkânı yok.

"Bir tane daha alabilir miyim?" Barmene seslendim. Görünüşe göre bu durumla alkol tüketerek başa çıkıyordum. Neyse ki sınırlarımı biliyordum ve bu gece sarhoş olmaya niyetim olmasa da Benjamin Sullivan'ın bana yaşattıklarına katlanabilmek için en azından biraz çakırkeyif olmam gerekiyordu. "Peki, masum kadınları taciz etmekten başka ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Sonunda ona bakmaya tenezzül ettiğimde gözlerinde şeytani bir pırıltı vardı. "Hiç de masum olduğunu düşünmüyorum" diye mırıldanırken dizini dizime vurdu.

Neredeyse içkimi tükürecektim, soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak ona ters ters baktım. "Bilmek istemez miydin?" Yüzündeki o sinir bozucu sırıtışı silmek istedim. Ve o aptal, mükemmel taranmış saçlarını karıştırmak. Neden yine bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki?

"Belki de yapardım."

İç çektim. Belki de ateşkes o kadar da kötü bir fikir değildi. Elbette beni rahatsız ediyordu ama buraya geldiğimizden beri beni incitecek ya da alay edecek bir şey yapmamıştı. Kötü niyetle bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Belki birbirimizi biraz daha iyi tanırsak, en azından beni rahat bırakırdı.

"Peki, gerçek Benjamin Sullivan kim? GrnŖe göre ünün senden önce geliyor," dedim Harper'ın yemekte söylediklerini dŖnerek. Birlikte alıŖtıđımızdan beri yeterince sık konuŖmuŖtuk ama Benjamin ve benim e-postalarımızdan Harper'a hiç bahsettiğimi sanmıyordum - çoğunlukla Gabbi ve Nic'e Ŗikyet ediyordum. Peki, *baŖka* ne hakkında konuŖuyor olabilir? "

Benjamin iini çekerek baŖını ne eğdi. "GrnŖe göre, Ŗirkette bir oyuncu olarak epey n yapmıŖım." BaŖparmađıyla bardağının kenarını sıyrarak sessizce konuŖtu. "Bu doğru değil - gerçekten. Söz yle biri değilim." Sanki ona inanmamı istiyormuŖ gibi ciddi gözlerle bana baktı. *Neden*, anlayamadım.

"Neden herkes senin öyle olduğunu dŖnsn ki?" Omuz silkti. "Ben kimseyle çıkmam."

"Ah."

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Ona benim de kimseyle ıkmadığımı mı söylemeliydim? Ama insanlar bunun için bir oyuncu olduğumu dŖnmek yerine, iliŖkim olmayan biriyle yatarsam sıkı, kurnaz ya da basitçe bir sürtük olduğumu mu dŖnyorlardı? Belki de ikimiz de adil olmayan Ŗeyler için yargılanıyorduk. Herkesin dedikodu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyordum.

"Sizin hakkınızda herkesin yanıldığı önyargılar var mı?"

"Herkes bana kaltak der. Buz gibi soğuk, duygusuz."

"Peki sen değil misin?"

Homurdandım, "Hayır, yleyim."

"Bunun doğru olmasını zor buluyorum. Bana yle bakma. Tüm bunların altında..." Bulunduğumuz ortama rağmen mükemmel bir Ŗekilde ŖekillendirilmiŖ saçımı ve makyajımı iŖaret etti. "Bence sen iyi bir insansın. *İyi* bir insan."

"En iyi arkadaŖlarım bunu takdir ederdi ama sen ilk olurdun." Güldü.

"Belki de baŖka kimse seni gerçekten grmyordur, ha?"

Bir an için aramızda sessizlik oldu. Belki de denemek istemezseniz beni gerçekten görmek zordu; dünyaya sunduğum cephenin arkasını görmek ve kim olduğumu merak etmek. Ama Ŗimdi, Benjamin... İstiyor gibiydi.

"Beni tanımıyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum." İkisinin kalanını bitirdi ve bana baktı. "O zaman söyle bana. Angelina Bradford *kim*?"

Kimdim ben? Bazen hâlâ bilmediğimi hissediyordum. Başımı sallamadan önce bir dakika boyunca bakışlarını üzerimde tuttum.

"Baştan başlayabilir miyiz?" "Lütfen" diye eklemeyen önce cevap vermeme izin vermedi. Tanrım, bu kelimeyi söylediğim anda pişman olacağımı biliyordum,

"Evet."

Sanki vücudu rahatlamış gibi tavrı değişti. "Merhaba. Ben Benjamin Sullivan." Bana elini uzatarak sırttı.

"Merhaba Benjamin. Ben Angelina Bradford." Elini tuttum ve sıkıca sıktım.

"Angelina," dedi sanki dilinde isminin tadına bakıyormuş gibi. Aklıma hiç de uygun olmayan bir düşünceyi oluştuğu anda zihnimden kovdum. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Çalışmalarınızdan her zaman çok etkilendim."

Boğazımdan garip bir ses çıktı. "Öyle misin? Ama sen her zaman..."

"Her zaman ne?"

Benjamin'in avucunun hâlâ benimkinde olduğunu fark ettim ve sorgulayan bakışlarından uzaklaşırken sonunda ellerimizi bıraktım. "Boş ver." Başımı salladım. "Enchanté." *Tanıştığımıza memnun oldum.* Ona kendimden küçük bir parça sunuyormuşum gibi hissettim.

"Fransız, ha?" Onu görmesini engellemek için bardağıma gülümsedim. "Bu şaşırtıcı."

"Öyle mi?"

"Evet. Bugünlerde çoğu insan İspanyolca öğreniyor."

"Fransa'yı her zaman sevmişimdir." Ona ne kadar sevdiğimi -en başta dil öğrenmeye başlamamın nedenini- söylemeyecektim ama en azından bu, kendimden bir parça sunmuşum gibi hissettirdi.

"hep Japonca öğrenmek istemiştım." Bu benim ilgimi çekti.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Oraya taşınmak gibi büyük bir fikrim vardı." "Peki bu senin için nasıl gidiyor?" Sırttım.

Kıkırdadı. "Bazı rüyaların diğerlerinden daha iyi sonuçlandığı ortaya çıktı."

Alkolün etkisiyle olsa gerek, en olmadık şeylerden konuşmaya devam ettik ve her nasılsa, bütün gece, kalkıp gidebileceğim hiç aklıma gelmedi. Kendimi basitçe bardan uzaklaştırabilir, kamarama geri dönebilir ve Benjamin Sullivan'ın yanına hiç oturmayabilirdim.

Ama *içmedim*. Çünkü üçüncü içkimden bir süre sonra eğlenmeye başlamıştım. Ve bana baktığında, o sinsi yakışıklı kahverengi gözlerinin içine gizlenmiş çok fazla duyguyla, *mahvolduğumu* biliyordum, çünkü ne söyleyeceklerini bilmek istiyordum. Zihnindeki sırları keşfetmek istiyordum. Böyle olmak varken neden beni kızdırmak için bu kadar ısrarcı ve kararlı olduğunu bilmek istiyordum.

Bar yaklaşık bir saat sonra kapandı ve ben gecenin bitmesini istemiyordum. Bu yüzden Benjamin'in bana elini uzatıp "Buradan gitmek ister misin?" demesi pek de sürpriz olmadı.

~ ~ ~

Kıkırdıyordum. Ben, Angelina Bradford, kıkırdıyordum çünkü *eğleniyordum*. Benjamin Sullivan ile. Yıldızlı gecenin altında toprakta koşarken.

Akşam yemeği için hafif, uzun kollu, pamuklu bir şal elbise giymiştim; çok süslü bir şey değildi, ama şimdi karanlıkta dışarıdaydık, gecenin içine yerleşen nemi hissedebiliyordum. Yine de beni şaşırtan şey, burada onunla birlikteyken ve özellikle de alkol kanımı ısıtırken aldırış etmememdi.

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra ayak parmaklarımı çimlere gömdüm ve yıldızlara bakmak için başımı yukarı kaldırdım. "Burası çok güzel."

"Evet," diye cevap verdi, alçak ve yakın bir sesle, ama ona baktığımda gözleri yıldızlarda ya da manzarada değildi. "Gel benimle dans et," dedi aniden. Kaşlarımı kaldırdım ama elini uzattı. "Hadi," diye yalvardı Benjamin, iskeleye doğru başını sallayarak. "Benimle dans et."

Ona neden elimi verdiğimi açıklayamazdım. Daha sonra, tekrar ayıldığımda bile, her şeyden çok anlamaya çalıştığım gecenin kararı buydu. Belki ondan nefret etme kararımdan vazgeçmişim, ama kesinlikle ondan *hoşlanmıyordum* ve yine de... Hiç tereddüt etmedim. Elimini onun elinin içine koydum ve beni göldeki küçük iskeleye doğru götürmesine izin verdim.

"Müzik yoksa nasıl dans ?"

İskelenin korkuluklarının etrafında küçük parıldayan ışıklar vardı ve bu da onu güzel bir parıltıyla aydınlatıyordu. Nefesimi kesmişti ve sabah sisinde gölden yükselen buhardan daha büyüleyici bir manzara olduğuna inanamıyordum. Geniş omuzlu bir adam suya vuruşlarıyla onu bozmadan önce de bu manzaranın tadını çıkarıyordum. Gerçi belki de o daha da güzelleştirmişti. Bunu asla kabul etmeyecek olsam bile.

"Müzik olmadığını kim söyledi?" Telefonunu cebinden çıkarıp Spotify'a basarken bana sinsi bir ifade verdi. Yavaş bir şarkı çalmaya başladı, sessiz ve duygulu. Ona baktım ve elimi onun elinin içine koyduğumda kendimi biraz şok ettim. Beni kendine doğru çekti ve diğer elini belime yerleştirdi.

İki saat öncesine kadar nefret ettiğim adamla yavaşça dans ediyordum. Ve durmaya hiç niyetim yoktu. Delirmiş miydim? Büyük . Başka mantıklı bir açıklaması yoktu. Ya bu ya da alkol yüzünden. Gerçi daha önce hiç pervasızca seçimler yapmamıştım, arkadaşlarımla sarhoşken bile. Yine de durumu daha fazla analiz etmek yerine suçu içkiye attım.

Durmadım, elini bırakmadım ya da ondan uzaklaşmadım ve dans etmeyi bırakmadık. Ellerimiz aramızda kenetlenmiş ve diğer elim omzunda dururken yavaş bir daire çizerek sallanırken bile. İlk şarkı bitip diğeri başladığında bile. Olmamız gerekenden daha yakındık - bu kadar doğru hissetmek için herhangi bir nedenimiz olduğundan daha yakındık.

Onun kollarında bu şekilde hissetmemeliydim. İçerik. Güvende. Ritimle hareket ederken başımı göğsüne yaslamamalıydim. Onun kokusunu, bergamot ve misk gibi bir şeyi ve *ona* özgü bir şeyi içime çekmemeliydim. Bu kadar güzel kokmamalıydı ama kokuyordu. Müzik gecenin içinde kaybolurken ve hiçbir şey söylemeden orada ne kadar sallandığımızın sayısını unuttuğumda bile, kollarındaki o noktadan kıpırdamadım. İstedğimden emin değildim. Ona bakmak için başımı kaldırdım ve işte o zaman sıcak kahverengi gözlerinin benimkilere yansıdığını fark ettim.

Sık sık kızaran bir kız değildim ama bakışlarında bedenimi daha sıcak hissettiren bir şey vardı. Daha hafif. Belki de neredeyse önemsendiğimi. El üstünde tutuluyordum. Ve tüm bunlarla ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Hiçbir şey söylemeyerek tüm bunlardan kaçındım, gecenin karanlığında ileri geri hareket ederken yanağımı ona yasladım, yatma zamanım çoktan geçmişti.

"Benjamin," diye nefes aldım sonunda, gözlerinin yüzümde, dudaklarımda gezinmesini izledim. Belimde duran eli yanağımı okşamak için hareket etti. -Başparmağı daha önce bardağının kenarıyla yaptığı gibi çene kemiğime sürtündü.

Ve her şeye lanet olsun, ona, bana ve bu inzivaya lanet olsun, ama o anda tek istediğim beni öpmesiydi.

O yapmadı.

Zaman geçti ve orada durdu, yüzümü tutuyordu, transa geçmiş gibi görünüyordu, sadece benim varlığımla hipnotize olmuştu. Acaba beni de aynı şekilde etkilediğini biliyor muydu? Eğer ben ona onun bana baktığı gibi bakıyorsam...

Gözlerimi kapadım, o anı iliklerime kadar hissettim, hiçbir kelimenin geçmediği bir anda böylesine mutluluk verici bir anlayışı bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum.

"Uyumalıyız," dedi Benjamin sessizce, uzaklaşıp bedenlerimiz arasında biraz mesafe yaratarak. Anında onun yokluğunu hissettim.

"Doğru," diye mırıldandım, dokunuşunun sıcaklığının geçmesini umuyordum. Dudaklarını dudaklarımda hissetme arzusu günlerce bana eziyet etmesin diye, çünkü ona yakın olmak zorunda kalırsam ve bunu *gerçekleştiremezsem* ne yapacağımı bilmiyordum.

Onu rıhtımdan kuru zemine kadar takip ettim, beni sabitlemek ve yönlendirmek için elini sırtımın küçük kısmına koyuşunu kaçırmadım. Sanki hâlâ dünkü gibi sakar olmamdan endişeleniyormuş gibiydi. Tamam, ben de biraz endişeliydim ama ayakkabılarımla yürüyemediğim ya da rıhtım biraz sallantılı olduğu için değil.

Benjamin bana bu kadar yakın dururken kendimi tamamen keyifsiz hissediyordum; sanki beni dengesiz hissettiren oydu. Bağlantısız. Sanki orada öylece kalsaydım, gözlerinin içine baksaydım, sürüklenip gidecekmişim gibi.

Ve kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Benjamin Sullivan'da ya da onun gözlerinde kaybolmak istemiyordum.

YEDİ

Benjamin

Bunların hiçbirini planlamamıştım; barı, dansı ya da kollarımda kendini ne kadar iyi hissedeceğini. Sonsuza kadar orada kalabilirdim, sadece müziğin ritmine göre hareket edebilirdim, ama o parlak mavi gözleriyle bana bakıp adımı mırıldandığında... neredeyse o anda kendimi kaybediyordum.

Onu öpmek *istedim*. Belki o da istiyordur diye düşündüm ama sadece birkaç saat önce benden nefret ettiğini söylemişti ve pişman olabileceğini bile bile bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Bu yüzden, sonunda geri çekildim, kendimi aramıza biraz mesafe koymaya zorladım, böylece her şeyi daha da berbat etmeyecektim.

Ona insanların benim bir oyuncu olduğumu düşündüklerini söylediğimde, gerçeği bilmesini istedim. *Öyle olmadığımı*. Kadınların pantolonlarına girmek için onlarla yatan ya da flört eden bir adam değildim. Ben asla böyle biri olmadım. Elbette, bir anlık tutkunun, beni eksik bırakmayan şehvet dolu bir karşılaşmanın tadını çıkarabilirdim, ama bu rızaya dayalı, iki tarafın da diğerinden daha fazlasını istemediği karşılıklı bir anlayıştı.

Gerçi bundan zevk almayalı uzun zaman olmuştu. Benim bir fuckboy olmadığımı bilmesinin benim için neden bu kadar önemli olduğunu açıklayamıyordum ama öyleydi. Onunla yatmak için onu tanımak istediğimden değildi -elbette, inanılmayacak kadar güzeldi, bunu inkar etmenin bir faydası yoktu- ama bana herkesin onun buz gibi, duygusuz bir kaltak olduğunu düşündüğünü söylediğinde gözlerindeki bakış kalbime işlemişti.

Ve gerçekten de kendisi hakkında buna inanıyor gibi görünüyordu. Ama onun buz gibi dış görünüşünün ardını görmüştüm ve yavaş ama emin adımlarla gerçeği keşfettiğimi hissediyordum -Angelina Bradford bir sürtük değildi. O sadece bir

İnsanları kendinden uzak tutmak için dış gücünü bir bariyer olarak kullanan korkak bir kadın. Bana yaptığı da buydu. Ama ona bu şekilde, bir *hiçmiş* gibi davranacağımdan korkuyorsa, gerçeği görmesini sağlamam gerekiyordu. Çünkü şimdi... tek istediğim onun ne kadar zeki ve yetenekli olduğunu görmesiydi.

Uyumamız gerektiğini söylemişim dün gece. Aramızdaki büyü her neyse bozulmuştu. Bunu yapmaktan nefret etmeme rağmen etkisi başarılı olmuştu. Angelina da aynı fikirdeydi ama bunun ikimizin de isteyeceği son şey olduğunu biliyordum.

~ ~ ~

Keşke uyuduğumu söyleyebilseydim. Öğle yemeğine kadar bir şey yapmayacağımızı bildiğim için yatakta kaldım, kitap okudum ya da rahatlamak için bir şeyler yaptım. Ama hayır. Saat tam altıda, güneş ışınlarının kamarama girmesiyle uyandım ve işte o kadar. Uyanmışım. Bir sabah daha yüzmeye gidebilirdim ama Angelina'nın dün gölde tur atarken ana kulübenin verandasından beni nasıl izlediğini bilmek... Bakışlarının neredeyse kemiklerime kadar sızması beni tedirgin etmişti. *Neden?* Bunu açıklayamazdım.

Yine de bir şekilde dışarı atmam gereken tüm bu bastırılmış enerjim vardı ve yapmak üzere olduğum şey çılgınca olsa bile, bunu yapmam gerekiyordu. Bu ona yaklaşmak için bir plandı belki ama artık buna karşı koyabileceğimden emin değildim. Ama bunu yapma nedenimi kimseye, en yakın arkadaşım Liam'a bile itiraf edemezdim.

Aklımdaki fikirle yataktan kalktım, kendimi hazırladım, bir sırt çantası aldım ve gün için yakıt ve atıştırmalık almak üzere ana kulübeye doğru yola çıktım. Biraz meyve ve granola bar bulabilirsem iyi olacaktı ama kendimi onun en sevdiği atıştırmalıkların neler olduğunu, ne tür şeylerin onu mutlu edebileceğini merak ederken buldum.

Neyse ki şu anda boş olan kahvaltı salonuna girdiğimde pansiyon personeli hoş geldiniz diye seslendi. Kahvaltının hazır olmasına daha vakit olsa da, atıştırmalık bir sürü yiyecek vardı. Onları dün fark ettiğim için memnundum; planımı harekete geçirmemi kolaylaştırdı. Planladığım diğer şeylerin yanı sıra biraz patlıcan karışımı ve elma püresi de alabildim ve çalışanlara hızlıca veda ettikten sonra kalan eşyalarımı toplamak için kulübeme geri döndüm.

~ ~ ~

Angelina

Ertesi sabah kamaramın kapısının ısrarla alınmasıyla uyandım. Erken kalkan biri olmama rağmen uyandırma çağrısını beklemiyordum. Benjamin Sullivan'ın verandadaki ahşap direklerden birine yaslanmış, yüzünde hevesli bir ifadeyle bir çift yürüyüş botu giymiş olarak orada durmasını kesinlikle beklemiyordum. Bir anda, huzurlu bir sabah geçirme umudum pencereden uçup gitmişti.

"Sullivan," dedim sıkarken ona hitaben. "Benimle yürüyüşe gel."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunu yapmak isteyeceğimi nereden çıkardın? Ve o küçük sihirli kelimeyi hiç duydun mu?"

İçini çekti, bir elini alnında ve kahverengi saçlarının tepedeki uzun tutamlarında gezdirdi. "Bak, olacak..." Kelimleri zorla çıkarmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırđı. Dışlerini sıkarak cümlesini tamamladı. "*Eğlenceli*." Ne kadar sinirli göründüğünü kaçırmadım ve bu bende gülme isteği uyandırdı. Sanki ben ona eziyet ediyormuşum gibi, tam tersi değil.

"Beni ikna etme konusunda pek de iyi bir iş ıkarmıyorsun. Bu en iyi ihtimalle vasattı."

"Peki, Bradford. Gelme." Yüzüne şeytani bir sırıtma yerleştirmeden önce gözlerini devirdi. "Yine de bilgin olsun, eğer bir ayı tarafından yenirsem, şirket birlikte çıktığımızı düşünür, yani suçlu sen olursun." Kanımın kaynadığını hissettiğimde bana küçük bir göz kırptı.

"Bizi... *birlikte* mi yazdırdın?!" Ona bağırmamak için kendimi zor tuttum. Tanrım, bu adamda profesyonelliğimi pencereden dışarı uçuran şey neydi? Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. "Seninle vakit geçirmek isteyeceğimi de *nereden* ıkardın? Özellikle de yürüyüşte?" Tısladım.

Dün gece, kafamın içindeki o küçük ses şöyle diyordu. *Dün gece kesinlikle onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini gösteriyor.*

"Hadi ama," diye yalvardı Benjamin. "Beni tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değilim."

Beni orada yakaladı. Dün geceden sonra onun yeni bir görmüş olabilirdim. Yine de bu daha fazlasını görmek istediğim anlamına gelmiyordu. Sadece belki ondan biraz daha az nefret edebilirdim.

"Doğru ayakkabılarım bile yok." Şirketin bize yaptırdığı tüm bu aktiviteleri beklemiyordum. Elbette spor ayakkabılarımı ama onlar ormanda yürüyüş için uygun değildi. Yine de, ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı.

sırt çantasından yepyeni bir çift kadın botu çıkardı. "Sen... bana ayakkabı mı getirdin?" Ağzım birden fazla kez açılıp kapandı ama hiçbir ses çıkmadı. Harika. "Kaç numara giydiğimi nereden biliyorsun ki?"

"On, değil mi?" İçini çekti. "Bak Angelina, olmayan bir şeyi varmış gibi göstermene gerek yok. Sadece botları al ve bana katıl."

"Görünüşe bakılırsa başka seçeneğim yok," diye mırıldandım, onları elinden aldım ve kabinime geri dönmek için hareket ettim. "Bana beş dakika ver."

Bu gerçekten de hayatımın en uzun haftası olacaktı. Burnumun kenarını çimdikledim. Çabucak elimi yüzümü yıkadım, sonra saçlarımı at kuyruğu yaptım ve bir çift atletik tayt ile bir egzersiz üstü giydim. Kapıyı açtığımda Benjamin verandanın basamaklarında oturuyordu ve sırtarak ayağa kalktı.

"Neredeyse hazır mısın Bradford?" diye sordu, çoraplarıma bakmadan önce kıyafet seçimimi değerlendirir gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Evet," dedim, botları giymek için verandadaki sandalyeye oturdum, kalın yün çoraplarımın yeni ayakkabıların su toplamasını önleyeceğini umuyordum.

Ben bağcıkları bağlayamadan Benjamin içeri daldı. "Bana bırak," dedi ve ayağımı oraya koymamı işaret etmek için bacağına sıvazladı. İlkini bitirdikten sonra "Çok mu sıkı?" diye sordu, ben de başımı salladım. Ayağımı yere koydu ve diğerini aldı, işlemi tekrarladı, bağcıkları mükemmel bir şekilde bağlamadan önce küçük madalya kancalarından geçirdi - çok gevşek değildi, ama ayağımın sıkıştığını da hissetmedim.

Özellikle de bu inzivada yakın olduğum tek kişinin Nicolas olduğu ve onun da ayağımın kaç numara olduğuna dikkat edeceğinden emin olmadığım düşünülürse, doğru bedeni bulmayı başarmış olmasına hâlâ hayret ediyordum.

"Pekâlâ." Ayağa kalktım, ona bakarken ellerimi tozluklarımda gezdirdim. "Sanırım bu kadar."

"Tek ihtiyacın olan bu mu?" Bir kaşını kaldırdı. Kendime baktım.

"Şey, evet, sanırım."

"Su şişesi falan istemiyor musun? Ya da yağmur yağarsa diye hafif bir ceket?" "Oh." Bunu düşünmeliydim. "Tamam. Bir saniye içeri gel de Onları." Arkamdan geldi ve benim çantamdan bir şeyler çıkarıp küçük, ipli bir sırt çantasına tıktırmamı izledi.

"Daha önce hiç yürüyüş yaptın mı?"

Başımı salladım. "Açık havayı seven bir kız değilim. Mümkünse böceklerden ve pislikten uzak durmayı severim."

"O gerçekten bir prenses," dedi kendi kendine ve ben ona ters ters baktım.

"Hepimiz bizi kampa götüren ebeveynlerle büyümediğimiz için üzgünüm. her zaman yürüyüş."

Kısa bir an için çenesi sıkılır gibi oldu ve gözlerindeki mesafeli bakışın ne anlama geldiğini merak ettim. "Doğru."

"Evet. Şey." Annemle babam biz küçükken tatile pek çıkmazlardı. Ailece her zaman yaptığımız şeyler vardı -filmler, Disneyland, sahile yaz gezileri- ama yaşıyoruz ilerledikçe hep birlikte yaptığımız şeyler azaldı. Annemle babam boşandığında, her şeyden iki kişi kalıyorduk. Ama tatiller, tam olarak ulaşamadığımız bir rüya gibi sessizce kayıp gittiler.

Belki de mükemmel hayatı ve mükemmel ailesiyle ona biraz içerlemiştim. Onca parası varken, hayatında hiçbir şey için bir gün bile çalışmak zorunda kalmadığından emindim. Bahse girerim küçüklüğünden beri üzerine titriyorlardı. Muhtemelen bu işe, bu başarıya ihtiyacı bile yoktu - benim gibi değil.

"Pekâlâ," diye homurdandım patikayı işaret ederken. "Yolu göster, izci çocuk."

Benjamin patika boyunca ilerlemeye başlamadan önce nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, ormanın daha yoğun bir kısmına doğru ilerliyordu, doğru yönde ilerlediğimizi gösteren sadece dar bir patika vardı.

Neyin yönü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece gezintiye çıkmıştım, isteğim dışında doğada gezinmeye zorlanmıştım. Tek umudum bileğimi burkmadan ya da daha kötüsü Benjamin'in önünde kış üstü düşmeden günü atlatabilmektir. Bundan çok fazla zevk alacaktı ve ben de ona bu zevki tattırmayacaktım.

Patika boyunca yürürken, ağaçların dev kökleri arasında tökezledim ve yüzüstü düşmemeye çalıştım. Neyse ki bana verdiği botlar, spor ayakkabılarımdan çok daha iyi bir tutuş sağlıyordu ve dik durmama yardımcı olduğu için iyi dengeme ve duruşuma minnettardım. Yine de alışkın olduğum yürüyüşe hiç benzemiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Şişemdeki suyu yudumlarken inledim. "Göreceksin.

Fazla uzak değil."

Bozuk plak gibi ya da yolculukta sürekli "*varmadık mı?*" diye soran çocuk gibi konuşmak istemediğimden, hareket ederken çenemi kapalı tuttum

ormana doğru ilerledik. Yüzücü olduğu kadar iyi bir yürüyüşçü olduğunu ve kaybolmayacağımızı umuyordum.

Neyse ki, beni terk ederse ya da tüm bunlar iyi tarafıma geçmek ve sonra da *sürpriz, kaltak!* demek için ayrıntılı bir şaka ise, yolu kolayca takip edebileceğimden oldukça emindim.

"Biliyor musun, bence sen delisin. Bunu yapmaktan gerçekten *hoşlanıyor* musun?" Ofladım, daha on dakika geçmeden susamıştım bile. "Sen kafayı yemişsin."

"Al," dedi ve elindeki su şişesini bana uzattı. Teşekkür etmeden aldım, çünkü benimkini biraz önce boşaltmıştım ve vücudumu bir kayanın üzerine sarkıtıp nefes nefese kalmıştım.

"Beni öldürmeye çalışmadığına emin misin? Çünkü bu ölümden daha kötü bir ceza gibi geliyor."

"Tanrım, çok dramatiksin," diye gözlerini devirdi Benjamin, şişeyi geri alıp kendisi de büyük bir yudum aldı. Gözleri kapalı, başını arkaya eğerek boynunu ve adam elmasını ortaya çıkardı. Yudum, *yudum, yudum*. Suyun geri kalanını da kafasından aşağı dökerse nasıl görüneceğini merak ettim ve gözümü kırptım. *Vay* be. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Aslında onu gömleksiz görmek istemiyordum, değil mi?

Tamam. *Belki de* istedim. Kolları tırmandığımız dağlarla mükemmel bir uyum içindeydi ve kareli gömleğinin altında kaslarının esneme şekli... Onu biraz hissetmek istedim. Evet, biriyle yatmam gerekiyordu. Aklımı başımdan . Tüm bunları unutmamalı, bu gece erken yatmalı, en sevdiğim kitabı okumalı ve bu iğrenç (ve çok azgın) düşünceleri sistemimden atmalı, beynimi istila etmelerini yasaklamalıydım.

"Eğer dramatiksem, senin ne olarak sınıflandırıldığını bilmek istemiyorum," diye karşılık verdim.

"Bazıları der ki..." Kaşlarını oynattı. "Bir büyücü. Ya da bir flörtçü. Seçiminizi yapın."

"Sen bir manyaksın."

Güldü. "Neredeyse geldik, söz veriyorum. Bence bu hoşuna gidecek."

Neyse ki yalan söylemiyordu ve patikanın başka dönemecini döndükten sonra güzel bir göl görüldü: derin olmalıydı, çünkü güzel bir mavi renkteydi ve üzerinde yükselen dağlar nefesimi kesti.

"Vay canına," dedim etrafa bakarak. "Bu muhteşem."

"Beğendin mi?" Sesi kendinden memnun geliyordu.

"Evet," diye başımı salladım. Keşke yalan söyleyip ona hayır diyebilseydim ama gerçek şu ki, bu güzel yere hayranlık duyuyordum.

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Dün eskiz defterini gördükten sonra..." Benjamin başını kaşıyarak rahat davranmaya çalıştı ama hareketinin ardındaki anlamı anlayabiliyordum. "Sadece görmek isteyebileceğini düşündüm. Ve, bilirsin, çizersin."

Onu çizmeyi o kadar çok istiyordum ki parmaklarım seğiriyordu. Ama... "Eskiz defterimi kulübemde unutmuşum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ."

"Ne?"

"Sırt çantasını kontrol et."

Kaşlarımı çattım, sonra çantayı açtım; ben rüzgârlığımı almaya giderken içine fazladan bir şeyler sokuşturmuş olmalıydı. Çantanın içi atıştırmalıklarla doluydu ve eskiz defterimi, kalemlerimle birlikte bozulmaması için arkaya sıkıştırmıştı.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Normal insanların genellikle *teşekkür ettiği* yer , Bradford."

Güldüm, sonra da dilimi ona doğru uzattım. "Beni kamarama sağ salim geri götürdüğünde sana teşekkür edeceğim."

Bir süre geçti. "Sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Benimle güvendesin."

Benjamin çantasından bir piknik battaniyesi ve diğer malzemeleri çıkardı; kahvaltılık bir şeyler çıkardı ve ağaçların hışırtısı ve kuş cıvıltılarıyla çevrili manzaranın tadını çıkararak aramızda neredeyse tek bir kelime konuşmadan yiyeceklerimizi yedik.

İşimiz bittiğinde, ben önümdeki büyüleyici manzarayı çizerken o tişörtünü çıkardı ve mavi suda yüzmeye gitti. Ancak ondan sonra, silgi talaşları sayfanın tozunu alırken, nihayet gölü çizebildim.

"Benjamin?" Dönüş yoluna çıktığımızda söyledim. Bana bakmasını bekledim. "Biliyorum."

SEKİZ

Angelina

Ayaklarım su toplamamış olsa *da ağrıyordu* ve köpüklü bir banyo ve bir kadeh şaraptan daha çok istediğim bir şey olmasa da, bu gece benim için kartlarda yoktu. Birincisi, sadece bir duşum vardı ve ikincisi

-Günün geri kalan olayları sona erdikten sonra akşam yemeğinde bir kez daha Benjamin Sullivan'ın yanında oturmak zorunda kaldım.

"Yani, bunu yine mi yapıyoruz?" Sıkılmış dişlerimin arasından ona mırıldandım, beni (ne yazık ki birden fazla nedenden dolayı) sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratan adam hiçbir şey yokmuş gibi yanımda otururken bile gülümsüyormuş gibi görünmeye çalıştım.

"Yine ne yapıyorsun?" Sanki günün erken saatlerinde tek istediğim öğle yemeğine kadar uyumak olduğu halde beni kilometrelerce yürüyüşe sürüklememiş gibi masum davranıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Boş ver."

Neden tutkal gibi yanıma yapışmakta bu kadar ısrarcıydı? Onunla konuşmamı, ondan hoşlanmamı sağlamak için bir çeşit bahis miydi bu? Beni yavaş yavaş yıpratmak, en yakın dağdan atlamak isteyene kadar canımı sıkmak için mi?

Gözlerinde bir soruyla bana baktı ve ben de gözlerimi kaçırdım. Bu gece farklı insanlarla oturuyorduk ve yanımdaki masada göz göze geldiğimizde Harper bana bir bakış attı. Ben de ona omuz silkerek karşılık verdim. Neden tekrar birlikte oturduğumuza dair bir açıklamam yoktu. Bugün olan *hiçbir şey* için bir açıklamam yoktu, gerçekten.

"Ee Benjamin," diye sordu biri masanın öbür ucundan, "yürüyüşün başarılı geçti mi?"

"Oh, evet, sanırım öyleydi." Bana sırttı ve ben de ona en iyi bakışımı attım. "Yürüyüş partnerimin bundan pek hoşlandığından emin değilim."

"Öyle mi?" Masadaki kızıl saçlı adam kaşlarını kaldırdıktan sonra dönüp bana baktı. "Ben Liam, bu arada."

"Angelina." Ona dostça bir baş selamı verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Oh, o zevk bana ait." Liam sırttı. Sanki ayakta olsaydık elimi tutup öpecekmiş gibi garip bir izlenime kapıldım. Bir centilmen gibi görünüyordu - yanımdaki adamın tam tersi.

Göz ucuyla Benjamin'in arkadaşına kaşlarını çatıp çatmadığını ya da sorununun ne olduğunu merak ettim.

"Şarap, hanımefendi?" Servis görevlisi sordu, ben de başımı salladım. "Evet, lütfen."

"Kırmızı mı beyaz mı istersiniz?" Elindeki seçenekleri gösterdi ve ben de kırmızıyı seçtim. Bana kalırsa, Benjamin Sullivan bu kadar yakınımda olacaksa, en azından bir (ya da iki) kadeh şarabı hak ediyordum.

"Ee, yürüyüş *nasıldı* Angelina?" Diğer çocuklardan biri -Noah, bana kendini tanıtmıştı- sordu.

"Göl nefes kesiciydi." Manzara harikaydı ve dürüst olmam gerekirse, bana eşlik edenler de hiç fena değildi. Yine de Benjamin'e bunu söyleme zevkini tattırmamak daha eğlenceli görünüyordu.

"Oh, göl, ha?" Liam kıkırdadı ve ben de gözlerimi kıstım.

"Evet, *göl*," dedim, çatalımı salatama saplarken kelimeleri vurgulayarak. Bu çocukların nesi vardı böyle? Benjamin şimdi açıkça arkadaşlarına ters ters bakıyordu ve kışına neyin girdiğini ve onu bu kadar kötü bir ruh haline soktuğunu merak ediyordum. Bu düşünceyle kendi kendime kıkırdadım ve Benjamin'in tuhaf bir ifadeyle bana bakmasına neden oldum.

Yemeğin geri kalanı sorunsuz geçti, ancak çalışanların çoğu daha sonra kamp ateşinin etrafında toplandığında, onlara katılmak istemedim. Bunun yerine, yanımda bir kadeh şarap getirdim ve korkuluklara yaslanarak gün batımının gölün yüzeyine yansıma şekline baktım.

Başımı çevirmeden onun varlığını fark ettim ve bir şey söylememe bile gerek kalmadı. Sanki benim onun farkında olduğum kadar o da benim farkındaydı.

"Daha önceki yürüyüşü gerçekten beğenmedin mi?"

Kendi kendime mırıldandım. "Arkadaşlarının eğlendiğini düşünmelerine izin veremeyiz, değil mi?" Şarabımdan bir yudum alırken ona baktım. "Ne de olsa korumam gereken bir itibarım var."

İç çekti. "Angelina..."

"Oturalım mı?" diye sordum, o da başını salladı, "Önden buyurun." Kulübenin dışındaki verandada sandalyelere otururken başparmağımı şarap bardağının kenarında gezdirdim. Soğuk geceydi ama şarabın bedenimi ısıtması ve belki de Benjamin Sullivan'ın yakınlığı sayesinde bunu neredeyse hiç hissetmiyordum.

Kendime dudaklarına bakmayı bırakmamı söylemeye çalıştım ama elimde değildi. Benimkilerin üzerinde nasıl hissedeceklerini merak ediyordum. Daha önce yüzünün profilini çizdiğimde, yanaklarında ve o dolgun, arzulu dudaklarında kalbimi çarptıran bir şey vardı.

Kahretsin, kalbimin onun etrafında çırpınmasını istemiyordum. Bunların hiçbirini hissetmek istemiyordum ama onda beni... umursamaz ve dikkatsiz yapan bir şey vardı; o kadar ki neredeyse tüm korkularımı ve endişelerimi bir kenara bırakıp sadece bu anı yaşamak istiyordum.

"Benjamin, ben-"

"Neden benden nefret ediyorsun?" Düşüncemi yarım bırakarak sözümü kesti. "Benden hâlâ nefret ediyorsun." Bu bir soru değildi. "Sadece nedenini öğrenmek istiyorum." Gözlerini benden kaçırmadan önce gözlerini bana dikti ve bir elini yüzünde gezdirip saçlarını karıştırdı. "Benden neden nefret ettiğini bilirim, bunu düzeltebilirim."

"O kadar kalın kafalı mısın, yoksa o kadar götün teki misin?" Değildi ama -Yoğun. Ve ben de onun pek de pislik biri olmadığından şüpheleniyordum, yürüyüşümüz için ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumdan emin olduktan sonra değil. Elbette, beni yürüyüşe çıkmaya zorlamıştı ama çıkmasaydım... o güzel gölü asla göremeyecektim. Şu anda resmini yapmak için yanıp tutuştuğum o şeyleri asla çizemeyecektim. Bu hafta ilk kez fırçalarımın yanımda olmasını diledim.

"Lütfen, Angelina," dedi ve adımın dudaklarından nasıl bu kadar melodik döküldüğünü merak ettim. Bu adam beni ne kadar çileden çıkarsa çıkarsın, özellikle de başlangıçta, ondan gerçekten nefret etmiyordum. En azından artık. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Belki de artık sadece beni kızdırmaya çalışmıyordu. Belki... Belki de bu tamamen başka bir şeydi. Yine de ona bildiklerimden fazlasını verebileceğimden emin değildim. "İzci çocuk, sanırım bunu çözebilirsin."

"Bir gün seni yıpratacağım, biliyorsun."

Biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, uzun süredir var olan bariyerlerim yıkılmaya başladı. "Hayal görüyorsun," dedim onun yerine. "Neden

Benimle bu kadar çok vakit geçirmek istiyor musun?"

"Hadi ama Penses, bana eşlik etmekten gerçekten hoşlanmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Bunu tam olarak inkâr edemezdim, bu yüzden kendimi bu duruma nasıl soktuğumu merak ederek ona baktım. Bana, yanımdaki masada unutulmuş boş şarap kadehine ve sonra da göle baktı. "Bir fikrim var."

"Oh, hayır. Eğer bu suyla bir ilgisi varsa, bu benim için zor bir pas."

"Hadi yüzmeye gidelim," dedi Benjamin bana elini uzatarak. Tereddüt ettiğimde bir kaşını kaldırdı. "Yoksa korkuyor musun?"

"Korktun mu? Gece geç saatlerde göle dalmaktan mı? Asla."

Korkmuyordum, daha çok endişeliydim - çok fazla şey vardı: kirli göl suyu, ona yakınlık, en başta burada olmamızın, eski arkadaşlar gibi konuşmamızın ne kadar çılgınca olduğu...

Eli hala havada asılı duruyordu ve sonunda avucumu onun avucunun içine kaydırırken gözlerim teması hiç bırakmadı, elinin sıcaklığı benimkine yayılırken içimden küçük bir ürperti geçti.

Ve. Oh. El ele tutuşuyorduk. Benimle. Benjamin Sullivan ile el ele tutuşuyorduk. Can düşmanım. İşyerindeki en ateşli *düşmanım*. Varlığımın belası. Belki artık bunların hiçbiri doğru değildi ama... Biz ne yapıyorduk ki? Ben onun sorularına cevap vermemiş olabilirdim ama o da benimkilere cevap vermemişti.

Ve işte buradaydık... gece geç saatte yüzmeye gidiyorduk. Elbette, herkes kamp ateşini ve ana kulübenin bulunduğu alanı terk etmişti ama... Ona şöyle bir baktım. Bu çılgıncaydı, değil mi? Çok az tanıdığım ve tahammül edemediğimde ısrar ettiğim bir adama bu kadar güvenmem?

Evet. Bu çılgınlıktı.

~ ~ ~

Benjamin

Rıhtıma yaklaştık, Angelina'nın eli hâlâ sıkıca benimkine sarılıydı. Onu tutmak garip bir şekilde yönlendirici, bir şekilde önemli hissettiriyordu. Sanki son birkaç gündür paylaştığımız her an bizi buraya getiriyordu. Böyle bir şeyin olmasını hiç beklemiyordum, hele ki onunla. O yanımdayken göğsümde garip bir his yayılıyordu. Sıcak ve baş döndürücü ama aynı zamanda memnun.

Onu rahatsız etmek hoşuma gidiyordu ve üç gün boyunca ısrarla başının etini yedikten sonra... onunla vakit geçirmekten de keyif almaya başladığımı fark ettim.

Verandada, nefret ya da küçümseme olmadığını bildiğim bir duyguyla dolu o büyük mavi gözleriyle bana bakıyordu ve bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde neredeyse kendimi tutamıyordum.

Çünkü onu öpmek istiyordum. Ve kendimi bunu yapmaktan alıkoymak için (*yine* kendimi cezalandırmaktan memnun görüldüğüm için), ondan benimle göle gelmesini istedim. Geç olmuştu, etrafımızda ara sıra cırcır böceklerinin cıvıltısı, rüzgârdan dalların hışırtısı ya da kıyıya vuran suyun yumuşak sükûneti dışında hiçbir ses kalmamıştı.

İskelede vardığımızda elini bıraktım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı, sesi boğazında düğümlendi. "Herhalde tüm kıyafetlerimizle yüzmemizi beklemiyorsunuzdur?" Elbisesini çıkardım. son düğmeyi de ilikledikten sonra giysiyi bedenimden sıyırdı. "Hayır." Başını salladı ve sonra gözlerini bana dikti. Onu izledim.

duvarları tekrar yükseliyor. "Buradaki oyunun nedir, Sullivan?"

"Oyun yok, Bradford. Söz veriyorum. Scout'un onuru. Sadece benimle yüz." Pantolonumu bacaklarımdan sıyırdım ve Angelina tamamen giyinik bir halde bana bakarken sadece boxer külotumla iskelede durdum.

Sonunda iç çekerek arkasına uzandı ve dökümlü yeşil elbisesinin fermuarını açarak yere doğru kaymasına izin verdi. Ay ışığında aydınlanan gözlerim vücudunun uzunluğunda gezindi.

Parmaklarını şıklatmakta gecikmedi. "Gözler buraya bayım." Sırıttım. "Hava karanlık, zaten pek bir şey göremiyorum."

"Hâlâ bana bakmanı istemiyorum, o yüzden kes şunu."

"Tamam," dedim ve göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar ona yaklaştım. Buklelerini yanağından uzaklaştırdım, bir yandan da gözlerimi inatçı ifadesinden ayırmadım. "Bu iyi mi?"

Elim vücudunda gezinmeye başladığında nefesi kesildi. Boynu, omzu, kolu. Teni sıcak, yumuşak ve kremsiydi. Karanlıkta her ayrıntıyı göremiyordum ama gördüklerim bu anın haftanın geri kalanında rüyalarımın girmesi için yeterliydi. Siyah sütyeninin danteli, göğüs dekoltesinin ipucu, kalçasının eğimi. Dilinin dudaklarını ıslatması. Bir parçasını bile unutamayacağımı biliyordum.

"I..." Sesi sessizdi, her gün benimle kavga etmesine alıştığım kızıdan daha az alıngandı.

İskelenin kenarına doğru ilerlerken ondan geri adım attım, boksörlerimi aşağı itip kıyafetlerimin üstüne fırlatırken yüzüm ona dönüktü. Omzumun üzerinden Angelina'ya baktım, utanmadan vücudunun kıvrımlarını izledim, sonra ona sırtarak göle atladım.

Suyun soğuk akıntısı bana çarptı, dağdan akan su sayesinde sert ve dondurucuydu. Hızla hava almak için yukarı çıktım ve alnımdaki ıslak saç tellerini fırçaladım, iskelede duran Angelina'yı izledim. "Eee? Geliyor musun?"

Bir şeyler mırıldanmış olmalıydı -büyük ihtimalle bana beddua ediyordu- ama sonra hızla geri döndü. Gözlerimi kapatmamı beklerken, "Bakma," diye emretti. Onu hâlâ zihnimde görebiliyordum; bana sırtını dönmüş, sütyenini çözmüş ve yavaşça elbisesinin üstüne yerleştiriyordu. Derin bir nefes aldı ve ardından iç çamaşırını çıkarıp yığına ekledi. Sonunda derin sulara daldı.

Yeniden ortaya çıktığında, güzelliği karşısında büyülenmiştim. Karşımda ay ışığının aydınlatığı güzel bir tanrıça vardı, koyu renkli ıslak bukleler yüzünü çerçeveliyor ve teninde desenler oluşturuyordu.

"Angel..." Benimki sözsüz bir yalvarış, çaresiz bir içgüdüydü. "Sen..." Boğazımı temizledim. Başımı salladım, çünkü kelimeler beni başarısızlığa uğratiyordu.

Kaşlarını çattı. "Ben neyim?"

Sessiz bir soruyla elimi uzattım ve bu sefer hiç tereddüt etmeden bana doğru geldi. Onu kollarıma çektim ve o da bana izin verdi. Ellerimi beline doladım ve o da zevkle iç çekti. Kulağına eğildim ve saygılı bir nefesle "Çok güzelsin" dedim.

Sadece güldü ve bir elini yüzüme götürdü. "Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?" Yanağımı dürttü.

"Sen kimsin ve Angelina Bradford'a ne yaptın?" Angelina beni itti ve yüzerek uzaklaşmak için bacaklarını tekmeledi. "Oh, bunu böyle mi yapmak?" Kahkahası gecenin içinde bir siren şarkısı gibiydi. "Benden etkilendiğini biliyordum!" Peşinden yüzdüm ve gölde onu kovalarken oynadığımız kedi-fare oyununun tadını çıkardım. Sanki birbirimize tekrar dokunmamıza izin verirken neler olacağını *biliyordu*. Benim hissettiklerimin aynısının onun damarlarında da dolaştığını hissediyordu. Ama teslim olabilir miydik?

"Kendine bunu söylemeye devam et!" diye bağırdı.

Yapabilir miydik? Hayır. Sadece benimle oynuyordu. Onun için hala kibirli bir pisliktim. Ama o zaman neden bana *öyle* baktı? Neden "Beni yakalamayacak mısın, Sullivan?" dedi? Neden, sonunda tam olarak kullandığımda

Kollarımın gücü, havuzda geçirdiğim saatler boyunca ince ince ayarladığım vücudum, onu arkadan yakalamama, kaldırmama ve bana doğru getirmeden önce suyun içinde döndürmeme izin verdi mi?

Bu kez bedenlerimiz birbirine değdiğinde, çıplak teninin her santimi benimkiyle aynı hizadaydı. Göğüsleri göğsüme bastırıyor, kollarım sırtına dolanıyor, onunkiler de omuzlarıma sarılıyordu. Dudaklarımız sadece bir nefes uzaktaydı.

"Söyle bana," diye soludum ağzına karşı.

"Neyi? Güzel olduğunu mu? Egonun daha fazla desteklenmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Şakası düz düştü. O da benim kadar etkilenmişti. Islak saçlarının tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırmaktan kendimi alamadım.

"Anlat bana," dedim tekrar, yanağının tenine. Zar zor bir fısıltıydı ama çok daha fazlasıydı. Bu bir yalvarış, bir dua, dudaklarında bir kutsamaydı. "Bana seni öpebileceğimi söyle," diye yalvardım. Bu yakıcı bir ihtiyaçtı. Bana *hayır* demesine saygı duyabilirdim ama Tanrım, onun tadının nasıl olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Bunu onun için iyi yapacağımı bilmesine ihtiyacım vardı.

"Eğer yapmazsan," dedi Angelina, dudakları dudaklarıma değerek. Zar zor. Bir okşama, bir öpücük değil. "Sanırım seni bu pis göl suyuna batırabilirim."

Sırıtişımın ne kadar büyük olduğu umurumda değildi. Bu söyleyebileceği en Angelina Bradford şeyiydi ve ben buna bayılmışım. *Ona* taptığımı fark ettim. Burnuna bir, iki kez vurdum ve sonunda

-Sonunda dudaklarım onun dudaklarındaydı ve kolları boynuma dolandığında, parmakları saçlarımda iç içe geçtiğinde ve dudakları benim için ayrıldığında suyun soğukluğu ve bizi çevreleyen diğer her şey kayboldu.

Dilim ağzını keşfederken, dudaklarım dudaklarının tatlılığını tadarken mutluluk verici bir cennetti. Bu, uğruna bir *ömür boyu* bekleyebileceğim ilk öpücüktü.

Angelina saçlarımdan çekiştirerek beni daha da yakınımaya çekti ve onu öpmeyi bırakmak istemedim, bırakamazdım çünkü varlığımın her zerresi bunun doğru olduğunu, bunun doğru olduğunu, *bunun* doğru olduğunu haykırıyordu.

Nefes almak için ayrılmak zorunda kaldığımızda, dudaklar şişmiş ve Angelina'nın gözleri kapanmıştı, yüzünü boynuma gömerken ağzına bir öpücük daha kondurdum.

"Siktir. Ne öpücüktü ama Prenseler."

Mırıldanarak onayladı ve burnunu boğazıma sürttü.

Bir öpücük için onu tekrar kendime çektim, aniden çıplaklığımızın ve birbirimize ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardım. "Angelina?" Nefes aldım, burada daha fazla birbirimize dolanmış halde kalırsak ikimizin de pişman olabileceğimiz bir şey yapacağımızı biliyordum. O pişman olabilirdi. Çünkü Angelina Bradford'la ilgili pişmanlık duyacağım tek şey, en başta benden nefret etmesine neden olmaktı.

"Hmm?"

"Dışarı çıkalım mı?" Elleri vücudumda dolaşırken kelimeleri çıkarmak için her şeyimi harcadım.

"Ah." Birden durdu ve uzaklaştı, o anda büyüyü bozduğumu anladım. Ay ışığının bize getirdiği büyü her neyse, aramızdaki sıcaklık her neyse, gitmişti. Ama bunu yapmak zorundaydım, pişman olmasını istemiyordum. *Benden* pişman olmasını. "Tamam." Başıyla kısa bir selam verdi ve karanlık suyun içinde hareket ederek benden biraz uzaklaştı.

İskeleyle geri yüzdüm ve kendimi yukarı çektim, ardından tişörtümü giymeden önce hızlıca külotumu ve pantolonumu giydim.

"Şimdi geri döneceğim," dedim ona, "eğer çıkmak istiyorsan."

Kendini ahşap platformun üzerine kaldırırken onu duyabiliyordum ve sonra ıslak saçlarının rıhtıma damlama sesi, yüzeye çarpan küçük su damlacıklarının pıtır pıtır sesi geliyordu.

"Tamam," dedi sonunda ve giyindiğini belirtmek için omzuma dokundu.

Ona kolumu uzattım, tartışmadan kabul ettiğinde biraz şaşırdım, ayakkabılarımız elimizde geri yürürken omzuma yaslandı.

"Sanırım göl suyunun kokusunu üzerimden atmak için fokur fokur kaynayan sıcak bir duş almam gerekecek." Kaşlarını çattı, saçlarını kokladı.

Güldüm. "Her yıl kampta yaşadığım hayat hikayesi."

Herkes uykuya daldıktan sonra sessiz ve tamamen karanlık olan ana kulübeye yaklaştığımızda Angelina biraz titredi. Etrafta gizlice dolaşıyormuşuz gibi hissettirmesi hoşuma gitmişti. Gizlice yüzmeye giden iki azgın liseli çocuk gibi. Bu bana kendimi canlı hissettirdi.

Güvertedeki büyük sallanan banka oturduk ve ayın göl üzerindeki yansımasını seyrettik. Islak giysilerimizle titremeyelim diye gidip içeriden kurulanmamız için havlu getirdim, çünkü bu anı bu kadar erken mahvetmek istemiyordum.

Yarın ne olacağını kim bilebilirdi?

"Çok huzur verici," diye mırıldandı. Biz koltuğun bir tarafına kıvrılırken sandalye yavaşça ileri geri hareket etti. "Senin çocukluğun da böyle miydi?"

"Bu kadar sakın ve dingin mi? Hayır." Geçmiş yaz gecelerini anımsayarak iç çektim. "Buranın gürültücü, sinir bozucu genç oğlanlarla dolu olduğunu hayal edin ve sonra bunu yaklaşık yüzle çarpın, işte benim izci kampı deneyimim her yaz böyleydi. Ayrıca," diye ekledim, omzuna daireler çizerken ona tembel bir sırıtış attım, "bakılacak bu kadar güzel kızlar hiç olmamıştı." Bir omuz yumruğuyla ödüllendirildim.

"Sen bir aptalsın." Yine de bana daha da yaklaştı. Bundan duyduğum memnuniyet neredeyse göğsümü kabartacaktı.

"Bana yazılarınızı anlatır mısınız?" Gerçekten de benimkinden bahsetmek istemiyordum. Ailemin bizi neredeyse tüm yaz boyunca kampa gönderdiğini, çünkü okul olmadığına bizi eğlendiremeyecek kadar meşgul olduklarını. Birbirimizi nadiren görsek de en azından benim Hunter'ım vardı ama yalnız gitmek zorunda kalan Em için hep üzül müştüm.

Angelina başını kucağıma koymadan önce hafifçe geri çekildi, koyu renkli ıslak saçları bacaklarımın üzerinde dalgalanıyordu. Bir an nefesimi tuttum, neredeyse kendimi çimdikliyordum, çünkü bu? Gerçek gibi gelmiyordu. Biraz kendine geldi ve sonra iç çekerek gözlerini kapattı. Parmaklarımı saçlarına doladığımda bana tekrar yumruk atıp atmayacağını merak ettim.

"Konuşacak pek bir şey yok," diye söze başladı. "Eskiden yılda bir kez ailece tatile çıkardık. Genelde Disneyland'e giderdik. Hepimizin mutlu olduğunu ve iyi anlaştığımızı hatırladığım tek zaman oydu." Yavaş yavaş tanımaya başladığım bu alıngan, sert kadın kederli görünüyordu, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı ve belki de rahatlatıcı bir dokunuşa ihtiyacı olabileceğine karar verdim. "Bunun dışında, sürekli evden çıkmaya çalışıyordum. Annemle babam... Çok kavga ederlerdi. Bir sürü sanat kampına gittim, atölyede çok zaman geçirdim."

"Böyle mi bu kadar iyi oldun?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirip kafa derisine nazikçe masaj yaparken güldü. "Belki de. İçinde kaybolmayı seviyorum. Boyamak için o kadar güzel bir şey buluyorsun ki, bitene kadar tek odaklanabildiğin şey o oluyor."

"Ve resim yapmak... Bunun en sevdiğin şey olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Ama her türlü şeyi denedim. Yağlıboya, akrilik ve suluboya tabii ki, ama sonra seramik yılım, çömlek çarkında bir şeyler yapmaya çalışmam ve örgü, çapraz örgü maceralarım vardı.

Dikiş... Aklınıza ne gelirse, muhtemelen denemişimdir. Ama benim için her zaman çizim ve resme geri döndüm."

"Keşke benim de seninki gibi havalı bir hobim olsaydı."

"ama izci çocuk, hiç eğlenceli bir şey yapmadın mı? Su altında sepet örmedin mi?" Güldü ve gözlerinin biraz parlaması hoşuma gitti ve bir sesin hiç bu kadar güzel olup olmadığını merak ettim.

İzciler arasında bir şakaydı - son derece yararsız bir beceri ve değersiz bir liyakat rozeti - çünkü bunu gerçekte ne zaman kullanacaktınız?

"Ailem iyi üniversitelere girmemize o kadar odaklanmıştı ki, sanırım ne yapmaktan hoşlandığıma karar verecek yaşa geldiğimde satranç kulübünü ve piyano derslerini bırakıp akademik dekatlonlara, gönüllü çalışmalara ve SAT sınavlarına çalışmaya başlamıştım."

"Yapmayı sevdiğin hiçbir şey yok muydu?" Kaşlarını çatarak bana baktı, ama ilk defa kaşları bana *dönük* değildi. Benim *içindi*. Sanki gerçekten çocuk olma şansı bile bulamayan genç Benjamin için üzülyordu. Ben her zaman ailemin benim için planladığı geleceği kovalamakla meşguldüm. "Elbette.

Ailemden kaçtığımda normalde sadece okurdum." Çizgi romanlar ve bilimkurgu romanları, evet, ama henüz bunu bilmesine gerek yoktu. Belki de bazı gizli yönlerimi saklamak istiyordum. Kadınlar daha önce benimle dalga geçmişti,

Bu yüzden kendimi bildiğim en iyi şekilde koruyacaktım.

"Okumak benim için de her zaman büyük bir kaçış olmuştur," dedi esneyerek.

"Gerçekten mi?"

"Mhm. En iyi arkadaşlarım ve benim bir kitap kulübümüz bile var." "Şu anda ne okuyorsun?"

Kıkırdadı. "Periler ve bir kızın ruh eşi olduğu ortaya çıkan düşmanına aşık olmasıyla ilgili bir kitap."

"Periler mi? *Tinkerbelle* gibi mi?"

"Hayır," diye başını salladı, ıslak saçlarını daha da açarak. "Onlar Fae. Elfler gibi, ama büyülü." Burnunu buruşturdu.

"Demek sivri kulaklı adamlar seni harekete geçiriyor, ha?"

"Oh, çeneni." Gözleri biraz dalgalandı ve ben de başına masaj yapmaya devam ettim, küçük mutluluk sesleri çıkarmasından keyif alıyordum. "Beğendim. Ana karakter de resim yapıyor. Bir tür akraba ruhu gibi."

"En çok benzediğin kişi bu mu?" Kitap karakterlerinin onun için de benim için olduğu kadar önemli olup olmadığını merak ederek sordum. Ben de ona benzemeye başlıyordum.

cevabın evet olduğundan şüpheleniyordum.

Ama ona on üç yaşındaki benim, suyu ve mavi olan her şeyi seven siyah saçlı bir yarı tanrıda nasıl kendimden bir parça bulduğumu anlatmayacaktım. Mavi her zaman en sevdiğim renk olmuştu, ama birdenbire onun gözlerinin tonunun benim favorim olduğunu anladım.

Angelina esnedi ve kollarını uzatarak cevap verdi: "Hayır, ben daha çok ablası gibiyim. Herkesin kaltak dediği."

Kaşlarımı çattım. Kendisi hakkında böyle bir şeyi ilk kez söylemiyordu. Kendisi hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Kendini böyle tanımlaması hoşuma gitmemişti, çünkü birkaç gün sonra bile içinde ne kadar çok hayat olduğunu görebiliyordum. Evet, kendini kapatmıştı ama bu onu bir sürtük yapmıyordu. Kelimenin hiçbir anlamıyla.

Angelina'nın üzerime bu şekilde uzanacak kadar bana tahammül etmesinden o kadar memnundum ki, üzerimde uyuyakaldığında, dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerinin kapandığını fark etmedim bile.

"Prenses," diye fısıldadım, omzunu usulca dürterek. "Uyanık mısın?"

Cevap vermeyince kollarımı bacaklarının altından ve sırtından geçirerek onu kaldırdım. Yavaşça ve sessizce sandalyeden kalktım ve onu kamarasına taşıdım, burada böceklerin ve sivrisineklerin arasında uyumaktansa yatağında uyumayı tercih edeceğini biliyordum. Hala nemli olduğumuzdan bahsetmiyorum bile ve benim yüzümden üşütürse ne olacağını Tanrı bilir.

Sırt çantasında anahtarı bulmak için biraz ustaca manevra yaptıktan sonra içeri girdim ve Angelina'yı yatağına yatırdım. Bir an ona baktım, huzur içinde uyuyordu.

Işıkları söndürüp kapıyı arkamdan kapatırken, "İyi geceler Angel," diye fısıldadım.

DOKUZ

Angelina

Onu öptüm. Ve *hoşuma* gitti. Ondan mı? Hiç sanmıyorum.

Benjamin yakışıklıydı, bunu kendime inkar etmenin bir faydası yoktu, ama hepsi buydu. Hoşuma giden onun vücuduydu; bu bende bir tepki yarattı. Bu da bende onu en yakın ağaca doğru çekme ve onunla birlikte olma isteği uyandırıyor. Genellikle en ilkel düşüncelerimi uzak tutma ve bunun yerine beynimin hareketlerimi yönetmesine izin verme konusunda mükemmeldim.

O sabah yatakta her zamankinden daha uzun süre kaldım ve bu adamın nasıl olup da birkaç gün içinde ezeli *düşmanımdan* birlikte vakit geçirmekten hoşlandığımı birine dönüştüğünü anlamaya çalıştım. Tüm hesaplara göre, bu mantıklı değildi. Normalde birine ısınmam sonsuza kadar sürerdi ama yine de onunla yürüyüşe çıkmayı kabul etmişim, onunla dans etmişim, hatta onun önünde tüm kıyafetlerimi çıkarmıştım.

Elbette karanlıktı ve gözlerini kapatmıştı ama bu yine de nasıl olup da kendimi tamamen bırakabildiğimi ve sadece... o anın içinde olabildiğimi açıklamıyordu. Bazen en iyi arkadaşlarımla bile bunu yapmakta zorlanıyordum. Zihnim her zaman aşırı düşünüyor, aşırı analiz ediyor, durmadan daireler çiziyordu.

Ama onun kucağında uyuyakalmıştım ve beni yatağa taşımıştı. Uyandığımda kendimi onun kollarında sıcak ve güvende hissettiğimi hatırlıyordum ve sesimi çıkarmadım, kendimi ondan neden nefret ettiğimi soran bir adam tarafından kucaklanmış bulmanın şokunu yaşıyordum.

Kendimi yataktan kaldırdığımda, gün için planladıkları etkinlik ya da grup egzersizine gitmeyi düşünerek inledim. Ne olsun, sadece dün geceyi düşünüyor olacaktım.

Bütün zaman boyunca. Yine de kahvaltı bitmek üzereydi ve her ne kadar uyumak istesem de bir şeyler yemezsem huysuzlanacaktım, bu yüzden kalktım, hızlı bir duş aldım ve sonra ana kulübeye doğru yürüdüm.

Bir başkası da aynı fikre sahipti, çünkü Benjamin'i o sabah ilk gördüğümde yanımdaki koltuğa oturmuş, jambon, peynir ve yumurtayla doldurulmuş bir simit sandviç yiyordu.

Bir çatal dolusu yumurtayı daha küreğime
doldurdum. Bir lokma daha yuttuktan sonra

"Merhaba," dedi. "Selam."

"İyi uyudun mu?"

Başımı salladım. Birden kendimi utangaç hissettim ama bunu üzerimden atmaya çalıştım. "Evet. Sen?"

Tekrar tabağına odaklanmadan önce başını hafifçe eğdi. İkimiz de yemeklerimizi mideye indirdikten sonra, odadan önce bitirmeye hevesliydik, Benjamin bana baktı.

"Ne?" diye sordum. Kahvemden bir yudum daha alarak sordum. Onunla başa çıkabilmem için bana güç verecek kafeine ihtiyacım vardı. En azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

"Bir saat içinde kulübelerin orada buluşalım." Yani... dün gece olanlar hakkında konuşmayacaktık.

Bir kaşımı kaldırdım. "O...tamam mı? Gitmemiz gereken bir etkinlik yok mu?"

Bana o şeytani sırıtışıyla ve eğildi. " kaçıyoruz. İslanabileceğin bir şeyler giy."

Alay ettim. "Gölde ikinci raundu umuyorsanız, sizi hemen durdurumama izin verin. Göle çıplak dalmak sadece gece geç saatlerdeki maceralarla sınırlıdır. Tekrara izin yok."

"Hayır," diye başını salladı. "Bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Neyle kurtulacağım?"

Sırıtışı daha da büyüdü ve istemeden ima ettiğim çifte anlamı fark etmem için geçen saniyede tabağımdan bir çilek çaldı ve ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce ağzına attı.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Birlikte geçirdiğimiz üç günlük zorunlu zamandan sonra bile onu çözemiyordum. Ve daha da kafa karıştırıcı olan, benim... bunu istememdi. Onun tarafından hazırlıksız yakalanmaktan bıkmıştım.

Benjamin gittikten sonra Nicolas yanıma oturdu ve kendimi far ışığındaki geyik gibi hissetmediğimi umdum.

"Siz ikiniz birbirinize yaklaşıyor gibisiniz."

"Öyle mi?" Mırıldandım. "Huh."

Başını eğdi, köpek gibi bir tavır ona çok yakışıyordu. "Bu bakış da neyin nesi?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Sadece onun hiç de beklediğim gibi biri olmadığını fark ettim. Belki de onu çok erken yargıladım."

"Biliyor musun, sanırım biri geçen yıldan beri sana bunu söylemeye çalışıyor."

İnledim. "Gabbi eve döndüğümde *sana söylemiştim* konuşmasını yapacak, değil mi?"

"Oh, kesinlikle."

"Ondan nefret etmeye çalıştım; biliyor musun?" Başımı masaya yasladım. "Ama görünüşe göre bu imkânsız. Bu adamdan nefret etmek *imkânsız*. Ondan nefret *edememekten* nefret ediyorum. Neden bana öyle bakıyorsun?"

Nicolas cevap vermeden önce bir an durdu. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Bir kez bile, üniversitede bile."

"Ne gibi? Ve eğer aşık ya da başka bir saçmalık dersen..." Kaşlarımı çattım.

Güldü. "Öyle bir şey yok, merak etme. Sadece... meydan okuyorum. Seninle başa baş mücadele edebilecek birini görmek eğlenceli. Bir şeyin zor olduğuna dair ilk ipucunda kaçmayan birini."

"Yani?"

"Bu *iyi* bir şey, Angelina. Belki... Bilmiyorum, onunla biraz deneyebilirsin?"

"Sen kimsin ve arkadaşşıma ne yaptın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Burada benim tarafımda olman gerekiyordu. Dayanışma falan."

Nicolas kıkırdarken başını salladı. "Ben senin tarafındayım, Ang. Sadece... En son ne zaman gerçekten mutlu görüldüğünü biliyor musun?"

Omuz silktim. İnsanların bana sanki belirli bir anıyı tespit edebilmem gerekiyormuş gibi bu soruyu sormalarından nefret ederdim. Sanki bir şey bulup çıkarabilirmişim ve "*evet! İşte en son mutlu olduğum an!*" diyebilirmişim gibi. Gerçek şu ki, cevabım hayırdı. Gerçekten, gerçekten mutlu muydum? Bilmiyordum. Arkadaşlarımla mutluydum.

Elbette onlarla vakit geçirmek hayatımın en güzel yanıydı. Ama bu yeterli miydi?

Nicolas haklı mıydı, belki de Benjamin birlikte eğlenebileceğim biriydi? Her türlü *eğlenceyi* yaşayabileceğimizi hayal etmek hoşuma gidiyordu, özellikle de dün geceki öpüşmemizden sonra, ama Nicolas bilseydi yine de böyle düşünür müydü? Ona şimdi kesinlikle söylemeyecektim. Belki de uzun zamandır mutlu olmama izin vermediğimi itiraf etmek yeterince zordu.

Fıstık ezmeli simidini ve muzunu alıp masadan kalkmadan önce, "Sadece bir düşün," dedi. "Mutlu olmana izin ver, Ang. Bunu hak ediyorsun."

Ben bir şey söyleyemeden gitmişti, muhtemelen babası için bir iş yapmaya ya da Zofia'yı bulmaya gitmişti. Eğitimdeki CEO ve babasının oğlu olarak yapması gereken onca şeyi kıskanmıyordum ama kendi başına gayet iyi idare ediyor gibi görünüyordu.

Mutlu muydu? Nicolas üniversitedeyken bile her zaman çok pozitif, neşeli ve hayat doluydu. Bazen bu kadar şen şakrak ve enerji dolu olması beni rahatsız ediyordu ama de onunla arkadaş olmuştum. Gerçi pek seçeneğim de yoktu - Nicolas biriyle arkadaş olmaya karar verdiğinde hayır cevabını kabul etmezdi. Ve böylece, bir şekilde dünyanın en büyük golden retriever erkeğinin mümkün olan her fırsatta etrafımda zıplamasıyla sonuçlanmıştı. Lanet olsun. Belki de gerçekten yaşamayan tek kişi bendim.

Bu bana Noelle'i düşündürdü. New York'tan döndükten sonra ve Matthew'la tanışmadan önce ne kadar içine kapanmıştı. Kalbini ona açması, onunla bir geleceği olmasına izin vermesi için onu cesaretlendirmek zor olmuştu. Ben de kendi hayatımda aynı şeyi mi yapıyordum? Kendimi korumaya odaklandığım için farklı bir geleceğe dair her şansı bir kenara mı atıyordum?

Belki de bir değişiklik yapmam gerekiyordu.

Kulübeme geri döndüm, kafamı boşaltmaya ve geleceğimin buz gibi sularına adım atmaya hazırdım. Umarım Benjamin'le birlikte gölün buz gibi sularına *gerçekten* dalmam ama her ihtimale karşı mayomu giydim ve üzerime bir şeyler daha giydim.

Bu adam beni ıslatmaya gerçekten kararlıydı, değil mi?

~ ~ ~

Benjamin

"Ne yapıyoruz biz?" Angelina, vahşi doğada sürprizime doğru ilerlerken bana sordu. Rahatlamasını, gizli maceracı yönüne biraz daha eğilmesini istedim. Sık sık dışarı çıkmadığını söyleyebilirim.

ve bazı nedenlerden dolayı, hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemesini istedim. Benimle birlikte.

", " dedim çok fazla sırtmamaya çalışarak. Onu kızdırmak istemiyordum, en azından bugün. Bundan keyif almasını istiyordum.

Açıklığa girebilmesi için birkaç dalı geriye iterek, kanoyu küçük bir iskeleyle bağladığım yere doğru ona el salladım. Kendime rağmen, sabah yüzümde aptal bir sırıtışla uyandığımdan beri beklenti beni terk etmemişti. Sadece öpücük için değil -tamam, esas olarak öpücük için- ama aramızda ne olursa olsun günü Angelina'yla geçirmek istiyordum. Ve belki de onu biraz şaşırtmak istiyordum, işte bu yüzden bu gezintiyi organize ettim ve kollarımda birkaç sürpriz daha vardı.

"Kanoya mı gidiyoruz? Şaka yapıyor olmalısın." "Ne?

Söylediğim gibi mayonu giydin, değil mi?" Gözlerini devirdi.

"Evet, Sullivan. Mayo giydim."

"Güzel. Çünkü tabelada yazdığı gibi, islanabilirsin." Arsız bir pislik olduğumu asla inkâr etmedim. Neyse ki bana ters ters baktı.

"Hiçbir işaret yok, izci çocuk."

"Tamam, burası Splash Mountain değil. Sadece devam et."

"Son zamanlarda pek çok planınıza uymamı istiyor gibisiniz." "Bir düşünün Prenses. Burada benimle olmayı mı tercih edersin, yoksa "İşyerinde cinsel tacizle ilgili bir seminere ne dersin?" Elbette daha sonra telafi etmemiz ama buna değerdı.

"Belki de oturup dinlemelisin," diye tersledi. "Hayır cevabını kabul edecek gibi görünmüyorsun."

"Dün gece hayır dediğini duymadım. Ya da beni durdurmak için başka bir girişimde bulunduğunu."

Angelina gözlerini devirdi, eliyle beni itti ama her zamanki ısırganlığından yoksundu. Ellerini kalçalarına koyarak benimle kano arasına baktı. "Ee, bunu yapıyor muyuz?"

"Atla," diye talimat verdim, o oturduktan sonra kayığı çözdüm ve kendim atlamadan önce suya ittim. İkimiz de birer kürek çekerek gölün ortasına doğru kürek çektik ve onun karşısına otururken gülümsememi engelleyemedim.

"Şimdi ne var?" diye sordu gözüme takılarak. "Hiçbir şey."

"Sullivan," diye güldü bir dakika sonra. Bu ses kulaklarıma müzik gibi geldi. "Sanırım sadece daireler çiziyoruz."

"Hm?" Etrafıma bakındım. "Sanırım öyleyiz. Nereye gitmek istiyorsun?"

Angelina gölün karşısına baktı ve sonra gözlerini bana dikti.

"Rotamızı sen belirlemedin mi, izci çocuk? Buranın vahşi doğa uzmanı sensin."

"Evet, ama bu senin kötü kürek çekişin bizi bir yere götürmeden önceydi." Sırttım ve Angelina küreğini sudan bana doğru çekerek üzerime sıçrattı.

"Hey!" Sırtına su sıçrattım ve çığlık attı. "Sana ıslanabileceğini söylemiştim."

Sonunda kürek çekişimizi senkronize ederek akıntıya karşı ilerlemeyi başardık. Bir süre sessizce kürek çektikten sonra, güzel görünen bir kıyı buldum ve mola vermek için kanoyu yönlendirdik.

Angelina nehrin kenarında diz çökmeden önce kollarını gererek, "Burada yaşamayı kesinlikle hafife aldığımı söylemeliyim," dedi. Karnım guruldayınca irkildi ve başını kaldırıp bana baktı. "Öğle yemeği için geri dönelim mi, yoksa...?"

Başımı salladım. "Okulu asmanın hangi kısmını kaçırdın? Yemek getirdim." İçinde öğle yemeği olan çantayı elime aldım ve birlikte kayalık sahile oturduk.

"Belki tamamen değersiz değildir." "Pek çok şey için iyiyim."

Ona bir sandviç ve bir paket barbekü cipsi uzattığımda dilini dışarı çıkardı. Yemek yerken üzerimize bir sessizlik çöktü ama bu rahat bir sessizlikti. Bu çok sık oluyordu, küçük konuşmalarla ya da garip sohbetlerle doldurmaya gerek kalmadan sessizliğin tadını çıkarıyorduk.

Karnımızı doyurduktan sonra yolculuğumuza devam ettik ve nehrin daha yukarısındaki başka bir göle doğru kürek çektik. Bir noktada Angelina hareket etmeye başladı.

"Çantayı uzatabilir misin?" Ayağa kalktı ve çantasına uzanmak için bana doğru eğildi.

", yapma-" "Sadece bana ver-"

Onu durdurmaya çalıştım ama ağırlıklarımızı yanlış hesaplamışım ve işte o zaman felaket geldi. Kano yalpaladı, Angelina'nın ayağını kaybetmesine neden oldu ve

kenardan aşağı yuvarlandı. Soğuk, bulanık göl suyundan yüzeye çıktığında, Yüzünden *cinayet* okunuyordu.

"Kahretsin," diye küfrettim ve kanoya geri dönmesine yardım etmesi için ona elimi uzattım. "İşte, ben-" Ama ne cümlemi bitirebildim ne de onu yukarı çekebildim, çünkü Angelina elini benimkine doladı ve beni peşinden sürükledi.

Bu kadın.

Tabii ki ikimiz de hâlâ tamamen giyiniktik. Tişörtüm ve fanilam göğsüme yapışmıştı ve pantolonum rahatsız edici derecede ağırdı ve Angelina da daha iyi durumda görünmüyordu. İkimiz de suda ilerliyorduk, kano sadece bir metre kadar uzağımızdaydı.

Angelina'nın yüzüne yavaşça kocaman bir sırtış yayıldı, sonra elini suya soktu ve bana doğru bir sıçrama gönderdi, öfkeyle soluk soluğa kaldım; ben de ona karşılık verdim ve ikimiz de çığlık atıp gülene kadar durmadık. İliklerimize kadar ıslanmıştık, birbirimize bakarken kendimizi su üstünde tutuyorduk, bu hafta boyunca yaşadığım en eğlenceli şeydi.

"Merhaba," diye sııttım.

Angelina bana daha yakın yüzdü, eşofmanını vücudundan çıkarırken bacakları belime dolandı. Sırada tişörtü vardı ve sonunda paketlediği mayoyu görebiliyordum. Küçük siyah puantiyeli bir bikini.

"Merhaba," diye fısıldadı, avuç içleri göğsümün üzerine geldi. "Görünüşe göre hepimiz ıslanmışız." Burnunu buruşturdu ve ben de güldüm.

"Geri dönüp kurulanmaya dersin?"

"Ya da-" dedi, gözlerinde keyifli bir pırıltıyla, "elbiselerini çıkarıp benimle yüzmeye gelebilirsin, Sullivan."

"Beni tekrar çıplak bırakmaya çalışıyorsun, değil mi? Vücudumdan bu kadar mı hoşlanıyorsun Angel?"

Cık cık dedi ama o güzel kırmızı yanakları duymak istemediğim şeyi bana söyledi. Angelina benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben kollarımı onun sırtına dolayarak bizi birbirimize yaklaştırdım ve kalan ıslak giysiler vücutlarımızın hissini gizlemek için çok az şey yaptı.

Burada tehlikeli bir bölgedeydik. Ağzının tadının nasıl olduğunu biliyordum ve tekrar sahip olmak istediğim tek şeydi.

"Angelina..." Gömleğimi çekiştirirken kısık bir sesle uyardım. Onu çıkarmayı her şeyden çok istiyordum ama bir tür bariyer tutmam gerektiğini hissediyordum, yoksa sessizce çızmaya karar verdiğimiz o çizgi, geri dönemeyeceğimiz bir şekilde sonsuza dek bulanıklaşacaktı.

Gömleğimi başımın üzerinden çekmeden önce ağzıma karşı "Bırak olsun," diye nefes aldı. Ve bir anda dudakları dudaklarıma yapıştı, elleri ensemdeki saçlara dolandı.

Bu sefer yavaş, alaycı öpüşmeler yoktu. Hızımı ayarlamaya çalıştım ama çaresizlik ikimizi de yıldırım gibi çarptı. Ona bu kadar açken bunu nasıl bitirebilirdim? Bacakları belimi sıktığında, tırnakları kafa derimi çizdiğinde ve dişleri beni bir şey için cezalandırıyormuş gibi dudaklarımı ısırduğında tek söylemek istediğim "*Tekrar*. Tekrar yap."

Nefes nefese kaldığımızda ve kalbim saatte yüz mil hızla çarptığında, gözlerindeki sıcaklığı kaçıramazdım.

"Kahretsin, Bradford. *Böyle* öpüşebildiğini bilseydim, pislik olmayı çok daha önce bıraktırdım," dedim, gözlerimi kapatıp alnımı onunkine yaslayarak.

Homurdanarak omzumu itti. "Pislik. Sanki sana izin verecekmişim gibi."

Kulağını ısırdım ve kıkırdaması egomu herhangi bir iltifattan ya da işteki iyi performans değerlendirmesinden daha fazla şişirdi. "Geri dönelim mi?"

"İstememem kötü bir şey mi?"

"Sadece benimle vakit geçirmekten gerçekten hoşlandığını kabul edeceksen."

"Hmm..." Angelina düşünür gibi yaptı, küçük dişi şeytan, ama gözlerindeki kıvılcımı görebiliyordum. "Hayır."

Burnuna fiske attım. "Sanırım bu tatlı yok demek."

"Tatlı mı? Tatlı mı getirdin?"

"Oh, dikkatini çekti, değil mi?"

Beni göğsümden dürttü. "Bir kıza böyle tatlılarla eziyet edemezsin. Bu çok kaba." Öfkelendi. "Bunu Noelle'e yapsaydın, Üçüncü Dünya Savaşı çıkardı."

Sırıttım. "Merak etme Angel, çilekli melek yemeği pastasını senden esirgemeyeceğim." Ona küçük bir göz kırptım. "İsim bir tesadüf."

Angelina titredi ve kirpiklerinin altından bana bakmadan önce ikimizin arasına baktı. "Belki de..."

Başımı salladım ve bizi kanoya doğru yüzdürdü. İkimiz de içinde güvenle oturduktan sonra sırt çantamdan havluları çıkardım.

"Oh, şükürler olsun," dedi, güneşten ısınmış malzemenin içine sokularak.

Yüzümü kurularken havlunun içine bir gülümseme sakladım, Angelina bana ikinci bir şans vermeye karar verdiği için şimdi her zamankinden daha fazla minnettarım.

ON

Angelina

Hala havlularımıza sarınmış olan Benjamin ve ben kulübelere ve sıcak, kuru giysilere doğru kürek çekmeye başladık.

O andan, baloncuğumuzdan, vücudu bana her yaklaştığında ona doğru hissettiğim o çılgın çekimden ayrılmak istemiyordum ama yapılacak en akıllıca şey buydu. Özellikle de çilek, melek maması keki ve krem şantiyle dolu cam kavanozları çıkarmaya karar verdiğinde.

"Oh, bu cennet gibi," diye inledim. Fazladan birkaç gereksiz ses çıkarmış olabilirim ya da olmayabilirim, ama beni sudayken mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla etkilemişti ve ona kendi ilacından bir doz vermek istedim.

Ağzımı ele geçirmiş bir erkek gibi sahiplenirken, sürtünme için çaresizce ona sürtünmeye direnmek için yapabileceğim tek şey buydu. Kahretsin, bunu düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Neyse ki tatlı, farklı (ve daha güvenli) sohbetlere yol açmıştı ve şimdi burada, başlangıç noktamız olan gölün kıyısında oturuyorduk, ikimiz de bunu -her ne ise- aramızda bozmak istemiyorduk.

Birbirimize sürekli takılıyorduk ama onun gerçekte kim olduğuna, nasıl bir adam olduğuna dair o kadar çok sorum vardı ki, içimde patlamak için yalvarıyorlardı.

"Evet. Bay Açık Hava. Anlat bana." Kaşını kaldırdı, ben de devam ettim. "Tüm bunlarda nasıl bu kadar iyi oldun?" Kanoyu işaret ederek elimi salladım ama aynı zamanda dünkü yürüyüşümüzü de düşündüm.

"Dediğin gibi. Gençken çok kamp yaptım. İzci olmanın da bir zararı olmadı."

"Beğendin mi?" E-posta gönderdiğim işadımı ile karşımda oturan açık havada yaşayan adamın aynı kişi olmasına hâlâ şaşıırıyordum.

Omuz silkti. "Bazen. Her şey güneş ışığı ve gökkuşağı değildi."

Ona bir sonraki soruyu sormakta tereddüt ediyordum ama denemek zorundaydım. "Peki ya ailen?"

"Kardeşim ve ben... O her zaman tüm bu şeylerde mükemmel olan kişiydi. Sırf onunla ilişki kurabilmek için ben de bu konuda iyi olmaya çalıştım." Benjamin derin bir nefes aldı ve ben onun kafasının içinde neler olup bittiğini merak ettim. Daha önce fark etmemiştim ama birlikte vakit geçirdikçe onun da sık sık kafasının içine çekildiğini görüyordum. Kendini beğenmiş, kendinden emin ve düpedüz kibirli olabiliyordu ama bazen yüzünde görmezden gelemediğim bir ifade oluyordu. "Yakın değiliz. Ya da yıllardır olmadık."

Kollarımız birbirine değene kadar ona yaklaştım. Bu konuda hiçbir şey söylemedi, gölün üzerinden batan güneşe bakmaya devam etti. "Ne oldu? "Eğer sormak için çok kişisel değilse."

"Sorun değil. Sanırım çoğu insanın başına gelen şey bu. Yaşlandıkça birbirimizden uzaklaştık. Dürüst olmak gerekirse, ona biraz içerledim." İçini çekti. "Hunter her zaman ailemizin gözdesiydi. Tıp fakültesine giden, onların izinden giden oydu. Ve Em, küçük kız kardeşim... Tek kız evlat olduğu için o da pas geçti. Babasının küçük kızı," diye kıkırdadı, sesindeki sevgi belirgindi. "Moda blogger'ı olmak istediğini söylediğinde, ne olursa olsun söylediği her şeyi kabul edeceklermiş gibi hissettim."

Bir an için sözlerinin üzerime çökmesine izin verdim. Sonra sessizce, "Ebeveynler bizi mahvetmek için harika bir iş çıkarıyorlar, değil mi?" dedim. Ailem hakkında, evimizi mahveden boşanma hakkında konuşmak istemiyordum. Her şeye rağmen, en azından kardeşim her zaman yanımdaydı. Büyürken en iyi arkadaşım gibi bir şey olmuştu, özellikle de lisede arkadaş edinmenin benim için zor olduğu ve arkadaşlarım arasında kime güvenilebileceğimi asla bilemediğim zamanlarda.

Popüler olmakla ilgili uzun zaman önce fark ettiğim bir şey vardı. Herkes sizin havalı olduğunuzu düşünse bile, tasarım çantalarınız ve pahalı ayakkabılarınızla, her gün dolaba çarpan çocuk kadar ezik oluyordunuz. İnsanlar bir gün sebepsiz yere kimi idolleştireceklerine ve kimden nefret edeceklerine karar verdiler.

Tüm parıltı ve sihir gittiğinde - popülerlik, para, mükemmel ebeveynler, geriye kalan tek şey ben ve kardeşimdi.

"Hey." Benjamin beni hafifçe dürterek anılarımdan uzaklaştırdı. "Seni mahvetmediler. Sen mükemmel sayılırsın, biliyor musun?"

Başımı sallayarak alay ettim ama dudaklarımı büken küçük gülümsemeyi dizginleyemedim. "Değilim," diye mırıldandım nefesimin altında, gölün bulanık sularına doğru sessiz bir itiraf. Burası sakın, huzurlu ve güzeldi. Belki de bu yüzden onunla daha çok şey paylaşmak istiyordum. Belki o da bu yüzden benimle daha fazlasını paylaşmaya istekliydi.

"Ona daha yakın olmak için buraya taşındım." "Kardeşin mi?"

Başımı salladı. "Çalıştığı hastaneye yakın olduğunu bildiğim için buradaki işi kabul ettim. Ve o zaman bile, son iki yılda, neredeyse hiç ulaşamadım," diye kendini küçümseyerek kıkırdadı. "Aptalca ama onun parlak, mükemmel hayatını böldüğüm için kendimi kötü hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. "O senin kardeşin Benjamin. Eminim senin için zaman ayıracaktır."

"Belki," diye omuz silkti ve omzumu dürttü. "Peki ya sen? Ailen mi?"

"Kardeşim ve ben büyürken çok iyi arkadaşlık. Aynı üniversiteye bile gittik. Birine ihtiyacım olduğunda o hep yanımdaydı." Ailem yanımda bile Daniel hep yanımdaydı. "Harikaydı."

"Peki ya şimdi?" Eğer ailemden bahsetmediğimi fark ettiyse, hiç bahsetmedi. O.

"En iyi arkadaşlarımdan birine aşık, her ne kadar kabul etmese de.

" Benjamin'in gözleri gerçek bir şaşkınlıkla açıldı. "Bu en aptalca şey çünkü *herkes* bunu görebiliyor ama ikisi de birbirleri hakkında böyle düşünmemekte ısrar ediyorlar." Gözlerimi devirdim. İki aptal, gerçekten.

"birine sahip olmak güzel olurdu," dedi Benjamin. "Ne gibi? Umutsuzca senin için yanıp tutuşan biri mi?"

"Hayır." Burnuma vurdu. "En iyi arkadaş. Başka bir şey hayal edemediğin için birlikte olmak istediğin biri. Ne bileyim işte. Kolay bir şey sanırım."

Güldüm. "Aşk kolay değildir." "Öyle değil mi?"

Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim. Aşka inandığımı. Oturup aşk romanları okuyan ve romantik komediler izleyen kızın

Birinin gelip onun ayaklarını yerden keseceğine ve sonsuza dek mutlu yaşayacağına gerçekten inandığını hissediyordu. Ama buna uzun zamandır inanmıyordum. Bu yüzden omuz silktim, bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmaya isteksizdim.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, ta ki ben onun mırıldandığını duyana kadar. "Ne?"

Bir vuruş. "Keşke seni daha önce tanısaydım."

Koluna bir yumruk attım. "Böyle güzel şeyler söylemeyi kes."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyor , bana aynı yerden vurmaya devam edersen moraracağımı düşünüyorum."

"Ne yazık ki bunu hak ediyorsun."

"Oh, öyle mi?"

Başımı salladım, ama Benjamin ayağa kalkıp hızlı bir hareketle beni tek omzunun üzerinden kaldırdığında başımı sallayacak zamanım bile olmamıştı, havlum yere düşerken o da benim çığlıklarım arasında göle doğru koşmaya başladı.

"Benjamin!" Çığlık attım. "Beni yere bırak! Sakın buna cüret etme!" Tek kelime daha edemedim su altında kaldım.

Fikrimi değiştirdim. Ondan nefret ediyordum. Hava almak için ayağa kalktığımda beni öperek nefesimi tekrar kesmesinden daha da çok.

~ ~ ~

Saatlerce öpüşüp güldükten ve onunla paylaşmayı asla hayal edemeyeceğim şeyler hakkında konuştuktan sonra nihayet akşam yemeği için kulübeye girdiğimizde saçlarım hâlâ ıslaktı -çift Hollanda örgüsüyle örülmüştü-. Sadece kendi kabinlerimizde hızlı bir duş almak ve daha uygun kıyafetler giymek için ara verdik. İtiraf etmeliyim ki mükemmel bir gündü. Belki işle ilgili şeyleri atlamıştık ama ben çok *eğlenmişim*. Uzun zamandır ilk kez karnımı ağrıtabilecek kadar çok gülmüştüm.

İçki almak için barda onun yanına Nicolas, "İkiniz çok samimi görünüyorsunuz," dedi.

"Hayır, yapmadık." Ama kano seansımızı ve ardından rıhtımda yaptığımız konuşmayı düşündüm. Birinin bizi görebileceğinin farkında bile değildim. Kahretsin.

"Sorun değil, Ang," diye gülümsedi Nicolas. "Gizli aşkımdan kimseye bahsetmeyeceğim."

"Onu böyle sevmiyorum," diye homurdandım. "Senin altında çalışıyor. Bana karşı nasıl bir pislik olduğunu biliyorsun. Ondan neden *hoşlanayım* ki?"

Nicolas omuz silkti, bana keyifli bir sırıtış attı ve bir itiş kazandı. "Ahh. Bu ne içindi?"

"Sinir bozucu olduğum için."

"En uzun süreli arkadaşlarından birine böyle mi davranırsın?"

Bazen gezegendeki en büyük şapşalla nasıl arkadaş olduğumu hâlâ anlamıyordum. Elbette iyi bir iş adamıydı, gerektiğinde ciddiydi ama Nicolas Larsen tanıdığım en büyük golden retriever adamlarından biriydi. Kocaman bir kalbi vardı ve Finansal Muhasebe dersimde yanına oturduğum andan itibaren beni küçük arkadaş grubuna kabul etmiş gibiydi. Bunu pek umursamıyordum, çünkü çoğunlukla kızlarla birlikte oluyordum ve bazen bir erkekle arkadaşlığın basitliğinin tadını çıkarmak güzeldi.

Özellikle de benimle romantik anlamda hiç ilgilenmeyen biriyle. Yine de bu, beni tüm bekâr arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalışmasına engel olmamıştı. Hiçbiriyle ilgilenmemiştim - ona biriyle çıkmak için zamanım olmadığını söylediğimde bile bunu sürdürdü.

Çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Ama tüm çöpçatanlık girişimlerine rağmen Nicolas da kendisine uygun kızı bulamamıştı. Umutsuz romantik kalbinin doğru kızın hayatına girmesini beklediğini biliyordum. Dün akşam yemekte Zofia ile fısıltıyla yaptıkları konuşmayı düşündüm ve belki de... Belki de onu çoktan bulmuştur diye merak ettim.

Bu düşünceden sıyrıldım ve kolumu ona doladım. "Sana katlanabildiğim için şanslısın."

İçkilerimizi sipariş ederken bana küçük bir köpek yavrusu suratı yaptı ve bardan çıktıktan sonra sohbete devam ettik. "Beni dünyaya geri getirecek huysuz arkadaşım olmasaydı ne yapardım?"

"Uzaya doğru çaresizce süzölmek mi?"

Güldü. "Hadi, bu akşam yemek için kendi pizzanı kendin yap barı olduğunu duydum."

"Süslü."

"Yani, biftek ve patates değil, ama sanırım iş görür."

"Dostum, bunu bırakmalısın."

"Asla."

"Sonra görüşür müyüz?" Benjamin yüksek masanın başında durmuş beni bekliyordu.

Nicolas başını salladı ve Zofia'ya doğru baktı. "Evet. Erkeğinle iyi eğlenceler."

"O değil-" diye başladım ama daha sözümü bitiremeden yola koyuldu ve Benjamin'e doğru yürürken oflayıp pufladım.

Elbette, öpüşmüştük. Birkaç kez. Ve iyiydi, hatta harikaydı. Adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu, dava et beni. Bu onu *benim* yapmazdı. Hem de hiç.

"Hey." Onun için getirdiğim içkiyi kaldırdım.

"Vay canına, ne hizmet ama," dedi sırtarak ve ben de ona en iyi bakışımı attım.

"Fikrimi değiştirmeden iç şunu, Sullivan."

Kıkırdadı. "İçki için teşekkür ederim, Angelina." Samimiyeti karşısında içime bir sıcaklık doldu. Adımı alaycı bir tavırla ya da hoşlanmadığı bir şey söylemeden kullanması.

"Bir değil."

Sessizlik içinde içkilerimizi yudumladık ve ben onu içime çekmek için zaman ayırdım. Onu öptüğüme inanamıyordum. Bu muhteşem adam benimle *gerçekten* ilgileniyor olabilirdi. Bana mı öyle geliyordu yoksa bu gece daha mı güzel görünüyordu? Saçları alnının etrafında biraz kıvrıcık bir şekilde kurumuştı ve mavi düğmeli gömleği ve koyu renk kot pantolonuyla çok hoş görünüyordu. Bardağımın üzerinden ona bakarken ağzım biraz kurudu.

Masanın üzerinden eğilerek bana fısıldadı: "Yemekte yanına oturursam şikâyet edecek misin?"

Başımı salladım.

"Hayır mı?"

"Hayır."

Sırıttı. "Sonunda seni kazandım mı?"

Bana olan yakınlığından dolayı kalbim yerinden fırlayacak gibi olsa da bunu inkâr etmek istedim. Gölden sonra her şey farklı hissettirdi.

Beni tutan, sırtıma yapışan elleri... Onları her yerde istiyordum. Kahretsin, yanımda bir vibratör getirmeliydim çünkü bastırdığım tüm bu öfkeyi bir şekilde boşaltmam gerekiyordu. Benjamin Sullivan'a bakıp onun kemiklerini kırmak istememeliydim. Bu söz konusu bile olamazdı. Kesinlikle yasaktı.

Yine de bunu ona söyleyemezdim. Bu yenilgiyi kabul etmek gibi olurdu ve ben de kaybedenlerden biriydim. "İyisin."

"*Sadece* iyi, ha?"

Şarabımdan bir yudum daha aldım. ", gidip bir masa bulalım."

Akşam yemeği en kötü icadın işkencesiydi. Yemin ederim tenim kaşınıyor, sanki tek bir şey istiyormuş gibi sürünüyordu. Onun vücut ısısının, benimkinin yanındaki kalçasının inanılmaz derecede farkındaydım. Manyetik varlığı beni ona yapıştırmıştı.

Ve elinin masanın altında bacağıma dokunduğunu hissettiğimde, herkes bugün gerçekleşmiş olması gereken bir etkinlikle ilgili konuşmaya dalmışken, kavurucu dokunuş karşısında zıplamamak için kendimi zor tuttum. Nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım ama dokunmasını en çok istediğim yere yaklaştıkça ona ters ters baktım ve "Dur" diye tısladım.

Tek istediğim buyken ve sahip olamadığım her şeye sahipken benimle dalga geçme.

Daha ileri gitmedi ama elini de . Bunun yerine, elbisemin kenarının altındaki tenimde, kalçamda ve kalçamın iç kısmında daireler çizdi.

Hayal kırıklığı içinde homurdanmak ya da ona bağlamak (ya da sandalyemi geriye itip kucağına oturmak) istedim ama akşam yemeğindeydik ve aramızda olup bitenlerden herkesi haberdar etmek gibi bir niyetim yoktu. Benjamin Sullivan'ı ne kadar umutsuzca istediğimi bilmelerine ihtiyacım yoktu.

Yemeğimiz biter bitmez -pizzanın lezzetli olmasına rağmen zar zor seçtiğim- masadan kalktım, buradan kaçmaya hazırdım.

Bir meslektaşım "Hemen gidiyor musun Angelina?" diye sordu.

Başımı salladım. Onun dokunuşlarından çok tahrik olmuştum, içim yanıyordu ve daha fazla dayanamıyordum. "Evet, kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım ve hırkamı omuzlarıma daha sıkı sararak müsaade istedim. Benjamin'in o aptal suratında boktan bir sırıtış olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

Dışarısı serindi ve bana çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama sağladı. Parmaklıklara yaslandım, başımı yukarı kaldırarak temiz havayı içime çektim ve serin dağ havasının vücut ısıyı düşürmesine izin verdim.

Bir an için ne demek istediğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Anladı. Tabii ki anladı.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes aldım onun bedeninin benimkini arkadan sardığını hissettiğim anda.

"Hayır, ," dedi Benjamin, burnunu boynuma sokarak. "Evet, var."

Çenemin hemen altındaki hassas deriye bir öpücük kondurarak beni ürpertti. "Çok kötü bir yalancısın."

"Değilim."

"Onlar da öyle. Yine de sorun değil. Yalan söyleme şeklini seviyorum."

Diliyle kızarıklığı yatıştırmadan önce beni ısırığında inledim. Onu istedim, sadece yapabileceğimi bilmek için, ama sonra o benim

Kulak mememi ağızına aldı ve tüm mantığım yok oldu. Tek istediğim oydu. "Ben..." İnledim. "Burada olmaz. Birileri görebilir."

"Herkes hâlâ içeride," diye fısıldadı. "Sorun yok."

Başımı salladım. Beni işaretlemesini istemiyordum ve yakalanmamızı da istemiyordum. Patronlarımızın içeride olduğunu ve her an dışarı çıkıp bizi bu kadar yakınımızda bulabileceklerini bilmek çok fazlaydı.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım, kalçalarımı ona doğru sallamaktan kendimi alamıyordum. Ellerini parmaklıkların iki yanına koyup beni içine hapsederken keskin bir nefes alış verişini kaçırmadım.

Ona ihtiyacım vardı ve gerçek beni korkutuyordu.

ON BİR

Benjamin

Sana ihtiyacım var. Bu sözlerin beni ne hale getirdiğini biliyor muydu acaba? O uzun kollu bordo şal elbisenin içinde muhteşemdi; korsaj göğüslerini mükemmel bir şekilde yukarı kaldırırken, elbise ayak bileklerini çıplak bırakıyordu. Taktığı o küçük inci küpeler ve yaptığı çift örgü bile. Hiçbir fikri yoktu, değil mi?

"Benim kamarama gidelim mi?" Angelina sırtını bana yaslayarak cevap verdi.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," diye inledim kulağına, kendimi ayarlamaya çalışırken, kotumda kocaman bir şişkinlikle dolaşmak istemiyordum.

Arkasını döndü, o güzel mavi gözleriyle bana baktı ve neredeyse onu orada öpecektim. Herkesin görebileceği bir yerde.

Vücudunun benimkiyle aynı hizada olduğu hissi, o sabah gölde yüzdüğümüzden beri aklımdan çıkmamıştı. Bu çok kötüydü, çünkü artık ona dokunmaya karşı koyamıyordum ve bunu kimse fark etmeden yapmanın tek yolu akşam yemeğinde masanın altında bacağını okşamaktı. Yavaş hareketlerle onunla alay ediyordum, ama gerçek şu ki, kendime daha fazla eziyet ediyordum.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye mırıldandım, çenesini yukarı kaldırarak. "Evet, işler değişiyor."

"Sadece söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Ne?"

"Benden hoşlandığımı," diye fısıldadım bir sır gibi. Alay etti. "Hoşlanmıyorum."

"Bariz olanı inkâr etmeye çalıştığında çok tatlı oluyorsun." Bu bana ters bir bakış kazandırdı. "Bunu yüksek sesle itiraf edebilirsin, biliyorsun. Sorun değil. Burada sadece sen ve ben varız."

Angelina kollarını kavuşturarak başını salladı. "Asla olmayacak." Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum ama şu anda umurumda değildi. Ben onu istiyordum, o da beni istiyordu ve bu yeterliydi.

Parmaklıklardan uzaklaştı ve gömleğimin yakasını çekiştirdi; gözlerinde şehvet okunuyordu. "Beni evine götürür müsün?" diye fısıldadı.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve onu verandadan çekerek kulübelere doğru yola çıktım. Ana kulübeden yeterince uzaklaştığımızda, birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürdüm ve elinin arkasını öptüm.

"Bu gece ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın?" Birinin güzelliğinin beni Angelina Bradford'un ki kadar büyüleyip büyülemediğini merak ederek söyledim.

"Hayır." Sırttı. "Anlat bana."

Mırıldandım, kamarama yaklaşırken onu kendime doğru çekerken bunu düşünüyormuş gibi . Elini sıktım ve diğer elimle yakası boyunca görünmez bir çizgi çizdim. "Bu elbise bütün gece beni baştan çıkardı."

"Öyle mi?"

"Ve bunlar..." Parmaklarımin göğüs dekoltesinde gezinmesine izin verdim. Angelina, doğrudan ereksiyonuma giden küçük bir nefes verdi. "Seni o bikiinin içinde gördüğümünden beri bunlar beni deli ediyor."

"Peki ," dedi, sesi arzudan ağırlaşmıştı, "beni yatakta gördüğünde *Hiçbir şey* mi?"

"Sanırım hafızamı canlandırmanız gerekebilir Prenses. Tam olarak hatırlayamıyorum."

Dudağını ısırdı ve dişlerini çeneme geçirip tıslamamı sağlamadan önce kendini bana doğru bastırdı.

"Ne kadar uğraşayım seni aklımdan çıkaramıyorum." "Sadece bu konuda bir şeyler yapmanı bekliyorum, Sullivan."

"Oh, şükürler olsun."

~ ~ ~

Sonunda birbirimizden ayrılırken kamaramın kapısını arkamdan çarparak kapattım.

Angelina nefes nefese gömleğimi çekiştirerek, "Sanırım sadece... bunu sistemimizden atmamız gerekiyor," dedi.

"Bebeğim, gerçekten bir kere yapmanın bana yeteceğini düşünüyor musun?" Çünkü benim için yeterli olmayacağı kesindi. Her kıvrımını ezberleyebilmek ve teninin her santimini öpebilmek için vücudunun bir vaka çalışmasını yapmak istiyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Elimizde sadece bir kez var, o yüzden bunu iyi ."

"Neden, bu vücuda bağımlı olacağını mı düşünüyorsun?" Kravatımı boynumdan sonuna kadar çektim.

"Hayır. Ben sadece ilişki yaşamıyorum." Angelina, aramızda bir nefeslik mesafe varken bana baktı ve ben daha fazla dayanamadım. En azından ortak bir noktamız vardı.

"Buraya gel, Angel," dedim, onu döndürüp kapıya doğru itmeden önce, ağzım kabaca ona sahip oldu.

Dilim dudaklarının arasından geçerken bana karşı inledi, ağzının içini keşfederken ağızlarımız tutkuyla birleşti. Bütün gece böyle kalabilirdim, yumuşak dudaklarını aralarına kayarken açmaya ikna edebilirdim, arzuyla yarı açık gözlerini izleyebilirdim, nefessiz kalana kadar öpüşürken saçlarımı çekmesine izin verebilirdim, ama çok daha fazlasını istiyordum.

Bana nadiren gülümseyen ama gülümsediğinde sanki piyango kazanmışım gibi hissettiren bu kadına karşı tüm bedenimin arzuyla yandığını hissediyordum. İçindeki her içgüdü tam tersini yapmak için çılgılık atıyor gibi görünse de, korkusuzca iskelede soyunup gölde bana katılan bu kadın. Islak bedenini benimkine bastırıldığını hissettiğimden beri, gölde onu sert meme uçlarını göğsüme bastırıldığımdan beri, bu an kaçınılmaz gibi geliyordu.

"Benjamin..." Angelina başladı, ama çenesinden boynuna ve köprücük kemiğine kadar öptüğümde bir iniltiyle geri çekildi. Elbisesinin yakasını ağzıma aldım ve tek düşünebildiğim elbiseyi çıkarmak istediğimdi.

Parmaklarımı saçlarına geçirip örgülerini ayırdım ve dudaklarımızı tekrar birleştirerek onu tutkuyla öptüm. Şiddetle. Bana izin verirse ona ne kadar iyi yapacağımı tattırmak. Kelimeler yetersiz kalabilirdi ama dillerimiz, dudaklarımız, onu ısırduğımda bana karşı inlemesi

-Hepsi yapabileceğim herhangi bir konuşmadan daha yüksek sesle konuştu.

Elimi vücudunun yan tarafına doğru kaydırdım, inerken göğüslerini avuçladım; uyluğuna ulaşana kadar kalçalarını okşadım, burada elbisesini yumrukladım ve tenini ortaya çıkarmak için büktüm.

"Amcığını benim için ıslak bulacak mıyım, Angelina?" Ağzına karşı söyledim.

Başparmağımı en mahrem yerlerini örten dantelli kumaşa bastırmadan önce uyluğunun iç kısmında daireler çizmeye başladığımda zayıf bir şekilde "Hayır," diye itiraz etti.

"Bunlar bir iş toplantısına getirmek için oldukça seksi iç çamaşırları gibi görünüyor." Klitorisine bastırırken sırttım ve Angelina kollarımda sarsıldı. Elbisesini beline kadar çektişirdim ve onaylaması için ona baktım. Başını salladığında bir parmağımı siyah dantellerin arasından geçirdim. "Üzerinde güzel duruyorlar ama bence yerde daha iyi duracaklar," dedim ve elbiseyi çektiştirerek çıkardım, onu önümde çıplak bıraktım.

Angelina, amını itip sıcak ve ıslak bulduğumda en güzel iniltiyi çıkardı. Gözleri titreyerek kapandı ve başı geriye eğildi, bir hayal gibiydi. Şu anda yüzünü ölümsüzleştirebilmeyi diledim; ona zevk veren ben olduğumda nasıl görüldüğünü asla unutmak istemiordum.

"Lütfen," diye nefes aldı.

"Lütfen, ne? Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum."

Klitorisine dokunduğumda parmakları omzuma dolandı. "Lütfen, benimle alay etmeyi bırak ve *bana dokun*. Eğer yapmazsan seni gerçekten öldürebilirim."

Dizlerimin üzerine çökmeden önce gülümseyerek "Dileğin benim için emirdir," dedim. İçine girmeyi düşünmeden önce onun tadına bakmak, onu yiyip bitirmek istiyordum. Ağrıyan sikim ne kadar karşı çıkmak istese de bekleyebilirdim. Eğer sadece bir gece geçireceksek, önce onunla zaman geçireceğime emindim.

Dilimi amının üzerinde ilk gezdirişim cennet gibiydi. Angelina sevimli miyavlama sesleri çıkarana ve parmaklarını saçlarıma gömüp beni ona doğru itene kadar dilimi tatlı tomurcuğun etrafında ve kıvrımlarında aşağı yukarı döndürerek onunla oynadım.

"Kahretsin, Angel," diye homurdandım onunla ziyafet çekerken. "Tadın ilahi." Çığlıkları gittikçe daha çaresiz hale gelene, göğsü kabarana ve vücudu boşalma ihtiyacıyla titreyene kadar acımasızca devam ettim. Klitorisini emdiğimde nefesi kesildi. "İhtiyacın olan bu mu?"

Tek söylediği "Daha sert" oldu ve ben de ona verdim.

Angelina en tatlı çılgılığıyla dilimin üzerine boşaldığında, sularını yuttum ve her tarafını yalamaya devam ettim, yüksekliğinden aşağı inmesini bekledim. Şu anda cennette olduğuma neredeyse emindim; ben

ölmüştü ve *bu* da benim ödülümdü. Meleğim. Bu kadının vücudunu tanımak, teninin her santimini, tadını öğrenmek.

Nefesi düzleştğinde ayağa kalktım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Arkanı dön," diye talimat verdim ve o da itiraz etmeden döndü. Yavaşça fermuarı açtım, bunu yaparken sırtına öpücükler kondurdum. Elbiseyi çekiştirerek aşağı indirdim, kollarını kollarından nazikçe çektim ve elbisenin olduğu yere düşmesine izin verdik. Angelina içinden çıktı ve bana döndü, üzerinde sadece siyah sütyeni kalmıştı.

"Sen lanet olası bir hayalsin." Angelina uzanıp sütyenini çözerek onu tamamen çıplak bıraktığında nefesimin kalmadığını düşündüm. Mükemmeldi. Bana izin verdiği için minnettar bir şekilde açgözlülükle her santimini içime çektim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bakışlarım tekrar onunkilerle buluştuğunda Angelina gözlerinde vahşi bir parıltıyla beni süzüyordu ve fazla giyinmiş olduğumu anladım.

"Sıra sende," diye gülümseyerek bana yaklaştı, tüm o çıplak bedeniyle beni baştan çıkarıyordu ama bunu yapmasına izin verecektim. Yavaşça gömleğimin düğmelerini çözdü, her birini iterek çıkardı, sanki bunu uzatmaya kararlıydı. Bana işkence etmek için.

Sonunda, gömleği omuzlarımdan ittikten sonra, Angelina ellerini kollarımdan aşağı ve sonra göğsümden karnıma doğru, bir ömür boyu çalışmaktan, koşmaktan ve yüzmekten gelen ince yontulmuş kasların üzerinde gezdirdi.

Yavaşça, parmakları kot pantolonumun üzerinden beni kavrayana kadar aşağıya indi ve sadece tek bir *dokunuş-Fuck*. Önce düğmeyi, sonra fermuarı, yavaşça kotu vücudumdan itti. Önünde dimdik durmadan önce giysiyi tekmeleyerek yolumdan çektim.

Bir an geçti. Sonra bir an daha.

Tam bir baş belası olan ve her zaman her konuda son sözü söylemek isteyen bu kadın şaşkına dönmüştü. Sanki söyleyecek söz bulamıyordu. Gözlerini külotuma ve altındaki ereksiyona diken Angelina'nın yanakları kırmızının güzel bir tonuna dönüştü.

"Sen..." Yutkundu.

"Nutkunuz tutuldu mu

Prenses?"

salladı ve gözlerini bana dikmeden önce kendini toplar gibi oldu. "Hayır. Etkilenecek bir şey yok." *İşte benim kızım*. Birazcık sataşmak içindeki ateşi ortaya çıkardı.

" girdiğimde bunu söyleyeceğini sanmıyorum, tatlım."

"Her neyse." Hoşnutsuz görünmeye çalışıyordu ama bana rol yaptığını biliyordum. Ne kadar tahrik olduğunu görebiliyordum. Bunu ne kadar istediğini. Onun üzerinde tadına bakmıştım, bunu kanıtlamak için tenimde izler vardı. "Sende var mı..." Angelina dudağını ısırıldı. "Prezervatif getirmedim."

Başımı salladım ve elini tuttum. Beni yavaşça öptü ve yatağa doğru itti, orada bir uzuv karmaşası içinde yere yığıldık. Bir elimle komodine uzandım ve folyoyu yatağın üzerine attım.

Öpüştük, birbirimizin vücutlarını keşfettik ve biraz daha öpüştük. Sonsuza kadar böyle kalabilirdim.

Tam göğüs kemiğinden aşağı öpücükler bırakıyordum ki Angelina bir an için geri çekildi. "Bu... Biz..." Sanki kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Bu bir ilişki değil. Bağlılık yok. Sadece seks. Tamam mı?"

Onu tekrar öpmek için öne atılmadan önce meme ucunu yaladım.

"Sadece seks." "Güzel."

"Şimdi kapa çeneni, Prens." Angelina'nın çatık kaşları altımda çırılçıplakken bile dehşet vericiydi. "Senden duymak istediğim tek ses *evet, lütfen, daha fazla*. Anladın mı?"

"Durmaya ne dersin?"

"Eğer ihtiyacın varsa," diye kabul ettim. "Ama güven bana, benden durmamı istemeyeceksin Angel." Çünkü bunu onun için iyi yapacaktım, ona iyi davranacaktım.

İç çamaşırımı vücudumdan sıyrıp ereksiyonumu serbest bıraktığımda ofladı. Alt tarafım fazlasıyla doluydu ve Angelina'nın beni tamamen içine çekerken gözlerinin açıldığını görebiliyordum.

"Söyleyebilirsin," diye sııttım. "Etkilendin." Ona doğru yaklaşırken göğsümü şişirdim ve bunun çok kısa sürede biteceğini bildiğim şekilde onu sert ve hızlı bir şekilde alma isteğimi dizginledim. Bütün gece sürecek planlarım vardı.

"Bunu asla kabul etmeyeceğim," diye nefes aldı. Yine de gözleri her şeyi anlatıyordu.

Prezervatifin ambalajını çıkardım ve yuvarlayarak taktım. Angelina'nın ağzına tatlı bir öpücük kondurduktan sonra sikimi onun girişine hizaladım ve ucunu yavaşça içeri iterek derin bir nefes almasını sağladım. Durdum ve kendimi orada tuttum, bir elim kalçasını kavradı ve diğeri yüzünü kavradı.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Bunun ne olduğunu, ne *olmadığını* hatırlamam bir anımı aldı. Onu tekrar, derin ve kirli bir şekilde öptüm, nefessiz kalana ve altımda daha fazlası için kıvrananana kadar. Yalvarmasını istiyordum ama önce kelimeleri söylemesi gerekiyordu.

"Lütfen, Ben," diye soludu sonunda.

"Kelimelerini kullan, Angel. Ne istiyorsun?"

"Becer beni," diye inledi, "lütfen, sadece-ah!" Göz kapaklarımın arkasında küçük havai fişeklerin patlamasına neden olarak kabzaya kadar kaydım. "Tanrım, *evet*. Çok iyi hissediyorsun."

O haklıydı ve ben daha önce yanılmıştım. *Burası* cennetti. Cennet Angelina Bradford'un amcığıydı, sikimin etrafında sıcak ve sıkı. Vay anasını. Çekilmeden önce bir dakikalığına boyutuma alışmasına izin verdim ve Angelina'nın kolları sırtımı çevreledi, parmakları sanki ona daha da derinlemesine bastırmamı sağlayabilecekmiş gibi kıcımlı kazdı.

"Benden nefret ettiğini söyle," diye fısıldadım kulağına tekrar içine girerken. "Senden nefret ediyorum."

"Tekrar." Aramızdaki bacağını kaldırıp açığı değiştirdim ve ikimiz de haykırdık.

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. *Senden nefret ediyorum.*"

Angelina saçlarımı sıkıca kavrayıp bana karşı sallanırken, ben de o cezalandırıcı itişlerle içeri ve dışarı hareket ettim. Çıkardığı her küçük inilti başka bir itişle ödüllendiriliyordu. Ağzımı meme uçlarından birinin etrafına kapatmak için eğildim, emmeden önce dilimi üzerinde gezdirdim; tüm bu süre boyunca, aklını kaçırmamasını sağlamak için diğerini sıkıp ovaladığımdan emin oldum.

Kıvranışına ve çıkardığı küçük lezzetli seslere bakılırsa çok yaklaşmıştı. Gözlerini kapattığında ona sert bir hamle yaparak nefesini kesmesini sağladım.

"Gözlerini aç." Boşaldığımızda bana bakmasını istedim.

Ve daha fazla dayanamayacaktım. Bu şekilde olmaz. Gözleri üzerimdeyken olmaz. Benden nefret ettiğine dair yalan söylemesi, küçük sevimli poposuna vurup daha iyi hissetmesi için masaj yapmak istememe neden olurken olmazdı. Ama bunun için daha sonra vaktimiz olacaktı. Belki onu üstüme aldığımdaya.

Klitorisine uzandım, üzerinde daireler çizerken benim için haykırmasına yetecek kadar baskı uyguladım. "Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Şimdi benim için gel."

"*Senden* nefret ediyorum-oh, Tanrım!" Angelina doruk noktasına ulaştığında çığlık attı, ben onu sikmeye devam ederken vücudu etrafımda kasılıyordu.

"İşte bu," diye inledim, kendi kurtuluşumu kovalıyordum. "Siktir. Boşalacağım, bebeğim."

Angelina bacaklarını ortama dolayarak beni daha da derine itti. "seni hissetmek istiyorum," dedi, dudaklarını ısırarak.

Kulak. "İçime gel, Benjamin."

Hepsi bu kadardı. Angelina'nın tırnakları sırtıma batarken, baskı, onun sözleri boşalıyor, prezervatifi dolduruyordu.

~ ~ ~

Angelina

Ne kadar iyi hissettirdiğine inanamadım. Ne kadar *doğru*. Hayatım boyunca yaşadığım onca seks arasında (kuşkusuz makul bir miktar, özellikle de üniversitedeki takılmalarım düşünüldüğünde), hiç *böyle* olmamıştı. Benjamin her yönden sertti ama benimle ilgilendiğinden emin olmuştu. Kendi zevkinden çok benim zevkime öncelik verdi.

Her nasılsa, ben istemesem bile o tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ve yatakta bana emirler yağdırması, beni itip kakması, bana *gerekiyormuş* gibi davranması hoşuma *gidiyordu*. Başka biri olsa muhtemelen kabul etmezdim ama ondan... Kontrolü ele almasını seviyordum. Sanki bırakmam gerektiğini biliyordu.

Nefes alış verişimiz normale döndüğünde, hâlâ yatakta uzanırken göğsüne doğru kıvrıldım. Benjamin üzerini temizlemek için kalktı, ben de banyoyu kullandım ve sonra ikimiz de sessizce uzandık. Onu öpsem mi, tekrar sevişmeyi teklif etsem mi, yoksa yanına mı sokulsam bilemedim.

Son seçenek... Bu da nereden çıktı? Bu bir ilişki değildi ve benim de rahatlamaya ihtiyacım yoktu. Sadece içimizden atmak için sevişiyorduk. Ona da söylemiştim.

Ancak ona bakarken, kasları alçak kabin ışığında gevşemiş, eli dalgınca omzumda gezinirken, tahrikimin yeniden arttığını hissedebiliyordum - belki başka bir şey de olabilirdi, ama bu düşünceyi zihnimin gerisine, dokunulmaz bir yere ittim. Belki de içimdeki iblisin doyması için bir kez yeterli değildi. Benjamin'in bana ne yaptığını bilmiyordum ama bütün gece ona binmek, bacaklarımın arasındaki acının tadını çıkarmak istemiyorsam *lanet olsun*. Beni nasıl gerdiğinin ve doldurduğunun tadını çıkarmak.

Göğsüne, meme ucunun hemen üzerine bir öpücük kondurdum. İnledi ve her yerini yalama isteğime karşı koydum, dilimi vücudunda gezdirdiğimde nasıl ses çıkaracağını merak ediyordum. Başka yerlerinde. "Bir kere dediğimizi biliyorum ama teknik olarak gece henüz bitmedi... değil mi?" Ona şeytani bir sırıtış attım. Sanki bir Tanrı tarafından yontulmuşçasına mükemmel hatlara sahip çenesini öptüm. Bu kadar güzel olmasından nefret ediyordum.

Bu adil değildi. Bu kadar yakışıklı olmasaydı, belki yine de ondan nefret edebilirdim. Yine de bu düşünceden kurtulmaya çalıştım, çünkü zaten doğru değildi. Bana bundan çok daha fazlası olduğunu göstermişti. Aslında... ve bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyordum ama ondan hoşlanıyordum. Liam ve diğer arkadaşlarıyla şakalaşırken gülümsemesini seviyordum. Dışarıdaki her şey söz konusu olduğunda kendine olan güvenini seviyordum. Kulübe çalışanlarına karşı her zaman nazik ve kadın iş arkadaşlarımıza karşı centilmen olmasını seviyordum.

Bana davranış şeklini sevmiştim. Evet, çekilmez biriydi. Ama her nasılsa, kendimi çılgın maceralarında onunla eğlenirken bulduğum her seferinde biraz daha neşelenmiş gibi görünüyordu. Benim için sürekli küçük şeyler yapıyordu ve ben bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum.

Ağzımı ondan çektiğimde Benjamin kıkırdadı. "İkinci raunda geçmek istediğini mi söylüyorsun Bradford?" En iyi saldırı planıma karar verirken ona bakarak mırıldandım. "Kibarca sor, Prenses."

Omzunu ittim ve onu yatağa sabitledim. "Oh, Majesteleri, o *güzel sikin* efendisi, lütfen beni tekrar siker misiniz?"

Kahkahası küçük alanda yankılandı. Sonra bana sırtıttı ve ben onun şeytana benzediğini düşündüm - *gerçekten* seksi bir şey ama yine de. "Hiç sormayacaksın sanmıştım." Tekrar sertleşmişti ve gitmeye hazırdı. Neredeyse elektrik çarpacaktı, sadece bu his bile beni sarhoş etmişti. Vücudumu saran heyecandan. Sadece bir raunttan sonra tükenen ya da beni tamamen tatminsiz bırakan kaç erkekle birlikte olmuştum? Bu arada Benjamin ondan önce benim iki kez boşalmamı sağlamıştı.

Tek gecemiz bittikten sonra bunu *kesinlikle* özleyecektim.

Benjamin komodinden bir prezervatif daha almak için uzandı ve o hazır olduğunda, sırtını yatağa yaslamasını sağlamak için bir elimi sıkıca göğsüne bastırarak üzerine çıktım. "Bu sefer," dedim, dilimi kulak memesine değdirmek için eğilerek, "ben üstte olacağım."

"Oh," diye mırıldandı, "bundan zevk alacağım. Benden istediğinizi alın leydim."

Niyetim buydu. Ona binerken iki elimi de göğsüne koydum ve yeni aç *cennet* gibiydi. Gözlerimi kapattım ve bundan daha iyi bir şey olup olmayacağını merak ederek kendimi zevke bıraktım.

ON İKİ

Benjamin

Vücutuma yayılan sıcak bir memnuniyet hissiyle **uyanmak** alışık olduğum bir şey değildi, ama o sabah buna engel olamadım. Ne yazık ki bu his tam beş saniye sürdü. Gözlerimi açıp Angelina'yı yanımda bulmayı umarak yuvarlandığımda, soğuk çarşaflar ve hayal kırıklığı yaratan bir sessizlikle karşılaştım. *Lanet olsun.*

Kahvaltıda Liam'ın bana söylediği ilk şey "O kızla çok vakit geçiriyorsun, değil mi?" oldu. Gözlerim Angelina'nın Nicolas ve asistanıyla birlikte oturduğu yere kayarken ona kayıtsız bir mırıltı verdim. Bir şeye gülüyorlardı ve ben kalkıp oraya gitmemek için direndim.

Dün gecedен sonra... Belki biraz boşluğa ihtiyacı vardı. Ama ben boşluk istemiyordum. Tek istediğim uyandığımda onu kollarımda bulmaktı ama görünüşe göre onun başka fikirleri vardı. Ben uykuya dalar dalmaz sıvışıp kulübesine geri dönmüştü, sanki ben küçük kirli bir sırmışım gibi.

Angelina bana bir bakış fırlattı ve neredeyse elimi küçük bir el sallamak için kaldıracaktım. Tanrım, acınacak haldeydim. Bir kız geceyi geçirmek istememiş, ne olmuş yani? Pişman da değildi, en azından ben öyle düşünmüyordum. İkinci seferden sonra değil. Ya da üçüncüsünden. Terli ve bitkin bir halde yatağa yığıldıktan sonra onu kollarıma almama izin verdi, yani hayır, pişmanlığın ikimizin de aklından geçen bir duygu olduğunu düşünmüyordum.

Ama sadece seks olduğunu söylemişti. Ve dün gece neredeyse hiç uyumamıştık, birbirimizde kendimizi kaybetmekle çok meşguldük, bu yüzden sanırım bunu o anki ruh halime suçlayabilirim.

"Dostum," dedi Noah ve beni transımdan çıkardı. "Neyin var senin?"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Rapor edilecek yeni bir şey yok."

"Elbette," dedi Kevin başını sallayarak, ama ben hepsinin nereye baktığını biliyordum. Kime baktıklarını da.

Son birkaç gündür onun peşinde koşarken, benden hoşlanmasını sağlama arzusunda çok açık davranmıştım. Ve işe yaramıştı da... Ama *yaramamıştı* da. Angelina hala benden hoşlandığını kabul etmiyordu, onu becermem için bana yalvarmış olmasına rağmen. Yalvarmaya ihtiyacı olduğundan değil. Beni istese bile, *beni* gerçekten istemiyordu. Sadece bedenimi istiyordu. Bu beni biraz iğrenç hissettirdi ama çoğunlukla sadece kullanılmış hissettim. Bunu aşmam gerekiyordu.

Ama onunla birlikte olma hissinin üstesinden gelemiyordum. Hayatım boyunca pek çok kadınla yattım; üniversitede kızlar bana asılıyordu, çünkü varlıklı bir ailem olduğunu biliyorlardı ve ben de onları *durdurmuyordum*. Aynı şekilde çalışmaya ve daha pahalı barlara gitmeye başladığımda da. Ama hiç böyle olmamıştı, böyle hissetmemiştim. Tek istediğimin onun zevkine odaklanmak olduğu ve başka bir şey olmadığı biriyle hiç seks yapmamıştım. Angelina ile sert ve hızlı olsa bile, aynı zamanda... günahkâr bir şekilde yavaş ve kötü bir şekilde iyiydi.

Sikeyim. Angelina ile kıyaslamadan başka bir kadın bulmakta zorlanırdım.

"Bugünkü programda ne var çocuklar?" Onlara sordum.

"Telesiyejle dağın tepesine çıkmamız gerekiyordu," dedi Liam portakal suyunu yudumlarken.

Noah gözlerini kapatarak gülümsedi. "Güzel bir hafta oldu. Burada olmanın bu kadar rahatlatıcı olacağını tahmin etmemiştim."

Korkarım onun rahatlama tanımıyla benimki tamamen farklı şeylerdi. Ama geri kalanını dört gözle bekliyordum. Gerçeğe dönmek zorunda kalmadan önce her anın tadını çıkarmak istiyordum.

~ ~ ~

Angelina

Nicolas'a katılmayı umarak etrafıma bakındım ama o ve Zofia çoktan sıranın en önünde, telesiyeje binmek üzereydiler.

Lanet olsun bu şirkete. Elbette etkinlikleri o kadar iyi planlamak zorundaydılar ki bu inzivanın bir parçası da bizi dağın zirvesine çıkarmaktı. Bize tepedeki küçük kulübede öğle yemeği ikram edeceklerdi ve pek çok insan yürüyüşe çıkıp oradaki patikaları keşfetmeyi planlıyordu.

Buraya daha önce kışın gelmiştim, ayrıca üniversitede birkaç kez kozmik tubing yapmıştık ve kızlarla gitmiştik, ama yazın hiç gelmemiştim. Altımda kar yokken telesiyeye hiç binmemiştim. Etrafıma, yeşil çimenlere, ağaçlara ve açan küçük kır çiçeklerine baktığımda, kışın olduğundan bambaşka bir dünya olduğunu hissettim.

Sıra bana gittikçe yaklaşıyordu ama hâlâ bir sürüş partnerim yoktu. Muhtemelen iki yabancı adamın arasında ezileceğimi düşünerek düşüncelere dalmıştım ki sesi kulağımı gıdıkladı. "Tek başına mı biniyorsun, Bradford?"

Sırada yanıma geçerken ona baktım ve onu çıplak hayal etmemeye çalıştım. Neyse ki yüzünde her zamanki sırıtışı yoktu, gözleri sıcaklık ve ışıkla doluydu.

"Sullivan." Neden onunla bir kez daha birlikte olmanın yeterli olacağını düşünmüştüm ki? Göğsüne kadar uzanan o açık mavi kazağın içinde bir hayal gibiydi. Ve o hafif kirli sakal... Gerçekten ağız sulandırıcıydı.

"gitmiştin," diye fısıldadı bana doğru eğilerek.

Etrafımızdaki insanlara göz gezdirdim. Kulak misafiri olmalarını ya da farklı davrandığımızı düşünmelerini istemiyordum, kesinlikle öyle olsak bile. Ve bu tamamen benim beceriksizliğimden kaynaklanıyordu.

Son turumuzdan sonra Benjamin uyuyakaldığında ne yapacağımı bilemedim. Yanımda nefes alıp verdiğini hissederek uyuyamıyordum ve içimde panik yükselmeye başladı, bu yüzden yorganın altından kaydım, elbisemi çektim ve tek gecelik adi bir ilişki gibi oradan hızla çıktım.

Ama olan buydu, değıl mi? Sadece bir gece. Bu konuda ısrar etmiştim. Ben ilişki yaşamıyordum, o da kimseyle çıkmıyordu, o halde kendimizi daha fazla geceye adamamızın ne anlamı vardı? Ama şimdi.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Ben de fısıldadım. Kaşlarını çattı ama kabul etti.

Bir anlığına da olsa beni yatıştırdığı için mutluydum.

Asansör için sırada biz vardık. Onun yanımda olmasından mutluydum ama bir da küçük sandalyelerin yerden yükselişini izlerken nefesimi tutuyordum. Kar olmadan neden daha da uzakmış gibi görünüyordu?

Yerleştikten ve metal çubuk üzerimize kapandıktan sonra, parmaklarımı etrafına kapattım, beni dengeleyecek bir şey olduğı için minnettarım. *Düşmeyeceksin*, diye kendimi rahatlatmaya çalıştım. *Düşmeyeceksin. Düşmeyeceksin.*

"Yükseklikten korkar mısın Angel?" Benjamin'e bakamadım. Gözlerindeki duyguyu görmeye dayanamıyordum. Benimle dalga geçmeyeceğini biliyordum ama dün gecedan ve gizlice kaçışından sonra bakışlarını tutmak zordu.

"Hayır," dedim, başımı zar zor sallayarak, ama zeminin üzerinde yükseldikçe nefesimin kesilmesine engel olamıyordum. Kendimi sakinleştirmeye, düşmeyeceğimi ve beni tutan bir çubuk olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım, ama her zaman her ihtimale karşı sizi koruyacakmış gibi görünen kar olmadan daha korkunçtu. Çok daha korkutucuydu.

Yükseklikten korkmuyordum, *gerçekten*. Düşmekten korkuyordum. Bu metal çubuktan kaymaktan ve yere çakılmaktan. İhtiyacım olduğunda dev beyaz kar örtüsü neredeydi? Geçen günkü ağaç bana sadece bu duygudan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatmıştı. Bu yükseklikten düşmek... Gözlerimi sınıksız kapadım, aşağı bakmamaya kendimi zorladım.

"Hey," dedi Benjamin, elimi bardan çekip sıkıca kavrayarak. "Tuttum seni. Sadece bana bak." Sesi sakinleştiriciydi, hatta yatıştırıcıydı ve gözlerimi açtığımda yanağımı kavrayan eliyle karşılaştım, başparmağı parmak eklemlerimi okşuyordu. Paniğin yavaş yavaş benden uzaklaştığını hissettim.

Gözlerimiz kilitlendi ve o an korkutucu değil, rahatlatıcı, neredeyse samimi geldi. Bir şekilde yerden otuz metreden fazla yükseklikte sallanmakta olduğumu unutmayı başarmıştım.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sözlerindeki samimiyet gururunu ayaklar altına almamı sağladı.

"Özür dilerim," diye
fısıldadım. "Ne için?"

"Dün gece." Gözlerinde acı parladı, ben de hemen belirttim. "Gittiğin için."

"Yapmak zorunda
değildin." Dudağımı
ısırdım. "Ben
sadece..."

"değil," diye yatıştırdı. "Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece burada, benimle ol."

"Bunu yapabilirim."
Elimi öptü. "Güzel."

İndiğimizde Benjamin elimi bıraktı ve öğle yemeği servisi yapan küçük kulübe binasına doğru ilerledik. Ben umutsuzca

Yiyeceğe ihtiyaım vardı, ama bundan da öte, ikimizin arasına biraz mesafe koymaya umutsuzca ihtiyaım vardı. Bana bu şekilde bakmaya ve dokunmaya devam ederse, davranışlarımdan daha fazla sorumlu tutulamazdım.

Ben ızgara peynir ve baharatlı patates kızartması sipariş ettim, Benjamin ise pastırmalı çizburger aldı. Çok lezzetliydi, ama yemek çok hızlı bitti, bizi dışarıda kendi başımıza bıraktı ve kafasında dakikada bin mil koştuğundan emin olduğum düşünceler.

Ama neden gittiğimi bir daha sormadı. Ona içimi dökmek için zamana ihtiyaım olduğunu bildiğinden şüpheleniyordum. Beni rahatsız eden her neyse... Bunu hissedebiliyordu ve kendi şartlarımla paylaşmam için bana alan tanıyordu.

Böyle hissetmek hoşuma gidiyordu. Benjamin'in yanında kendimi hiç aceleye gelmiş ya da rahatsız hissetmiyordum ve belki de bu yüzden hâlâ onunla vakit geçirmeye istekliydim.

Parmaklıklara yaslandık ve ben çevreye baktım. Dağların tepelerine, ağaçlara, dağların eteklerinden akan ve aşağıdaki göle dökülen küçük derelere.

"Vay canına," dedim gözlerimi bir an bile ayırmak istemeyerek. "Burası çok güzel." Kendimi bozuk plak gibi hissediyordum. Bu hafta sonu bunu kaç kez söylemiştim? Ama doğruydı. Portland -ve tüm yeşilliği- muhteşemdi ama bu dağ daha da muhteşemdi.

"Evet," diye kabul etti, "çok güzel." Ama ona bakmak için başımı geri çevirdiğimde, manzaraya ya da dağlara bakmıyordu. Bana .

Boğazımı temizledim. "Kar olmadan bu kadar farklı görünmesi çılgınca."

"Mhm." Benjamin'in eli korkulukta benimkinin üzerinde duruyordu ve ona yaslanmayı, bu anın içinde istediğim kadar kalmayı çok istiyordum. Ama yapamadım, ben de her zaman en iyi yaptığım şeyi yaptım. Geri sıçradım. Rotamı değiştirdim ve devam ettim.

"Beni tekrar yürüyüşe çıkarmayacaksın, değil mi?" Kıyafetlerime bakarken kaşlarımı çatarak sordum. Tamam, *belki* bugün bana verdiği botların yanı sıra bir çift siyah tayt ve dökümlü bir tişört giymiştim, belime de üç çeyrek fermuarlı bir kazak bağlamıştım ama bu sadece benim pratikliğimdi.

Ayakkabı numaramı nereden bildiğini ya da botları nereden aldığını henüz anlayamamıştım. Onunla lobide karşılaşmadan önce birbirimizi tanımıyorduk bile, bu yüzden onları buraya getirmiş olması mümkün değildi

Rastgele. Ve eğer diğer kadınlardan birinden benim için bir çift ayakkabı bulmasını isterse... Bu jestin ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Ama neyse ki botlar yeni olmalarına rağmen spor ayakkabılarımdan çok daha iyiydi. Ve kalın yün çoraplarımı giyiyordum, bu da su engelliyordu. Umarım.

"Hadi ama Angelina, burayı görüyor musun? Buraya çıkıp da keşfetmeden duramayız. Belki bir ayı bile buluruz."

"Kesin olarak, yüzde yüz emin bir şekilde söyleyebilirim ki burada bir ayı bulmak istiyorum."

"Peki ya ? Kurtlar? Elk? Wolverines?"

"Belki de sadece sevimli küçük geyikler görmeyi ummalısınız, İzci Çocuk," dedim omzunu okşayarak. "Ben şahsen bugün vahşi yaşam tarafından canlı canlı yenmek istemiyorum."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye dudak büktü.

Ona ters ters bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Özür dilerim, ben gerçekçiyim."

Ne gördük? Sincaplar. Bir sürü ve bir sürü sincap. Bir gün vahşi doğada bir su samuru ya da belki sevimli küçük bir tavşan görmekten mutlu olurdum, ama büyük pençeleri ya da dişleri olan bir şey değil.

Sessizce seçtiği döngü boyunca bana rehberlik etti, sadece ara sıra bir bitki türü veya ağaç hakkında yorum yapmak için durdu. Diğer yürüyüş parkurlarından daha uzaktaydı, bu da yakınımızda başka kimsenin yürüyüş yapmadığı ve yolun bize ait olduğu anlamına geliyordu.

"İzci çocuk, bizi kaybetmediğinden emin misin?" Botumun dilini yeniden ayarlamak için eğildiğimde sordum.

"Olumlu." Bana en güven verici sırıtışını yaptı. "Çok fazla ileri gitmiyoruz."

"Bunu son söylediğinde daha yürüyecek bir mil yolumuz vardı." diye homurdandım.

Sonunda, çok fazla homurdanma (benden), çok fazla cesaretlendirme (Benjamin'den) ve çok fazla karşılıklı şakalaşmadan sonra, patika başının tepesinde bir şelaleye rastladık.

"Oh. Vay canına," diye nefes aldım. Dağın yamacından aşağıya doğru devam etmeden önce sığ bir havuzda -içine dalınacak kadar derin olmayan- sona erdi. Sıcak aylarda kar eridikçe, yakındaki göllere ve nehirlerle dolmadan önce dağdan aşağıya doğru yol bulurdu. Suyun bu kadar soğuk ama aynı zamanda bu kadar güzel bir renge sahip olmasının nedeni buydu. Ne de berrak bir dağ akıntısıydı. "İçinde yüzemeyecek olmamız çok kötü," diye mırıldandım.

Benjamin bana daha yakın durdu. Göğsüne yaslanıp dinlenebileceğim kadar yakındı.

Telefonumu cebime geri koymadan önce manzaranın fotoğrafını çekerken başımın üstünü öptü. Öylece kalmaktan çok memnundum ama sonunda Benjamin kulağıma iç geçirdi. "Geri dönme vakti geldi mi?"

"Mhm."

"Seni taşımamı ister misin?"

Evet demek dilimin ucundaydı ama omzumun üzerinden ona baktığımda yüzündeki ifade o kadar kendini beğenmiş bir ifadeydi ki gözlerimi devirip kolunu ittirdim. "Hayır, yürüyebilirim."

"Yazık. Sanırım dün gece seni yeterince iyi becermedim." Biraz kızmıştım ama bunu ona söylemeyecektim. Bunun yerine ona ters ters baktım. "İstersen beni tokatlayabilirsin." Bana ukala bir sırıtış attı. "Ya da... Ben seni tokatlayabilirim."

Bana tam olarak nerede şaplak atabileceğini düşünürken yüzüme bir sıcaklık yayıldı.

"Yüzün kızarıyor mu, Bradford?"

"Ne? Hayır. Kapa çeneni." Ama başımı kazağına gömdüm. Cidden siktir et onu. Biri beni böyle korkutmayalı uzun zaman olmuştu ve bunun için ondan nefret ediyordum. "Şu suratı yapmayı kes," diye mırıldandım göğsüne doğru.

Yüzümü yukarı kaldırdı. "Neden?"

"Utaniyorum, tamam mı?" Benjamin eğlenerek mırıldandı ve ona kaşlarını çatmaya çalıştım ama gözleriyle olan savaşı kaybediyordum.

"Bana öyle bakma, Prenses." "Neden?"

Onu yankılayarak fısıldadım.

"Çünkü şu anda seni anlamsızca öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Oh." Nefes aldım ya da belki de almadım, emin değildim. Belki de durmuştum

Nefes alıyorum. Belki de bu şelalenin önünde beni öpmesinden başka bir şey istemiyordum.

Her şeyden çok istediğim şey bu anı hatırlamaktı. Telefonumu çıkardım, göğsüne sokuldum ve ikimizin selfie'sini çektim. Birinde biz kameraya bakıyorduk, diğesinde o bana bakıyordu.

-Ve sonra... Birimiz öpüşüyor.

Nedenini açıklayamadım.

Daha sonra onlara dönüp , hala söyleyecek söz bulamıyorum. Ama hayatta başka bir amacı olmayan bir adam gibi beni öpmeden önce gözlerindeki bakışın fotoğrafına değer verirdim.

Benjamin beni patika başına kadar sırtında taşıdı.

ON ÜÇ

Angelina

Bugün mükemmeldi." İçimi çektim. Daha iyi bir gün hayal edemezdim - belki bir dağa çıkıp inmek zorunda olmadığımız bir gün hariç. Ayaklarım ağrıyordu ama dağdan döndükten, duş aldıktan ve doyurucu bir akşam yemeği yedikten sonra kendimi mutlu hissediyordum. Benjamin yanımdayken bile.

Mırıldanarak onayladı. "Ve bu küçük vahşi doğa macerasını sonlandırmanın en mükemmel yolu ne biliyor musun?" Bana o çok alıştığım ukala sırtışını yaparak sordu.

"Ne?" Ona şüpheyle baktım, beni başka bir yere götürmek üzere olduğundan endişelendim. Bu yıl için yeterince macera yaşamıştım, teşekkürler.

Arkasından bir paket şekerleme çıkardı. "S'mores."

"Oh, şimdi de beş yaşında mı olduk?" Homurdandım.

Benjamin bana suratını astı. "Bradford, s'mores özlü bir kamp deneyimi. Biraz yaşayın."

"Tamam, birincisi, kamp *yapmıyoruz*, tam anlamıyla dört yıldızlı bir vahşi doğada kalıyoruz. İkincisi, ben yaşıyorum, çok teşekkür ederim. Yanmış şekerlemeler ve graham krakerleri üzerinde çikolata olmadan da yaşayabilirim."

"Hayır, hayır, hayır." Başını tutkuyla salladı. "Hepsini yanlış yapıyorsun. *Sullivan usulü s'mores* denemelisin. İzci çocuk, hatırladın mı? En iyi s'more'u yapmak için tekniğimi mükemmelleştirdim."

"Pekâlâ, efendim," diye omuz silkdim, en azından bundan biraz eğlence çıkarabileceğimi düşündüm. "Yolu göster."

Kamp ateşinin yanına gittik ve Benjamin çantasındakileri boşaltırken ben de oturak olarak kullanılan kütüklerden birine oturdum.

"Bütün bunları nereden buldun?" Elindeki çubuğa bir lokum atarken ona elimle işaret ederek sordum.

"Bir centilmen asla sırlarını ifşa etmez." Benjamin bana göz kırptı.

"Tabii, . Sadece... En yakın mağaza dağın aşağısında ve bunların hepsini yanında getirmiş olmana imkan yok, değil mi?"

"İyi bir s'more'un değerini asla küçümseme, Bradford." "Çok gülünçsün." Şakacı bir şekilde omzunu ittim.

"Hoşuna gitti."

"Kesinlikle hayır."

"Hadi ama, benden hoşlandığını kabul et."

"Ne bu, yedinci sınıf mı? Senden hoşlanmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Şimdi senden sıkılmadan önce bana bir s'more yap." Parmaklarımı şıklatarak beyaz, pişmemiş lokumu işaret ettim.

"Prensesin emrettiği gibi." Sopasını ateşin üzerine koydu ve birkaç dakika boyunca onu izledim, tekniğini incelerken dirseklerimi dizlerime koydum - ve sonra yüzünü, ateşe bakarken gözlerinde parlayan mutluluğu.

"Bunu yapmayı gerçekten seviyorsun, ha?"

Başını salladı. "Ben küçükken ailemin kampa gittiğini söylemiştim. Ailece bir arada olduğumuz tek zamanlardan biriydi. Ben, ağabeyim Hunter ve kız kardeşim Emily... Ailem bizi hep zorlardı. Normalde bizi yaz için kampa gönderirlerdi ama Yellowstone ya da Grand Tetons gibi yerlerde kampa gittiğimizde bunların hiçbir önemi kalmazdı ve biz sadece *bir aileydik*. Kamp ateşinin etrafında toplanıp saatlerce gülerdik. Hunter her zaman marshmallow'larını yakardı ve Emily de bana kendi marshmallow'larını . Yine de hiç umursamazdım." Çubuğundaki lokumu test etmek için dürttüğünde gülümsemesi hiç değişmedi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyerek başımı salladım ve sıırıklardan birini ondan aldım. "Gençliğimde ailemle ilgili güzel anılarım var... Öncesinde..." Dudağımı ısırdım ve kendim hakkında biraz daha fazla şey paylaşmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim. "Annemle babam boşanmadan önce. Hepimiz mutlu ve birlikteyken. Ve şimdi o anlar neredeyse- *kutsal* mı? Bu mantıklı mı? Aile tatilleri, film geceleri..." Gözlerimi kapattım, ailem iki kişiye dönüşmeden önceki tüm o zamanları düşündüm.

Birbirleriyle aynı odada bulunmaya dayanamayan insanlar. Kavga ailemizi parçalamadan önce. "Böyle bir şeye sahip olmak güzel, sanırım. Ama bazen eski halimizi özleyorum."

Ateşin kömürlerinin üzerine bırakmadan önce çubuğumun sivri ucuna bir lokum ittim, yanmamasına dikkat ederek azar azar döndürürken sıcaklığın içinde eşit bir şekilde oturmasına izin verdim.

Bittiğinde çıkardım ve Benjamin'e uzattım.

"Ve böylece öğrenci öğretmen olur," diye sırttı ve mükemmel altın rengi marshmallowumu çikolata ve graham krakerinin arasında ezdi. "Al bakalım," diyerek bitmiş ürünü bana uzattı ve direğimi ateş çukurunun üzerine dayadı.

"Biliyor musun, bu sıradan bir s'more gibi görünüyor," diye güldüm. Ama doğrusu, biraz özeldi, çünkü birlikte yapmıştık.

"Kapa çeneni ve ye Bradford," dedi, kendi ısırığını ezerek ve ilk ısırığı aldığımda kabul etmek zorunda kaldım - *iyiydi*.

"Oh," diye inledim. "Bunları özlemişim." "Ha! Hoşuna gitti. Ben kazandım."

"İyi bir s'more'un gücünü asla hafife alma," dedim ona gülümseyerek. Benjamin bir ısırık daha aldı ama gözlerinin yüzümde gezindiğini görebiliyordum. "Ne?" diye sordum. Kaşlarını çatarak ona sordum. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece... Gülümsemen." "Ne olmuş ona?"

"O kadar çok gülümsemiyorsun. Ve bu... Çok güzel bir gülümsemen var, Angelina."

"Ah." Gözlerimi kaçırdım, kızarıklığın boynuma doğru süzüldüğünü hissettim. Evet, dün gece birlikte uyumuştuk ve bu inzivanın neredeyse her anını birlikte geçirmiştik ama yine de bu iltifat? Neredeyse kalbimi ısıtıyordu. Benim çok soğuk, çok şirret kalbimi.

"Bunun şimdiden son gece olduğuna inanamıyorum," diyerek konuyu değiştirdim. Onun sözlerinden cesaret alarak Benjamin'in omzuna yaslandım, sanki başka bir dünyaya taşınmışız gibi hissediyordum. Kamp ateşi, ay ışığı ve rıhtıma asılmış ışıklar arasında burası neredeyse büyümlü bir yerdi. Sanki her şey olabilirmiş gibi.

Belki bir şey çoktan olmuştur.

Bir ilişki istemesem bile, bu anılara her zaman sahip olacaktım. Kamera rulom son birkaç gün içinde yaptığımız şeylerle doluydu. olmadan

Benjamin, muhtemelen bu açık hava etkinliklerinden herhangi birini yapacak kadar konfor alanımdan çıkamazdım - yürüyüş, kano, hatta bu gece s'mores yapmak. Bir sandalyede oturup kitap okumaktan ya da resim çizmekten ve çevremizdeki tüm güzellikleri kaçırmaktan memnun olurdum. Böceklerden, böcek spreyinin kokusundan ve kirden nefret etsem de, tüm bunları yapmama izin verdiğim için mutluydum.

"Teşekkür ederim Benjamin," diye fısıldadım, çevredeki kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Nicolas dünden beri Benjamin'le aramızda bir değişiklik fark ettiyse bile bundan bahsetmedi ve başka kimse de bize bakmadı.

"Ne için?" diye sordu Benjamin.

Etrafımıza baktım. "Tüm bunlar için. Bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırdığın için. *Bunun* için." Ona daha da sokulmak, birlikte geçirdiğimiz son birkaç saatin tadını çıkarmak istiyordum ama hâlâ dışarıdaydık, lobinin ana manzarasıdaydık. Ve bu hafta konfor alanımın dışına itilmiş olmama rağmen, iş arkadaşlarımin görmesini istemediğim şeyler vardı.

Ofisteki dedikodu değirmeninin nasıl çalıştığını biliyordum ve herkesin işimde başarılı olmak için ne kadar sıkı çalıştığım yerine aşk hayatıma odaklanmasını istemiyordum. Özellikle de bir ilişkim bile yokken. Geleceği düşündüğüm falan yoktu.

İşimi seviyordum. Hayatımı seviyordum. Ve bu şekilde iyiydim - hiç kimseyi bulamasam bile, bununla iyiydim, değil mi?

Benjamin'in alnıma kondurduğu öpücük beni gerçeğe döndürdü ve zihnimdeki düşüncelerden uzaklaştırarak yumuşak bir "Rica ederim" dedi.

Onu çok yanlış değerlendirmişim. Elbette, zaman zaman alaycı bir pislikti ve sinirlerimi bozmakta asla başarısız olmadı, ama aynı zamanda şefkatliydi. İyi vakit geçirmemi istiyordu. Bu arkadaşlığın imkânsız olduğu konusunda ne kadar ısrar etsem de yenilgiyi kabul etmek ve bunu bir başarı olarak ilan etmek zorundaydım. Lanet olsun.

"Bu geceyi bitirmek ister misin?" Kısık bir sesle söyledim, gözlerim önümde titreyen ateşe odaklanmıştı, böylece gözlerindeki şefkate bakmak zorunda kalmayacaktım.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

Bu haftanın bitmemesi için. Hayatın her zaman bu kadar basit olması için. Beni son bir kez kollarına alman . Yine de ısrarla dışarı çıkmak isteyen tek bir cevap vardı, onu da derinlere geri itip kilitledim. Sen.

"Yatağın," dedim onun yerine, samimiyyetin dudaklarımdan kaçmasına hazır değildim. Ayrıca, birkaç gün içinde her şey normale dönecekti. Ben ondan nefret etmeye devam edecektim, o da virgüli her yanlış kullandığımda beni düzeltmek için e-posta göndermeye devam edecekti ve hayat olması gerektiği gibi olacaktı.

"Biliyor musun, bugün mükemmel olmayan bir şey var," diye kulağıma fısıldadı Benjamin, parmağını at kuyruğumun ucuna dolayarak.

"Neymiş o?"

"Uyandığımda yatağımda olmaman." Sözleri vücuduma baştan çıkarıcı bir fısıltı gibi iniyor, kemiklerimde uyuyan bir ateşi tutuşturuyordu.

"Ben sadece... Daha önce hiç yatakta birinin yanında uyanmamıştım." Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Bundan utanmıyordum ama tuhaf bir şekilde kişisel bir şeydi. Benjamin bunun onunla ya da yaptıklarımızla bir ilgisi olmadığını bilmeyi hak ediyordu.

Daha önce de insanlarla yatmıştım elbette ama biriyle aynı yatağı paylaşmanın kendime asla izin vermeye hazır olmadığım bir samimiyyeti vardı. Uyurken sana sarılmalarına izin vermek, sabah ilk iş seni görmelerine izin vermek, hepsi çok fazlaydı.

Benjamin'in cevaben söylediği tek şey "Hmm" oldu.

"Düşündüğün cevabın bu olmadığını biliyorum. Sence bu garip mi?"

"Çocukken yatıya kalmıyor muydun?"

"Evet, ama-"

"Bu sadece bir yatıya kalma,

Sullivan." Başımı salladım.

"Öyle mi?"

"Hadi o zaman," dedi bana elini uzatarak. "Hadi uyuyalım." "Uyumak mı?"

Cıykladım. "Sadece *uyumak* mı?" Hayır. Sadece-hayır. Ne? En iyi yol iyi geceler dilemekti. Kulübeme çekilmek, tek başıma. Bu beni, şeytanın ayartması olmadan şehre döneceğim zamana hazırlayacaktı. Aramızda bir gece yeterli olabilirdi. Öyle olmak zorundaydı.

Yine de... elini tuttum ve kulübelerimize giden yolda bana rehberlik etmesine izin verdim. Ben zayıf, güçsüz bir kadındım.

Benjamin eğilip başını saçlarıma gömdüğünde ve yürürken bana sokulduğunda hâlâ derin düşüncelere dalmıştım.

"Kamp ateşi gibi kokuyorum," dedim gömleğimi kokladıktan sonra homurdanarak. "Bunu seksi buluyor olamazsın." Şu anda kendimi pek de çekici hissetmiyordum.

Yüzümdeki terden aktığı kesin olan makyajım ve atkuyruğu yaptığım halde kabaran saçlarım arasında.

"Benim neyi seksi bulduğum hakkında ne biliyor olabilirsin ki?" Benjamin kaşlarını oynattı ve ben de bir köke takılıp bileğini kırmasını umarak onu patikadan ittim. Tamam, belki tam olarak öyle olmazdı ama onu bok yerken izlemek beni haklı çıkarırdı.

"Doğru, unutmuşum, şuradaki izci çocuk kare düğümlerden ve ormanda kamp yapmaktan azgınlaşıyor." Sesimden alaycılık akıyordu ama yine de bana o şapşal sırtışıyla baktı.

"Daha çok zehirli dili olan kızın gezegendeki en çekici görüntü olması gibi."

İki kamaranın arasındaki bölüme geldiğimizde birbirimizin önünde durduk, tam olarak dokunmadan birbirimize baktık. Söylenmemiş şeyler, sorulmamış sorular vardı. Hâlâ daha önceki ihmallerimin etkisindeydim. İlk konuşan Benjamin oldu.

"Eğer daha önce anlaşılmadıysa, bence sen çok güzel bir kadınsın, Angelina. Keskin zekânı ve yanındaki yerimi hak etmemi sağlamanı seviyorum." Adamın adem elması boğazında sallanıyordu. "Ben... Sanırım bu hafta seninle uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğlendim."

Ne diyeceğimi bilemedim ama belki de hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Belki de dudaklarımdan dökülmesi gereken tek kelime fısıltıyla "Ben de" demekti. Çünkü bu doğrudu. Evet, her beş dakikada bir ona ters ters bakıp kaşlarımı çatıyordum ama en son ne zaman bu kadar çok gülmüştüm?

Ve aniden, gecenin henüz bitmesini istemediğimi anladım. Ona sadece uyumak istemediğimi söylemek için ağzımı açtım ama Benjamin benden önce davrandı.

"Biliyor musun, bugün anahtarımı kaybettim," dedi sırtarak. "Sence bu gece yatağını paylaşabilir miyim?"

Ellerini tekrar üzerimde hissetmeyi düşünmeden edemiyordum, ama bu? Bütün bir gece onun kollarında? Beni mahvedecekti. Her ne kadar biliyormuş gibi görünmeye çalışsam da her şeyi bilmiyordum ama bu kadarını biliyordum.

Benjamin Sullivan, başınıza bir felaket gelmeden bir geceden fazlasını birlikte geçirebileceğiniz türden bir adam değildi.

Şimdiye kadar hayatımı değiştirecek bir çarpışma olmadan hayatta kalmıştım ama inzivanın ilk gününde onunla karşılaşmak başlı başına bir

önemli bir kaza. Yıldızların kozmik bir şekilde yeniden hizalanması, beni hayatım boyunca uzak durduğum her şeyin içine girmeye zorladı.

"Ama ben..." Yutkundum. "Bunu yapamam... yapamam."

"Neyi, Angel?" Gözlerimi kendisiyle buluşturmak için çenemi hafifçe yukarı kaldırdı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Güzel soru. "I..." Sadece başımı salladım. Neden korkuyordum ki? Her şeyden. Biriyle yakınlaşmama izin veremezdim. Şu anda değil, belki de hiçbir zaman. Ama dün gecenin tekrarlanması çok ama çok istiyordum.

"Tamam, şuna ne dersin? Deneyeceğiz ve eğer gerçekten gece kalmamı istemiyorsan, bir bahane bulup Liam'ı arayacağım ve yolundan çekileceğim. Ne dersin?" Benjamin elimi tutup sıktı ve endişelerimi yatıştırdı. Bununla çalışabilirdim. "Ayrıca," diye ekledi sırtarak, "bu gecedan sonra benden nefret etmeye ve ben yokmuşum gibi davranmaya devam edebilirsin."

"Sen gibi davranamam," diye kaşlarımı çattım. "Duvarlarımın içine girip orada kıvrılmış bir fare gibisin ve d-" Dudaklarımın üzerine bir parmağını koydu. Gözlerimi gövdesinden yukarı kaydurdım ve lanet olsun, gözlerinde kaybolmak çok kolaydı. Bunu her zaman yapardı - beni kafamdan çıkarır, konuşmayı bırakmamı ve ona odaklanmamı sağlardı. "İstemiyorum," diye fısıldadım.

"Bir gece daha, Bradford?" "Bir şartla."

"Herhangi bir şey."

"Duygu yok. Bu hala sadece seks."

"Sadece seks," diye onayladı ve dudaklarımızı birleştirmeden önce at kuyruğumu çekti.

~ ~ ~

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz bir el karmaşası ve kumaş telaşı içindeydik ve ben farkına bile varmadan iç çamaşırlarıma kadar soyulmuştum. Anlaşılan Benjamin beni bir an önce kıyafetlerimden kurtarmaya kararlıydı.

Hiç vakit kaybetmeden merkezimi kavradı ve iki parmağını içeri sokarak beni lezzetli bir şekilde doldurdu.

"Benjamin," diye nefes nefese kaldım, o uzun parmaklarını tam olarak hangi noktaların yıldızları görmemi sağlayacağını biliyormuş gibi kıvrırken gözlerim kapandı. Elini atkuyruğuma doladı ve hafifçe çekti. "Hâlâ duman gibi kokuyorum. Ve gün boyunca terledim," dedim, temizlenene kadar başka hiçbir şeye odaklanamayacağımı biliyordum.

Gücümü toplayıp onu duşakabine sürüklemeyden önce Benjamin karşılık olarak boğazımı yaladı. Neyse ki ikimize de oldukça iyi uyuyordu. Suyu açtım ve "Geliyor musun?" diye sorduğumda Benjamin'in gözlerinde o parıltı belirdi.

"Cam kapıyı kapatırken sırtıttı, beni tekrar kollarına çekti ve ağzıma derin bir öpücük daha kondurdu. Vücutlarımızdan aşağı akan sıcak su cennet gibiydi ve Benjamin küçük çıkıntıdan şampuan şişemi almadan önce ikimiz de bir an için bunun tadını çıkardık.

"Arkanı dön," diye emretti ve ben de seve seve itaat ettim. Eğer saçımı yıkamak istiyorsa, ben kimdim ki bundan şikâyet edecektim? "İzin ver seninle ilgileneyim." Kafa derimi sabunladı, hafif bir masaj yaptı ve oh bu iyi hissettirdi. Yapmamaya çalıştım ama yine de inledim.

"Angelina, böyle devam edersen duştan çıkamayacağız."

"Üzgünüm," diye ama hiç de üzgün değildim. Bu bana gayet iyi geldi.

Şampuanı duruladıktan sonra Benjamin saç kremi şişesini aldı ve yavaşça boynumun arkasına da masaj yaparak uzun saçlarıma sürdü. "Oh, çok güzel bir his," diye iç geçirdim, gözlerimi kapatarak.

Saç kremi iyice yedirdi, bunu bilecek kadar kaç kızın saçını yıkadığını merak ettim. Sonra ellerini benim vücut kremimle sabunladı ve ateş kokusundan kurtulduğumdan emin olmak için her tarafıma sürdü. Önce küçük dokunuşlar yaptı; elleri sırtımda, omuzlarımda, kollarımda gezindi. Sonra o büyük, kendini işine adanmış elleri göğüslerimin üzerinde gezindi, meme uçlarımı daireler çizerek ovdu ve yemin ederim sırf bu yüzden bile boşalabilirdim.

"Tanrım, ellerin..."

Sırtıttı, sabunlu ellerini vücudumda gezdirdi, karnımı, yanlarımı ve sonra uyluklarımı okşadı.

Birden fazla şekilde ıslanmıştım ve tek bildiğim bu küçük duş seansının beni yakında aklımdan çıkaracağıydı. Eğer sikinin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, o da tahrik olmuştu. Sırtımın alt kısmına yaslanmış, dimdik, muhteşem bir şekilde duruyordu. Benjamin'in beni durulamasına izin verdim ve sonra ona döndüm, ona en iyi sırtışıma vermeden önce elimi uzunluğunun etrafına sardım.

"Senin sıran."

"Angelina," diye inledi, gözlerini kapatarak. Vücut yıkayıcımdan biraz daha aldım, bir elimle göğsünü ve kollarını ovarken diğer elimle pompalamaya devam ettim.

yukarı ve aşağı. Yeterince temiz ve sabunsuz olduğuna karar verdikten sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

"Seni tatmak istiyorum," diye nefes aldım. Duşun taş karolarının tenime baskı yapması umurumda bile değildi, çünkü onun boyunu yumruklayıp, zevkten gözlerinin kapanmasını izlerken onu pompalarken, kendimi gezegendeki en güçlü kadın gibi hissediyordum.

Ağzımı üzerine koyup ucunu kapatırken, "Oh, kahretsin," diye inledi. "Ağzın çok iyi hissettiriyor bebeğim."

Başının etrafını yalarken ona baktım, dikkatimi şaftına geri çevirmeden önce hafifçe emdim. Elimle keşfederken dilimi uzunluğu boyunca gezdirdim, taşaklarını hafifçe sıktım. Daha fazla inledi ve ben de onun acı dolu seslerini sevdiğime karar verdim. Onun bu şekilde çözüldüğünü görmek bile beni ıslatıyordu.

Yine de onun tamamını ağzıma alıp alamayacağımı merak ediyordum. Daha önce hiç kimseyi derin boğazlamamıştım; hiç denememiştim; bir erkeğe sakso çekme düşüncesinin beni tahrik edeceği kadar rahat hissetmemiştim. Ta ki şimdiye kadar.

Bir elim hâlâ ona sıkıca sarılıyken diğerini girişime götürdüm, klitorisimi ovmadan önce oradaki ıslaklığı topladım. *Evet. Sürtünmeye ihtiyacım vardı.* Sürtünmeye ihtiyacım vardı, bacaklarımın arasında hissettiğim darbeyi hafifletecek bir şeye.

Benjamin onun etrafında inerken boğuk bir ses çıkardı ve beni yavaşça çektiğinde boğazımın arkasındaki hissinin tadını çıkararak ona daha fazla kaydım. "O güzel boğazından aşağı boşalmak istemiyorum Prenses. En azından bu sefer değil."

Elimin tersiyle dudaklarımı silerken ona baktım. "Peki, beni becerecek misin, yoksa ne yapacaksın, Sullivan?"

Beni sıırılsıklam bir halde omzunun üzerinden fırlattı, duşun kapısını açarken eli kıcımdaydı. Bir an için, içime dalmadan önce kurulanıp kurulanmayacağımızdan bile emin olamadım ama sonra beni yere bıraktı, etrafıma bir havlu sardı ve beni saygıyla kuruladı. Hareketlerinde o kadar özen vardı ki nasıl başa çıkacağımı bilemedim.

"Mmm. Bu çok hoş," diye sıırttım.

Saçlarımı kurutmaya çalışırken bir şeyler homurdandı ve ben de işi ona bıraktım, aynadan saçlarımı ovuşturmasını, ıslaklığın çoğunu almasını ama nemli bırakmasını izledim. Kendini de kuruladıktan sonra, bir kez daha omzuna geri döndüm ve aşağı inmek için kıvranırken kıcıımı tokatladı.

Bizi yatak odasına götürürken "Benjamin," diye bağırdım. "İhtiyacım var-"

"Şşş, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Prenses." Kıçımı tokatladığı yere sürttü, hafif acıyı hafifletti. Ellerin altında kendimi macun gibi hissediyordum.

Beni yatağa bıraktı, ıskartaya çıkardığı pantolonundan bir prezervatif çıkardı ve göz açıp kapayıncaya kadar tekrar üstüme çıktı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye emretti ve ben de ona itaat etmek için çabucak ayağa kalktım. Prezervatifi açıp kendi üzerine sararken folyonun kırışmasını duydum ama henüz içime girmedi. Kıçımı okşadı, sanki ellerinde nasıl hissettiğini ezberliyormuş gibi sıkı.

"Lütfen," diye inledim sonunda ağzını indirip girişime doğru bir çizgi yaladığında.

"Tadın çok güzel," dedi. "Siktir." Klitorisimi emdi ve tam orada ne kadar iyi hissettirdiğinden eriyeceğimi düşündüm, dili benimle oynarken elleri hala bana masaj yapıyordu. Benjamin pozisyon değiştirirken yatak altında gıcırdamadan önce bana birkaç uzun çekiş ve yalama daha verdi. "Ama boşalırken seni etrafımda hissetmek istiyorum." Islaklığımda aşağı yukarı gezdirirken ucunun beni dürttüğünü hissedebiliyordum ve sonunda içime girdiğinde haykırdım.

Tanrım, dün gecedен sonra bile, içimde onun büyüklüğünden kaynaklanan gerginlik deliydi. Ellerinden biri boğazımı sararken diğeri kalçamı morartacak kadar sıkı kavradı ve istesem bile içime girerken çıkardığım sesleri durduramazdım.

Ve lanet olsun. Bu açıyla, beni arkadan mı ? Ben istemedim.

Hissedebildiğim tek şey oydu, o, o, o. Duyularımı ele geçiriyor ve beni teslimiyete zorluyordu.

Beni bu zevke teslim edip sikini içime sokarken, istediği her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Çünkü daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı - kimseyle olmamıştı- ve tek yapmak istediğim bu duygunun peşinden gitmekti. Zirveyi kovalamak.

"Benim için çılgılık at, Angel," diye inledi Benjamin, daha sert, daha acımasızca iterek. "Sadece benim için."

Çarşafalara tutunurken gözlerimi kapattım. Boğazımdaki eli daha sıkı kavrıyordu, ama her zaman çizginin nerede olduğunu biliyor gibiydi, bu yüzden beni incitmedi ya da rahatsız etmedi. Sanki yıldızları görmemi sağlamak için doğru miktarda baskı uyguluyor gibiydi.

Emredici sözleri beni parçalara *ayırdı* ve cezalandırıcı ritmini klitorisime sürtünen başparmağıyla birleştirdiğinde çılgılık attım ve daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalırken neredeyse bilincimi kaybediyordum, dudaklarımda onun adı vecd içinde fiçı gibi duruyordu.

Ben orgazmımın artçı şoklarını atlatırken Benjamin hızını yavaşlattı ve yakın olduğunu biliyordum, ama beni kendisine doğru çektiğinde şaşırdım, sırtım onun önüne geldi, beni kucağına oturttu ve bir kez daha içime girdi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Yapamam-"

"Yapabilirsin," diye bana güvence verdi, devam ederken boynumu öptü ve beni bu kadar iyi becerebilecek ve hala bu kadar besleyici ve şefkatli olabilecek başka bir adam bulup bulamayacağımı merak ettim.

Beni öpmek için çenemi çevirdi, vücudumun her santimini sahiplendiği gibi dudaklarımı da sahiplendi ve ağzımı ona açtığımda serbest kaldığını hissettim.

Boynuma tatlı sözler mırıldanarak inledi. Ve "*çok iyi hissettiriyor*" ve "*bana iyi geliyor*" sesleri üzerime yerleşirken, kendimi bu duyguya bıraktım, bu sefer daha yumuşak ama aynı derecede güçlü bir orgazmın bedenimi mahvetmesine izin verdim.

İkimiz de nefesimizi topladıktan sonra Benjamin yavaşça içimden çıktı ve banyoya gitti. Tek istediğim terli seks kozamızda biraz daha kalmak olsa da işemem gerekiyordu.

Geri dönüp ışıkları söndürdükten sonra yatağa girdim. Benjamin'in yaptığı ilk şey beni kollarına çekip vücudunu benimkinin etrafına sarmak olunca biraz rahatladım. Kaşıkliyordu beni.

Ben bir tavuğum ve samimiyetten korkuyorum listemden çıkarılacak bir şey daha. Evet. Sarılmak bana hep fazla gelmişti, bu yüzden hiç yapmamıştım. Ama onunla... Kollarında rahatladım.

Eğildi, kulağımın arkasındaki noktayı öptü ve sonra mırıldandı, "Sadece bir prezervatifim vardı."

Gülüşümün gücü beni şaşırttı. "Sanırım şimdi ikinci raunda geçerse beynim patlayabilir."

Bir vuruş. "Seni incittim mi?"

"Ne?" Ona baktım ve kaşlarını çatmış, çenesi gergin bir şekilde boynuma baktığını gördüm. Dalgınca orayı ovuşturduğumu fark etmemiştim.

"Hayır." Onu rahatlatmak için elimi çektim. Acımamıştı, sadece... "İyi hissettirdi," diye mırıldandım, bunu itiraf etmekten utanarak. Her hareketimi kontrol etmesinden ne kadar hoşlandığımdan. Özgür hissettiriyordu.

Sonunda beynimi kapatmıştım. Düşünmek zorunda değildim, sadece kendimi ona verebilir, beni iyi hissettireceğine güvenebilirdim. "Hoşuma gitti."

"Güzel." Boynuma bir öpücük kondurarak rahatladı. Sonra üzerimizi çarşafla örttü ve uzuvları benimkilerle iç içe geçecek şekilde yerleşti.

Uykuya yaklaştıkça nefes alışının yavaşlamasını dinledim. Bu kadar zorlandıktan sonra uyuyacak kadar yorgun olmam mantıklı olurdu, değil mi? Ama ben tamamen uyanıktım. Onun kollarında, sıcak bedenine sarılmışken bile beynimi kapatamıyordum.

"Angelina," diye mırıldandı, ben önümdeki duvara bakarken. "Hmm?"

"Sana neler oluyor böyle? Beyninin saatte yüz mil hızla çalıştığını neredeyse hissedebiliyorum."

Ona bakmak için kollarında yuvarlandım. "Sana bunu hiç yapmadığımı söylemiştim. İşte bu . Beynim kapanmıyor ve sonra bunu düşünmeden edemiyorum. Yatağında birinin olmasını. Her şeyi."

Beni yanına çekmeden önce alnımdan öptü. Kıyafetlerimizi tekrar giyme zahmetine girmemiştik, bu yüzden rahatlık dışında başka bir niyetimiz olmadan böyle ten tene olmak? Garipti. Ama... güzeldi.

"Beynini kapatmamı ister misin?"

"Öyle değil." Başımı salladım. Uyumak için daha fazla sekse ihtiyacım yoktu. Bu amaçlanan etkinin tam tersini yaratabilirdi. "Zaten başka prezervatifimiz de yok."

"Başka yollar da var. Ve kastettiğim bu değildi, seni pis kız." İyice sikilmiş sersemliğimle sanırım biraz kızardım, utancımdan vücudumun verdiği tepkiyi görmediği için minnettarım. "Konuşabiliriz."

"Ne hakkında?"

"Her şey hakkında."

Bunu düşündüm. Ailesini ve nelerden hoşlandığını biraz biliyordum ama onun hakkında gerçekten ne kadar şey biliyordum?

Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve kalp atışlarını hissedebildiğim göğsüne koydu.

"Bana kendin hakkında kimseye söylemediğin bir şey söyle."

Bir saat konuşmuş olabilirdik ya da beş dakika da olabilirdi, bilemiyorum. Ama uykuya dalmadan önceki son düşüncem belki de... belki de bu o kadar da kötü değildi.

ON DÖRT

Angelina

Sabah ışığı kulübeye sızarken bana gülümseyen ve tenimde daireler çizen bir yüzle uyandım.

"Merhaba," diye fısıldadım, kendimi tamamen yabancı olduğu bir ortamda hissediyordum ama garip bir şekilde bundan nefret etmiyordum. Benjamin'i hâlâ yatağında bulmak umurumda değildi. Bu muhtemelen bütün haftanın en tuhaf keşfiydi.

"Hey." Gerinmeden önce bana o ukala sırtışlarından birini yaptı ve gözlerimin kollarının esnemesini takip etmesine neden oldu.

"Eşyalarımızı toplamalıyız," dedim, keşke bu mükemmel uyku balonunu mahvetmek zorunda kalmasaydım. Mırıldanarak beni onayladı ama sonra dönüp beni kendine çekti ve başını boynuma gömdü. "Sullivan," diye güldüm ve sonra dudakları tenime değdiğinde nefesim kesildi. "Zamanımız yok," diye homurdanarak onu üzerimden itmeye çalıştım ama hassas noktama öpücükler kondurmaya devam etti.

"Bırak da bunun tadını çıkarayım," diye mırıldandı.

"Bekle. Kamarana giremezsen eşyalarını nasıl alacaksın?" Gözlerimi ona diktim ama gözlerindeki suçluluk parıltısı onu ele verdi. "Bunca zamandır anahtarın yanındaydı, değil mi?"

Doğrulup burnuma bir fiske vurdu. "İyi bir sihirbaz sırlarını asla açıklamaz."

"Sadece isteyebilirdin." "Hayır derdin."

"Haklısın, ."

"Ve hiçbir şey yatakta senin yanında uyanmanın hatırasını yenemez. yüzden üzgün değilim. Tabii bunun için benden nefret etmiyorsan," diye ekledi bir sonra, şaka yaptığını düşünmüştüm ama bana baktığında yüzü ciddiye.

Gözlerimi devirerek çıplak göğsünü ittim. Umursayacak gücü kendimde de bulamıyordum. En iyisi buydu.

Benjamin yorganın altından sıyrıldı ve ben onun sıcak varlığını anında özledim. Dün geceden kalma kıyafetlerini tekrar giymesini izledim, çarşafla sarılı kozamdan henüz çıkmamış olmaktan memnundum.

"Kahvaltı için kulübede buluşalım mı?"

Ona tereddütlü bir gülümseme verdim.

"Elbette."

Ve sonra gitmişti. Ne bir veda, ne yanaktan bir öpücük, ne de son bir bakış. Bu da hayal kırıklığı yarattı. Çünkü tüm direncime rağmen bu adam bana -geçen hafta boyunca küçük jestlerle- el üstünde tutulmanın nasıl bir his olduğunu göstermişti. Ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

O gittikten sonra kaderime boyun eğdim ve kalktım, duş aldım ve saçlarımı yandan örüp ince bir kat makyaj yapmadan önce bol bir güneş elbisesi ve hafif bir kazak giydim. Kendimi kendim gibi hissetmek için ağır bir makyajın ya da kırmızı rujun cesurluğuna ihtiyaç duymadığım günlerden biriydi, bu yüzden pembe bir tonla tamamladım.

Tuhaftı, çünkü aynadan geriye bakan bendim, ama farklı bir versiyonum: biraz güneş öpücüğü, cildime güzel bir parlaklık veren doğru miktarda bronzluk ve gözlerimde uzun zamandır olmayan bir ışık vardı.

"En son ne zaman gerçekten mutlu oldum?" Nicolas'ın geçen gün bana sorduğu soruyu düşünerek kendi kendime yüksek sesle düşündüm. Ama bu düşünceden kurtuldum ve çantamı toplamayı bitirdim.

Medeniyete, evime ve arkadaşlarıma dönmeyi dört gözle bekliyordum ama bir yanım burada bulduğum kızı özleyecekti. Daha özgürce gülen, maceralara sürüklenmesine izin veren, küçük anların kıymetini bilen çünkü göz açıp kapayıncaya kadar yok olacaklarını bilen kızı.

Eşyalarımı kulübeden dışarı taşıdım, patikadaki taşlar sürekli tekerleklerle takılınca sinirlendim, ama sonunda ana kulübeye geri döndüm ve kibirli -ve tamam, seksi- esmer bir adam korkulukta durmuş beni bekliyordu.

Benjamin bol bir düğme-up ve haki pantolon giymişti, her zamanki gibi rahat görünüyordu. Çantalarıma baktı. "Bunları arabana koymamı ister misin?"

Siz, Prenses?"

Başımı salladım. "Bir şeyler yedikten sonra atarım diye düşündüm." Şu anda oraya kadar yürümek istemiyordum. Nedense çok son gibi geliyordu.

"Bu sabah açlıktan ölüyorum. Dün gece oldukça iştahlı olmalısın, hm?" Bana küçük bir göz kırptı.

"I-"

Öfkeden kızarmış yüzüme güldü. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Hadi gel." Çantamı kaptığı gibi merdivenlerden yukarı çıktı. Ama bana elini uzatmadı ya da beni binaya sokmak için elini sırtıma koymadı. Bunun muhtemelen iyi bir şey olduğuna karar verdim. Çünkü bu devam edecek bir şey değildi, bu yüzden onun dokunuşlarıyla bu kadar rahat olmamalıydım.

Kahvaltı ağırlıklı olarak Fransız tostundan oluşuyordu ve ikimiz de mutlu bir şekilde tabaklarımıza birkaç parça koyduk. Ayrıca sosis ve domuz pastırması da vardı ve masaya oturmadan önce her birimiz biraz aldık.

Benjamin kâseme baktı. "Bu ne için?"

"Fransız tostumu batırmak için," dedim, parçalara ayırıp tek tek batırarak. "Vıcık vıcık olmasından hoşlanmıyorum."

"Ama en iyisi bu." Kaşlarını çatı. "Ekmek tüm şurubu emiyor ve o zaman ekstra lezzetli oluyor."

Güldüm, şurupla ıslanmış tabağına baktım. "Elbette."

Gözlerim odanın içinde, sohbet eden ve gülümseyen her türlü grupta gezindi. Her nasılsa, burada geçirdiğim zamanın çoğunu yanımdaki adamla geçirmiştım ve şirketin diğer çalışanlarıyla ilgilenmeyerek bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Yine de kendimi umursamaya ikna edemedim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra oda tıklım tıklım doluydu, Alexander Larsen odanın önüne çıktı ve herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

"Umarım herkes harika bir hafta geçirmiştir ve umarım etkinlikler boyunca kendiniz ve birbiriniz hakkında da bir şeyler öğrenmişsinizdir. Ben özellikle jakuzi ve saunadan keyif aldığımı biliyorum." Herkes güldü ve o devam etti. "Willamette Tech'te yoğun bir kaç ay daha geçirmeye hazırlanıyoruz, umarım hepiniz önümüzdeki hafta işinizin başına dönmeye hazırsınızdır!" Birkaç kişi homurdandı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "Benden bu kadar. İnanılmaz olan buradaki personele ve özellikle de tüm bu lezzetli yemekleri yapan mutfak ekibine çok teşekkür ederiz. Büyük bir alkış

Hepsi için teşekkür ederim, Pazartesi günü görüşmek üzere!" Herkes alkışlayarak hem pansiyon personeline hem de Alexander'a teşekkür etti.

Tabağımı kirli bulaşık kutusuna koymak için hareket ettiğimde Nicolas'la göz göze geldik. "Hey," dedi ellerini sarı saçlarında gezdirirken.

"Size de merhaba, Bay Büyük Atış. Bir gün bu tür şeyleri sizin yöneteceğinizi düşünmek çılgınca, değil mi?"

Bana utangaç bir sırıtış attı. "Hatırlatma bana. Babam bunu yeterince yapıyor." Güldüm ve Nicolas bana baktı, o ela gözleri inanılmaz derecede parlaktı. "İyi bir hafta geçirdin mi?"

Benjamin'in durduğu ve arkadaşlarıyla konuştuğu yere doğru baktım ve aklımda "Evet, gerçekten öyle." demekten başka bir cevap yoktu.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve omzumu sıvazladı. "Güzel. Pazartesi görüşürüz o zaman?"

Başımı salladım. "İyi hafta sonları."

"Sana da."

Zofia ve Harper da dahil olmak üzere herkesle vedalaştıktan sonra, başıma gelecekleri biliyordum ve Benjamin çantalarımı merdivenlerden aşağı taşıırken ve kulübenin görüş alanından çıktığımızda elimi tutarken bile *hâlâ* korkuyordum. Doğru hissettirdi. Bir vedanın doğru hissettirebileceği kadar.

Çantalarım arabaya yüklenmişti ve ben hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece yere baktım, dudağımı kemirirken ayakkabılarımı çakıllara gömdüm.

"Eee... Sonra görüşürüz?" Benjamin arabasının bagajını kapattı -mavi bir spor araba, bu beni hiç şaşırtmadı- ve dönüp bana baktı.

Onu tekrar görmek istiyor muydum? Bunu bana inzivanın başında sormuş olsaydınız, elbette hayır derdim. Ama bu beş gün önceydi ve bana sonsuzluk gibi geldi. İfşaatların sayısı, birbirimiz hakkında öğrendiğimiz şeyler, hepsi bir kutuya geri tıkılamayacak kadar büyük geliyordu. Ama nasıl hissettiğimi bilmiyordum, bu yüzden sadece omuz silktim ve "Ofiste mi? Tabii ki."

Omuz silkti. "Belki."

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni başka nerede görebilirsin ki?" Kollarımı kavuşturdum ve ona en iyi bakışımı attım. "Seni evime davet ettiğim falan yok. Bir anlaşmamız vardı. Karşılıklı tatmin, sadece bir gece için." Ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "İki gece. Her neyse. Ama hepsi bu kadar."

"Elbette," diye başını salladı Benjamin. Ama sandığım ya da *umduğum* gibi gidip arabasına binmek yerine bana bir adım daha yaklaştı. Bir kez nefes verdi ve beni kollarına çekti.

Bu sabah yatakta yaptığı gibi başını saçlarıma gömdü. "Hâlâ benden nefret ediyor musun?" Boynuma doğru fısıldadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Evet demek çok kolay olurdu. Daha önce olduğumuz yere geri dönmek - çekişmek, birbirimizden nefret etmek. Birbirimizin varlığına tahammül edememek.

Ama başımı salladım.

"Duymak istiyorum, Prenses."

"Senden nefret etmiyorum," diye mırıldandım nefesimin altında.

Parmağını çenemin altına soktu ve bana bakmak için yukarı kaldırdı. "Neydi o?"

"Senden nefret etmiyorum," dedim bu kez daha yüksek sesle.

Sırıttı. "Güzel." Beni öpeceğinden emindim. Görünüşüme ve yeteneklerime her zaman güvenmişimdir. Ve şu anda, öpülebilir olduğumdan o kadar emindim ki. Saçlarımanın bir kısmı örgümden dökülüyordu ama onun bana bakışı-

Ama Benjamin Sullivan beni her zaman şaşırtan biriydi ve geri adım atarak elimden kurtuldu. Bana o küçük seksi sırtışlarından birini daha yaptı -bana yaptıklarından nefret ederdim- ve sonra arabasına doğru yürüyüp kapıyı açtı.

"Hoşça kal Bradford," dedi, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi bana hitap ederek. Eğer uzun bir oyun oynuyorsa, onu istememi sağlamaya çalışıyorsa... O zaman başka bir şeyi hak etmişti.

Elbette, burada ilk hamleyi o yapmıştı ama bir sonraki hamleyi yapacak olan ben olmayacaktım. Bana kalırsa artık yapılacak bir hamle yoktu. İlişkimiz burada ve şimdi sona ermişti. Yine de, bunun okuduğumu bile fark etmediğim bir hikâyenin son bölümü olup olmadığını merak ederek uzaklaşmasını izledim.

"Hoşça kal," diye fısıldadım kimseye. Hava, ağaçlar, rüzgârda savrulan yapraklar.

Eğer bu iş bittiyse, eğer bu bir sonsa, daha az bir şey hissetmem gerekmez miydi? Üzüntü ya da pişmanlık belki? Bunun yerine, hissettiğim tek şey damarlarımda dolaşan sıcaklık, bir şekilde kayıp bir parçamı yeniden bulduğum kulübeden uzaklaşırken duyduğum memnuniyet hissiydi.

Eğlenebilen, anı yaşayabilen ve kendinden zevk alabilen bir kız. Ne istediğini bilen ve onun peşinden giden bir kız.

Hayatının en iyi seksini, seks yapılabilecek *en kötü* kişiyle yapan bir kız.

Onunla tekrar yatmak istesem bile, telefon numarası bile bende yoktu. Onunla ne yapacaktım ki? Birkaç saat ayrı kaldıktan sonra onu mu arayacaktım? İki yıl boyunca birbirimizi tanımaya gerek duymadan aptalca e-postalar gönderip durmuştuk. Buna geri dönebilirdik ve her şey yolunda giderdi.

~ ~ ~

"Tatlım, ben geldim!" Dairemizin ön kapısından içeri girerek seslendim. En iyi arkadaşım olmadan uzun bir hafta geçirmiştik ve eve döndüğüm için mutluydum.

"Hey!" Ben çantamı kapıdan geçirirken Gabbi oturma odasına geldi. "Nasıl geçti?"

"Eh," diye omuz silktim, ilgisizmiş gibi davrandım. "Tipik bir şirket toplantısı sanırım." Bir kaşını kaldırdı. "Bu mı? Hepsi mu? Hiç mi heyecan verici bir şey olmadı? Ofis *her zaman* drama dolu," diye homurdandı. Hayal kırıklığı.

"Peki, *bu* hafta ofis nasıldı?"

"Sessiz. Neredeyse geri dönüp evden çalışacaktım. Delireceğimi sandım."

"Ama sen yapmadın!" Heyecanlıymışım gibi yapmaya çalıştım çünkü er ya da geç yüzüme daha yakından bakacağını ve konuşmak istemediğim tek konu hakkında beni sorgulayacağını biliyordum.

Arabamı toplayıp olağanüstü pislik Benjamin Sullivan'a veda ettiğimde, hayatımın en iyi seksine de veda etmiştim. Ve bunu kabullenmekte zorlanıyordum.

"Yüzündeki o ifade de ne?" Onunla birlikte kanepeye yığılırken Gabbi omzumu dürttü. Saat gibi.

"Ah. Önemli değil." Yüzümü buruşturmam üzerine bir kaşını kaldırdı. "Tamam. Belki hiçbir şey değildir. Sadece..." Dudağımı ısırdım. "Biz oradayken biriyle takılmış olabilirim."

"Ne yaptın?!" Gabbi heyecanla ciyakladı, ne kadar seyrek erkeklerle çıktığının farkındaydı. Çok meşgul olduğum için neredeyse hiç randevuya çıkmıyordum, neredeyse hiç sevişmiyordum.

"Biliyorum, benim için de şaşırtıcı. Ama, *kahretsin*, Gabs. Hayatımın en iyi seksiydi," diye inledim.

"Peki bu gizemli takılan adam kim ? Onunla tekrar görüşecek misin?"

. "Bundan şüpheliyim. Vedalaştık ve hepsi bu kadar."

"Angelina." Bana ters ters baktı. "Bir yere varıp var görmeye bile çalışmayacak mısın? Bu senin şansın olabilir."

"Pek olası değil."

"Neden olmasın?" Gabbi kaşlarını

çattı. "Çünkü... O Benjamin Sullivan."

Ağzı defalarca açılıp kapandı ama tek bir ses bile çıkmadı. "Benjamin Sullivan mı? Küçük ön sevişme oyunu için sana e-posta göndermeyi seven mi? Ondan nefret ettiğini sanıyordum!"

"Nefret ettim! Ondan nefret ettim, sadece..." Tavana baktım, düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım ama başaramadım. "Bilmiyorum Gabs. O düşündüğüm kişi değil."

"Yani artık ondan nefret etmiyor musun?"

Omuz silktim. "Belki de ondan hiç nefret etmedim. Pek sayılmaz. Sadece sinirlerimi bozma konusunda çok rahatsız edici bir yeteneği var, anlıyor musun? Ama sanırım onu çok erken yargılamış olabilirim."

En iyi arkadaşım, "Tabii ki yaptın," diye iç geçirdi.

"yapma," diye kaşlarını çattım. "Bana ben sana demiştim konuşması yapma. Bu hâlâ gerçekleşmedi. Biz anlaşıyoruz." Yalan ama bir günde ancak bu kadar çok ifşaati kabul edebilirdim.

"Ama seks demiştin-"

"Seks harikaydı. Ama uzun vadeli bir ilişki olmayacak. Bunun için zamanım yok. Bu kolaydı çünkü dağlarda birlikte sıkışıp kalmıştık ama şimdi gerçeğe döndük."

"Ona isteyip istemediğini mu?" "Tabii ki sormadım."

"Sonra-"

"O zaman hiçbir şey! Yarın ofisine gidip ona benimle seks yapmaya devam etmek isteyip istemediğini soracak değilim. Ve arkadaşça bir ilişkiyi kabul etmesinin hiçbir yolu yok."

"Yani, şimdi arkadaş mısınız?" "Ne? Hayır."

"Mhm."

"Gabs. Yapma-" Dairenden bir ses duyunca durdum. "O da neydi?"

"Ne?" "Şu ses."

Gabbi'nin odasından küçük bir ses geldi. Cıvıltı gibi. Ya da...

Ses yükselmeye devam ederken ona ters ters baktım. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Gabbi bana gülümsedi, sonra oturma odasından geçip yatak odasının kapısını açtı ve tekrar miyavlarken siyah tüylü minik bir yumağı kollarının arasına aldı. "Ben, bilirsin işte... bir kedi yavrusu evlat edinmiş olabilirim."

"Sen ne?! Seni bir hafta yalnız bırakıyorum ve sen bir kedi mi alıyorsun?"

"Yavru kedi. Ve hadi ama, bakın ne kadar sevimli!" Gabbi küçük patilerini havaya kaldırarak bana en güzel dudak büküşünü yaptı.

"Keşke beni de bu işe dahil etseydin," diye kaşlarımı çattım. "Kedileri sevdiğimi biliyorsun."

Gabbi güldü. "Onu ödünç alabilirsin ama çalamazsın. O benim."

Yavru kediyi çenesinin altından kaşıyabilmek için yanına yaklaştım. "Ona ne isim verdin?"

"Gülme." En iyi arkadaşım sıırttı. "Onun adı Toothless." Bir kaşımı kaldırdım. "Ejderhanı Nasıl Eğitirsin'deki ejderha gibi! Bana onu hatırlatıyor."

Kıkırdadım. "Çok şirin." Yavru kedinin küçük kafasını kaşımaya devam ettim, siyah tüyleri parmaklarımın altında yumuşacıktı.

"Cidden Ang," dedi Gabbi, "bence onunla tekrar konuşmalısın."

İçimi çektim. "Bunun sadece bir kaçamak olduğu konusunda anlaşmıştık. Ormandayken, değil mi? Vegas'ta olduğu gibi, ama daha az göz alıcı. Her neyse, eminim yüzlerce insanla birlikte tecrit edilmemiş olsaydık bana bakmazdı bile."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ne kadar ateşli bir vücuda sahip olduğunu bilmiyor musun kızım?" Gabbi beni işaret etti. "O bacaklar! Kilometrelerce uzuyorlar!" Ona bir bakış attım, o da bana en güzel gülümsemelerinden birini attı. "Ben ciddiyim. Sana sahip olan her erkek şanslı sayılır. Eğer bunu göremiyorsa, *aptalın* tekidir. Ayrıca, sana aşık olduğunu düşündüğümü daha önce de söylemiştim."

"Moral konuşması için teşekkürler. Ama ben de ciddiyim. Birincisi, burası hoşlandığın kıza zorbalık yaptığın ilkokul değil. Bu zehirli. İkincisi, ben

bir ilişki için zamanım yok. Şirkette yükselmeye devam etmek istiyorsam ve geleceğe odaklanmaya devam edeceksem olmaz."

"Pek çok insanın başarılı kariyerleri ve ilişkileri var."

"Olabilir. Ama birinin bana yapışması ve zamanıma muhtaç olmasıyla başa çıkamam. İhtiyacım olan şey, ihtiyacım olduğunda yanımda olacak ve boşluğa ihtiyacım olduğunda beni yalnız bırakacak biri."

"Sizi önemseyen birinin bunu yapmayacağını düşünüyorsanız saçmalıyorsunuz."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalıyor olabilirim ama bana mahkumsun."

"Evet, evet. Ben de seni seviyorum." Gabbi yavru kediye odasına götürmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu ve yüzüyle küçük tüy yumağını okşadı.

ON BEŞ

Benjamin

İnzivanın sona ermesinin en kötü yanı Angelina'yı artık her gün göremeyecek olmamdı. Sadece bir hafta içinde, e-posta yoluyla üstü kapalı hakaretler göndermekten, birbirimize her yaklaştığımızda didişmekten, her dakikayı birlikte geçirmeye, konuşmaya, gülmeye ve birlikte uyumaya geçmiştik.

Ve sonra bitti.

Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Elbette onun ofisi benimkinin sadece bir kat altındaydı, yani onu bir daha asla göremeyecek değildim, ama ayrılığımız... son gibiydi. Beni görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Ve tek istediğim onunla tekrar konuşmak olsa bile, kesinlikle onu herhangi bir şey için zorlamak istemiyordum. O nadir gülümsemelerden birini almak, belki onu güldürmek. Onun gülüşü gezegendeki en güzel sestir ve beni bir daha bu sesle onurlandırıp onurlandırmayacağını bile bilmiyordum.

Ama hayatıma devam etmek, Angelina Bradford'un benimle hiçbir şey yapmak istemediği gerçeğini kabullenmek zorundaydım - aslında eylemlerimin sonuçlarını. Başka birini bulmam ve bunu aşmam gerekiyordu. Bu yeniden odaklanmama yardımcı olacaktı - işe, umutsuzca istediğim terfiye.

Pazartesi sabahı ofisime girdiğimde, kaderimi kabullenmişim ve birlikte geçireceğimiz tek gecenin iki gece olduğunu biliyordum. Sistemlerimizden çıkarmak için. *Kahretsin*, bunun onu sistemimden atmaya yetmesini diledim. Muhtemelen yapmıştır. Onu bu sabah ofise girerken hayal edebiliyordum, sıkı at kuyruğu ve parlak kırmızı pantolon takımıyla, ilişkisini bir saniye bile düşünmeden dünyayı ele geçirmeye hazırды.

İçimi çektim, hesap tablomdan vazgeçtim ve onun yerine telefonumu çıkarıp Liam'a mesaj attım, birlikte öğle yemeği yemek isteyip istemediğini sordum. Onun dışındaki düşüncelerle dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

Öğlen köşedeki favori birahanemizde buluşmak üzere mesaj attığında, masamda biriken işleri bitirmek için kendimi zorlamadan önce derin bir nefes aldım.

~ ~ ~

Geri döndüğümde masamın yanındaki resepsiyon görevlisi beni durdurdu ve ofisimde benimle görüşmek için bekleyen biri olduğunu söyledi. Ama ne bir toplantı planlamıştım ne de takvimimde bugün için bir şey vardı. Aksi takdirde Liam'la öğle yemeği bu kadar uzun sürmezdi.

Ama köşeyi döndüğümde, masamın önündeki sandalyede oturan siyah saçlı bir kadın, atkuyruğundaki saç telleriyle oynuyordu. Gözlerimi kııptım. Ofisimin kapısını açtım ve onun vanilya ve baharat kokusu burun deliklerimi işgal etti.

"Angelina. Burada ne yapıyorsun?" Masamdaki sandalyede yerimi alıp yüzünü incelerken sonunda söylemeyi başarabildim.

"Bütün gün aklımda bu fikirle boğuşup durdum," diye açıkladı büyük bir giriş yapmadan. "Buraya gelmek. Seni görmek. Sadece içimizden atacağımızı söylediğimizi biliyorum ama..."

"Ama?"

"Ama seni görmem gerekiyordu."

Bir an için sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Birbirimizi görmeyeli sadece iki gün olmuştu ama yine de onu özliyordum. "Belki de birbirimizi görmeye devam etmeliyiz."

Angelina parmaklarındaki yüzüklerle oynuyor, kalem eteğini düzeltiyordu ama ne söylediğimi fark edince durdu. Siyah topuklu ayakkabılarını gördüm ve sertleştiğimi hissettim. Kahretsin, göl kenarında çok güzeldi, ama burada, mükemmel cilalanmış haliyle? Hayatımda gördüğüm en seksi kadındı.

"Öyle mi? Bana doyamıyor musun, Sullivan?"

"Tam tersi değilmiş gibi davranabiliriz," diye sııttım. "Ama evet, sonsuza kadar vücudunuza tapabilirim ve bundan bıkmam, Prenses."

Bacak bacak üstüne atarak düşünceli bir şekilde bana baktı. "O zaman seks arkadaşı olmak ister misin?"

"Çıkarları olan arkadaşlar olmak istediğini mi söylüyorsun, Angelina?"

"Hayır. Arkadaş değilim. Senden *hoşlanmıyorum*, unuttun mu?" Elbette sevmiyordu. Ama ben gerçeği biliyordum. Ne derse desin artık benden nefret etmiyordu; benden az da olsa hoşlanmasaydı burada olmazdı. Ama rol yapmasına, kendini koruduğunu sandığı her şeyi korumaya çalışmasına izin verecektim. "Ama temel kurallara ihtiyacımız var."

"Kurallar mı?"

Başını salladı. "Evet. Böylece işleri sıradan tutabiliriz."

Gündelik işler yapabilirdim. Gündelik hayatta *harikaydım*. İşle meşgul olduğum için evde olmadığımında üzülen yapışkan bir kız arkadaş olmadan da yapabilirdim. Benim yaşam tarzımı anlayacak birine ihtiyacım vardı ve pratikte de ofiste yaşayan Angelina'dan daha iyi kim olabilirdi? "Bu kurallar hakkında ne düşünüyorsun?"

Onları sayarken işaret parmağını kaldırdı. "Bir. Yatıya kalmak yok. İhtiyacımız olanı alacağız ve sonra gideceğiz."

"Tamam." Kulübede onun yanında uyanmak mutluluk verici bir şekilde mükemmeldi ama bu yakınlığın onu ne kadar korkuttuğunu biliyordum. "Başka ne var?"

"Birbirimizi haftada üç gecedan fazla göremeyiz. Yoksa bağlanırsın." Homurdandım ama ne demek istediğini anlamıştım. Eğer her geceyi birlikte geçiriyor olsaydık, aslında bir ilişki içinde olurduk. Bu da hiç sıradan olmazdı. "Randevu yok." Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve o da açıkladı. "Romantizm aramıyorum. Akşam yemeği için zamanım yok ve..." ellerini salladı, "hepsi bu." *Yazık* oldu. Sıradan bir ilişki yaşayacak olsak bile yine de bir centilmen olmak istiyordum. Sırf onunla ilgilenmek istediğim için bunları onun için yapardım.

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

Onları tekrar sıraladı. "Yatıya kalmak yok, buluşmak yok... Sarılmak yok." Dudağını ısırды. "Hediye yok. Ve duygu yok."

"Pekâlâ." Başımı salladım, yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

"Eklemek istediğin bir şey yok mu?"

"Hm. Elbette güvenli bir kelimeye ihtiyacınız olacak." Angelina'nın çenesi düştü. "Ben-ne?"

Şaşkınlığını görmezden geldim. "Tüm bunları bir sözleşme gibi yazmamı ister misin?"

"Fena fikir değil aslında."

Güldüm. "Angelina, karşılıksız ilişkimiz için bir sözleşme imzalamıyoruz."

"Şey, zararı olmaz, bilirsin. Sadece çizgileri bulanıklaştırmamızı engellemek için."

"Burada bulanıklaştırılacak bir çizgi yok," diye mırıldandım. "Ne de olsa bir ilişkimiz *yok*."

"Doğru. Ve bunun senden *hoşlandığım* için olduğunu düşünme." Angelina gözlerini bana dikti.

"Tatlım, sakın gidip bana aşık olma. Bu son kural."

"Sanki," diye homurdandı. Sonra sandalyeden kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Peki, bu gece görüşecek miyiz?"

"Dur bakalım. Nerede olacağına dair bir kural yok, değil mi?" Ofisimin kapısını ve pencerelerini kapatan panjurlara bakarken ona en iyi sırtışıma verdim. Bana yetişmesi sadece bir saniye sürdü.

"Yapamayız-"

", biraz yaşa Bradford." Ona yaklaştım, kulağına fısıldayacak kadar yaklaştım, "Ve masama geç."

Nefes alışındaki kesikliği duyabiliyor, masmavi gözlerini dolduran uyarılmışlığı görebiliyordum ve bu beni teşvik etti. Panjurları kapattım ve döndüğümde onu sandalyemde otururken buldum, gözlerini eğlence dolduruyordu.

"Hmm... Sanırım masayı söyledim, değil mi?"

"Ben erkeklerden emir almam," dedi Angelina, gülümsemeye direnirken dudakları seğiriyordu.

"Belki de değil." Masamın üzerindikileri bir kenara, düzenli bir şekilde yığdım. "Ama içimden bir ses iyi bir kız olmak istiyorsan beni dinleyeceğini söylüyor."

"Ya *iyi* bir *kız* olmak istemiyorsam?" Minx. Tek istediğim onu elime , ama bunun yerine sinsi bir hayvan gibi masama yaslandım. Angelina da ayağa kalktı ve bana doğru eğildi. "Belki de kötü kızlara ne yaptığınızı öğrenmek isterim," diye mırıldandı.

Oh, hiçbir fikri yoktu. Onu kaldırıp bağlamak ve adımı haykırana kadar tokatlamak istiyordum ama bu beklemek zorundaydı. Çünkü kapı kilitli ve panjurlar kapalı olsa bile hâlâ ofisteydik ve burada bunu riske atmamın imkânı yoktu.

"Bir dahaki sefere," diye söz verdim ona, nefesi kulağına sertçe çarpıyordu. Bir dahaki sefere onu bağlar ve istediğini verirdim. "Şimdilik..." Masayı köşeye sıkıştırdım, onu kaldırdım ve oraya yerleştirdim. "Seni tekrar tatmak istiyorum. Ama sessiz olman gerekecek Angel."

Önünde diz çöktüm, ellerim ipeksi külotunu çıkarmak için dar siyah eteğinin altında hareket etmeye başlamıştı bile. "Şimdiden benim için çok ıslaksın," diye mırıldandım, kıvrımlarını okşayarak.

Angelina sırtarak, "Benim için dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyorsun," dedi. "Ama benden bu iyiliğe karşılık vermemi bekleme. Çoğu erkek için diz çökmem."

"Ah, bebeğim," dedim, dudaklarım çıplak teninden sadece bir santim uzaktaydı. "Ben çoğu erkek gibi değilim, değil mi?"

İtiraz etmeye başladı ama dilimi yarığından yukarı doğru uzun bir yalamayla yüzündeki sırtışı çabucak sildim. Yine de orada durmadım, bakıcılıklarına bir saniye bile ara vermedim. Klitorisini yaladım, emme ve dişlerimi sürtme arasında gidip geldim - ona sevdiğini bildiğim şeyi verdim. Birlikte geçirdiğimiz iki geceden sonra arzuladığını öğrendiğim şeyi. Sert, kaba, amansız bir şekilde vücudunun, zevkinin peşindeydim.

Saatlerce böyle devam edebilirdim, sadece onunla ziyafet , onu yalayabilir ve sularının tadına bakabilirdim, ama ereksiyonum pantolonumun fermuarına karşı dayanılmaz hale geliyordu - içine gömülmek için can atıyordu.

Ağzımı ondan çektiğimde "Sullivan," diye kabaca nefes aldı. "Lütfen."

"Ne istiyorsun, Prenses? Kelimelerinizi kullanın."

"Beni boşalt, lütfen."

O anda yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyi kimse silemezdi. "Parmaklarım mı, sikim mi?" Bana ters ters baktı. "Neyin üzerine gelmek istiyorsun Angel? Bu sana bağlı."

Angelina'nın kaşlarını çatarak verdiği cevap ereksiyonumu daha da dikleştirdi ve sonunda pes etti. "Sikin."

Onu kabaca öpmek için ayağa kalktım, dudaklarımız birbiri için ayrılıyordu ve dilinde bitter çikolata ve kahvenin tadını alabiliyordum.

"Akıllıca bir seçim. Tekrar içinde olmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin," diye nefes nefese çantamdan bir prezervatif çıkardım. Pek centilmence değildi belki ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir. Her yerde.

"Güzel," dedi bacaklarını açarak, kalem eteği kalçalarına kadar inmiş ve iç çamaşırı mutlulukla yere atılmıştı. "O zaman acele et ve beni becer," diye kulağıma doğru törpüledi Angelina.

Hâlâ tamamen giyiniktim ve kravatımı gevşetme ya da gömleğimin düğmelerini açma zahmetine bile girmemiştim çünkü önümdeki kıza o kadar odaklanmışım ki. Benim için pantolonumun fermuarını açtı, külotumu aşağı iterek aletimin serbest kalmasını sağladı ve ben daha prezervatifi takamadan Angelina

Uzunluğumu yalıyor, okşuyordu. "Angel," diye bağırdım. "Eğer bunu yaparsan, sonum gelmez."

Elimden ambalajı alıp açmadan ve sikimden aşağı yuvarlamadan önce tek tepkisi hınzırca bir sırıtış oldu. Yavaşça, sanki tüm niyeti bana işkence etmekmiş gibi. Hazır olduğumda, Angelina beni girişine yönlendirdi, ben de kıcını kavradım ve parmaklarımla yumuşak, tatlı tenini kazdım.

İçine doğru ilerledim, küfür etmeden önce ucunu zar zor geçtim. "Siktir, çok iyi hissediyorsun." Gözlerimi kapattım, sırf bu yüzden boşalmamak için kendimi zor tuttum. Angelina bacaklarını belime doladı ve uzun kırmızı tırnakları masamın koyu renkli ahşabına battı. Bir an uyum sağlamasına izin verdim ve sonra

İçine doğru iterek onu çığlık attırdı.

"Şşt, Bradford," dedim tekrar sokmadan önce çekerken. "Bizi göremiyor olabilirler ama bu kadar gürültü yapacaksan birileri seni mutlaka duyacaktır."

"Kapa çeneni ve beni daha sert becer, Sullivan," diye tısladı Angelina, ben onun sevdiğini bildiğim o cezalandırıcı tempoyu artırırken.

Başını geriye attı, inlemelerini bastırmaya çalışırken saçlarının bir kısmı at kuyruğundan kurtuldu. Bunun yerine çıkardığı nefes nefese sesler beni daha fazla tahrik etmeyi başardı.

"Amin çok mükemmel," diye inledim ve kendimi daha fazla tutamadım. Bu hızda devam edersem çok yakında biteceğini biliyordum. Bu yüzden onu masadan çektim, hala katıldım ve sandalyeme oturdum. "Sür beni. Kendine gel."

"Oh," diye soludu ve açının, bu yeni pozisyonun daha da derine itmeme izin verdiğini biliyordum. "Lanet olsun, izci çocuk. İçimde çok iyi hissediyorsun."

Ve sonra üzerimde sallanıyor, serbest kalmasını kovalıyor, klitorisinde çok ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi elde etmek için kalçalarını yuvarlıyordu.

"Aferin kızıma." Onu övdüm ve sonra klitorisiyle oynamaya başladım, boğuk bir ses çıkarıp omuzlarımı sıkıca kavramasına neden oldum.

"Yaklaşıyorum," diye kulağıma nefes verdi. "Benim için gelmeni istiyorum, Angel."

Çılgınca başını salladı, tatlı yumrusuna daireler çizerken ve kalçalarını onunkilerle aynı anda hareket ettirirken dudağını ısırdı. Bir, iki, üç daha ve Angelina haykırdı, günün ortasında ofisimde sikimin etrafına geldi. Tanrım, bu görüntüyü asla aklımdan çıkaramayacaktım. Belini kavradım ve

Amcığı etrafımda çırpınmaya devam ederken prezervatifin içine dökölmek için içine girmeye ihtiyaç duyarak serbest bırakılmamı kovaladı.

Boşaldığımda iniltilerimi boynuna gömdüm ve kollarımı Angelina'nın vücuduna doladım.

"Siktir," diye mırıldandım o üzerimden inerken. Kendimi temizledim ve tekrar ona odaklanmadan önce prezervatifi attım.

"Belki de," dedi, hâlâ biraz nefessizdi, "bir dahaki sefere ofiste yapmamalıyız."

"Neden? Yine yaramaz bir kız olmak musun?"

Mırıldandı; onu tekrar kollarıma aldığımda nefesi boynumda ılıktı. "Yatakta adını haykırmayı tercih ederim."

Bu kız beni sürekli şaşırtıyor. "Peki o zaman. Bir dahaki sefere seni öyle bir sikeceğim ki adını bile *hatırlamayacaksın*."

"Buna güveniyorum." Angelina masamdan telefonumu aldı ve yüz kimliğimle kilidini açtıktan sonra kendi numarasını yazıp benimkini almak için kendine bir mesaj gönderdi. "İşte. Sana mesaj atacağım."

Daha önce numaralarımızı nasıl değiş tokuş etmemiştik? Telefonlarımızın pansiyonda çalışmadığını biliyordum ama şimdiye kadar onun numarasına sahip olmama düşüncesi tuhaftı. Bana telefonunu uzattı ve ben de beni kaydettiği kişi adını okudum: *Boy Scout*. Arsız kadın. Keşke inziva sırasında çektiği selfie'lerden biri bende olsaydı diye düşündüm. Her şeyin çok daha kolay göröndüğü, gerçek hayatın gerçekleriyle uğraşmak zorunda olmadığımız zamanlarda.

Mükemmel bir at kuyruğu yapmadan önce külotunu geri çekti. "Orgazm için teşekkürler. Görüşmek üzere." Ve Angelina göz kırparak ofisimden çıktı, uzun adımları onu kendi ofisine doğru götürüyordu.

Bir şekilde onun kıyafetlerini yırtmamayı başardığım gerçeğine hayret etmek zorundaydım. Birbirimiz için, bu rahatlama için o kadar aresizdik ki, kıyafetlerimizle sevişmiştik. Ofisimde. İş yerinde.

Boku yemiştım. Çünkü Angelina Bradford hayatıma girmiştı ve görünüşe göre hayatımdan çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Ve ona izin vermeye hiç niyetim yoktu.

ON ALTI

Angelina

Günün nasıl geçti?" Kanepeye yığılıp kendimi dev battaniyelerimizden birine sararken Gabrielle sordu.

"Mmm." Gülümsememeye çalıştım ama dudaklarımın istemsizce hareket etmesini engellemek zordu. "İyiymiş."

"Oh?" Bana o hınzır sırıtişlarından birini yaptı ve ben de gözlerimi devirmek zorunda kaldım. "Bay Sullivan'ın durumuyla ilgili bir gelişme var mı?"

Burnumu kırıttırdım. "Ona öyle deme."

"Neden? Onunla artık ilk isimleriniz olduğu için mi?"

"Hayır. Sadece onu yaşlı gösteriyor. Ya da yeni bulmaya çalıştığım bir müşteri gibi." "Onu ikna etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Gabrielle," diye inledim. "Onunla hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum." *Altına girmek* dışında. Pekâlâ, bunu bilmesine gerek yoktu. En iyi arkadaşım mükemmel dedektiflik becerileriyle muhtemelen bunu kendisi çözerdi. Genelde bu yönünü severdim ama konu seks hayatım olduğunda sevmezdim. "Aslında," dedim, dikkat çekmek için kanepeyi tırmalayan Dişsiz'i mutlulukla okşayarak, "Bu sabah Alexander Larsen'le bir toplantım vardı."

Gabrielle'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?"

"Öyle bir şey yok. Her şey harika." Şaşkın bakışları karşısında sırttım. "Pazarlama Müdürü pozisyonu için yarışıyorum."

"Aman Tanrım! Angelina, bu harika! Yakında kutlamak için bir şeyler içmemiz gerekecek."

"Hey Şimdi, çok erken kutlama yapmayalım. Henüz işi almadım. Görünüşe göre Fiona yıl sonuna kadar emekli olmayacak."

"Ama yapacaksın," diye gülümsedi Gabbi. "nk Angelina Bradford bir Şeyi kafasına koydu mu, asla vazgeçmez."

Bazen en iyi arkadaşımın beni ne kadar desteklediğini ve bana ne kadar inandığını görmek insanı kahrediyordu. "Haklısın."

"yle olduğumu biliyorum," dedi omzumu okşayarak. "Sadece arada bir benim ne kadar harika olduğumu hatırlatmam gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalıyorsun."

"Bunu ben de biliyorum ama beni bu yüzden seviyorsun."

"Mmm," diye yankılandım ve Gabbi kanepenin yanına gelip Toothless'ı kollarının arasına aldı. "Hey!"

"Beni sevdiğini söyleyene kadar kedime sarılmak yok."

"Seni seviyorum," dedim, gerçekten içimden gelerek. "Sen benim en iyi arkadaşısın. Şimdi bana tüylerimi geri ver." Ellerimi uzattım ve ona en iyi surat ifademi takındım. "Lütfen."

"Oh, peki," diye iç geçirdi ve yemek yapmakta olduğu mutfağa geri döndü. "Başka bir gelişme var mı?"

"Yarın akşam bir iş yemeğim var." "Orada olup olmayacağını biliyor musun?"

"Hayır. Cidden, onun programını takip ettiğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. İki yıl boyunca ondan kaçmayı başka nasıl baŐardın?" "Şey. Çoğunlukla, henüz bu pozisyona sahip değildim, bu yüzden büyük toplantılardan herhangi biri. Gerisi..." Omuz silktim. "Sanırım Şansım yaver gitti." Bir Şeyler mırıldandığını duydum. "Ne?"

"Hiçbir Şey. Şimdi benimle konuşmak istediğın başka bir Şey *olmadığına* emin misin?" Gabrielle kirpiklerini bana doğru kırpıŐtırdı.

Güldüm. "Peki. Sen kazandın. Onu bugün gördüm."

"Ve?"

"Ve masası oturmak için son derece rahat bir yer," dedim metanetle.

"*Yapmadın!*" diye nefesi kesildi. "Seni yaramaz kız, sana inanamıyorum. O muydu? iyi mi?"

"Dudaklarım mühürlü."

"Onu tekrar göreceksin?" Ona ters ters baktım. "Oh, *grŐeceksin!*" Gabbi haykırdı. "Şimdi de onunla mı çıkıyorsun?"

"Vay canına, fazla heyecanlanma. Öyle bir Şey değil. Sadece sıradan."

"Sıradan, akıllara durgunluk veren bir seks ve sen bunun *hiçbir şey olmadığını* mı söylüyorsun!? Sen delisin."

"Peki ya en son çıktığın kız? Adı neydi... Hannah mı?" Konuşmayı başka yöne çekmeye karar verdim. "Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Bilmiyorum. Benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum ve bu beni strese sokuyor," diye iç geçirdi. "Ayrılabilirim."

"Gabs..." Kaşlarımı çattım. Ne zaman kendini ortaya atsa ve biriyle tanışsa, onda yanlış olan her şeyi buluyor ve ilişkiyi bitiriyordu. Seveceği, onu önemseyecek birini istediğini biliyordum ama arkadaşlık uygulamaları en kötüsüydü. Bu yüzden onları hiç denemedim bile. Dünya üzerindeki en yüksek standartlara sahip umutsuz bir romantik olmak en kötüsüydü. Bu yüzden kitaplarımız ve kitap sevgililerimiz vardı.

"Sorun değil!" Yanımdaki kanepeye oturdu, kucağıma bir tabak tavuk nugget ve bir şişe ketçap koydu.

"Tavuk nugget mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Kapa çeneni. Biliyorsun bu benim rahat yemeğim."

Telefonum sehpanın üzerinde çaldı ve her nasılsa, gözlerim Gabbi'ninkilerle buluşur buluşmaz kim olduğunu anladım.

İzci çocuk: Sana mesaj atmak kurallara aykırı mı?

"Ciddi değilsin, ha?" Gabrielle nefesinin altında mırıldandı ama ben onu duymazdan gelerek bir cevap yazdım.

Ben: Bu konuda jüri hala kararını vermedi. "Yatakta, seni düşünüyorum, iyi geceler xx" gibi mesajlar atmadığın sürece. ... İyi olacağımıza eminim.

İzci çocuk: Sen delisin.

İzci çocuk: Asla yapmam.

Ben: İyi, çünkü seni şu an sevdiğimden daha fazla sevmememe neden olacaksın.

İzci çocuk: Kendine bunu söylemeye devam et, Angel.

~ ~ ~

Ertesi akşam yemeği Portland şehir merkezindeki güzel restoranlardan birindeydi ve hepimiz özel bir arka odada toplanırken herkes şık giyinmişti. Ne giyeceğime karar vermek için en azından bir gün önceden haber aldığım için memnundum, çünkü basit bir iş kıyafetiyle ortaya çıkarak kendimi utandırmak istemezdim. İki elbise arasında kalmıştım ama sonunda asimetrik etekli siyah bir elbise seçtim.

ve mücevherli bir yaka. Odaya baktığımda bunun doğru seçim olduğuna karar verdim. Diğer seçeneğim (parlak kırmızı) çok fazla göze çarpacaktı.

Diğer konuklara bakarken rahat bir nefes aldım. Şirketin tüm çalışanları zaten buradaydı ve keyifli bir gece olacaktı.

Kapı açıldı ve kafamı kaldırdığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Lanet olsun. Onu odaya girerken gördüğüm anda kalbimin hızla çarpmaya başlaması için hiçbir neden yoktu. Birbirimizi iki gündür görmemiştik ve artık vücudunun nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettirdiğini biliyor olsam da, onu bu şekilde, üç parçalı bir takım elbise içinde görmek bana bir şeyler yaptı.

Nefret ettiğim bir şeydi, çünkü yüzündeki o ukala sırıtış beni gördüğünü, bakışlarımdaki sıcaklığı fark ettiğini ve bundan hoşlandığını gösteriyordu. Kahretsin. Nasıl oluyordu da bana karşı üstünlük kurabiliyordu? Nefret ve savaş oyunumuzda -her ne kadar kuralları koyan ben olsam da- ben kaybediyordum. Bana dokunduğu anda boyun eğmeye devam ediyordum, bu yüzden güçlü olmam ve temel kurallara bağlı kalmam gerekiyordu. Bedenim onunkini arzuluyor olabilirdi ama bu onu istediğim anlamına gelmiyordu. Bu sadece hormonlar ve cinsel uyumluluktan ve aramızdaki tek şey buydu.

Doyamadığım bir uyuşturucu gibi bile.

"Seni burada görmek ne güzel Bradford," dedi Benjamin barda yanıma kayarken.

"Sullivan." Kırmızı şarap kadehimi selamlamak için kaldırdım. "Buraya herkesin girmesine izin verdiklerini bilmiyordum." Daha dün davet edilmiş olmamı boş verin. "Ha. Komik." Gözleri gümüş topuklu ayakkabılarımdan gözlerime doğru kaydı ve vücudumda gezindi. "Bu elbiseyi üzerinde çok beğendim," diye kulağıma doğru nefes aldı, biraz fazla yaklaştı. "Sence daha sonra soymama izin verir misin?"

Aramızdaki mesafeyi korumak için onu kurnazca ittim. "Kesinlikle olmaz. Ve bunu burada yapma." Ona sert bir bakış attım. "Bu bir iş yemeği ve biz profesyoneliz."

Başını eğdi. "Profesyoneller, hm? Geçen gün çok profesyonel bir iş toplantısı yaptık, değil mi Angelina?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, ama haklı olduğumu biliyordum. Bu konudaki hiçbir şey -biz- asla profesyonelce olmayacaktı. Bu yüzden bunu işten ayrı tutmamız gerekiyordu. Şirket yemeğinde Benjamin Sullivan'la flört etmek gibi aptalca bir şey yaparak terfimi riske atamazdım.

Dişlerimi sıktım, Benjamin'in yanımda olduğu gerçeğine karşı kendimi çelikleştirdim. Bu nefret değildi, artık değildi -bunu biliyordum, o da biliyordu- ama yine de

Kimsenin yapamadığı kadar beni etkiliyor.

"Bayan Bradford." Başımı kaldırdığımda Benjamin'in inzivadan kızıl arkadaşı Liam'ın arkamızda durduğunu gördüm. "Sizi tekrar görmek ne güzel." Sakallarının uzamasına izin vermişti ve şimdi bakımlı bir kızıl sakalı vardı. Hah. Böyle yakışıklı görünüyordu.

"Merhaba," diye gülümsedim. "Nasılsın?"

"Oh, harika, bilirsin. Geçen haftadan kalan işleri yetiştirmeye çalışıyorum." Aramıza girdi ve bardan eski moda bir içki sipariş etti.

Başımı salladım. "O haftadan sonra bir haftalık tatile ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Liam kaşlarını kaldırırken Benjamin kaşlarını çatarak bana baktı. "Çok yorucu, ha?"

Benjamin'in gözlerinden kaçmaya çalışarak dudağımı ısırdım. "Mhm."

"Seni görmek güzeldi Angelina," dedi koluma hafifçe dokunarak. "Yabancılik çekme, tamam mı?" Uzaklaşırken bana küçük bir göz kırptı ve Benjamin'in bar taburesini benimkine kalçalarımızı birbirine değdirmesini kaçırmadım.

"Ne?" Şarabımı yudumlarken masum numarası yaparak ona baktım.

Sonunda "Eğer bir kez daha dudağın ısırırsan, bunu senin için yapacağım" diye cevap verdiğinde sesi alçaktı.

Neden şimdi bu kadar sinirlendi? Tek yaptığım arkadaşına iyi davranmaktı. Tabii... "Aman Tanrım. Kışkandın mı?" Yüzündeki ifadeye güldüm.

"Tabii ki *kıskanmıyorum*. Liam'ı mı? Bu konuda neden gülümsüyorsun?" diye kaşlarını çatı. "Sadece sana bakış şeklinden hoşlanmadım."

"Çok şirin." "Ne?"

diye tısladı.

"Beni sahiplenmen gerektiğini düşünmen çok hoş."

Gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi, sadece içkisinden bir yudum aldı.

Sırıtişım uzun süre yüzümden gitmedi, onun kızgınlığının benim zevkimi körüklediğini biliyordum. Onu hiçbir şeye bu kadar sinirlenirken görmemiştim ve belki de beni en çok eğlendiren de buydu: Onu bir yolunu bulmuştum.

"Hadi, gidip masamıza oturalım ve başka kimlerle flört edebileceğimi görelim."

Kaşlarımı ona doğru salladım.

"Angelina-" diye homurdandı.

Zaten yapmayacaktım. Henüz başlamamış olsa da anlaşmamız hoşuma gitmişti. Başka birinin bu karışmasına izin vermek gibi bir planım . Benjamin yeterince zaman harcadı.

"Gerçekten sana sahip olduğumda etrafta dolaşp becerecek başka birini arayacağımı mı düşünüyorsun Sullivan?" Nefesimin altında fısıldadım. "Sakin ol. Başka bir erkek aramayı planlamıyorum. Şimdilik," diye ekledim göz kırparak.

Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama en azından bu sözler üzerine huysuzluğunun bir kısmı kaybolmuş gibiydi, bu da beni rahatlattı. Çünkü burada huysuz olan bendim ve gerginliği kırmak için onun alaycı kişiliğine güvenmeye başlamıştım.

Tanrı biliyor ya, bazen buna ihtiyacım oluyordu.

Meğer yan yana bile oturmuyormuşuz ve ben yerime geçerken kendimi tekrar iş moduna bıraktım. Birleşmeler, satın almalar, marka kampanyaları, mevcut sosyal medya kampanyası hakkında ne düşündüğüm, grafik departmanı - adını siz koyun, tartıştık. Gecenin en sevdiğim kısmı, yazılım mühendislerimizden biri olan Naomi Moore'un yanında oturmaktı; şık, kırılmış bir bob sallıyordu ve blazer ceket yerine kısa bir deri ceket giymişti. Yarı Vietnamlıydı ve ailesinden, kız arkadaşından ve Willamette Tech'e nasıl geldiğinden bahsetmesine bayıldım.

Hepimize buraya nasıl geldiğimizi hatırlattı. Orta ölçekli, büyüyen bir şirket olsak bile, diğer departmanlardaki insanları tanıyacak kadar küçüktük, çünkü bunu önemsiyorduk. Ve belki de son zamanlarda bunu yeterince iyi yapmadığımı fark ettim. Çünkü Naomi-eğlenceli, sinirli, sofistike Naomi-mükemmeldi ve tam da sosyal medyamızın öne çıkarması gereken türden bir kişiydi. Pazarlama kampanyalarında yer alması gereken kişiydi çünkü inanılmazdı. Taze bir nefes. Samimi ve özgür ruhlu. Yarın gidip onunla konuşmak için kendime zihinsel bir not aldım, çünkü birlikte güzel bir şey yaratabileceğimizi biliyordum.

Gecenin geri kalanı hafif bir sohbet ve kahkaha bulanıklığı içinde geçti ve eve döndüğümde kendime büyük bir fincan sıcak çikolata yapmaktan ve kanepede yeni bir aşk romanı ile kıvrılmaktan mutluydum. Tam da doktorun istediği şey. Huzur ve sessizlik.

Ve eğer ben bir esmere benimle eve gelmesini teklif etmediysem, o da bana teklif etmedi.

YEDİ

Angelina

Mutlu yıllar!" Kutlama için Powell's'a vardığımızda Charlotte'a sarıldım. Burası üniversiteden beri Portland şehir merkezinde keşfetmeyi en sevdiğimiz yerlerden biriydi ama yoğun programlarımızdan dolayı kızlarla birlikte gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Çok büyük bir yerdi, bütün bir şehir bloğunu kaplıyordu, birden fazla katı vardı ve çoğu türün kendine ait bir odası vardı.

Kitapların içinde kaybolmayı, yaşam sorunlarını ve iş kaygılarını unutmayı ve kendimi satırlarca sayfaya kaptırmayı seviyordum.

Charlotte bana kocaman bir sırtış attı, pembe fitilli kadife tulumunun içine beyaz bir balıkçı yaka giymiş ve bej rengi topuklu botlarıyla etrafta dönüyordu. Sonbaharın ortasında bile pastel renklere bürünmek tam ona göre idi.

Doğum günü aslında yarın, yani Pazar günüydü ama partiden sonra uyumak için bir güne ihtiyacımız olacağını bildiğimizden bir gün erken kutluyorduk.

"Nasıl hissediyorsun? Büyük iki altıyı çevirmeye hazır mısın?"

Charlotte inledi. "Ne zaman bu kadar yaşlandım? Bundan hoşlanmıyorum." Noelle güldü. "Kulübe katıl, bebeğim."

"Peki, bugün için planlarınız nedir?" En sevdiği balkabağı rengi örgü kazağını ve ten rengi eteğini giymiş olan kızıl saçlı liderimize sordum.

Hepimizin farklı stil anlayışlarına sahip olmasını seviyordum, çünkü hepimiz kendi tarzımızla öne çıkıyorduk. Charlotte kız gibi ve Noelle tiki ise, Gabbi benim zarif, klasik karşı daha sportif ve daha rahattı.

aynı zamanda deri ceket ve skinny jean giyerdik. Hepimiz birbirimizin kopyası değildik ve hiçbir zaman da olmadık. Lisede bununla yeterince uğraşmışım - pahalı kıyafetler giyerek kendilerini daha iyi hissetmeye çalışan ve bir kıyafeti tekrarladığınızda sizi küçümseyen popüler, kaba kızlar; neyse ki üniversiteye gittiğimde insanların umursamadığını fark ettim. Ve bu kızlar -en iyi arkadaşlarım- hepimiz birbirimizi gönülden kabul ettik, birbirimizin en büyük amigosu olmaktan başka bir şey yapmadık.

"Bizim için küçük bir kitap avı planladım." Noelle'in pembe yanakları parlayarak gülümsedi.

"Çöpçü avı mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Gel hadi. Eğlenceli olacak!" Noelle çantasından kâğıt parçaları çıkarıp bize uzatırken heyecandan yüzü kızarmıştı. "En eşsiz kitabı bulan kazanır." Kaşlarını salladı ve bununla ne demek istediğini gerçekten bilmek istemiyordum.

Gabbi sıırttı. "Peki tam olarak ne kazanacağız?"

Noelle dudağını ısırıldı. "Övünme hakkı mı?" Dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçtı. "Gerçek bir ödülüm yok..."

Yönergelere bakarken güldüm. "Tamam, biraz şüpheliyim ama bu eğlenceli görünüyor."

Liste, not kartı boyutunda bir kağıda basılmıştı ve her kategorinin yanında işaretlemek için küçük bir kutu vardı.

1. *En Sevdiğiniz Renkte Bir Kitap*
2. *Karikatür Kapaklı Bir Kitap*
3. *Fantastik Bir Kitap*
4. *Favori Yazarınız*
5. *Adını Duymadığınız Kitap*
6. *Film Haline Getirildi*
7. *Okumak İçin Sabırsızlanıyorsunuz*
8. *Kapağında Bir Hayvan Var*
9. *Birden Fazla Okuduğunuz Kitap*
10. *Wild Card*

"Peki hepsini bulmak için ne kadar vaktimiz var?" Charlotte sordu.

Noelle saatine baktı. "Eh... Otuz dakikanın yeterli olduğunu düşünüyor muyuz?" Yüzümü buruşturdum. On kitap için mi? Normal bir günde burayı gözden geçirmek *iki saatimizi* alabilirdi. "Belki bir saat?" Geri kalanımız başını salladı. "İşimiz bittiğinde kahve odasında buluşabiliriz." Powell's'daki her oda

bir renk atanmıştı, ancak birinci katta küçük bir kafe ve çok sayıda masanın bulunduğu bir kahve odası da vardı.

"Kulağa mükemmel geliyor." Doğum Günü Kızı hepimize kocaman iki başparmak işareti yaptı. Etrafıma bakındım. "Buraya gelmeyeli gerçekten çok uzun zaman oldu.

Bana bütün günü koridorlarda kıvrılıp kitap okuyarak geçirdiğimiz üniversite günlerimizi hatırlattı."

Gabbi iç çekti. "O zamanlar hayat çok daha basitti."

Dirseğimle onu dürttüm. "Sanki *yaşlıymışız* gibi konuşuyorsun. Sadece yirmi altı yaşındayız."

Charlotte burnunu kıvrırdı. "Bir bakmışsın hepimiz otuz yaşına gelmişiz."

"Ve umarım o zamana kadar ilişkisi olan tek kişi ben olmam!" Noelle gözlerinde bir parıltıyla üçümüze baktı. Gabbi beni biraz dürttü ve ben de gözlerimi devirdim.

Benjamin'le bir ilişkimiz yoktu, hem de hiç yoktu ve seks harika olsa da uzun vadede yürüyeceğinden şüpheliydim. Ve kesinlikle arkadaşlığımız sona erdikten sonra birini bulmak için yolumdan çekilmeyecektim. Zamanım olmazdı.

Charlotte gülümsedi. "Umarım. Biliyor musun, hep dördümüzün aynı mahallede yaşamasını ve bir gün çocuklarımızı birlikte büyütmemizi hayal etmişimdir." Bu kız o kadar bebek delisiydi ki, küçük çocukları her gördüğünde yumurtalıklarının ağladığından emindim.

Sadece başımı salladım. "Çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum." Nedendir bilinmez, son zamanlarda bu konuyu daha çok düşünüyordum. Terfimi ve her zaman hayalini kurduğum işi aldıktan sonra geleceğin nasıl görüneceği hakkında.

Gabbi başını salladı. "Hep düşünmüşümdür... Biliyor musun, eğer bir tane olursa, muhtemelen o olur. Ama sadece eşimi gerçekten seviyorsam." Burnunu kırıştırdı. "Eğer yardım etmiyorlarsa, onların çocuğunu doğurmam."

"Tamam, yola devam!" Noelle hepimizi teşvik etti. "Sadece birkaç saatimiz var ve bence bu hepimiz için eğlenceli olacak. Ayrıca," dedi, gülümsemesi çilli yüzünü aydınlatarak, "kitaplarımızı koymamız için bize eşleşen bez çantalar yaptım." Onları çantasından çıkardı ve bize uzattı. Her biri serigrafı baskıydı, ortasında kalp olan açık bir kitap vardı, her birimizin üzerinde farklı bir renk vardı ve *en* üstte el yazısıyla *en iyi arkadaşlar kitap kulübü* yazıyordu. Bize bu ismi verdiği için hepimiz ona kızdık ama çantalar çok şirindi ve benimkinin üzerindeki kalp kırmızıydı - benim imza rengim.

"," diye güldü Gabbi. "Bayıldım buna."

Noelle sırtarak, "Bize kitap kulübü kıyafeti yapmak istediğimi söyleyip duruyordum," dedi. "Bundan kurtulmak için sinsi bir yol bulmam gerekiyordu. Bu şekilde onları kullanmak zorunda kalacağınızı düşündüm."

Charlotte açık pembe bir kalple detaylandırılmış kendi çantasını havaya kaldırdı. "Çok sevimli biliyorsun dansa giderken yanıma alabileceğim yeni bir çanta her zaman işime yarar." Dans stüdyosundaki çocuklarının şu anda taşıdığı şey hakkında yorum yapmasını sevdiğinden emindim.

"Pekala, şimdi kışt!" Noelle hepimizi çağırdı. "Birazdan hepinizle kafede buluşuruz!"

Ve böylece dördümüz de mağazada farklı yönlere doğru yola koyulduk - ki kahve dükkânı hariç sekiz farklı kitap odası olduğunu düşünürsek bu kolaydı. Bazıları neredeyse hiç alışveriş yapmadığımız bölümlerdi elbette ama yine de hepsinde dolaşmayı seviyordum.

Gençken annem beni ve kardeşimi bıraktığında burada saatler geçirmiştım. Bazen, koridorlarda dolaşmayı bitirdikten ya da YA bölümünden çıktıktan sonra, seyahat bölümünde oturur ve Fransa hakkında kitap üstüne kitap okurdum. Küçüklüğümden beri oraya gitmeyi hayal ederdim ve utangaç, sessiz kardeşim bilimkurgu ya da oyunlar bölümünde dolaşırken ben Paris'le ilgili kitapları karıştırır, Eyfel Kulesi'ni bizzat görmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim.

Tabii sonra annemle babam boşandı ve onları bir Avrupa seyahatine çıkmaya ikna etme umudum çabucak yok oldu ama gideceğim gün için dua etmeyi bırakmadım.

Sonunda üniversitede oldu. Bir yaz boyunca Londra'da yurtdışında eğitim alma fırsatı sunuldu ve kitaplarda hep hakkında bir şeyler okuduğum şehri keşfederek muhteşem bir üç gün geçirdim. O zamandan beri geri dönmeyi hayal ediyordum.

Powell's'da olmak her zaman böyle anıları geri getirir. Bir kitabın içinde kaybolmanın yeni bir yerde kaybolmak anlamına geldiği mutlu anıları. Beynimi kapatmaya ihtiyaç duyduğumda okumak benim için hala bunu yapıyordu, ancak uzun zamandır seyahat kitapları okumayı bırakmış ve her şeyin mantıklı olduğu romantik kitaplar okumaya başlamıştım. Elbette, ana karakterlerin genellikle yüzleşmeleri gereken engeller vardı, ama günün sonunda, onlar için Sonsuza Dek Mutluluk vardı. Bunu sevdim - her şeyin düzgün küçük fiyonklarla sarılmasını sevdim. Başlangıçta çok kırık ve neşesiz görünen karakterler bile birlikte olmaları gereken kişiyi bulabiliyorlardı.

Ne yazık ki bu bir kurguydu ve gerçek hayat böyle işlemiyordu. Belki muhteşem Profesör erkek arkadaşı tarafından ayakları yerden kesilen Noelle için öyleydi ama çoğumuz için öyle değildi. Benim için de öyle değildi.

Erkekler her zaman benim çok fazla olduğumu düşünmüşlerdi. Çok uzun, çok bağımsız, çok bakımlı ve kariyer hedeflerime çok odaklanmıştım. Ve kişisel favorim-çok fazla sürtük. Yani, bağımsızdım ve kendime bakabilmek istiyordum - bu gerçekten o kadar saçma bir düşünce miydi?

Noelle'den gelen listeye bakarak romantik kitap reyonlarında dolaşırken parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim. Kategoriler için çok fazla seçeneğim vardı, ancak zaten sahip olmadığım veya okumadığım kitapları bulmaya çalışmak istedim, böylece evdeki tavandan tabana kitap raflarına ekleyebilirdim. Gabbi ve ben rafları doldurmak için elimizden geleni yapıyorduk, ama en sevdiğim Noelle'in bize geldiği zamanlardı ve o gittiğinde raflar tamamen yeniden düzenlenmiş olurdu. Elbette, üç yatak odalı dairemizde fazladan yer kaplıyordu ama kendi kütüphanemize sahip olmak için buna değerd.

Okumak için arkadaşlarım kadar zamanım olmayabilirdi - ve bazı açılardan bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim - ama yine de hafta sonları canım sıkıldığında veya işten sonra kendime zaman ayırdığımda kendimi yeni kitaplar alırken buluyordum.

Genellikle bir kadeh şarapla birlikte - rahatlamama yardımcı oluyordu. Özellikle de Benjamin'le e-postalar yüzünden tartışırken. Şimdi, inzivada geçirdiğimiz patlayıcı gecelerden ve ofisinde geçirdiğimiz o günden sonra, eskiden beni kızdıran tüm o küçük şeyler zihnimde kaynayıp gitmiş, sonra da tamamen buharlaşıp uçmuş gibiydi.

Koridorun ortasında kendi kendime homurdandım. Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlar çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Artık her şey farklıydı. Düşmandan arkadaşla benzeyen bir şeye dönüşmüştük (birkaç ekstra avantajla birlikte) ve onunla vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı şaşırmıştım.

Elbette, hâlâ kimsenin yapmadığı kadar sinirlerimi bozuyordu ve bana eziyet etmenin onu hâlâ emindim, ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, onun alaycılığına ya da kıvrak zekâsına aldırmadığımı fark ettim. Ve onunla flört etmek eğlenceliydi.

Sadece seks olsa bile. Kuralları koymak için romantizm türüne dair bilgimi kullanmıştım: eğer yan yana yatmazsak, sabahları hiçbir yakınlık anı olmayacaktı. Randevulara gitmezsek

birbirimize kendimizle ilgili daha fazla şey anlatmazdık. Eğer bir çift gibi davranmasaydık, birbirimize aşık olma riskini almazdık.

Kendimi asla kimseye bırakmamıştım; her zaman kendime bakmış ve kendimi ön planda tutmuştum. Ancak şimdi, tüm bu kurallara rağmen, başka bir insanla hiçbir sorun olmadan birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı fark ettiğimde şaşırdım. Hiçbir bağ, hiçbir bağlılık ve hiçbir duygu yoktu ama rahattı. Üniversitede yaşadığım birkaç kaçamak ya da o zamandan beri yaşadığım birkaç ilişki de dahil olmak üzere hiç kimseyle paylaşmadığım bir rahatlık.

Çantam ve kolum kitaplarla, zihnim Benjamin, Paris ve aşk hikayeleriyle dolu bir şekilde kahve odasına girdiğimde, kızların üçü de çoktan oturmuş beni bekliyordu.

"Beklettiysem özür dilerim," dedim ve seçtikleri masadaki sandalyeye otururken bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru düzelttim.

Charlotte başını salladı. "Sen ! Hemen hemen hepimiz buraya son beş on dakika içinde ."

Noelle gururla kitap yığınlarımıza baktı.

"Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Gabrielle şu anda masanın üzerinde duran kırk kitaba bakarak sordu. Hepsi bu şekilde dizildiğinde biraz gülünç görünüyordu. "Her seferinde bir tane mi?"

"Olur," diye başını salladı Noelle, elindeki kitapları karıştırırken. "Listede sırayla ilerleyebiliriz ve sona geldiğimizde, çıkış yapmadan önce kitap değiştirmek isteyen varsa, bunu yapabiliriz."

"Ooooh, çok zekice. kitap çalışıyorsunuz," dedi Gabbi. Charlotte tereddütle yığınına baktı. "Ben..."

İçimi çektim. "Sanırım hepimiz hırsızlık yapılamayacağı konusunda hemfikiriz.

Doğum Günü Kızı önce kendininkini paylaşmak ister mi?"

Başını salladı, seçtiği her kitabı göstermek için sabırsızlanıyordu. Masanın etrafında dolaştık, kitap isimlerini değiş tokuş ettik ve arkalarını okuduk. Eğlenceliydi, çünkü hepimizin okunacak milyarlarca kitabı olmasına rağmen - okunacaklar listesi bir mil uzunluğundaydı- hepimiz daha önce kimsenin duymadığı kitaplar bulduk. Dördümüz arasında bu kadar az mükerrer kitap olması beni şaşırttı.

Gabbi ve ben aynı fantastik kitabı almayı başarmıştık ("*Düşmanlardan aşıklara! Ejderhalarla!*" diye haykırdı.) ve bunun kanepede Toothless'la ayak ayak üstüne atıp aramızda kucaklaşacağımız bir okuma gününü gerektirdiğini biliyordum. Birlikte kitap okumayı her zaman sevmiştik ve son zamanlarda işimle o kadar meşguldüm ki belki de arkadaşlığımızı hiç istemediğim kadar ihmal etmiştim.

"Bu çok eğlenceliydi," diye gülümsedi Charlotte. "Sürpriz için teşekkürler, Noelle." "Elbette! Bunu planlamayı çok sevdim. Bu öğrencilerim gibi hissettiğim bir şey çok hoşuma giderdi. Muhtemelen daha kısa bir versiyonu ama yine de." Noelle, öğrenci işleri alanında yüksek lisansını tamamladıktan sonra Salon Direktörlüğü işini bırakmıştı ama hala mezun olduğumuz okulda Öğrenci Danışmanı olarak çalışıyordu. Lisans öğrencileriyle çalışmayı çok seviyordu ve onlara duyduğu tutku, onlardan bahsederken gözlerinin ışıldamasından anlaşıyordu.

"Hey!" diye itiraz ettim Gabbi yığınınmdan bir kitap çaldığında. "O benim."

"Onu çalmıyorum, aptal. Sadece bakıyorum."

Dilimi çıkardım. "Yemeğe zamanında yetişmek için ne zaman hazırlanmaya başlamamız gerekiyor?"

Charlotte saatine baktı. "Hepiniz dönüyorsanız ben de dönebilirim. Tabii biraz daha dolaşmak istemiyorsak."

Hepimiz kafedeki içeceklerimizi ve şekerlemelerimizi bitirmiştik, bu yüzden geriye kalan tek şey kitap yığınlarımızla kasadan çıkış yapmaktı.

"Romantizm bölümünde son bir tur atmaktan zarar gelmez, değil mi?" Noelle söyledi ve hepimiz güldük.

~ ~ ~

Çok başarılı geçen kitapçı alışverişimizin ardından akşam yemeği için hazırlanmak üzere Gabbi ve benim dairemize . Çocuklarla restoranda buluşacaktık ve ben sadece arkadaşlarımızla sakin bir gece geçireceğimiz için mutluydum. Charlotte'un yarı zamanlı çalıştığı dans stüdyosunda birkaç yakın arkadaşı daha vardı ama bize onların başka bir gün kutlama yapacaklarını söylemişti. Sadece bizim küçük çetemiz yiyecek ve içecek için şaraphaneye ve Char bundan daha mutlu olamazdı.

Sevdiği insanlarla bir arada olmak bile onu mutlu etmeye yettiği için mutluydum. Matthew geldiğinde Charlotte'a sürpriz yapabilmek için bugünden önce Noelle'e hediyelerimizi gizlice vermiştik; tek beklentisinin bizim varlığımız olduğunu bilmek onu şaşırtmaya daha da değer kılıyordu. Grubumuzun bebeğiydi, doğum gününü her zaman en son kutlardı ve bu yüzden hepimizin ona ekstra özen gösterdiğimizi biliyordum.

Noelle vücudunu saran ve güzel kıvrımlarını ortaya çıkaran gösterişli bir şampanya rengi elbise giymişti, Gabrielle gözlerini ortaya çıkaran tek omuzlu zümrüt yeşili bir elbise seçmişti ve Charlotte, Charlotte olarak, tam etekli ve her iki omzunda fiyonkları olan bebek pembesi tül bir elbise giymişti. Çok güzel görünüyordu. Ben bir kereliğine siyahtan vazgeçip

Uzun kollu, derin daldırma yakalı ve asimetrik etekli gümüş bir elbise. Bacaklarımı daha uzun gösterdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu; hazırlanırken kızların homurdandığı bir şeydi bu. Zaten en uzun boylu bendim, bu yüzden topuklu ayakkabı giyip onların üzerinde daha da yükseldiğim zaman hepsi nefret ediyordu.

Hepimiz süslendikten, saçlarımız kıvrılıp şekillendirildikten ve makyajımız mükemmel bir şekilde yapıldıktan sonra Gabbi'nin Mazda'sına doluştuk ve erkeklerle buluşmaya gittik.

Charlotte arka koltukta, saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken kızaran Noelle'e, "Seni görünce çılgına dönecek," diyordu.

"Buna güveniyorum," diye kıkırdadı Noelle. "Tanrım, kıvrımlarıma nasıl kafayı taktığını görmelisin. Sanki-"

"Anladık aşk kuşu," diye güldüm yolcu koltuğundan ve hayatının aşkından bahsedip durmasını etkili bir şekilde engelledim. Onun adına gerçekten mutluydum ama Matthew'un ona ne kadar taptığını anlatmasını dinleyecek havada değildim. Ve belki de ilk kez kalbimin etrafına ördüğüm zırhtan pişmanlık duyuyordum.

Hah. Bunu açmaya henüz hazır değildim.

"Bak, bir yer var," dedim, Gabbi'ye açık olan sokak parkını göstererek. Arabayı hızla içeri çekti ve Matthew ile Daniel'ın restoranın içinde beklediklerini görmekten mutlu oldum - erkeklerin yapması gerektiği gibi birbirleriyle pek konuşmuyorlardı.

"Matthew!" Noelle erkeğine el salladı ve gözleri onun vücudunda gezinirken artık fazlasıyla aşına olmaya başladığım bir sıcaklıkla parladı.

"Büyüleyici görünüyorsun, tatlım." Yanağına bir öpücük kondurmadan önce ellerini kızın beline doladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. O kadar uzun süre beni sevecek birini bulma, mutlu olma düşüncesini bir kenara itmişim ki. Hepimiz bekarken de sorun olmamıştı. Ama şimdi Noelle'i Matthew'la görmek, onu ne kadar sevdiğini ve değer verdiğini görmek... Acaba ben de böyle bir şey bulabilecek miydim? Ve eğer bulursam, onu tanıyabilecek ve kendimi ona açabilecek miydim?

Daniel ve Charlotte koltuktaki kişiyle sohbet ederken Gabbi başını omzuma yasladı.

"İyi bir çift olurlardı," diye mırıldandı Matthew nefesinin altından.

İçimi çektim. "Hepimiz bunu yıllardır söylüyoruz."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Charlotte tekrar ayağa fırlayarak sordu, meraklı bir gülümsemeyle bukleleri zıplıyordu.

Gabbi, "Yok bir şey," diyerek onu savdı. "Charlotte, altı kişilik parti mi?"

"Bu biziz!" Doğum günü kızımız el salladı ve hepimiz restoranın köşesindeki masaya yönlendirildik. Gabbi, Daniel ve ben bir tarafa otururken, Matthew, Noelle ve Charlotte diğer tarafa geçtiler.

Kardeşıme döndüm. "?" Omuz silkti.

"İyiyim."

"Sadece iyi mi? Bu mı?"

Daniel sesini alçalttı. "Son zamanlarda annemle konuştun mu?"

"Birkaç haftadır konuşmadım, neden?"

Sanki bu konuyu burada konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırdı ama sonunda vazgeçti. "Daha sonra. Char'ın gününü mahvetmek istemiyorum."

"Tamam," diye kaşlarımı çattım ama bu konuda fazla düşünecek zamanım olmadı çünkü garsonumuz geldi ve masaya birkaç şişe şarap ve meze sipariş ettik. Charlotte en sevdiği beyaz şarabı seçti: Moscato. Ne de olsa tutarlı değilse hiçbir şey değildi. Şarap kadehimden bir yudum almak üzereydim ki arkamdan çok tanıdık bir ses duydum.

"Seni burada görmek ne güzel."

Oh hayır. Burada olmaz. Kafamı kaldırdım ve Benjamin'in gözleri benimkilerle birleşti. "Oh." Ciyaklamış olabilirim, çünkü onu orada gördüğüm için çok şaşırmıştım. Birden yanımda sandalye olmadığı için şükretmeye başladım. Kendisini partiye davet ederse ne yapacağımdan emin değildim - ki utanmaz biri olduğu için bunu yapmaktan çekinmezdim.

Evet, biliyorsun, dedi kafamın içinde, yüzünde aptal bir sırıtişla arkamda duran adam söz konusu olduğunda beni her zaman en pervasız şeyleri yapmaya teşvik o küçük ses. *Onunla eve gider ve kemiklerinin üzerine atlardın.*

Doğru.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim.

"Üniversiteden bazı eski arkadaşlarla akşam yemeği," dedi ve iki çekici kadının ve takım elbiseli yakışıklı bir adamın oturduğu masayı işaret etti. "Peki ya siz?"

"Kutluyoruz," dedim basitçe. Kaşını kaldırdı, ben de "Yarın Charlotte'un Doğum Günü" diye ekledim. Karşımdaki sarışına elimle işaret ettim.

Kızların hepsi bana baktı, onu kendilerine tanıtmamı bekliyorlardı. Bu da Gabbi dışında Benjamin'in kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını fark etmemi sağladı. Ve ben de kardeşimi yattığım adamla tanıştırmak üzereydim. Hay sikeyim.

"Millet, bu Benjamin Sullivan." Noelle ve Charlotte'un ağızları bir karış açık kaldı, Matthew ise şaşkın görünüyordu. "Biz, uh... birlikte çalışıyoruz."

"Benjamin, bunlar benim en iyi arkadaşlarım Charlotte ve Noelle, Gabbi'yi de hatırlarsın belki?" Her birini ona gösterdim. "Bu benim kardeşim, Daniel." Başparmağımla dirseğine vurdum. "Ve bu da Matthew, Noelle'in erkek arkadaşı." Erkeklerden hiçbirinin yanımda olmadığını fark ettiğinde yüzündeki rahatlamayı kaçırdığımı sanmıyorum.

Hepsine göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve yüzünde çiçek açmasını izlerken midemde kelekler uçuştüğünü hissedebiliyordum. Oh, Tanrı aşkına. "Angelina'nın arkadaşlarıyla tanışmak harika." Daniel'a başıyla işaret etti. "Ve erkek kardeşiyse."

Daniel bir şeyler mırıldandı ve ben de herkes daha fazla soru sormaya başlamadan Benjamin'i oradan çıkarmak için sabırsızlanıyordum. "Evet, seni görmek çok güzel. Muhtemelen arkadaşlarının yanına dönmelisin." Onu itmeye çalıştım ama ben otururken o ayakta durduğu ve üzerimde yükseldiği için mevcut açıdan bunu yapmak zordu.

Benjamin eğildi, kulağıma fısıldayabileceği kadar yaklaştı. "O elbisenin içindeki görüntüyü aklımdan çıkaramayacağım, Angel. Lanet olsun."

Göz kırparak ayağa kalktı ve beni için çok mutlu hissettirdi. Masasına geri izledim, arkadaşlarından birini eve götürüp götürmeyeceğini merak ediyordum. Biz küçük anlaşmamızı yaparken onu başka biriyle yatmaktan ne alıkoyacaktı? Hiçbir şey.

Bu düşünce bütün gece aklımdan çıkmadı, en iyi arkadaşlarımla birlikte Charlotte'un Doğum Günü için tezahürat yaparken ve mumlarını üflerken şarkı söylerken bile.

Ona başka biriyle yatmayacağımı söylemişim. Ama o yatıyor muydu?

SEKİZ

Benjamin

Ben: Evde misin?

Angelina: Şimdi dönüyorum, evet.

Seni o elbisenin içinde hayal etmeden duramıyorum, Prenses. Sana yapmak istediğim şeyleri düşünmeden edemiyorum.

Angelina: Bu bir davet mi, Sullivan?

Ben: Her zaman.

Angelina: Yakında orada olurum.

Elbise üzerinde kalsın.

Ben: Ve topuklar.

Angelina: Tamam.

Tabii ki göz deviren bir emoji ekledi. Kıkırdayarak ona adresimi gönderdim, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Anlaşmamıza rağmen Pazartesi gününden beri birbirimizi doğru dürüst görmemiştik ve bu istek beni çıldırtıyordu. Ona birkaç kez mesaj atmayı düşündüm ama aşırı istekli görünmek istemedim. Elbette, numaralarımızı değiştirmiştik ama bana mesaj atacağını söylemişti. Ama atmadı. Belki ilk karşılaşmamızdan hemen sonra beni görmek istemedi, belki de aramıza biraz mesafe koymak istedi. Her iki durumda da sabrım tükenmişti.

Otuz dakika sonra dairemin kapısını açtığımda üzerinde hâlâ o gösterişli, ışıltılı gümüş elbisesi ve siyah, bantlı topuklu ayakkabıları vardı.

"Selam." O içeri girerken kenara çekildim ve kapıya yaslandım.

"Güzel bir yer," dedi değerlendirci bir tavırla. Güney Rıhtımı'ndaki yüksek binaların birinde, çatı katında bir daireydi. Oturma odasındaki büyük pencerelerin dışından, altımda yayılan şehir çok güzel görünüyordu. Burada yaşamakla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de buydu; bir de işe gidip gelmenin yakın olması.

"Teşekkürler. Yatak odasını görene kadar bekle." Ona göz kırptım ve gözlerini devirmesini bekledim ama o sadece bana baktı. "Kahretsin, çok güzelsin," dedim bir elimi yüzümde gezdirerek.

"Biliyorsun..." Bana doğru bir adım attı ve yavaşça kravatımı tutarak beni kendine çekti. "Bu gece bana söylediklerin hiç adil değildi, Sullivan."

"Şimdi miydi?"

Başını salladı, tutuşunu sıkılaştırdı. Vücutlarımız birbiriyle aynı hizadaydı. "Yani, sorumluluğu üstlenmen gerekecek."

"Neyin sorumluluğu, Angel?" diye sordum ama elim çoktan elbisesinin altına doğru ilerliyordu ve nedense iç çamaşırını çoktan çıkarmış olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Parmaklarım kalçasını okşamadan önce bir süre kalçasının üzerinde dans etti. Lezzetli bir şekilde ıslaktı. Yorumum onu bu kadar tahrik etmiş miydi? Yoksa bütün gece arkadaşlarıyla yemekte oturup beni mi düşünmüştü? "Bunu sana ben mi yaptım bebeğim?"

Bir parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken "Mhm," diye inledi.

"Çok yaramaz bir kızsın, buraya benim için sırlıklam geliyorsun. Değil mi?"

Angelina inledi. "Lütfen," diye nefes aldı, bana doğru itti, hafif dokunuşlardan daha fazlasını istiyordu.

"Henüz değil," dedim ve elimi çekip onu kanepeye doğru yönlendirdim. Oturdum ve onu kucağıma çekerek üzerine oturmasını sağladım. "Biliyorsun..."

"Hmm?" Gözleri şehvetle parlıyordu ve onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Benim kızımı. Sadece bu şekilde olsa bile, onun yüzünü bu kadar açık ve savunmasız gören bendim. Başka kimseye karşı bu kadar sınırsız olmadığını biliyordum.

"Hâlâ güvenli bir kelime seçmedin."

Ciddi olduğumu anlamadan önce ofladı pufladı. "Oh." Gözlerini kırptırdı. "Bu konuda ciddi miydin?"

"Evet Prenses, bu konuda ciddiydim. Eğer durmak istersen, duracağız. Eğer bir şeyden hoşlanmazsan, bana söylersin. Seni asla bir şey yapmaya zorlamayacağım, tamam mı?"

Başını salladı. "Yani şey gibi mi konuşuyoruz..." Yutkundu ve sonra kirpiklerinin altından bana baktı. "Kırbaçlar ve zincirler mi, yoksa...?" Tanrım, onu kanepeye itip hemen o anda onunla birlikte olmamak için kendimi zor tuttum.

"Bağlanmak yok, Angel. Tabii bu hoşuna gitmezse, o zaman belki bir ayarlama yapabilirim."

Dudağını ısırdı. "Um..."

Gözlerimin içine bakması için çenesini yukarı kaldırdım ve burnuna hafifçe vurdum. "Seninle ilgilenmek istiyorum, Angelina. Bu yüzden senin hoşuna gitmeyen hiçbir şeyi yapmayacağımı bilmeni istiyorum. Anlıyor musun?" Angelina başını salladı. "Lütfen kelimelerinizi kullanın."

"Evet. Anlıyorum."

"Tamam. Güzel. Şimdi bir kelime

seç." Burnunu kıvırdı. "Şeytan."

Kendimi gülmekten . "Hayır."

"Hayır, gerçekten, sen şeytansın, yemin ederim. Bir düşüneyim."

Onu yanağından öptüm. "Sadece takılıyorum sana. Dur dersen dururum. Durmanın ne demek olduğunu biliyorum bebeğim. Benim yüzümden kendini rahatsız hissetmeni asla istemem."

Başını salladı ve o zaman fark ettim ki, elbisesini üzerinden çıkarmak istediğim kadar, onunla bu şekilde vakit geçirmekten, konuşmaktan da bir o keyif almaya başlamıştım. Kanepede oturup onunla konuşmaktan memnun olurdum. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek. En sevdiği çiçek neydi? En sevdiği kitap? Çayını nasıl içerdi, ne tür mumları severdi? Angelina ayağa kalktı, pencereden dışarıya, aşağıdaki şehrin parıldayan ışıklarına bakmaya başladı. Arkasından yaklaşıp kollarımı ona doladım. ve başımı onunkine yasladım. Bana doğru gevşedi.

"Bu gece arkadaşlarınla eğlendin mi?" diye sordum. Tek istediğim bir sandalye çekip onlara katılmaktı ama yapamadım. Liam'ın üniversiteden arkadaşları ziyarete gelmişti ve benim de gelmemi istedi. Uzaktan yakından ilgilenmiyordum bile; ama Angelina'nın kiminle olduğumu gördüğünde yüzünün nasıl değiştiğini görmek beni kıkırdattı.

"Oh, evet," dedi. "Harikaydı." Ama sesinde hüznü bir nota vardı.

"Ne oldu?"

"Ne?" Başını kaldırıp bana baktı. "Ah... Sadece... Partiden sonra kardeşim bana annemin yeniden evleneceğini söyledi. Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum."

hepsi bu."

Onu kelimelerle iyi hissettiremeyeceğimi biliyordum, bu yüzden kollarını okşadım. "Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Birkaç ay oldu. Biz... Bilmiyorum. Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

"Nasıl hissedeceğini bilmiyorsan sorun değil, Angel. Yetişkinler olarak bile, ebeveynlerimizin davranışları bizi tam olarak anlayamadığımız şekillerde etkileyebilir."

"Tekrar bir araya gelmelerini beklediğimden değil. Ya da bunu istediğimden değil," diye iç geçirdi, "Sadece... garip."

Saçlarına sokuldum ve onu hafifçe ileri geri salladım. Birkaç dakika öncesine kadar her şeyin cinsellikle yüklü olması ve şimdi aile ve duygular hakkında konuşuyor olmamız beni gülümsetti. Angelina'nın gardını indirip beni içeri aldığı bu anlar benim için çok değerliydi. Bana nadir bir yönünü gösterdiğini biliyordum ve bunu asla hafife almayacaktım.

Bir elimi buklelerinde gezdirdim. "Saçlarını seviyorum," diye mırıldandım. "Aşağı mı?"

"Evet," dedim, gevşek buklelerinden birinin etrafında bir parmağımı döndürerek. "Her zaman yukarı kaldırıyorsun. Güzel görünüyor."

"Ben düşünmedim..." Başını iki salladı. "Neyi düşünmedin?"

"Fark ettiğini." Angelina kollarımın arasında döndü ve bana bakmak için başını yukarı kaldırdı.

Başka bir saç telini çekiştirdim. "At kuyruğunu ben de seviyorum ama böyle bıraktığında daha özgür olduğunu hissediyorum." O güzel, göz kamaştırıcı mavi gözleriyle bana bakarken gözlerindeki bakışı yakalayabilmeyi dilerdim. "Yine de, ne giyersen giy ya da saçını nasıl şekillendirirsen şekillendir, sen çok güzel bir kadınsın."

Angelina gözlerini benden kaçırarak, "Bunu sadece birlikte yattığımız için söylüyorsun," diye mırıldandı.

"Hayır." Yanağını kavradım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Sana söylediğim her kelimede ciddiym, Angelina. Çamurlu yürüyüş botları, böcek ilacı, kamp ateşi içinde olman ya da şık giyinmiş olman umurumda değil. Sen mükemmelsin. Her parçan."

Kollarını bana dolamadan önce başını salladı, çenesini göğsüme gömdü ve bana sıkıca sarıldı. O anda onu o kadar öpmek istedim ki zar zor nefes alabildim.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda ve eğer birbirimize bu kadar yakın olmasaydık, bunu duyabileceğimden bile şüpheliydim.

Başının üstünü öptüm ve birkaç dakika daha onu yakınımda tuttum. Sonra başını kendiminkine yaklaştırdım ve onu yavaşça öptüm. Öpücük tutkulu ya da aç değildi. Hayır, dudaklarına tatlı öpücükler kondurdum, birbiri ardına, onu ikna ederek . Onu bütün gece bu şekilde öpebilirdim; yavaş ve istikrarlı bir şekilde, birbirimizin ağzını sessizce keşfederek, sadece sessiz anın tadını çıkararak.

Bana telesiyeci hatırlattı, benimle bir parçasını paylaştığı zamanları. Onu rahatlatmama izin verdiği zamanları. Güvensizlikleri, mücadele ettiği şeyler ne olursa olsun, başka hiçbir şeyi önemsemeden önce, bir insan olarak onu ne kadar önemseydiğimi bilmesini istedim.

Yavaş öpüşmelerimiz daha derin, daha umutsuz bir hal aldı, Angelina'nın elleri kravatımı gevşetmek için çabalıyordu ama benim başka fikirlerim vardı. O düğümü çözene kadar bekledim ve sonra geri kalanını kendim çözüp arkamdan yere attım.

"Angel," diye fısıldadım, "Şimdi arkanı dön. Ellerini cama koy. Seni pencereye karşı becermek istiyorum."

Angelina emrime uydu ve ben de elbisesini yukarı çekmeden önce hemen bir prezervatif almaya gittim, parıltılı gümüş malzemeyi üzerinden çıkarma zahmetine girmedim. Pantolonumun fermuarını açtım ve Angelina'nın üzerine eğilip onu uzun pencereye doğru kafeslemeden önce kendimi kılıfına soktum.

"Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var, değil mi bebeğim?" Mırıldandım. "Bunun dışında her şeyin kontrolünün sende olması gerektiğini bilen biri. Hmm?"

"Evet," diye inledi Angelina. Kendini bırakmasını, ona tam olarak ihtiyacı olanı vereceğim konusunda bana güvenmesini istiyordum. Bu gece tam olarak kendinde değildi; bu çok açıktı. Normalde çok parlak yanan ateşi, kıvrak zekâsı ve kolay şakaları görünürde yoktu, bu yüzden onu endişelerinden uzaklaştırmak istedim. Ona zevk verebilir ve sadece bu gece için bile olsa unutmamasına yardımcı olabilirdim.

"Beynini kapatmamı istiyorsun, değil mi Angel? Seni öyle güzel sikeyim ki o muhteşem beyninde hiçbir düşünce kalmasın?" Klitorisini okşadım, iki parmağımı içine sokmadan önce başparmağımla ovuşturarak onu sikim için gevşettim.

Sırtını daha da dikleştirip kıkını içime doğru iterken dokunuşumla inledi. "Becer beni, *lütfen*."

Sadece razı olabilirdim. Kendimi onun girişine doğru yönlendirdim, sadece ucunu ona bastırdım, ısırılabilir kışına ve şehir ışıklarına karşı güzel, bronz tenine hayran kaldım.

"Sullivan," diye homurdandı Angelina. "Ben kırılabilir değilim. Acele et ve benimle alay etmeyi bırak."

Ah, *işte* . "Evet, Prens." "

Kalçalarını kavradığımda verdiği yüksek sesli nefesin tadını çıkararak, nefesinin camı buğulandırmasını izleyerek içine girdim. Etrafımda sıcak ve rahattı ve onun içinde olmanın katıksız zevkinden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bunu kaç kez yapmış olursak olalım, hala ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordum.

Ellerini cama bastırdı ve manzara inanılmaz derecede ateşliydi: Angelina'nın herkesin görebileceği şekilde açıkta olduğunu bilmek tüylerimi diken diken etti. Sokaktan kimse bizi göremezdi, çok yüksekteydik ama etrafımızdaki binalar... "Bu iyi hissettiriyor mu bebeğim? Herkesin bizi görebileceği bir yerde sevişmek? Sıkimi alırken o güzel yüzünü görmek?" Yanıt olarak daha yüksek sesle inledi. "Kelimeler, Prens," dedim, içinden kayarak çıktım, geri itmeden önce konuşmasını bekledim.

"Evet!" Etrafıma uzanıp başını çevirdiğimde titredi, böylece onu tekrar kabzasına kadar içine sokarken kabaca öpebildim.

"İşte benim güzel kızım," diye inledim, onu övdüğümde etrafımda sıkılaşması başka hiçbir şeye benzemiyordu. "Seni o elbisenin içinde gördüğümünden beri bütün gece bunu bekliyordum."

"Daha sert," diye bağırdı, bana karşı kıvranarak.

Bu gecenin tadını çıkaramayacaktım, çünkü onun içinde sallandıkça kendi boşalmama daha da yaklaşıyordum. Bunun artık tek seferlik bir şey olmadığına çok sevinmişim. Ona sert ve hızlı bir şekilde bindim ve Angelina bana sahip olduğu kadar iyi verdi, kısa süre sonra çığlık attı ve doruk noktasına yenik düştü. Onun çok gerisinde değildim: etrafımda sıkıştı ve prezervatifin içine dökülen bir gidiciydim. Onu kollarıma çektiğimde nefesim düzensiz ve düzensizdi, onu döndürürken hala onun içinde yuvalanmıştı.

Onu orada bırakmalıydım. Geri çekilip kendimi temizlemeli, ona banyoyu göstermeli ve sonra vedalaşmalıydım. Bunun yerine prezervatiften kurtuldum, ahşap zemine oturdum ve Angelina'yı kucağıma aldım, sonra da kanepeden bir battaniye alıp üzerimize örttüm. Saçlarını öptüm ve sonra yavaş bir öpücükle ağzını aldım.

Bunu yapmamalıydım. Kuralları o koymuştu, onlara saygı duyabilmeliydim. Ama henüz gitmesini istemiyordum.

Birkaç dakika sonra "Gitmeliyim," diye fısıldadı.

"Biraz daha," diye rica ettim ve bana karşı gevşedi, dokunuşuma doğru eğildi. Buna onun da benim kadar ihtiyacı olduğunu onun memnun küçük iç çekişinden anladım ve bu benim için her şeydi.

"Benjamin..." Angelina nihayet konuştu ve ben de saçlarını yüzünden geriye doğru taradım.

"Biliyorum. Yarın görüşür müyüz?" Vedalaşmak zorunda kalmamayı dileyerek sordum ama istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. İkimizin de üzerinde anlaştığı şey.

Çünkü o benim değildi, anlarda öyle hissetse bile.

Yaptığımız bu şey... Eninde sonunda bitecekti.

Son iki yılda biriktirdiğim ve son birkaç haftada daha da artan bu sevdâ, eğer aklımı başıma alıp bu konuda akıllıca davranmazsam beni mahvedecekti.

Angelina Bradford'un asla benim olamayacağını kabul etmeseydim.

~ ~ ~

"Hunter?"

Bir haftayı Angelina'yla birlikte inzivada geçirdiğimden ve birbirimize geçmişlerimiz, ailelerimiz hakkında açılmaya başladığımızdan beri, içimde artık görmezden gelemeyeceğim bir his vardı. Kardeşimi özlemiştim. Onun hayatımda olmasını özlemiştim. Buraya taşınmamın bir nedeni de oydu, ona daha yakın olmaktı; kendime verdiğim sözü yerine getirmenin zamanı gelmişti.

"Hey, Ben." Hattan onun sesi geldi. "Ne ?" "Bir şeye ihtiyacım olmadan kardeşimi arayamaz mıyım?" "Elbette," diye güldü Hunter. "Ama normalde *aramazsın*."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama daha iyi olmaya çalışıyorum. Son birkaç yıldır aramızdaki şeylerin garip olduğunu biliyorum. Ama tekrar yakın olmamızı istiyorum."

"Ben de isterim," dedi bir süre sonra sessizce. İçimi bir rahatlama kapladı. "Her zaman süslü muhasebe işinle çok meşgul olduğunu düşünmüştüm."

"Sanki sen doktorluk gibi havalı bir işle meşgul değilsin, Hunter." "Eh, süslü schmancy." Neredeyse gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Her zaman

Yaptığı şeyin bir şey olduğunu asla kabul etmeyen mütevazı bir adam

İnanılmaz. Sanki hayat kurtarmak ve çocuklarla çalışmak yapılabilecek en takdire şayan şeylerden biri değilmiş gibi. Büyük bir kalbi vardı ve kendini korumak için inşa ettiği katmanların altında derinlere gömülü olduğunu biliyordum.

"Peki... Son zamanlarda Emily ile konuştun mu?"

"Ah, evet. Bana haftada birkaç kez mesaj atıyor. Oldukça mutlu görünüyor, her ne kadar annemle babamın üniversiteyi bitiremediği için kızgın olduklarını düşünsem de," diye kıkırdadı. Ama haklıydı - kız kardeşimiz, tüm masrafları ailemiz tarafından karşılanan özel üniversiteyi bırakmaya karar vermiş ve dünyada kendi yolunu bulmaya karar vermişti. İsteddiği şeyin peşinden gittiği ve ailemizin ne düşündüğünü umursamadığı için ona hayranlık duyuyordum.

"O benim olduğumdan daha cesur."

"Hayır." Hunter düşüncemi anında reddetti. "Sen de kendi yolunu çizdin. Annem ve babam tıpkı onlar gibi olmanı, tıp fakültesine gitmeni, doktor ya da cerrah olmanı istiyorlardı. İstedığın her şeyi yapabilecek kadar Ben, ama gerçekten ilgini çeken bir kariyer seçmiş olmanı takdir ediyorum. Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?"

Bu itiraf karşısında göğsüm ısındı. "En azından biri öyle," diye iç geçirdim. "Annemle babamın altın çocuğu olmak, havalı bir hastanede doktorluk yapmak en kolayı."

"Her şey eğlence ve oyun değil, söz veriyorum," diye güldü Hunter. "Ve evet, seviyorum ama en son ne zaman izin aldığımı bile söyleyemem. Ya da işten sonra diğer doktor ve hemşirelerle bira içmek dışında en son ne zaman eğlendiğimi."

"O zaman bir şeyler yapmalıyız."

"Evet. Bunun için kesinlikle çok geç kaldık."

"Benim hatam, biliyorum. Bir sonraki izin günün ne zaman?"

"Sanırım önümüzdeki hafta arka arkaya iki günüm var. Programıma bakayım, sonra sana mesaj atarım."

"Kulağa mükemmel geliyor. Her şeye varım." "Yürüyüşe bile mi?"

"Belki yavaştan alıp bir içkiyle başlayabiliriz."

Güldü. "Biliyor musun... Yeniden bir yürüyüş partnerine sahip olmak güzel olurdu."

Olurdu, değil mi? İnzivadayken Angelina'yla çıkmak eğlenceliydi ama Hunter farklıydı. O her zaman benden daha büyük bir açık hava adamı olmuştu, ama itiraf etmeliydim ki o yürüyüş gezileri

gençken bizi birbirimize bağlamıştı. şimdi bile h    keyif almamın nedenlerinden biri buydu.

"Ayrı b   memize izin verdiğim için    r dilerim. Bunca yıl sana kızdığım için Hunter. Sen bunu hak etmedin."

"T  m suçu   stlenemezsin. Belki seni anneme ve babama karşı gerektiği kadar savunmadım. Her zaman en iyi ağabey olamamış olabilirim."

Beni g  rememesine rağmen başımı salladım. "Bunun bir gecede olmayacağını biliyorum ama gerçekten tekrar yakın olmak istiyorum."

"Ben de, Ben. Ben de."

"Tamam. Yakında g  r  ş  r  z o zaman." "G  r  ş  r  z."

Hat kapandığında g  l  msemden kendimi alamadım. Hayatımdaki pek çok şeyin sonunda yerli yerine oturduğunu hissediyordum. Bir kızım vardı. Yakında tekrar kardeşime sahip olacaktım. Ve her zaman hayalini kurduğum terfi bir kol mesafesindeydi.

Kapımın alınması dikkatimi çekti ve kara kafalı bir kız olduğunu umarak başımı kaldırdım ama kapımın   n  nde duran Liam olunca kaşlarımı çattım.

NINETEEN

Angelina

Bilgisayarım Gabbi'den gelen bir mesajla cınladı.

Hey! Bazılarımız işten sonra bir şeyler içmeye gidiyor. Var mısın?

A.Bradford: Kimler gidiyor? Ben gidiyorum.

G.Meyer: Sanırım Harper, Naomi, Nicolas, belki Zo, ve birkaç tane daha olduğunu biliyorum?

Ekranı yazdığını gösteren küçük noktalar belirdi ama bir sonraki mesaj gelmedi. Sonunda, ikimizin de aklından geçtiğini bildiğim soruyu gönderdim.

A.Bradford: Benjamin gidiyor mu?

G.Meyer: Emin ama erkek arkadaşınızı davet edebilirsiniz.

A.Bradford: Biz çıkmıyoruz, Gabs. Ve kulağa hoş geliyor. Adresi mesaj at yeter.

Şakaklarımı ovuşturarak iç çektim. Onu davet etmek istiyor muydum? Başka insanların olduğu bir ortamda onunla takılmak? Elbette, son zamanlarda işler iyiydi - Charlotte'un doğum günü yemeğinden sonra birkaç gece daha görüştük ve geçen gün beni kanepede yiyip bitirmesinin üstesinden gelebileceğimden emin değildim... ama onu iş arkadaşlarımla bir şeyler içmeye davet etmek istiyor muydum?

Çünkü barda olmak içki içeceğimiz anlamına geliyordu. Ve alkolün etkisi altındayken onun etrafında olmak, kesinlikle ona saldıracağım anlamına geliyordu. Birden bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşünemez oldum.

Ben: Hey, izci çocuk

İzci çocuk: Öyle mi?

Ben: Bu gece meşgul müsün? Bir grup çalışan içki alıyor.

Ben: Gelmek ister misin?

İzci çocuk: Beni orada istediğini mi söylüyorsun, Bradford?

Ben: Hayır.

Ben: İstiyorsan gel. Umurumda değil.

Ona adresi gönderdim ve sonra elimdeki işe geri döndüm, AirPods'umu takarken projeme odak. Terfi almak istiyorsam bu işin iyi gitmesi gerekiyordu. Naomi ile zaten konuşmuştum ve markayı temsil etmek için bazı fotoğraf çekimleri ve sosyal medya kampanyaları yapmayı kabul etmişti; onunla çalışmak için kesinlikle heyecanlıydım.

Ne olduğunu anlamadan ofisimin dışından gelen sesleri duydum; başımı kaldırdığımda saatin 17:00 olduğunu fark ettim. Lanet olsun. İşimi çabucak bitirdim, sonra masamda duran küçük aynadan görünüşüme baktım, saçımı ve rujumu düzelttim ve diğerleriyle barda buluşmak üzere dışarı çıktım.

Benjamin gelip gelmeyeceğini hiç teyit etmemişti. Elbette bunun bir önemi yoktu. Yine de çok uzun süre merak etmeme gerek kalmadı çünkü Gabbi kabinden bana el sallarken gözlerim Benjamin'inkilerle buluştu. Diğerlerine katılmadan önce beni bekliyormuş gibi barda oturuyordu.

Başımı masaya doğru eğdim, o da ayağa kalktı, içkisini aldı ve büyük, geniş kabinde hemen yanıma kaydı.

"Merhaba," dedim, Benjamin ve benim sözsüz iletişimimiz karşısında masanın etrafındaki şaşkın ifadelere dikkat etmemeye çalışarak.

"Hey!" Gabbi, onun için normal olduğunu düşündüğümünden daha neşeliydi.

"Merhaba," dedi Harper ve bakışlarının Gabbiye takılıp kalışını izledim.

Benjamin. Oh. Onun müsait olduğunu mu düşünüyordu? Çünkü onunla çıkmıyor olabilirdim ama onu başkasına da verecek değildim. Benjamin küçük bir gülümsemeyle grubu selamladı ve ardından herkes kendi küçük sohbetlerine geri döndü.

Gabrielle bana, "Dışarı çıkarken seni gördüm ama o kadar odaklanmıştın ki seni bölmek istemedim," dedi.

"değil. Beni bilirsin. Her zaman mükemmeliyetçiyimdir. Ve bu proje... Mükemmel olması gerekiyor."

Sonraki sözleri sessizdi, kulağıma fısıldar gibiydi: "Barda oturmuş seni bekleyen kayıp bir köpek yavrusuna benziyordu."

"Ne?"

İç çekti. "Bunu görmüyorsun bile, değil mi?" Omuz silktim ve dikkatimi Benjamin'e çevirdim.

"Hey, Angel," dedi ve ona doğru eğilmek, kabinin arkasına uzanan kolunu bana dolmasına izin vermek için garip bir istek duydum. "İşte iyi bir gün geçirdin mi?"

Başımı salladım. "değildi. Ya sen?"

"Peki." Benjamin içkisinden bir yudum daha aldı.

Bir garson geldi ve siparişlerimizi sordu. Ben bir şey söyleyemeden Benjamin benden önce davrandı. "Sert mi, şarap mı?" diye sordu ve çenem kapandı. Benim için sipariş mi verecekti?

"Sert," diye mırıldandım.

"Bunlardan bir tane daha alabilir miyim?" Viski bardağını kaldırdı. "O da bir cosmo alacak. İyi yaptım mı Prenses?" diye fısıldadı kulağıma, herkes sipariş vermekle meşgulken.

Etkilenmiş görünmemek için elimden geleni yaptım ve ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sanırım işe yarar." İnzivaya çekildiğimiz o ilk gece barda ne içtiğimi hatırlaması hoşuma gitmişti. Omurgamdan aşağıya sıcak bir his yayıldı ve bunu nasıl değerlendireceğimi bilemiyordum. Bunun karşılıksız bir seks olması gerekiyordu, sadece çıkarları olan arkadaşlar, öyleyse neyi sevdiğimi hatırlaması neden önemliydi?

Dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştü ve ben de ona biraz kaşlarımı çattım. Masanın altında dizimi onunkine vurdum, birbirimizin yanında nasıl bu kadar rahat olabildiğimizi merak ediyordum. O da dizini bana çarptı ve Benjamin'in eli kalçamın üstüne gelip bacağımı sabitleyene kadar neredeyse böyle bir savaşa kilitlenmiştik. *Ona bakma, ona bakma, ona bakma, diye kafamdan geçirdim.* Neyse ki masanın karşısındaki kız beni kurtardı.

"Oh!" Naomi'nin sesi Benjamin'in tenime sızan sıcaklığından uzaklaşmamı sağladı. "Pazarlama kampanyası planlaması şu ana kadar nasıl gidiyor Angelina?"

"İyi," diye onayladım. "Teklifi bugün gönderdim. Tüm onayları ve bütçe onayını aldıktan sonra her şey hazır olacak." Benjamin'e, yani şirketimizin bütçesinden *sorumlu* olan adama bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Bu harika! En zor kısmı hallettik gibi görünüyor." Başımı salladım ve Naomi hiç istifini bozmadı. "Üzerinde çalıştığım süper havalı yeni bir yazılım var..."

Hepimiz tekrar işle ilgili konuşmalara daldık ve ben yanımdaki adamı tanımaktan kaçındım. Gecenin ilerleyen saatlerinde Gabbi' baktığımda bana bakıyordu ve soru sormak için kaşımı kaldırdım. Başını salladı ama ne demek istediğini anlamıştım. Çünkü bütün gece boyunca yüzünde bilmiş bir sırıtışla bana bakmıştı ve gözleri aşağıya, Benjamin'in hâlâ kalçamda duran eline kaydığında bakışının ağırlığını fark ettim.

Bütün gece bir kez bile hareket ettirmeye çalışmadım.

~ ~ ~

Bazen kanepede kendime acımayı ve hareket etmemeyi severdim ve bu da o gecelerden biriydi. Gerçekten perişan haldeydim ve yapmak istediğim son şey birilerini görmek ya da *herhangi bir şey* yapmaktı. Önümüzdeki beş gün boyunca battaniye yığınının altında saklanmaktan gayet memnundum. Belki bir hafta. Ve bir buçuk. Ayaklarımın dibinde uyuklayan dişsizler, cenin pozisyonundan hiç çıkmama isteğimi daha da artırıyordu.

Gabbi İK ekibinin diğer bazı üyeleriyle içki içmeye çıkmıştı. Bu kadar uzun süre en iyi arkadaş olduktan sonra, birbirimizi içermeyen bir çevremiz olduğunu düşünmek garipti, ama sonra tekrar, artık Benjamin ile olmayan ilişkim vardı, bu yüzden belki de artık o kadar garip değildi. Her şey yolundaydı, gerçekten. Bazı açılardan, tek başıma mutsuz olduğum için mutluydum.

İşten eve geldim ve hemen bir topun içine yığıldım, uyuyana kadar da kıpırdamaya niyetim olmadan oturmaya devam ettim.

"Dişsiz," dedim yanımda kıvrılan küçük siyah tüy yumağına hitaben. "Tüm bunları yaşamak zorunda olmadığın için şanslısın kızım." Bu ilgi karşısında mırıldandı ve ne söylediğimi bilmediğini bilsem de varlığı beni rahatlatmıştı.

Başını kaşırken telefonum çaldı ve el yordamıyla açtım.

Bu gece gelmek ister misin?

Ben: Yapamam.

Neler oluyor?

İçimi çektim, pozisyonuma devam ederken karnımın üzerindeki ısıtma paketini ayarladım. Küçüklüğümden beri korkunç regl dönemleri geçirmiştım ve doğum kontrol hapı kullansam bile kramplarım her zaman korkunç olurdu, özellikle de başlangıçta. Tek yapmak istediğim orada yatıp bir gece boyunca debelenmektı. Kendimi kesinlikle seksi hissetmiyordum ve bu halimle Benjamin'i görmeye kesinlikle gitmeyecektim.

Ben: Hiçbir şey. Sadece iyi hissetmiyorum.

Hasta mısın? Bir şeye ihtiyacın var mı? Sana çorba getirebilirim.

Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten. Sorun değil, sadece regl dönemimdeyim. Şişmiş ve iğrenç hissediyorum ve burada yatıp ölmek istiyorum.

Tamam.

Harika. Huysuz ruh halimle onu kendimden uzaklaştırmayı başardım. İnledim ve başımı kanepenin koluna yasladım, ısıtma paketini cildime daha fazla bastırdım ve basıncın şu anda rahmime doğru ilerleyen ağrıyı azaltacağını umdum.

Gözlerimi sadece bir anlığına kapattım ve tekrar açtığımda kapının çalındığını duydum. Telefonumu kontrol ettim ve otuz dakikadan fazla zaman geçtiğini fark ettim. Kendimi koltuktan kaldırıp Toothless'ı ve battaniyemi koltukta bırakarak cevap vermeye gittim.

Gözetleme deliğinin diğer tarafında duran kişi beklediğim kişi değildi.

"Ah," dedim, kapıyı açtığımda endişe dolu kahverengi gözlerle karşılaşınca nutkum tutuldu.

"Merhaba. Dondurma ve çikolata getirdim." *Barış içinde geldiğimi* sembolize etmek istercesine bir poşeti adak gibi havaya kaldırdı.

"Bu yeni bir avantaj," diye şaka yaptım. *Kurallar buraya kadarmış, ha?* Ama belki de bu gri bir alanda işliyordu. Bu bir randevu değildi, akşam yemeği de değildi ve eğer ona daha sonra geri ödersem bu bir hediye sayılmazdı. En azından kendime böyle söyledim.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyi olacağım." Dudağımı ısırdım, elindeki çantaya baktım. "İçeri gelmek ister misin?" Gabbi'nin evde olmamasına şükrederek onunla dağınık kanepenin arasına baktım. "Film izlemeyi düşünüyordum."

Başıyla onayladı ve beni iterek mutfığa doğru yürüdü. Benjamin dolaplarımı karıştırmaya başlamadan önce sormadı bile, belli ki kaseler ve mutfak eşyaları arıyordu. Dördüncü kapıdan sonra nihayet onları buldu, muhtemelen kaseler ve mutfak eşyaları arıyordu.

Sonunda çatal bıçak çekmecesini bulduğunda, "Dondurma kepçesi kaşıkların yanındakinde," dedim. Bana baktı ve başımı serin granit adaya yasladığımı görünce kaşlarını çatı. "Ne çeşit aldın?"

"Kahve."

"Bunun benim favorim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Benim de kendime göre yöntemlerim var Angel," dedi göz kırparak ve birkaç top dondurma çıkarıp kaseyi önüne koydu.

"Ne hizmet ama," dedim sahte bir nefesle. "Bana her zaman böyle el pençe divan durmanı nasıl sağlayabilirim?"

"Angelina..." sesi alçak ve ciddiye. "Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Yutkundum. Tüm bunların beni ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalıştım. Hiçbir zaman evcil hayvan isimlerinden sersemleyen kızlardan biri olmamıştım, ama bir şekilde, bu durumda çok daha fazlasını hissettim. Ellerimi kâsenin ve kaşğın etrafına dolayarak onu kanepeye, ısıtma yastığıma ve içine gömülmek istediğim yuvama geri götürdüm. Toothless ortadan kaybolmuştu, muhtemelen saklanmak için Gabbi'nin odasına geri dönmüştü, ki evde bir yabancıнын olması beni şaşırtmamıştı. Benjamin geçen hafta işten sonra bir kez gelmiş olsa da, Gabbi hâlâ etrafında bir erkek olmasına alışkın değildi.

Benjamin beni kanepeye kadar takip etti, elinde hâlâ market poşeti vardı. Boğazını temizledi. "Sana biraz bitter çikolata da aldım. Görünüşe göre bu şeyleri seviyorsun. Kız kardeşim Midol'ün daha iyi geleceğini söyledi, ben de onu aldım ama başka bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Benjamin." Periyotları sormak için kız kardeşini mi aramıştı? "Neden buradasın?" Beni görmezden geldi ve ayaklarımı kaldırarak altlarına oturdu, onları kucağına çekti. "Biz çıkmıyoruz," dedim açık açık. "Bu sadece seks, o zaman bunu neden yapıyorsun?"

Ama Benjamin cevap vermedi. Sadece ayağıma masaj yapmaya başladı. "Her zaman giydiğin topuklu ayakkabıların ayağını mu diye merak etmişimdir," diye mırıldandı, ayağımın tabanından bileğime kadar ovmaya ve masaj yapmaya devam ederken, ayağımın kemerini yoğurmak için fazladan zaman harcadı.

"O kadar da kötü değiller." Dondurmamdan bir ısırık alarak omuz silktim. "Onlara alıştım. Acı güzelliştir, bilirsin."

"Ne giyersen giy güzelsin."

Kanepemde otururken, makyajsızken ve pijamalarımınla kıvrılmışken, hiç de öyle hissetmiyordum. Sadece omuz silktim. Bir erkeğin beni en son ne zaman bu şekilde gördüğünü hatırlayamıyordum; bu kadar savunmasız, gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatacak hiçbir şey olmadan ya da saçlarım açıkken. Makyajımı çıkarmak her zaman bir şekilde zırhımı çıkarmak gibi hissettirmişti, sanki beni kendimden emin ve özgüvenli yapan her şey topuklu ayakkabılarımınla birlikte kapıda bırakılmıştı.

Bacaklarımı onun vücuduna doladığımda giydiğim topuklu ayakkabıların aynısını. Düşüncesi bile yanaklarımı ısıtıyordu.

Ama Benjamin utancımı fark ettiyse bile yorum yapmadı. Sadece ayaklarımı ovmaya devam etti.

"Ne izliyoruz, Angel?"

"Bana gülme." Ona şüpheyile baktım, seçimimden dolayı beni yargılayıp yargılamayacağını merak ettim ve sonra ne olacaksa olsun diye düşündüm. "Ben *Prenses Günlükleri*'ni düşünüyordum."

"Anne Hathaway ile olan mı?"

Gözlerimi kırptım. "Evet."

"Kulağa hoş geliyor." Kaseme vurdu. "Erimesden ye." "Bunu izlemek gerçekten sorun değil mi?"

"Angelina. Benim bir kız kardeşim var, hatırladın mı? Bu tür şeyleri hep izledim."

"Doğru." Aptalca bir şey daha söylemeden önce kaşığımı ağzıma soktum. Zaten beni mutlu etmek için beni yatıştırmıyordu, sadece kız kardeşi yüzünden buna alışmıştı.

Kendime söylediğim şey buydu, göğsümün sıcak duygularla dolmasına izin vermemek için, rahat filmlerimden birini erkek arkadaşım olmayan, biraz daha fazla arkadaşım olan adamla yan yana izlerken olduğu gibi.

Başladığımız noktaya geri dönmemiz gerekiyordu. Sürekli tartıştığımız ve onun yanında beş dakikadan fazla duramadığım yere, çünkü bu -kanepede ona sarılıp bacaklarım kucağında film izlemek- çok fazlaydı. Çok savunmasız. Ben değildim.

Çünkü kendimi başka birine kaptırmaya hiç niyetim yoktu, özellikle de bu şekilde.

YİRMİ

Benjamin

Sonraki birkaç gün işle geçti ve Angelina ve ben geçen Cuma'dan beri birlikte bir gece geçirmemiştik. Ama bu beni onun için güzel bir şey yapmaktan alıkoymuyordu, hiçbir beklentim yoktu. *Sadece* menfaatleri olan arkadaşlar olarak anlaşmıştık, ama bu arkadaş kısmında yerine getirebileceğim bir şey gibi hissettirdi.

"Sen patlamış mısırı hazırla," dedim, "ben de filmi sıraya koyayım."

"Nerede?"

DVD koleksiyonumu karıştırırken "Soldan üçüncü" diye seslendim.

Buraya nasıl geldiğimizden, özellikle de Angelina'nın bizim için koyduğu tüm kurallara temelden aykırı olan bu şeyi kabul ettiğinden bile emin değildim ama öğrenmek umurumda değildi. Nasıl biterse bitsin, birlikte geçirdiğimiz gecenin tadını çıkaracaktım. Evet, seks harikaydı ama bana karşı bu kadar açık ve savunmasız olduğu geçen haftadan sonra, bu daha fazlası gibi hissettirmeye başlamıştı. İnzivaya çekilmemizin üzerinden henüz bir ay bile geçmemişti ama şimdiden aramızdaki ilişkinin değiştiğini hissediyordum.

Mesele şu ki, Angelina'ya tüm benliğimi, en sevdiğim hobilerimi, hayallerimi ve hedeflerimi göstermemiştim. Korkularımdan bahsetmiyorum bile. Aramızda geçen onca şeyden sonra bununla dalga geçeceğini ya da reddedeceğini düşünmemiştim. Aslında tam tersini hissettim; kendimi onunla paylaşmamı istiyordu. Beni tanımlayan şeyleri ona anlatmamı istiyordu ve karşılığında o da aynısını vermek istiyordu.

Şimdiye kadar yaşadığım diğer ilişkilerden çok farklıydı ve evet, çıkmıyorduk ama o benimle birlikte olan tek kadındı.

takım elbisenin altındaki adamı tanıma zamanı. Onun için sadece süslü bir dairesi ve mükemmel bir işi olan zengin bir çocuk değildim. Angelina'yla birlikte, sonunda belki de sadece Benjamin olduğumu hissettim. Ve bu iyi hissettirdi.

Önümdeki filmlere baktım ve düşündüm. Bazı insanların, internetin bu kadar popüler olduğu bir dönemde DVD koleksiyonumu saklamamın tuhaf olduğunu düşündüklerini biliyordum, ama beni çocukluğuma götürmesi hoşuma gitti - annem ve babamla geçirdiğim nadir film gecelerine, üçümüzün de o geceki filmimizi seçtikten sonra onlarla birlikte kanepeye kıvrılmamıza. Hiçbirimizin kavga etmediği güzel, mutlu bir anı.

"Biliyor musun, en sevdiğin filmi bilmiyorum," dedim çantaları karıştırırken.

Angelina elinde kocaman bir kase patlamış mısırla oturma odasına doğru ilerledi. "Seçmek zorunda olsaydım, sanırım *Senden Nefret Ettiğim 10 Şey* olurdu."

"Gerçekten mi?"

"Bu şaşırtıcı mı? Romantizmi sevdiğimi biliyorsun. Geçen hafta *Prenses Günlükleri*'ni izledik."

"Şaşırtıcı değil, sanırım, sadece..." Başımı salladım. Nefret ettiği adama aşık olan huysuz bir kız hakkında bir film seçmesinin komik olduğunu düşündüm.

Gözlerini kısmıştı. "Ne söylediğine dikkat et, Sullivan."

"Hiçbir şey söylemeyecektim!" Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırdım. Ama dilimin ucundaydı: O kadar ilişki karşıtıydı ki, aşk hikayelerinden bu kadar hoşlanması beni eğlendiriyordu. Elbette bu onun *aşk* karşıtı olduğu anlamına gelmiyordu ama Angelina'nın kendisinin de aşktan hoşlanmadığı kesindi.

"En sevdiğin film hangisi? Lütfen bana klişe bir aptal *adam* filmi olmadığını söyle."

"Duruma göre değişir," diye sırttım. "Geleceğe Dönüş nereye düşüyor?"

"Gerçekten mi? Ben onları izleyerek büyüdüm! Babamın en sevdiği favorilerim. Hepsini onlarca kez gördüm." Kaseyi yere bırakıp kanepeye uzanırken gülümsemesi ıslıl ıslıldı.

"Oh hayır." Başımı salladım. "Burada izlemiyoruz."

"Değil miyiz?" Bana şüpheyle baktı ve ben de bir elimle kaseyi alıp diğer elimi ona uzattım. İsteksizce kaseyi aldıktan sonra, onu yatak odama yönlendirdim; orada ışıkları yakmış ve bir film hazırlamıştım; atıştırma malikemimizin geri kalanı ve kabarık bir battaniyeyle birlikte.

Angelina bana öylece bakakaldı. "Bütün bunlar da ne?"

"Güzel bir şey yapmak istedim. Bilirsin işte. Geçen haftadan sonra." Başını bana doğru eğdi ve ben çok fazla paniklememeye çalıştım. Aşırıya mı kaçmıştım? "Bu çok mu fazla?" Utangaç bir ifadeyle etrafıma bakındım, sonra da televizyon ekranında donup kalan jenerik kartına. Tom Hanks ve Meg Ryan'ın başrollerini paylaştığı *Mesajınız Var*: nedense bizim antitezimiz gibi hissettiriyordu. Onlar birbirlerinden şahsen nefret ediyorlardı ama internet üzerinden aşık olmuşlardı, biz ise birbirimizden e-postalar üzerinden nefret ediyorduk ve şahsen... şey, bu her neyse, ona aşık olmuştuk.

"Hayır," diye başını salladı, ben yatağıma tırmanırken hâlâ ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben sadece... Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı." Angelina dudağını ısırıldı. "Kimse bana senin gibi davranmadı, nokta."

Bu sözler üzerine göğsümde olanları görmezden geldim ve bunun yerine ona ukala bir sırıtış attım. "Beğendiniz mi Prenses?"

"Kapa çeneni," dedi gözlerini devirerek, hâlâ yatağın yanında duruyordu. "Her şeyi mahvetmek zorundasın."

"Buraya gel," dedim ve Angelina'yı yatağa çektim. "Biliyor musun," diye nefes aldı, "bu bir tür randevu gibi hissettiriyor."

"Biliyorsun..." Kaşlarımı oynattım. "Pek umurumda olduğunu sanmıyorum."

"Benjamin, kuralları koymamızın bir nedeni var-"

"Kuralları siktir et." Onu kendime doğru çektim ve isteksizce yastıklara yaslanmasına izin verene kadar battaniyeyle üzerimizi örttüm. "Sadece seninle olmayı seviyorum."

"Ben sadece-"

"Şimdi sessiz olun ve filmi izleyin," dedim, uzaktan kumandadaki oynat tuşuna bastım ve patlamış mısır kasesini bacaklarımızın arasına yerleştirdim.

"Otoriter," diye mırıldandı nefesinin altında ve başını göğsüme yasladığında kulağına fiske vurmaktan ya da ona başka bir ukalalık yapmaktan kaçındım. Burnumu boynuna sokup kokusunu içime çektim.

Dürüst olmak gerekirse, filme neredeyse hiç dikkat etmedim, sadece onun benimkine sarılmış bedenine odaklandım. Bir noktada kendini toparladı ve ben de kollarımı ona dolayıp boynunu öpmek için kendimi zor tuttum. Bu, onun korkmuş bir sincap gibi kaçmasına neden olurdu.

Filmin bitmesinin en kötü yanı onu bırakmak zorunda olduğumu bilmektir. Ama patlamış mısır çoktan bitmişti ve onu bir film daha izlemeye ikna etmemin hiçbir yolu yoktu. Ya da geceye.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı yarı karanlıkta, sonra yorganın altından çıkmadan önce bana hafif bir öpücük verdi. "Bu gece için teşekkür ederim. Çok güzeldi."

"Ya da," dedim, yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum ama umurumda olmadığına karar verdim. İnzivanın son gecesinden beri onun yanında yatakta uyanmamıştım ve bunu tekrar yapmayı o kadar çok istiyordum ki bu beni öldürüyordu. "Kalabilirsin," dedim, hissettiğim kadar çaresiz görünmediğimi umarak.

Angelina başını sallamadan önce bir an duraksadı. "Yapamam. Biz..." Sesi kısıldı ve alçaldı. "Yapamayız."

"Biz yetişkiniz, Angel. Ne istersek yapabiliriz." "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kurallarımız var. Bir sebebi var." "Er ya da geç seni yıpratacağım."

"Ne hakkında?"

"Arkadaş olmak."

Gözlerini devirdi. "Seninle yattığım yetmiyor mu, Sullivan? Senin arkadaşın olmak... Bu ruhumu şeytana satmak gibi bir şey olurdu."

"Mmm," düşündüm. "Ama çok yakışıklı, seksi bir şeytan, değil mi?"

"Oh, kapa çeneni."

"Hoşuna gitti," diye şarkı söyler gibi konuştum, ses tonumun normalden daha baştan çıkarıcı olup olmadığını umursamadan. Bana ne yaptığını bilmesine ihtiyacım vardı. "*Benden* hoşlanıyorsun."

"Hayır." Angelina kollarını kavuşturdu.

". Ve kendine karşı dürüst olmamak seni öldürüyor." "Hayır."

"Elbette."

Aramıza çekmek istediği çizgiyi biliyordum; bu çizgi sanki betondan yapılmış gibiydi ama ben kumda yürüyor ve denizin onu etmesini umuyordum. Sabahları Angelina'nın yanında uyanmak cennetti, ama bu benim kişisel işkence biçimim gibi hissettirdi.

Yine de bu gece küçük bir zafer kazandım. Onu kollarıma almıştım, o da sarılmama izin vermişti. Ve bunların hiçbirisi seksle ilgili değildi. Hiçbir şeye ihtiyaç duymadan birbirimizin arkadaşlığından keyif almıştık.

Belki de onun için iyi olabileceğimi kendime kanıtlamaya çalışıyordum - ya da belki de bu bir kuruntuydu.

"İyi geceler Benjamin," diye fısıldadı Angelina kapıdan ve bir öpücük için yalvarmamak için kendimi zor tuttum.

"Hoşça kal," dedim sonunda, onun gidişini izlerken, bu kızın yanında olduğum her an parçalanan akıl sağlığımın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Selam." Angelina masamın önünde durdu ve başımı kaldırdığımda onu balıksırtı bir pantolon, siyah bir balıkçı yaka ve kırmızı topuklu ayakkabılar içinde buldum.

"Bu zevki neye borçluyum Bayan Bradford?" Sandalyemde rahatlarırken bir kaşımı kaldırarak sordum. Elinde bir yığın kâğıt vardı ve yüzündeki ifadeden buraya dostça bir sohbet ya da ayaküstü bir sevişme için gelmediğini anlayabiliyordum. Bu da *iyiydi*, çünkü bunu bir daha iş yerinde yapmamamız gerektiğine karar .

"Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" Yığının masamın üzerine bıraktı, üzerinde kırmızı büyük bir RED damgası vardı.

Kaşlarımı çattım. "Nedir bu?"

"Geçen gün sunduğum pazarlama kampanyası için bütçem. Neden reddedildiğini biliyor musun?" Bana incinmiş gibi baktı ve anladım ki-

"Oh. Kahretsin. Angel, bunu ben yapmadım."

Hâlâ bana dik dik bakıyordu ama duruşu biraz gevşemişti. "Gerçekten mi?"

"bir bakayım, ne olduğunu anlayabilirim." Direndim

Eğilip saçlarını düzeltme, çok endişelendiğinde alnında oluşan kırıxıklık çizgisini hafifletme dürtüsü. "Bu tür şeyleri onaylayan tek kişi ben değilim, biliyorsun."

"Biliyorum, sadece-" İçini çekti. "Son iki yıldır bana e-posta gönderip dert yanıyorsun. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşündüm."

"Sırf *siz olduğunuz* için bütçenizi asla reddetmezdim, söz veriyorum. Çoğu zaman, bütçenin genel maliyetlerini düşürmek zorunda kaldık ve bilirsiniz..."

"Biliyor musun?"

"Seninle sevişmek hoşuma gitti." Sırıttım. "Ve bu senin önceliklerini yeniden değerlendirmeni sağladı, yani gerçekten, her iki taraf da kazanmadı mı?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Seni bu hale getiren tek şey senden nefret etmemdi." "Oh, ama hatırlamıyor musun? Artık benden nefret etmiyorsun."

Ah, işte en sevdiğim kaş çatma. "Tekrar başlama ihtimalim çok yüksek."

İçimi çektim. "Bunu gözden geçirmem için bana biraz zaman verin, kim reddettiye onunla konuşacağım. Tamam mı?"

"Evet. Bu sadece... Benim için çok önemli, anlıyor musun? Mükemmel olmak zorunda." Sormadım ama yüz ifadem her şeyi anlatıyor olmalıydı. "Henüz çok fazla kişiye söylemedim ama bir terfi için yarışıyorum. Ve bu benim hayalimdeki iş." Sırtışı kararsızdı ama çok büyük bir mutluluk yayıyordu.

Ne kadar küçük olursa olsun, kendimi onun başarısının bir parçası olmak isterken buldum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sakinleştirici bir nefes verdi. "Pekala. Birazdan görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Sana mesaj atarım." Şirketin anlık mesajlaşma sistemini kullanabileceğimizi boş verin. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair güvence vermek istedim ama en iyisinin hareketlerimin kendi adına konuşmasına izin vermek olduğuna karar verdim.

Birkaç saat sonra, muhasebe departmanının diğer birkaç üyesiyle konuştuktan sonra nihayet ona mesaj attım. Zaten o günkü işim bitmek üzereydi, bu yüzden ayrılmadan önce onu hızlıca özetleyebileceğimi düşündüm.

: Anladım.

Angel: Aşağıda birkaç işim var, işim bitince gelirim.

Ben: Tabii.

Otuz dakika sonra, yüksek topuklu ayakkabılarının fayans zemine vuruşunu duydum ve işte oradaydı, ofisimin kapısını açarken bana belli belirsiz, umutlu bir gülümseme verdi. Çoğu insan onun her zamanki iş başındaki ifadesinden farklı olduğunu fark etmezdi ama ben en ufak değişiklikleri anlayacak kadar yüzünü inceliyordum.

Yeniden bastırdığım kâğıt paketini çıkardım ve ona uzattım. Üstündeki harflerde artık *ONAYLANDI* yazıyordu.

"Ne yaptın?" Bana bir kaşını kaldırdı ama minnettar olduğunu söyleyebilirdim.

"Pazarlama bütçesinde bazı değişikliklere gittim. İsteğe bağlı projeler için kullanılmak üzere bir miktar ayrılmamış fon olduğu ortaya çıktı. Bu proje, şirketin ihtiyaçlarına uygun görünüyordu."

"Bunu sen mi yaptın?" Şok olmuştu. Yığınını yere bıraktım, ayağa kalktım ve Angelina'nın elini iki elimle tuttum.

"Bu seni neden bu kadar şaşırttı? Sana yardım etmem. Bunu düzeltereğimi." Omuz silkti ama daha derin bir şey olduğunu biliyordum. Burnumu sokmak istemiyordum ama onu başından savacağımı ya da işinin önemsiz olduğunu düşüneceğini sanmasından nefret ediyordum. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Angel, bana güvenebilirsin. Tamam mı? Neye ihtiyacın olursa."

"I-" Angelina derin bir nefes verdi. "Buraya hışım ile geldiğim için aşırı tepki vereceğimden endişelendim. Beni görmezden geleceğini. Ya da bana bakacağımı .

ama aslında yardımcı olmazdı." Acı acı gülümsedi. "Daha önce pek çok insanın yaptığı gibi bana kendini beğenmiş bir kaltak demeni bekliyordum."

Saçlarını düzelttim ve sadece bir jestle ona destek olabileceğimi gösterdim. Doğru kelimeleri bulamadım ama denedim. "Ben senin yanındayım, bunu sakın unutma. Söz veriyorum. Seni asla reddetmeyeceğim ya da yardım talebini geri çevirmeyeceğim." Gözlerimin içine bakması için çenesini yukarı kaldırdım ve bencil bir piç olduğum için onu öldürmeye karar verdim. "Benimle eve gelir misin?"

Angelina bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. O çantasını ve ceketini almaya giderken ben de bilgisayarımı kapattım. Asansörde buluştuk ve bu saatte binanın boş olmasına sevindim. Arabam yeraltı otoparkındaydı ve oturduktan sonra ona döndüm. "Açlıktan ölüyorum. Sen aç mısın?"

"Ne?"

"Yemek. Ne düşünüyorsun, Bradford?"

"Peki... Dairenize vardığımızda sipariş verebiliriz?"

Kurallarına olan kızgınlığımı saklamadan iç çektim. "Endişelendiğin buysa, randevu olmadan da gidip bir şeyler alabiliriz."

Kaşlarını çattı. "konuda endişelenmiyordum." "Tamam. Hadi gidip yemek yiyelim."

"Pekala. Tamam." Bana yine o huysuz bakışını attı. "Ama yeri ben seçiyorum."

Muzaffer bir edayla sıırttım. Benden ateşini hiç esirgemese bile, sadece biraz itilmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onunla alay ettiğimde ya da onu teşvik ettiğimde gözlerinde beliren küçük kin parçalarını dört gözle bekler olmuştum. "Elbette. Siz seçin, Majesteleri."

Kendimizi şirin bir Japon Ramen restoranında bulduk; burada benim için shoyu ramen, onun için miso ramen ve paylaşmak üzere gyoza ve edamame sipariş ettik. Gecemizin gidişatından oldukça memnundum. Elbette, bu bir randevu değildi, ama Angelina ile kendi yerlerimizden farklı bir yerde olmak güzel hissettirdi.

"Ben?" Angelina ile hafta sonu planları hakkında konuşuyordum ki birinin adımı seslendiğini duydum.

"Hunter. Selam." Kısa süreli kucaklaşmamız her şeyden çok garipti ama onu gördüğüme sevindim. "Seni burada görmek çılgınca."

"Bu kim?" Angelina'ya başıyla işaret ederek sordu.

"Bu Angelina. Birlikte çalışıyoruz." Bu yeterince doğru bir tanımlamaydı. Anlaşmamızın şartlarını bırakın kardeşimi, herhangi birine bile anlatmamı isteyeceğinden şüpheliydim. "Angelina, bu benim ağabeyim Hunter."

Yüzü, bir şeyi fark ettiğinde her zaman yaptığı gibi küçük bir O şekli aldı, ama hemen kibar bir gülümsemeye dönüştürdü ve ona elini uzattı. "Hakkınızda çok şey duydum. Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum."

Kardeşim yüzünde muzip bir sırıtışla bana baktı, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibiydi. "Ona benden bahsettin, ha?"

"Kapa çeneni," dedim ve onu hafifçe ittim. "Öyle bir şey değil." "Ne gibi değil?" Hunter nazlı ve masum rolü yapmaya çalışarak sordu.

"Yemeğimizi yeni sipariş ettik. Bize katılmak ister misin?" Angelina ona sordu ve henüz içki alamadığımız için kardeşimi gördüğüme sevinmiş olsam da yüzümü biraz buruşturmadan edemedim.

"Hunter'ın çok meşgul olduğundan ve kalamayacağından eminim," dedim, ipucunu anlamasını umarak.

"Saçmalama, Ben. Oturup kardeşim ve kız arkadaşıyla bir şeyler atıştırabilirim."

"Oh, hayır, ben-" diye başladı Angelina, ama hemen sonra sözünü kesti, görünüşe göre ne *olmadığımızı* tanımlamakta zorlanıyordu. Hunter sadece sırttı. Piç kurusu.

"Birlikte değiliz," diye açıkladım. "Sadece arkadaşız."

"Mhm. İlginç," diye nefesinin altında mırıldandığını duyduğumu sandım.

"Ee," dedi Angelina ve aramızdaki gerilimi azaltmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Benjamin bana sen küçükken ailenin nasıl kamp yaptığını anlattı. Sen de hâlâ bunu yapmayı seviyor musun?"

"Fırsat buldukça," diye omuz silkti Hunter. "Üniversiteden beri tıp fakültesi ve ihtisas arasında pek zamanım olmadı."

"Ah, doğru ya. Benjamin bana doktor olduğunuzu söyledi."

Tam o sırada garson yemeğimizi getirdi ve ağzımı meşgul edecek bir şeylere sahip olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Neredeyse. Bu aynı zamanda Hunter'ın siparişini vermesini sağladı.

Angelina ona işiyle ilgili birkaç soru daha sordu - çoğunlukla kısa, tek kelimelik yanıtlar ya da homurdanmalarla cevap verdi, sonra henüz dokunmadığım gyoza'lardan bazılarını uzattı. "Bir tane ister misin?" diye sordu, ben de başımı salladım.

Hunter'ın bizimle oturduğunu unuttuğundan mı yoksa umursamadığından mı bilinmez, bir ısırık alabilmem için çubuklarla dudaklarıma götürmeden önce sosa batırdı. Bu garip bir şekilde samimiydi ve nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yutkunduktan sonra boğazımı temizledim. "Oh. Um. Teşekkür ederim."

"İyiler, değil mi?" Ağzına bir tane daha attı ve ben sadece başımı salladım. İyiydiler ama bana tekrar yedirmeye kalkarsa içten içe yanabileceğimi düşündüm. Hunter bir kaşını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

Sadece arkadaşız diye ısrar etmek buraya kadarmış.

YİRMİ BİR

Angelina

Benjamin'in geçen gün yeni projemin bütçesi konusunda bana yardım etmesine rağmen, yine de işten eve sinirli bir şekilde geldim, çemberlerden atlamaya çalıştım ve geri adım üstüne geri adım yedim ve bundan bıkmıştım. Gabbi de benim şikâyetlerimi dinlemekten bıkmıştı ama bütün gece sızlanmamak için öfkemi en azından bir şekilde dışa vurmam gerekiyordu. Artık kendimle ilgili bu duruma alışmıştım, ama bazen üstesinden gelmem gereken çok şey olduğunu biliyordum.

Bu *beni* çok zorladı.

Yine de konuşmak istediğim bir kişi vardı ve bunu istememin çok kötü bir şey olup olmadığından emin değildim ama artık umursadığımdan da emin değildim.

Ben: Dinle, bunun çok ileri gittiğinin farkındayım ve niyetim kesinlikle bu değil ama Gabbi beni dinlemekten yoruldu ve şu anda sana gerçekten ihtiyacım var.

İzci çocuk: Tamam mı?

Ben: Herkesten nefret ettiğimi biliyorum ve senden de nefret ediyorum, ama Gabbi az önce bana gözlerini devirdi ve en azından sana bağırabilirim ve sen de bundan hafifçe tahrik olursun, bu yüzden gelip sana içimi dökmeme izin verir misin?

İzci çocuk: Vay canına, Prenses. Neyin ?

Ben: Lütfen.

İzci çocuk: P kartını çıkardığında ciddi olduğunu anlarsın.

Ben: ...

Bu P kartı değil.

İzci çocuk: Pislik yapma şimdi. Sadece medeni bir konuşma yapıyoruz. Seni uykunda canlı canlı boğmadan önce buraya gel.

İzci çocuk: Bunun için benimle birlikte yatman gerekir ki bunu yapmayacaksın, o yüzden güvendeyim gibi görünüyor.

Sen imkansızsın.

İzci çocuk: Melek mi?

Ben: Evet?

İzci çocuk: 20 dakika içinde orada olacağım.

Ben: Şarap getir.

Bu bir şakaydı ama gerçekten yapacağından hiç şüphem yoktu.

"Gabrielle evde mi?" Benjamin'in ön kapıyı açtığımda sorduğu ilk şey buydu.

Başımı salladım, "Biriyle çıkıyor."

"Biriyle görüşüğünü fark etmemiştim."

Gözlerimi devirdim. "Ofis dedikodularına *çok* takıldığın için mi?" "Şey..."

Benjamin başının arkasını kaşıdı. "Hayır, ama..."

"Sadece internette tanıştığı bir kızla görüşüyor." Onu oturma odasına çekmek için tişörtünü çekiştirdim, ancak o zaman kolundaki çantayı fark ettim. "Önemli bir şey değil. Gerçekten bana şarap mı getirdin?"

"Evet," diye kaşlarını çattı, "ama şarap ayrıcalıklarını kaybetmek üzeresin."

Şişeyi koymak için mutfığa gittiğinde ona dudak büktüm ve iki bardak çıkarmak için dolapları açtığımda onu takip ettim.

"Kızlardan hoşlandığımı bilmiyordum," dedi tirbuşonu bulurken.

"İkisini de seviyor." Bir kaşımı kaldırdım. "Ama zaten onu o kadar iyi tanı mıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Onunla sadece birkaç kez . Yine de." "Garip davranıyorsun."

. "Hayır, öyle demek istemedim," demek için acele etti. "Bu harika. Onun için. Yani sadece şaşırdım çünkü-"

"Sakin ol, ne demek istediğini biliyorum: ofis dedikodusu." Benjamin şarap şişesini açarken mahcup bir ifadeyle başını salladı. "Evet, Gabs biseksüel olduğunun reklamını yapmaktan pek hoşlanmıyor. Bazı insanlar bunu öğrendiklerinde onun yanında gerçekten tuhaf davranıyorlar. Pislikler. Ama o kendisiyle mutlu ve başka hiçbir şeyin önemi yok."

Benjamin bana kırmızı şarap dolu bir bardak uzattı. "Peki, ciddi mi?"

"Gabbi ve kız arkadaşı mı?" Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Gabbi kafasına çok takıyor. Dürüst olmak gerekirse, bazen beni mutlu görmek için kendisinden daha fazla motive olup olmadığını merak ediyorum."

"Hmm."

"Ne?"

"Belki artık kendine odaklanabilir."

"Neden?"

"Çünkü benimle mutlusun." Yüzünde bir gülümseme vardı ama yine de sözlerinin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim. "Peki, seni bu kadar üzen neydi de beni çağırdın?" Konuyu değiştirmek için bulduğum bahaneye minnettar olarak hemen söylenmeye başladım.

Küçük mutfakta bir ileri bir geri volta atmaya başladım, ellerimle çılginca hareketler yaparken sadece şarabımı yudumlamak için ara veriyordum. "Ve sonra, bana bunu söyleme cüretini gösterdi - Neden gülümsüyorsun?" Kaşlarımı çattım ve onun önünde durdum. Benjamin tezgâha yaslanmış, dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkmış, şarabını yudumluyordu. "Benim mutsuzluğum seni mutlu mu ediyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım. Belki yeterince uzun süre bakarsam, gözlerimden çıkan hançerleri hissedecekti.

İşte bu acıyan gözler için bir manzara olurdu - boğaza bir hançer. Fantastik bir romanda olmamamız çok kötü.

Benjamin yüzünü çelikleştirmek için elinden geleni yapıyor, onu nötr bir ifadeye büründürüyor gibiydi. Bu yüzden ona kızmamalıydım ve kızmıyordum da -gerçekten kızmıyordum ama beni bu kadar çabuk öfkeliendirmesinde içimde her zaman bir şalterin atması gibi hissettiren bir şey vardı. "Hayır. Kesinlikle değil. Bu sadece -"

"Sadece ne?" Tam yanına sokuldum, vücudum onunkinden bir santim uzaktaydı. "Bundan sonraki sözlerin konusunda çok dikkatli ol, Sullivan."

Eğer bu bir kedi fare oyunuyorsa, kedi bendim ve saldırmaktan korkmuyordum. Gerçekten. Bu mutfağı kutsamamız anlamına gelse bile. Bir daha düşündüm de, bu tartışmayı yatak odasına taşımalıyım.

Benjamin dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve tenime değen sıcak nefesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. "Gülümsüyorum çünkü yanımda bana şikâyet edecek kadar rahat olman hoşuma gidiyor." Kulak mememin altındaki hassas deriye bir öpücük kondurdu.

"Ben-" Bir sızlanmayı yutmak zorunda kaldım. "*Ben değilim.*"

"İstediğin kadar inkar edebilirsin Angelina, ama ben gerçeği biliyorum."

"Peki bu ne?" Gözlerimi yarıklara indirerek söyledim. Şarap kadehimi biraz siksaydım, muhtemelen paramparça olurdu. Ama o çok tatlı ve

pisliği temizlemek ve kanamam yüzünden çıldırmak, bu konuşma kadar cazip gelmiyordu.

"Benden hoşlanıyorsun," diye sırttı.

Kaşlarımı çattım. "Hayır." Benjamin bardağı elimden aldı, beni kanepeye götürdü ve oturdu. Bana sırttığında gözlerinin içine baktım. "Senden hoşlanmıyorum."

"Tamam, Angel."

Gözleri sehpanın üzerinde gezindi ve orada duran halkalı kitaba takıldı. Olamaz. Eskiz defterim. Daha önce kaldırmamıştım ve eğer şimdi bakarsa ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum.

Ona doğru atıldım, ondan önce ulaşmaya çalıştım ama çok yavaşım. "Yapma!" Açmadan önce elinden almaya çalışarak "Yapma!" dedim.

"Bu nedir?" diye sordu, inziva sırasında çizdiğim bir sayfayı göstererek.

Ve işte oradaydı. Yüzünün sayfa sayfa çizimleri. Ve sırtı, omuzları, göğsü, onu yüzerken gördükten sonra güzel bir şekilde tişörsüzdü. Çok utandım desem az kalır. Ağzımı bir balık gibi açıp kapadım ama hiç ses çıkmadı. Harika.

"Kesinlikle benden hoşlanmıyorsun," diye sırttı Benjamin, eskiz defterini karıştırırken. Çizimleri görmesinden utanmıyordum, sadece haklı olmasından nefret ediyordum. Bunu kabul etmek istemiyordum ve o da bunu biliyordu.

Başımı salladım, o da güldü. "Buraya gel, bebeğim." Beni göğsüne doğru çekti ve başımın tepesini öperken ben de ona sarılıp rahatladım. "Benden saklanmak zorunda değilsin. Tamam mı?"

Gözlerim onunkilerle buluşsun diye çenemi yukarı kaldırdı ve sonunda başımı salladığımda beni öptü, tatlı ve uzun bir öpücüktü, ta ki nefesim kesilip daha fazlası için yalvarana kadar.

Sonra onu yatak odama çektim ve endişelerimi unutmama yardım etmesine izin verdim.

~ ~ ~

"Haziran 2023'te geliyor: Angelina Bradford eşiyile tanışıyor!" Noelle sırttı ve kitabı yazacakmış gibi bir defter ve kağıt tuttu.

"Biliyor musun," dedi Charlotte, pipetiyle gazozunu karıştırırken. "Sanırım böyle bir ismi olan bir kitap var zaten."

Noelle güldü. "Hay aksi. Ama cidden, sanırım orada bir şey var."

Gabbi'nin kendini beğenmiş bakışından sonra kendimi daha fazla tutamamıştım, bu yüzden *gizemli adamımdan* bahsettiğinde tüm hikaye içimden döküldü.

Yani çoğunu. Seks hayatımızın ayrıntılarını arkadaşlarıma anlatmayacaktım, özellikle de Benjamin'in dün gece beni becerirken ellerimi nasıl tuttuğunu. Lanet olsun. Bir arkadaş günü için fazla sıcak bir düşünce. Kendimi zihinsel olarak körükledim.

"Yemin ederim, öylesine, ciddi bir şey değil."

"Ben de böyle söylediğim zamanları hatırlıyorum. Bak benim için nasıl sonuçlandı."

"Kapa çeneni," dedim Noelle'e şakacı bir şekilde gözlerimi devirerek. "Senin şanslı olman geri kalanımızın da şanslı olacağı anlamına gelmez."

"Bilmiyorum Ang," dedi derin düşüncelere dalmış olan Charlotte. "Kardeşinle tanıştı. Bu senin diğer kaçamaklarından daha fazla."

İnledim. "Bu bir kaçamak değil. Karşılıklı fayda sağlayan bir alışveriş. Kuralları var. Seks yapacağız, hepsi bu."

"Bu kadar mı?" Gabbi bir kaşını kaldırdı ve nihayet söze karıştı. Bugün biraz keyifsiz görünüyordu ve bunun dün geceki randevusuyla bir ilgisi olduğundan emindim ama o söylemese de ben söylemeyecektim.

"Evet." Tekrar teyit ettim. "Bu kadar." Sinema randevusundan ya da Benjamin'in regl dönemimde bana dondurma getirip hiçbir karşılık beklememesinden bahsetmemize gerek yoktu. Her zaman ondan önce boşalmamı sağladığından bahsetmek de önemli değildi.

Ona ilk kez oral seks yaptığımda, bitirmeme bile izin vermeden beni kaldırıp yatağa atmış ve benimle sevişmeye başlamıştı. O gecenin anıları aklıma geldikçe iç çektim. Ne zaman sekse bu kadar kafayı takmıştım? Sanki düzenli olarak seks yapmaya başladığımdan beri sürekli aklıma takılıyordu.

Ve kesinlikle haftada üç gecedен fazla kalmama kuralını çoktan çiğnemiştım. Ama yatıya kalmadık ve kuralların geri kalanı değişmedi. Bazı geceler tek yaptığımız sevişmek ve seks bile yapmadan birbirimizle oynamak olsa bile.

Sıradandı. Gelecek hakkında konuşmadık. Planlar yapmıyorduk, birbirimize hediyeler almıyorduk ya da birbirimize beklentiler vermiyorduk. Bana yemek hazırlayıp arkasını toplamamı beklemiyordu. Aslında, benim için hiç yemek yapmazdı. Bir yemeği paylaştığımızda ya paket servis yapıyordu, o zaman bile ramen faciasından sonra bunu minimumda tutmaya çalışıyordum.

Restoran. Gözlerine o kadar kapılmışım ki, onu yemek çubuklarımla beslemiştim ve o hamur tatlısını ısırma şekli - gözleri doğrudan benimkilere odaklanmıştı... Tanrım. Sonra bir ısırık daha almak için geri geldi. Kardeşi de orada oturuyordu. Dediğim gibi, tam bir felaketti.

"Ee, Noelle," dedim, konuyu benden ve ilişkisizliğimden uzaklaştırarak. "Okuldaki ilk ayın nasıl geçti?"

"Ohmygod. Çok iyi. Öğrencilerimi seviyorum. İçlerinden biri geçen gün en sevdiğim olduğunu söyledikten sonra bana bir paket fıstık ezmeli M&M getirdi." Memnuniyetle iç çekti. "Bu hayal edebileceğim en iyi iş." Yanaklarına küçük bir kızarıklık yayıldı. "Matthew'un ofisinin sadece bir kat ötede olması da hiç fena değil. Neredeyse her gün birlikte öğle yemeği yiyoruz."

"Sizler çok tatlısınız," dedi Charlotte. "Umarım bir gün ben de böyle bir şey bulurum."

"Yapacaksın," diye ona güvence verdim.

"Hepiniz yapacaksınız," dedi Noelle hararetle. "Ciddiyim. Ve sonra hepimiz yan yana evler satın alacağız ve boş zamanlarımızda bingo oynayan yaşlı büyükanneler olana kadar en iyi hayatlarımızı yaşayacağız."

Öfkelendim. "Havalı bir şeyler yapamaz mıyız? Bingo çok ezikçe."

"Tamam," diye yüzünü buruşturdu Noelle. "95 yaşına kadar aşk romanları okuyacağız, bir yandan da limonata ve çay içip çocuklarımızın çocukları hakkında dedikodu yapacağız. Kulağa daha iyi geliyor mu?"

Gabbi güldü. "Sen delisin."

"Belki." Noelle kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. "Ama bu gerçekleşirse, sözlerini yersin."

"Umarım hep birlikte oluruz," dedi Charlotte, sesi kısık ve ne demek istediğini anladım. Uzanıp elini tuttum ve sıkıca kavradım.

"Gelecek ve nasıl sonuçlanacağı hakkında pek bir şey bilmiyorum ama beni terk etme ihtimalinizin asla olmadığını biliyorum. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bana bağlısınız." Gülümsedim ve Charlotte da elimi sıktı.

"Aynı."

Onlar hayatımda olmasaydı nerede olurdum gerçekten bilmiyordum. Onlar benim için en az ailem kadar destek ve can simidiydi. Bir şeye ihtiyacım olduğunda arkamı kollayacaklarını biliyordum. Eğer aptalca davranırsam, beni uyaracaklarını biliyordum.

Bu yüzden zamanın testine dayanacağımızı biliyordum. Sekiz yıldır arkadaşlık ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Birkaç hafta sonraki Cadılar Bayramı Partisi için herkes hâlâ müsait, değil mi?" Noelle telefonundan başını kaldırarak sordu.

"Oh, evet!" Gabbi sıırttı. "Ev sahipliğı yapmayı kabul ettiğimize inanamıyorum. Üniversiteden beri ilk kez bir apartman dairesinde yapmıyoruz."

"Matthew bazı arkadaşlarını davet ediyor, eğer biri birini getirmek isterse, çekinmeyin!" diye sıırttı. "Ne kadar çok o kadar neşeli. Tek şart, tabii ki, geleneklerin gerektirdiğı gibi, kostümler!"

"Tabii ki evet," diye sıırttım. "Bu yıl yine grup olarak mı hareket edeceğiz, yoksa...?"

"Şey..." Noelle utangaç bir ifadeye büründü. "Matthew ve ben ikimizle bir şeyler yapmaktan bahsediyorduk. Ama siz üçünüz birlikte bir şeyler yapmak istiyorsanız, sorun değil!"

İşte o zaman işlerin gerçekten değiştiğini fark ettim. Elbette Noelle ilk Cadılar Bayramı'nda erkek arkadaşıyla birlikte giyinmek isteyecekti. Bu beklenen bir şeydi. Ve harikaydı.

Beklenmeyen şey, benim de birlikte giyineceğim birine sahip olmak için duyduğum ani arzuydu.

YİRMİ İKİ

Benjamin

Hey. Yemek getirdim." Angelina doğruca mutfağa gitti. İşten sonra üstünü değiştirmek için eve gitmişti - bol, siyah, tek omuzlu bir kazak ve katil bacaklarını gösteren dar bir kot pantolon: her zamanki şık kıyafeti değildi ama yine de afet gibiydi.

"Mmm, güzel kokuyor." Aramızdaki ilişkinin şu şekilde gelişmesi hoşuma gidiyordu: Bana geliyor, yemek yiyor, konuşuyor ya da film izliyor, cinsel arzularımızı sistemimizden atıyor ve sonra eve gidiyordu. Ya da Gabbi orada değilse, ben Angelina'ya gidiyordum. Onların evindeki film gecelerinin en önemli avantajı Toothless'ın kucağıma kıvrılmasıydı: Benim için mırıldanana kadar başını okşamayı severdim. Gabbi'nin küçük kedisinin beni sevme şeklinden Angelina'nın biraz nefret edebileceğini düşünüyorum.

Onun kurallarına ne kadar çok uyduğumuz neredeyse çileden çıkarıcıydı, çünkü bir gündelik vardı, bir de... Her ne yapıyorsak.

Gözleri benim yaklaşık beş yüzüncü kez *The Legend of Zelda: The Wind Waker* oynadığım televizyona kaydı. *Breath of the Wild*'ı da oynayabilirdim ama bu oyunun çocukluk nostaljisi beni geri getirmeye devam ediyordu. Angelina dev kanepeye uzandı. "Ne oynuyorsun?"

Hobilerime gösterdiği ilgi her zaman göğsümde hoş bir sıcaklık hissi bıraktı.

"Zelda."

"Nasıl oynuyorsun?" Bir kumanda alarak sordu.

Bu beni bir an duraksattı. "Benimle oynamak mı *istiyorsun*?" Şaşırarak sordum.

"Elbette, neden olmasın?" Angelina saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Bu olamaz
o kadar zor olabilir mi?"

Homurdandım. Elbette oynanacak daha zor oyunlar vardı ama ben normalden daha zor olan Kahraman modundaydım. Oyunu kapatabilmek için kaydettim ve düşündüm. "Belki bunun yerine birlikte bir şeyler oynayabiliriz?" diye sordum ve o da bana hayatımda gördüğüm en kibirli sırıtışı attı. *Kıçını tekmeleyeceğim ve bundan hoşlanacaksın*, dedi. Kesinlikle hoşuma giderdi.

İki oyunculu oyunlarımı karıştırdım, sonunda Angelina'nın hoşuna gideceğini umarak *Mario Kart*'ı çıkardım. Kartuşu değiştirdim ve ikinci oyuncu kumandasını ona uzattım.

"Ben küçükken bunu hep oynardık. Emily ailemize hep Hunter ve benim kazandığımızdan şikayet ederdi, bu yüzden arada bir onun kazanmasına izin vermemiz gerekirdi, böylece elimizden alınmazdı."

Angelina güldü. "Evet, kulağa doğru geliyor."

"Başlamadan önce yemeği buraya getirmek ister misin?" Kapmak için zıpladı. "Açlıktan ölüyorum," dedim lezzetli görünen İtalyan yemeklerine hayranlıkla bakarak.

"Pekala, hadi kazalım."

İkimiz de makarna yedikten ve ben bulaşıkları yıkadıktan sonra, kontrol cihazlarını aldım ve bir tanesini ona uzattım. "Hazır mısın?"

"Kıçını tekmelemeye hazırım."

"Evet, bunu göreceğiz," diye güldüm. Evimizin son *Mario Kart* şampiyonuydum ve eğer bu gece onu yenmek istiyorsam... Rekabetçi olduğum için kimse beni suçlayamazdı. Bu benim damarlarımda vardı - küçük kardeş olmak böyle bir şeydi.

Ben karakter seçme ekranına geçerken o kumandayı incelerken mırıldandığını duydum. Angelina Rosalina'yı seçti ve ben de Link'i seçtim, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. Geri kalan ayarları hızlıca değiştirdim ve bizi kolay bir 4 pist yarışına hazırladım.

Ya benim becerilerimi ciddi şekilde abartmışım ya da onunkileri *büyük ölçüde küçümsemiştim*, çünkü son kurun sonunda Angelina her seferinde birinci bitirmişti.

"Beni tamamen kandırdın!" Dedim, çenem düştü.

Angelina güldü, parlak mavi gözleri muziplikle parlıyordu. "Benjamin, bir kardeşim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Tekmeliyordum

Mario Kart'ta *uzun* süre kıcını oynattı." Kulağıma biraz daha yaklaştı. "Sadece seninle sevişmek istedim."

Onu kanepeden kaldırdım ve omzumun üzerinden fırlattım, bu da ondan bir şaşkınlık çılgılığı kopardı. "Biliyor musun," dedim, elim kıçında, "sanırım bunun için ne tür bir ceza alman gerektiğini tam olarak biliyorum."

"Ceza mı?" Elimde kıvrandı. "Ama ben *kazandım*!"

Sırıttım. "Biliyorum. Ama bu, bu gece kolay kurtulacağın anlamına gelmiyor." Onu kanepeye geri yatırdım, vücudumla onu sıkıştırırken dudaklarımı yaladım. "Yakaladım seni."

Sonra nefes nefese kalana ve kalçalarını bana doğru döndürene kadar onu öptüm. Onunla tatlı bir zaman geçirmek istiyordum - vücuduna taparak, ona doğru davranabileceğimi kanıtlayarak.

"Sen en kötüsüsün."

"Sanırım en iyisini kastediyorsun," dedim vücudumu bacaklarının arasına sokarak. "Seni beceme şeklimden başka bir şeyden hoşlandığını itiraf etmenin sorun olmayacağına söz veriyorum Angel." Kazağını yukarı çektim ve dudaklarımın karnının çizgisinde gezinmesine izin verdim. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

Altımda kıvrandı. "Benjamin!"

"Mmh. Bunu yatağıma getirelim mi, Prenses?"

"Uh-uh," diye başını salladı Angelina. "Sana şimdi ihtiyacım var. Kanepe işe yarar."

Güldüm ama etmemeye ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu da göstermeye niyetliydim.

Daha sonra, arzularımız fazlasıyla tatmin olmuşken ve filmin jeneriği ekranda dönerken, Angelina boğazını temizledi. Benim pazen pijamalarımın birini giymişti ve içinde çok sevimli görünüyordu. "Biliyor musun, ayrıcalık hakkında hiç konuşmadık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer diğerinin başka biriyle yatmasını sorun etmiyorsak."

"Öyle mi?" Sanki neredeyse tüm boş zamanlarımızı birlikte geçirmiyormuşuz gibi. Nasıl hissettiğimi biliyordum, başka biriyle birlikte olma arzum yoktu. Uzun zamandır da olmamıştı.

"Hayır." Angelina başını salladı.

Ona kısa bir baş selamı verdim, içimi bir rahatlama kapladı. "Güzel." Elim ensesine doğru kayarak onu kendime doğru çektim, neredeyse burun buruna gelecektik. "Ben de değilim."

Bakışlarımı tutarken Angelina'nın gözlerindeki kırılganlık gün gibi ortadaydı. Bunun onun için riskli bir bölge olduğunu biliyordum. "Güzel," dedi sonunda.

"Tamam."

Angelina gecenin karanlığında bir yarasa gibi dairemnden çıkıp gittiğinde, onunla ne halt ettiğimi merak ederek uyanık kaldım.

~ ~ ~

Günün nasıl geçti?

Angel: Eğer cevabınız "harika" olursa, sizi telefonda tokatlayacağım.

Angel: Ben ciddiğim. Beni deneme, Sullivan. Nerede yaşadığını biliyorum. Benim günüm iyiydi. Şimdi daha iyi. Bir şey mi oldu?

Angel: Az önce çeşmenin yanında bazı sinir bozucu pisliklerin dedikodumu yaptığını duydum. Tüm erkeklerden nefret etmeye karar verdim.

Angel: Sen de dahil. Özür dilerim. Benjamin Sullivan'dan nefret etme haçlı seferimden vazgeçmedim. Çok eğlenceli.

Angel: Her neyse, erkekler çöptür.

Angel: Neden cevap vermiyorsun?

Ben: Kapını aç.

Angel: *Bir Erkeği 10 Günde Nasıl Kaybedersiniz*'i izlememiş olmanıza imkan yok. Bu bir klasiktir. WTF MI?

Angel: geliyorum. Film bitene kadar seks yok. İtiraz yok.

Çin yemeği ister misin? İşten sonra gelirken biraz almayı düşünüyorum.

Angel: Omg. Kulağa cennet gibi geliyor. Lütfen.

Angel: Tatlı ve ekşi tavuk ve erişte lütfen!

Angel: Ayrıca ben paylaşmam. Kendin al.

Angel: Teşekkür ederim.

Dileğiniz benim için emirdir, Prenses.

Angel: *Sen Uyurken*'in konseptinin tuhaf olduğunu düşünüyor musun? Komadaki bir adamla birlikteymiş gibi davranırken onun kardeşine aşık oluyor. Bu senin kardeşine olsaydı, nasıl hissederdin???

Ben: ...

Angel: Bundan kurtulamayacaksın. Beni görmezden gelmeyi deneme bile.

Angel: NEREDE UYUDUĞUNU BİLİYORUM

Ben: Konuştuğumuz gibi kutularımı paketliyorum. HAH!

Brb gidip kardeşine aşık olacağım!

Ben: Buna cesaret edemezsin.

Angel: Ben yapardım.

Angel: Soruya cevap ver.

Ben: Onun yerine filmi birlikte izleyebilir miyiz?

Angel: ...yakında orada olurum.

Angel: Okuduğum kitapta, adam şu şeyi yapıyor, uh...

Melek: *sayfanın resmini gönderir*

Angel: Sen ne düşünüyorsun?

şu anda bana seks teklifinde mi bulunuyorsun? Çünkü bunun işyerinde cinsel tacizi ihlal ettiğini düşünüyorum.

Angel: Bilemem. Kanoda sevişmek için semineri kaçırdım.

Angel: Ama eminim sen bu konuda bir şey bilmiyorsundur. Onun yerine kanocu erkek arkadaşımı aramam gerekecek.

Angel: ... buraya gel ve beni becer, lütfen.

Ben: Önce bana bir sonraki sayfayı gönder.

Ben: Yemek getireyim mi?

Angel: Pizza. Pepperoni, lütfen.

Angel: Ve eğer üzerine ananas koyarsan, seninle bir daha asla konuşmam.

Angel: Sarımsak düğümelerini de al. Onlar bomba.

Angel: ... Çifte sipariş. Teşekkürler.

Ben: Tamam, majesteleri.

Bilgin olsun, ben de pizzada ananas sevmiyorum. Ama nerede durduğunu bildiğime sevindim.

Ben: Bu gece hangi filmi izliyoruz?

Angel: *Mamma Mia'*ya oy veriyorum! Ünlem işareti gerekli. Çünkü harika bir film.

Ben: Sanırım bir gün izlediğimiz tüm bu romantik komediler yüzünden erkeklik kartım iptal edilecek.

Angel: Pff. Bayılıyorsun.

Ben: Switch için yeni bir çok oyunculu oyun aldım. Kıcıımı tekrar tekmelemek ister misin?

Angel: Bana karşı asla kazanamayacağını itiraf etmen hoşuma gitti. Hah!
: Bir gün benimle /gerçek/ bir oyun oynamanı sağlayacağım.

Angel: Yani, eğer bana nasıl oynanacağını öğretirsen, tabii. Sevdiğin oyunları oynamayı umursamıyorum.

Ben: Huh.

Angel: ... Bunu söylediğime pişman olacağım, değil mi?

Angel: ??? BENJAMIN?

Ben: :)

Ben: İş beni öldürüyor. Bir sürü teslim tarihim var ve bu gece geç saate kadar kalmam gerekiyor. Raincheck?

Angel: Hayır!! Buna nasıl cüret ederler!! Planlarımız vardı!

: Özür dilerim, gerçekten...

Angel: Bunun bedelini ödeyecekler.

Angel: Benjamin mi?

Ben: Ne?

Angelina: Ofis kapını aç.

Ben: Yataktayım ve bugün ofiste ne kadar muhteşem görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Nasıl oldu da birbirimizden nefret ettik?

Angel: Kendi adına konuş, Sullivan.

Ben: Yalan söylemene bayılıyorum.

Ben: Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, bunca zamandır iletişim simgesi olarak bir kedi fotoğrafı kullanıyordum. Sanırım yeni bir taneye ihtiyacım var.

Angel: WTF? En azından sevimli bir kedi olduğunu söyle. Ya da vahşi bir tane. Jaguar gibi.

Ben: *fotoğraf gönderir*

Angel: Seninle bir daha asla konuşmayacağım.

Angel: Bunu kullan. *fotoğraf ekli*

Vay canına. Angelina Bradford'un bir fotoğrafıyla kutsandım.
Bu gerçek bir mucize.

Angel: Ve eğer böyle devam edersen, Angelina Bradford koluna bir yumruk atacak. Sürekli çürük olduğunu bildiğim o noktaya. SERT.

: Ahududulu bitter çikolatalı pastam var mı?

Lafını unutma.

~ ~ ~

Göz açıp kapayıncaya kadar iki hafta geçti ve Angelina'yla konuşmadığım ya da onu bir şekilde görmediğim tek bir gün bile olmadı. Garip bir şekilde, bu kadar kısa sürede ona güvenmeye başlamıştım.

Angelina: Bu gece gelir misin?

Angelina: Sana ihtiyacım var.

Bana böyle bir şey söylediğinde ona asla karşı koyamazdım. Onun içinde olmayı, onu kollarımda tutmayı, boşalırken yüzündeki mutlu haz ifadesini düşünmek... Kahretsin. Bu kızla şimdiden çok derinlere inmiştim. Neredeyse bir ay olmuştu ve Angelina beynime gizlice girmişti ve şimdi orada ikamet ediyor gibiydi. Hunter'la bir şeyler içmeye gitmiştik ve barda başka bir kadına bakamıyordum bile. Gece boyunca en az üç kız benimle flört etti ama ben hiçbirini istemedim.

Hunter'ın tuhaf davrandığını fark ettiğini biliyordum, özellikle de restorandaki o geceden sonra. Ona Angelina'yla ilişkimizin gerçek doğasından -ya da ilişkimizin olmadığından- bahsetmediğim için böyle davranmaya çalışıyordum. Peki o ne diyecekti? O benim ağabeyimdi. Her fırsatta bana binmek isteyen ama aslında benimle birlikte olmak istemeyen bir kızıdan etkileneceğinden şüpheliydim. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istemedim. Bir kadının kalmasını sağlayamamamdan dolayı.

Belki, diye düşündüm acı acı, belki beni yargılamazdı. O bir doktordu, kendisinin bir ilişki için zamanı var mıydı ki? Büyük olasılıkla hastanede birlikte olmaktan hoşlandığı bir hemşire vardı. Lise ve üniversitede benim de payıma düşen takılmalarım ve başarısız ilişkilerim olmuştu ama Hunter'ın da vardı.

Yine de o gece Angelina'ya gitmekten beni alıkoyacak bir şey yoktu. Kapıyı açtığında onu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beline sıkıca sarılmış bir bornoz giymişti ve uzun, siyah saçları çözülmüş ve sırtından aşağı dökülüyordu. Çok güzeldi. Ve benim. Geçici de olsa o benimdi ve bunu unutmasına izin vermeyecektim.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın," dedim ona, onu daireye kadar takip ederek.

"Gabbi evde değil." Onu kollarıma çekmem için tek gereken buydu, ona dokunma, onu tatma ihtiyacı hissediyordum.

"Güzel," dedim ve sonra onu öptüm, kabaca, tutkuyla, vücudunun her santimini benimkine bastırırken. İkimiz de öpüşene kadar çekilmedik.

oturma odasında durup birbirimize bakarken bakışlarındaki sıcaklık sarhoş ediciydi.

Arkamdan yumuşak bir miyavlama sesi geldi ve kıkırdadım. "Bunu yatak odana götürelim mi? Gözlerin üzerimizde olmasını istemem."

"Gözler-ne?" dedi, sonra bakışlarımı takip ederek kanepedeki tüy yumağına baktı. Alay etti ve beni odasına çekmeden önce omzuma şakacı bir yumruk attı. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, ," diye güldüm.

"Mhm. Jüri hala kararını vermedi." Ben daha cevap beni yatağının kenarına oturur pozisyona itti. "Sana bir sürprizim var." Angelina omzunun üzerinden sırttı, kravatını çözerken siyah saten bornozu vücudunun etrafında gevşedi.

Ve yere düşmesine izin ver.

"Siktir, bebeğim," diye nefes aldım, gözlerim çıplak teninde bir yol çiziyordu. Siyah dantel iç çamaşırını dişlerimle parçalamak istiyordum. Teninin her santimini öpmek ve ona tapmayı ne kadar arzuladığımı göstermek istiyordum. Tanrım, eğer bana izin verseydi bunu her gece yapardım. Ama kurallar vardı ve onları çiğnemeye iznim yoktu. "Seni benden başka kimsenin böyle görmesini istemiyorum," dedim kalçalarının arkasını kavrayarak.

Elini saçlarımın arasında gezdirdi. "Sadece sen."

Kahretsin, eğer bu beni daha da tahrik etmediyse. Sırtını, belini, kapalı göğsüne kadar okşadım. Parmaklarımı, giydiği tulumun dantelleri arasından görünen sertleşmiş meme uçlarının üzerinde gezdirdim. İnciler ve kurdelelerle süslenmişti ve bir şekilde ona çok yakışıyordu. Zarif ve sofistike ama yine de kirli. "Ne kadar iyi bir kız," diye övdüm, hassas tenini çimdiklerken çıkardığı küçük nefesten zevk aldım.

"Daha en iyi kısmını görmedin bile." Angelina bana sinsi bir sırıtışla bakarak ellerimden birini tuttu ve parmaklarımı kalçalarının arasından geçirerek

-Kahretsin. Bu lanet şey kasıksızdı. Vay anasını.

Angelina eğilip çenemi öptü ve boynumu yaladı, kan kırmızısına boyanmış tırnakları kasıklarına gitti, ereksiyonumu avuçladı ve tıslamamı sağladı. Bu kadının bana yapabileceği şeyler... Bir saniye önce sinirlerimi bozuyordu, bir saniye sonra ise onun için dizlerimin üzerine çöküyordum.

"Seninle ne yapacağım ben?" Başparmağımı klitorisine sürttüğümde gözleri şehvetle kapandı, nefesinin daha sert ve hızlı çıktığını görmekten memnun oldum. "Hmm, Prenses? Bana ne istediğini söyleyecek misin?"

"Beni becermeni istiyorum."

Mırıldandım. "Bunun için yalvar bana."

Bakışlarındaki ateş yandı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, buz mavisi gözleri benimkilerden hiç ayrıldı. "Lütfen," diye inledi kendini avuçlayarak. "Sana ihtiyacım var."

Pantolonumun fermuarını açtım ve dudaklarını yaladı. "Em beni." Sikimi serbest bırakıp dudaklarını etrafıma sarmadan önce söylemem gereken tek şey buydu.

"Ah, işte bu. Aferin kızıma," diye inledim, Angelina dilini ucumda gezdiriyor, beni yalıyor ve emiyordu, durgun bir keşif ile başımı döndüren hızlı hareketler arasında gidip geliyordu. Tanrım, onun ağzının içi cennet gibiydi. Ve kendine olan güveni, bunu biraz daha ileri götürmek istememe neden oldu - eğer bana izin verirse.

"Angelina. Bana güveniyor musun?" Bana bakmasını sağlamak için yanağını avuçlayarak sordum. Başını sallarken hiç tereddüt etmedi, ben de çenesini eğdim ve yavaşça ağzının derinliklerine daldım. "Çok fazla gelirse kalçama dokun."

Beni tıpkı küçük bir başarılıymış gibi kabul ederken, anlaşmasının sesi aletimin etrafında titreşiyordu.

Angelina boğazının derinliklerine doğru kaymama izin verirken iyi kavramak için saçlarını hafifçe çekiştirdim. Yumuşak bir boğulma sesi çıkardığında gözlerimi kapattım. Nefes almasına izin verdim ve sonra tekrar denedim. Elleri pantolonumu kavradı ve kalçalarımın sığ itişleriyle ağzını ciddiyetle becermeye başladım. Sikimin etrafında çıkardığı sesler kulaklarıma müzik gibi geliyordu; ağzında biriken tükürük daha derine kaymamı kolaylaştırıyordu. Onun güzel dudaklarına dökülmekten, dilini tohumlarımla boyamaktan başka bir şey istemiyordum ama daha fazla içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Angelina bana bakmadan önce topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken geri çekilmek için çaba harcadım. Anlık bir kararla kravatımı çıkarıp ellerimde sıkıca tuttum ve gözlerinin etrafına dolayarak başının arkasından bağladım. "İyi mi?" Nefesimi tutarak sordum.

"Evet" dediğinde sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Ve onu yatağa yatırdım.

"Aferin kızıma," dedim kulağına doğru, boynundan aşağıya, göğüslerini gizleyen dantelli kumaşın üzerinden ve kalçalarına ulaşana kadar karnından aşağıya doğru öpmeden önce kelimelerin gergin havada dans etmesine izin verdim.

Tüm kontrolü bana bırakmış olması, kendimi onun içine gömmek için beni daha da isteklendirdi ve prezervatifi takıp içine girmeden önce pantolonumu çıkarma zahmetine bile girmedim.

"Oh, kahretsin," diye inledim. "Mükemmel." Ellerini yatağa sabitledim, onu tam olarak ona verdiğim şeyi almaya zorladım, daha azını değil. Bacağını kaldırıp omuzlarıma koyduğumda haykırdı, sonra tekrar soktum, tekrar, *tekrar*, ikimiz de nefessiz kalana kadar ve yakıcı bir öpücükle dudaklarına sahip olmak için boynunu tuttum.

Hiçbir şey o anda ikimizin arasında olan şey kadar iyi hissettirmemişti. Ve işte o zaman o kadar ani oldu ki neredeyse iki büküm olacaktım: Angelina'yı çıkarları olan bir arkadaştan daha fazla seviyordum. Onunla daha fazlasını istiyordum.

Her şeyi istedim.

YİRMİ ÜÇ

Angelina

Elini boğazıma doladı ve oraya hafif bir baskı uyguladı. "Elim boğazındayken çok güzel görünüyorsun bebeğim," dedi Benjamin. mırıldandı, boynumun kenarlarına bastırdı, çürütecek kadar sert değildi ama her hissi artıracak kadar sıkıydı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım - kendimi birine bu kadar tamamen teslim etmemiş, birinin kontrolü bu şekilde ele almasına izin vermemiştim. Ama lanet olsun, hoşuma gitmişti. Mantık aklımdan uçup gitti ve hissedebildiğim tek şey kalbimin çarpması ve bedenimi saran zevk oldu. Benjamin'in beni kontrol altına alması, onun dışındaki her şeyi bloke etmesi kadar sevdiğim başka bir şey yoktu. Bu asla bıkmayacağım bir zevkti.

"Benjamin," diye haykırdım, diğer eliyle belimi sıkıca kavradı ve acımasızca içime girdi. "Ben-"

" bu," dedi, "Benim için gel, Angel."

Sözleri, bana sert bir şekilde davranmasıyla birleştğinde beni uçurumun kenarına gönderdi ve parmaklarım çarşafı yumruklarken ve ayak parmaklarım kıvrılırken mutluluğa yuvarlandım. Tüm vücudum boşalırken bu saf bir coşkuydu ve o beni sikmeye devam ederken inlemelerimi tutamadım.

İpeksi kravattı hâlâ gözlerimi kapatıyordu, bu yüzden onu göremiyordum, sadece ellerini vücudumda hissedebiliyordum, dudakları beni öpüyordu -her zaman beklenmedik yerlerde, her zaman bana aç.

Benjamin homurdanarak yaklaştığını belli etti ve bacaklarımın ona sarılıp onu kilitlemesine engel olamadım. Boynumdaki kavrayışını gevşetti ve sonra başparmakları kalça kemiklerime acımasızca saplandı.

yüksek sesli bir çığlıkla geldi. Gözbebeklerinin nasıl söndüğünü ya da alındaki teri göremesem de, yüzünü her şeyi gözümde canlandırabilecek kadar ezberlemiştim.

Benjamin'in alnı benimkine dayandığında nefesimi tutuyordum ve bir an sonra yukarı çekildim, o hala içimdeyken kucağına oturdum. Açının değişmesiyle ikimiz de inledik.

Elleri kollarımı nazikçe okşadı, sonra derme çatma göz bağını çözerek ne kadar çözülmüş olduğunu görmemi sağladı. Beni o kadar hoyratça becerdikten sonra nasıl görüldüğümü bilmek istemiyordum - dünyaya sunmaktan hoşlandığım mükemmel, cilalı Angelina hiç değildi, ama artık umurumda değildi. Onunlayken değil.

"Biz..." Üzerinden kalkıp tuvalete gitmek için hamle yaptım ama başını salladı ve yüzünü göğüslerimin arasına gömdü.

"Sadece-" Nefesi sertti. " kalalım. Bir dakika kadar. Lütfen."

"Tamam," diye yumuşadım, ellerimi saçlarına götürdüm, birkaç dakika önce yaptığımızın tam tersini yaptım. Parmaklarımın kürek kemiklerinin üzerinde, boynunun arkasında, köprücük kemiklerine kadar dans etmesine izin verdim, sadece onu hissetmekten memnun oldum. Daha da aşağı indim, gömleğinin geri kalan düğmelerini açtım ve tenini hissetmek isteyerek onu ittim. İş kıyafetlerini çıkarma zahmetine bile girmeyecek kadar benden etkilendiğini bilmek sarhoş ediciydi. Benim yüzümden kontrolünü kaybettiğini bilmek.

"Angelina," diye ısırdı, "böyle devam edersen duramayacağım."

"Hmm?" diye sordum ve onun içimde tekrar sertleştiğini hissettiğimde yüzümdeki sırtışı engelleyemedim - şimdiden. Oh. Ellerimi kollarında gezdirdim, oradaki kasları takdir ettim, sonra köprücük kemiklerine, göğüs kaslarına ve güzelce şekillendirilmiş göğsüne öpücükler kondurmaya başladım. Bir gün onunla birlikte spor salonuna gitmeliydim, sırf oturup onu çalışırken izleyebilmek için. Bunun külotumu sıırıslam edeceğinden oldukça emindim ama manzara buna değirdi.

Ayrıca, belki daha sonra duşta beni becermesini sağlayabilirdim. Bu düşünceyle yüksek sesle inledim ve Benjamin altımda kıvrandı. "Angel," diye uyardı.

Güldüm. "Üzgünüm, değil. Vücuduna kafayı takmış durumdayım."

Sırıttı ve sonunda içimden çıkmadan önce beni dudaklarımdan öptü. Onun sıcaklığını, onu içimde hissetmeyi şimdiden özlemiştim ama biliyordum ki

geri dönmesi ve tekrar gitmeye hazır olması uzun sürmezdi.

O prezervatifle ilgilenmek için banyoya girerken ben de çarşafımı vücuduma sardım. "Sen," dedi işini bitirdikten sonra kapı çerçevesine yaslanarak, "doyumsuzsun." Pantolonunu da çıkarmış, o harika ereksiyonu havada serbest bırakmıştı ve çıplak vücudu ağzımı sulandırdı.

Yataktan ona baktım ve ona boğucu bir gülümseme vermek için elimden geleni yaptım. "Sen yanımdayken elimde değil."

"Mmm." Yatağa geri döndü, aslında sürünerek; çarşafı üzerimden çekti ve yanımdaki yatağa tırmandı, sonra göğsümü ortaya çıkarmak için tulumumun her bir kayışını aşağı doğru itmeye başladı. "Şimdi acele etmeyeceğim. Her santimini tadacağım."

"Oh, Tanrım," dedim, bir meme ucunu yaladı ve sonra hafifçe ısırdı. Elimi klitorisime götürdüm, beni çıkarmak için sürtünmeye ihtiyacım vardı. Beni doruğa yaklaştırıp sonra geri çekeceğini biliyordum ve yakında boşalmama izin vermezse ölecektim, ama bileklerimi tuttu ve arkamda sabitledi.

"Uh-huh. Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Diliyle bir tsk sesi çıkardı. "Kendine dokunmana izin yok. Şimdi uslu bir kız olacak mısın, yoksa seni bağlamam mı gerekecek?"

"Benjamin," diye yalvardım, o bileklerimi tutmaya devam ederken, göğsümün her yerini yalayıp öpüyordu.

"Bu hoşuna giderdi, değil ?" Kalçalarımı ona doğru yuvarlamaktan kendimi alamadım. "O zaman seni bağlayalım." Bir an sonra ellerim önce birbirine, sonra da karyolaya bağlandı.

Prezervatifin sarılma sesi duyuldu ve Benjamin tekrar içime girdiğinde kendi sesim haykırdı, bu sefer tamamen. Ve sonra acele etmedi, her hafif dokunuşta, her vuruşta, her durgun itişte bedenimi ateşe verdi. Beni defalarca uçurumun kenarına getirirken nefes nefese bıraktı ve serbest bırakılmam için ağladı, ama asla tam olarak devrilmeme izin vermedi.

"Benimle dalga geçmeyi bırak," diye bağırdım orgazmımın elimden kayıp gittiğini hissettiğim onuncu seferde "Lütfen de, güzel kız," diye mırıldandı ve beni sallarken gözlerinin içinde kayboldum.

İçime.

"Lütfen," diye yalvardım, sesimin ne kadar acınası çıktığını umursamadan. "Lütfen, lütfen, lütfen, *lütfen-ah!*" Sonunda boşalmama izin verdiğinde yıldızlar görüşümü bulanıklaştırdı, adrenalinin en tatlı telaşı vücudumda akıyordu.

Kendime gelmem ne kadar sürdü bilmiyorum ama kendime geldiğimde ellerim serbestti ve Benjamin onlara masaj yapıyordu. Mırıldandım, kendimi hâlâ jöle gibi hissediyordum. "Sanırım bağlanmaktan hoşlanıyorum." Gözlerimi kapattım ve güldüğünde gülümsedim.

Dakikalar sonra yatağımda uzanmış, yenilenmiş ve temizlenmiştik. Ona baktım, sakın nefes alış verişiyle birlikte göğsünün inip kalkışını izledim.

"Bu..." Parmaklarımı boynumda gezdirdim, parmaklarının geçtiği yerleri izledim, sonra aynısını bileklerime yaptım. Sonbahar mevsiminde olduğumuz için mutluydum, çoğu gün soğuk ve ıslaktı; bu şekilde Benjamin'in üzerimde bıraktığı izleri kapatabilirdim ve kimse daha akıllıca davranmazdı. Yine de onlara bakmayı seviyordum. Sahipleniciliğinin görsel temsili.

Başını göğüslerime yaslayarak onaylarcasına mırıldandı. Bunu ona itiraf etmeyecektim ama böyle olmak hoşuma gidiyordu - birbirimize sarılmış, ten tene.

Son zamanlarda düşündüğüm ve ona söylemediğim pek çok şey vardı. Onunla vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı. Mesajlaşmalarımızdan ne kadar keyif aldığımı. İşten sonra bana yemek getirdiğini ve bazen onun evinde ya da benim evimde televizyonun karşısına oturup romantik komedi filmleri listemi gözden geçirdiğimizi.

Geçen gün *Geleceğe Dönüş'ü* izledik. Onunla birlikte en sevdiği filmleri izlemek benim de hoşuma gitti.

Hoşuma gitmeyen şey ise kendimi onunla birlikte Noelle ve Matthew'un Cadılar Bayramı partisine gitmek *isterken* bulmaktı. 31 Ekim yaklaşıyordu, bu yüzden bu gece ona sormak için her zamanki kadar iyiydi. Yara bandını yırtıp atmak daha iyiydi. "Kulağa biraz çılgınca gelebilir ama Noelle gelecek hafta bir Cadılar Bayramı partisi veriyor. Ve... Merak ediyordum da, acaba sen de Benimle gelir misin?"

Hayatımın en uzun dakikası gibi gelen bir süre boyunca nefesimi tuttum. "Hmm," diye Benjamin. "Duruma göre değişir. Kostümler de işin içinde mi?" Kıs kıs güldüm. "Ya yaparsın ya bozarsın şartın bu mu? Kostümler mi?" "Bence eğlenceli. Dava et beni."

Dilimi ona doğru uzattım. "Şey, *evet*. Bu bir kostüm partisi. Ya da en azından çok teşvik ediliyor. Bu Noelle'in en sevdiği tatil, o yüzden her şeyi yapıyor."

"O zaman evet. Ben de varım." Cheshire Kedisi gibi sırtarak beni üstüne çekti. "Ne giyeceğimizi sen mi seçeceksin, ben mi?"

"Buna pişman olacağım, değil mi?" Her zaman yüzüne düşüyormuş gibi görünen bir tutam saçını düzelttim.

"Oh, kesinlikle."

"Elinden geleni ardına koyma Benjamin Sullivan. Elinden gelenin en kötüsünü yap." Onu beni aptalca ya da utanç verici bir duruma sokmayacağına güvenecek kadar uzun süredir tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyordu, bu yüzden bu konuda kontrolü ona teslim etme konusunda çok endişeli değildim. Tanrı biliyor ya, yatak odasında onu yeterince seviyordum.

Benjamin gözlerini kapadı ve rahatladı, bana sıkıca sarıldı. Bir dakika sonra onu kolundan dürttüm. "Gitmen gerek," dedim kapıya bakarak.

Gözlerini açmadan önce suratını astı. "Ya kalsaydım?"

İçimi çektim. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bu bir şey değil. Eğer burada kalırsan, bağlanacaksın ve beni yalnız bırakmayan yapışkan bir adamla başa çıkamam." Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umarak ona baktım. "Kalmayacağım."

"Sana bağlanacağımdan çok endişeleniyorsun. Ama ya sen bana bağlanırsan?"

"bir şey olmayacak."

"Neden olmayacak?"

"Çünkü senden hoşlanmıyorum." "İyi denemeydi. Tekrar gitmek ister misin?"

Ofladım ve kendimi dizlerimin üzerinde yukarı kaldırdım. "Sana söyledim; ben ilişki yaşamam. Bunun için zamanım yok, bu yüzden eğer sadece bir seks arkadaşından daha fazlasını arıyorsan, kapı orada." Koridoru işaret ettikten sonra kollarımı kavuşturdum.

Haklı olduğunu boş ver. Ona bağlanmaya başlamıştım ve tam da bu yüzden bu konuda geri adım atamazdım. Bunu riske atamazdım. Kendimi korumam gerekiyordu. Kurallarım zaten etrafımızda parçalanıyordu ama bu konuda sağlam durmalıydım. Kalbim tehlikedeydi.

Bir an için daha fazla ısrar edeceğini düşündüm - gözleri okumak istemediğim bir şeyi haykırıyordu. Ama sonra sadece bir iç çekti ve başını sallayarak bundan vazgeçti. Yataktan kalkıp sessizce giyinmeden önce beni yanağımdan öptü.

Sözlerimi geri almak, yatağa geri dönmesini, uyuyana kadar bana sarılmasını istemek için her içgüdüyle . Gidişini izledim ve kapıdan çıkıp gecenin içinde kaybolmadan önce "Yarın sana mesaj atarım" diye mırıldandığında, tek düşünebildiğim beni parçalamadan bunu daha ne kadar sürdürebileceğimdi.

~ ~ ~

Aslında kostümlerimizi seçmesine izin verdiğim için pişman olduğum ortaya çıktı. Takım elbisemin içinde -kabul etmek gerekir ki- seksi görünmediğim için değil, en rahat kıyafet olmayan dar deri olduğu için. Neyse ki Portland'da Cadılar Bayramı genellikle soğuk ve yağmurlu geçerdi, bu yüzden Noelle ve Matthew'un evinde terden ölmeyeceğimi umuyordum.

Benjamin kostümüyle yatak odasından çıkarken kaşlarımı kaldırdım. "Onu zaten almıştın, değil mi?"

"Asla söylemeyeceğim." dedi ama sırtışı onu ele verdi.

Bana daha yakın durdu ve kıvrıp bıraktığım saçlarımı çekiştirdi. "Saçlarını böyle yapman hoşuma gidiyor." Bana bakışını görmezden gelemiyordum, gözlerinde o kadar çok sıcaklık ve tutku vardı ki kendimi sürekli onların içinde kaybolmuş buluyordum. "Ama..." Ben beni tepeden tırnağa süzdü: deri elbisem, topuklu botlarım, elimdeki ucunda küçük pençeler olan eldivenler, belime takılı olan ve keselerinden birinde sahte mücevherli bir kolye bulunan kemer. Bir kırbaç bile almıştım ama onu kullanmaya hiç niyetim yoktu. "Sanırım bir şeyi atlıyorsun."

"O da ne?" Kırpiklerimi ona doğru kırıştırdım. Henüz pelerinini takmamıştı ama makyajını çoktan yapmıştı: gözleri siyaha boyanmıştı. Onu böyle görmek beni kıkırdattı ama iyi görünüyordu.

Benjamin arkasından bir şey çıkardı ve ellerime tutuşturdu.

"Bunu nereden buldun?" Nefes nefese kaldım. Anne Hathaway'in *Kara Şövalye Yükseliyor* filminde Selina Kyle-Kedi Kadın'ı canlandırırken taktığı başlığın bir kopyasıydı. Çok güzeldi ve çarpıcı bir şekilde yapılmıştı. Birkaç tane üç boyutlu baskı bulmuştum ama hiçbirisi bu kadar detaylı değildi. "Bütün hafta bir tane aradım ama buraya zamanında gelebilecek bir şey bulamadım." Takım elbisem onunkinin mükemmel bir kopyası değildi -Benjamin'in Batman takım elbisesi gibi bir şey değildi- ama bu tüm kıyafeti birbirine bağlayacaktı. Ve itiraf etmeliyim ki çok *havalı* görünüyordu.

"Az önce yaptım." Benjamin onu elimden aldı ve birkaç tutamını düzeltmeden önce saçıma taktı ve takım elbisemin ön fermuarını bir santim kadar çekti. "Mükemmel," diye fısıldadı ve parlak kırmızı rujumu yeni sürmüş olmama rağmen, o anda beni öpüp her şeyi berbat etse bile umurumda olmazdı.

Çıkıyor olabilirdik ama Benjamin ve ben artık arkadaştık. Takılmalarımız daha fazlasına dönüşmüştü. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Gecelerimizin çoğunu birlikte geçiriyorduk, ayrı kalmasak bile... Ama dürüst olmak gerekirse bu hoşuma . Her gün biraz daha güvendiğim birinin olması hoşuma gidiyordu.

"Gitmeye hazır mısın, Yarasa Çocuk?" Yarasa sembolünün bulunduğu göğsünü okşayarak sordum.

Kaşlarını çattı. "Ben *Batman*."

"Biliyorum, aptal," diye güldüm ve Benjamin beni dairesinin kapısından dışarı itmeden önce kıcıma bir şaplak attı. "Hey!" Kıcımı ovuşturarak batma hissini hafiflettim. "Yapma şunu."

"Ama sen hoşlanıyorsun-" Elimi ağzının üzerine koydum, kelimelerin herhangi birinin duyabileceği bir yere dökülmesini engellemek istiyordum. Komşularının cinsel tercihlerimi bilmesine ihtiyacım yoktu, çok teşekkür ederim.

"Benjamin!" Elimi yaladığında çığlık attım. "İğrenç."

"Dilim ağzının içindeydi ama bu iğrenç mi?"

"Ağzının nerede olduğunu biliyorum ama elimin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ellerini on dakika önce yıkadın. Hemen sonra onları kullandın -" Susturmak için onu öptüm.

"Dikkatli ol tatlım," diye mırıldandım dudaklarına, parmaklarımı göğsünde gezdirirken. Eldivenleri henüz takmamıştım ama bu durum için özel bir manikür yaptırmıştım: her zamankinden daha uzun, kendi içinde mükemmel Kedi Kadın pençelerine benzeyen siyah stiletto tırnaklar. Onlara biraz takıntılıydım. "Seni ısırabilirim."

"Mmm," dedi Benjamin, bir kolunu sırtıma dolayarak. "Ah, kedicik, umarım seversin."

Arabasına binmek için uzaklaşırken güldüm. "O zaman uslu dursan iyi olur." Kemerimi bağlarken ona göz kırptım.

Arabayı Noelle ve Matthew'un evinin önüne park ettiğimizde çenem düştü. Kesinlikle şaşkına dönmüştüm. Çünkü Noelle Cadılar Bayramı'nı her zaman sevmişti, her zaman yatakhanesini ve daha sonra ve son sınıfta ortak evimizi dekore etmişti, ama *bu*? Bu tamamen yeni bir seviyeydi. Ön bahçenin tamamı süslenmişti ve partiye katılmak için eve adım attığımızda -en son gelen biz değildik ama erken de gelmemiştik- içerisi de süslenmişti. Sahte örümcek ağları dolapların ve koltukların tozunu alıyordu ve baktığım her yerde Cadılar Bayramı temalı bir şeyler vardı: balkabakları, iskeletler, hayaletler, aklınıza ne gelirse. Bibloların olmadığı bir yüzey yoktu.

Sesleri duyabildiğimiz evin arka tarafına doğru dolaştık. Arkadaşlarımızdan çok azının henüz çocuğu olduğu için misafirler çoğunlukla yetişkinlerden oluşuyordu. Bunlardan ikisi Matthew'un en iyi arkadaşı ve eşi Bryan ve Elizabeth'ti; oğulları Theo dinazor kostümü giymiş bir tulumla etrafta koşuşturuyordu. Jurassic Park'taki dinazor eğitmenleri gibi giyinmişlerdi. Çok şirindi.

"Angelina!" Noelle haykırdı; kocaman bir gülümseme pembe yanaklarını kaplamıştı. Saçları kostümüne uygun olarak iki örgüyle şekillendirilmişti: *Karlar Ülkesi*'nden Anna.

"Harika görünüyorsun!" Beni kucağına çekerken söyledim.

"Ve çok seksi görünüyorsun, lanet olsun!" Noelle başparmağıyla onaylamadan önce beni değerlendirdi. Erkek arkadaşı Matthew, köpekleriyle birlikte yemek odasına girdi. Snowball bir çift boynuzla çok sevimli görünüyordu - o Sven'di, Matthew ise Kristoff gibi giyinmişti. Gerçekten de mükemmeldi, özellikle de saçlarını uzattığına göre.

"Teşekkür ." Güldüm. "Noelle, Kartopu'nun Olaf olması gerekmiyor mu? Bilirsin, beyaz olduğu için?"

"Oh." Matthew'a baktı, o da burnunu kıvırdı. "Şey. Matthew Olaf'tan pek hoşlanmıyor, ayrıca küçük boynuzlarıyla daha sevimli olacağını düşündük. Ve bakın! Yakasında ziller var!" Bu gürültüyü açıklıyordu.

-Yine de Matthew'un kostümünün çan içermediğine ikna olmamıştım. Eğer yeterince önemsiyor olsaydım, bu düşünce daha fazla araştırma gerektirecekti.

Tam o sırada Charlotte kardeşimi de sürükleyerek odaya girdi. Saçları sprey boyayla pembeye boyanmış gibiydi ve pembe taytının yanı sıra turuncu şeritlerle süslenmiş pembe bir mayo giymişti. Daniel'in Köpekbalığı kostümü giydiğini gördüğümde ne olduklarını anladım: Sharkboy ve Lavagirl.

Tüm bunların sevimliliğinden neredeyse ciyaklıyordum. Gerçi ben onu Cadılar Bayramı'nda benimle birlikte giyinmeye bile ikna edemezken, onun onu bir çift kostümü giymeye nasıl ikna ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üniversitede bir yıl, Gravity Falls'taki Mabel kostümümle eşleştirmek için - çok isteksizce- Dipper Pines olarak gitmeyi kabul etmişti, ancak ondan sonra, ne zaman sorsam yankılanan bir "Hayır" a geri döndük.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime. "Bu çok komik."

Benjamin kulağıma doğru eğilip "Sence beni hatırlıyorlar mıdır?" diyerek karşılık verdi. Doğru ya. Orada bir an için unuttum. Son bir ayın çoğunu onunla geçirmiştım ama o benimle hiç vakit geçirmemişti.

Henüz hiçbir arkadaşım ile tanışmamıştı. Hepsiyle Charlotte'un doğum günü yemeğinde kısaca tanışmıştı ama kendini tanıtamadan onu göndermişim. Ve şimdi... Her şey bir ay öncesinden daha farklı hissediyordu.

Boğazını temizledi ve bu kez onu düzgün bir şekilde tanıştırmamı istedi. Onu yanıma çektim, kolumu onun koluna doladım ve dikkatlerini çekmek için boğazımı temizledim. "Millet, sanırım Benjamin'i hatırlıyorsunuz. Benim..." *Benjamin'im*, işte o *benim*. Ona baktım ve maskesinin arkasından kaşını göremesem de, bana bakarken sorgulayan bakışlarını neredeyse hissedebiliyordum. "Arkadaş," diye karar verdim. Ve nihayet bu terim kulağa doğru geliyordu - eksik olsa da.

Noelle ona kocaman bir sırıtış attı ve sevgiyle selam verdi, Matthew'un elleri beline sarılıyken kesinlikle ışıltı ışıltı görünüyordu. Bu komikti, çünkü Noelle hiçbir zaman küçük bir kız olmamıştı -ve Tanrı biliyor ya kıvrımlarını seviyordu- ama Matthew'un yanında küçücük görünüyordu. "Seni tekrar görmek çok güzel!"

Benjamin ellerini sıktı. "Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım" dedi. Sonra da kardeşimi selamladı. "Daniel, seni görmek güzel. Ve Charlotte." Charlotte, muhtemelen Daniel'la aynı cümlede anılmaktan dolayı biraz kızardı, ama bu ağabeyimi hiç şaşırtmadı.

Benjamin'e onların dinamiklerinden bahsetmişim: en iyi arkadaşlar, hiç çıkmamışlar, "birbirlerinden hoşlanmıyorlar" pandomimine kalmışlar. Biz kızlar Charlotte'u bir şans vermesi için ne kadar ikna etmeye çalıştıysak da o yanaşmadı. Nasıl *olsa yürümecek bir şey için* arkadaşlıklarını riske atmasının mümkün olmadığını söylüyordu. Daniel'ın benimle olan arkadaşlığı yüzünden üniversitede Charlotte'tan uzak durup merak ederdim, ama son zamanlarda sadece korktuklarına giderek daha fazla ikna oluyordum. Ve aptallar. İkisi birbirleri için yaratılmışlardı.

"Gabbi nerede?" Ev arkadaşımı ortalıkta göremeyince sordum. Gerçi son iki haftadır bizim evde pek bulunmuyordum. Daha çok geceleri Benjamin'in evindeydim. Altında, üstünde, kanepede, yatağında, mutfak tezgâhında... Diyelim ki kendimize ait bir yerimiz olmasının tadını çıkarıyordum.

Noelle omuz silkerek, "Sanırım geç kalacak," dedi. "Yolda olduğuna dair mesaj attı."

"Ah, tamam," diye başımı salladım, sonra Benjamin'e döndüm. Başındaki örtüyü çıkarmış, saçlarını komik bir şekilde yukarı kaldırmıştı; ama onu tümüyle gördükten sonra

Her gün takım elbiseyle parlatılmış, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, geriye taranmış veya jlelenmiş saçlarla, neredeyse bu şekilde olmasını tercih ediyordum. Ellerimle karıştırdığım ya da seks sırasında ekiştirdiğim zamanlara benziyordu.

"Ben geldim!!" Oturma odasından bir ses seslendi ve Gabbi, eteğini ve kolunun altındaki bez çantayı yeniden ayarlarken oflayıp pufluyordu.

Charlotte kıkırdadı. "Lütfen bana partiye bir yığın kitap getirmediğini söyle."

"şey..." Gabbi masum gibi davrandı. "Onlar kostümün bir parçası." "Seksi kütüphaneci mi?" Ben kaşlarımı kaldırarak sordum. "Sen getirdin mi?"

Hannah?"

"Hayır. O iş bitti." Omuz silkti. "Ayrıca," diye kıyafetini işaret etti, "seksi bir kütüphaneci değil. Sadece iyi bir aşk kitabından hoşlanan sıradan bir kütüphaneci." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bana bir gülümseme verdi.

"Ortalama bir gününüz nasıl geçiyor?"

"Kapa eneni," diye homurdanarak omzuma hafifçe vurdu. "Herkesin eşleşeceği biri vardı. Benim hiç iyi bir solo fikrim yoktu."

"Sorun değil Gabs," dedim kolumu onunkinin arasından geçirerek. "Hadi bir şeyler içelim ve senin için nasıl birini bulacağımızı planlayalım."

"Hayır, hayır, hayır. Ben kendi başıma iyiyim, gerçekten."

Benjamin'e bakıp bensiz tampon görevi göreceğinden emin olduktan sonra Gabrielle'i mutfağa yönlendirdim. Bir içkiye ihtiyaı vardı ve eğer geceyi aptalca inek ve aptalca seksi Batman kostümü içindeki 1.80 boyundaki *erkek arkadaşımın* zerine atlamadan atlatacaksam benim de ihtiyaım vardı.

YİRMİ DÖRT

Benjamin

Angelina'nın arkadaşlarıyla çevrili olmak şaşırtıcı derecede... normaldi. En iyi şekilde. Hiç garip ya da sıkıcı hissettirmede. Ayrıca, onlarla konuşurken ısıldamasını izlemek hoşuma gidiyordu. Şu anda Angelina ve Noelle son birkaç aydır yazmakta olduğu kitabı tartışıyorlardı ve kapak resmini Angelina'nın çizdiğini öğrendim. Onunla ne kadar gurur duyduğumu göstermek için kolumu omzuna dolama ve onu öpme isteğime karşı koydum.

Onlara karşı bana olduğundan daha farklıydı; daha açık, daha sıcak. Sevecen. Ama bu hoşuma gitmişti. Çok yönlü bir kadın olması hoşuma gidiyordu, önemseddiği ve onu önemseyen pek çok insan olması hoşuma gidiyordu. Hepsinden önemlisi, Angelina'nın kimsenin göremediği bir yönüne sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Onun hakkında hala bilmediğim çok şey vardı, ama bu gece her katmanı soyarak, kişiliğinin her gizli köşesini keşfetmek için beni daha da heveslendirdi.

Kızlar oturma odasında toplanırken Matthew, en iyi arkadaşı Bryan ve ben mutfakta toplandık.

"Peki, ne zaman evlenme teklif edeceksin?" Bryan sordu.

Matthew'un yüzünün sevinçle aydınlanmasını izledim ve oturma odasına, kıkırdayan kız grubuna baktı. Başını iki yana salladı. "İstiyorum ama... Henüz değil. İkimiz de bundan zevk alıyoruz, birlikte yaşıyoruz ve birlikte olabildiğince çok zaman geçiriyoruz. Ayrıca, onun yeni bir işi var. Aceleye getirmeye gerek yok."

Bryan kıkırdadı. "Evliliği ve çocukları aceleye getirmek için bir neden yok mu?" Kucağında bebek oğulları olan karısına baktı. "Dostum, tek bildiğim onların başıma gelen en iyi şey olduğu."

Gözleri mutlulukla parlıyordu ve bu beni gülümsetti. Daha önce evlilik hakkında düşünmüştüm ama bir aileye sahip olmanın gerçekte ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Belki bir gün kendi ailemi hayal edebilirdim: Robin tulumuyla etrafta koşuşturan küçük bir oğlan ya da Batgirl gibi giyinmiş bir kız. Umurumda olmazdı ama hayatta hangi yolu seçerlerse seçsinler onlarla gurur duyduğumu bilmelerini sağlardım. Ve her zaman, her zaman, sevildiklerini bileceklerdi.

Annem ve babam ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı ama çok çalışmışlar, bizi bir dadı ya da bakıcıya bıraktıklarında çok şey kaçırmışlardı. Geleceğimin nasıl olacağını, evlenip evlenmeyeceğimi ya da çocuk sahibi olup olamayacağımı bilmiyordum ama eğer evlenirsem evde olmaya özen göstereceğimi biliyordum. Onlara bir yuva olmak için.

Daniel her nereye gittiyse oradan döndü ve buzdolabından bir bira daha aldıktan sonra yanıma geldi. "Demek sen ve kız kardeşim, ha?" dedi, şişeleri tokuşturabilmemiz için birasının boynunu eğerek. Yükseklik aileden geliyordu, bu çok açıktı. Benden küçük olmasına rağmen Daniel bana öyle bir bakış attı ki, "*Kız kardeşime zarar verirsen ölürsün*" der gibiydi.

Emily için daha azını yapmazdım, bu yüzden anlıyordum. "Biz-"

"Sikişmek mi?" Çenemi sıktım. Angelina hakkında böyle konuşmak hoşuma gitmiyordu. "Kız kardeşimin sana bakışından arkadaştan öte olduğunuzu anlayabiliyorum." Her zaman öyle olmadığımız konusunda ısrar ettiğini düşünerek neredeyse gülecektim. "Üniversiteye birlikte gittik. Birbiriniz için ne ifade ediyorsunuz bilmiyorum ama size bir şey söyleyeyim: Angelina beni asla kaçamaklarıyla tanıştırmadı. Tek bir tanesiyle bile."

Boğazımdaki yumruyu büyük bir yudum birayla yıkadım. Bunun ne anlama geldiğini ya da beni nasıl hissettirdiğini düşünemezdim, şu anda değil. Ama sonraki sözlerime engel olamadım: "O özel biri. Senin kız kardeşin."

Daniel başını salladı. "Öyle. Ve çoğu erkek bunu anlamak için zaman ayırmaz. Sadece yüzeyde olanı görürler."

Bunu bana anlatmıştı. İnsanlar ona kötü şeyler söylüyordu; benim zeki, güçlü ve bağımsız bir kadın olarak gördüğüm bu kişiyi, sırf başarılı olmak için onlara ihtiyaç duymadığı için diğerleri yıkmayı seçmişti. Geçmişteki ilişkilerinden pek bahsetmezdi ama neden başka bir ilişki yaşamak istemediğini anlayacak kadar boşlukları doldurabiliyordum.

Bunu ben de yaşamıştım, değil mi? Benden vermeye hazır olduğumdan ya da vermek istediğimden daha fazlasını isteyen kızlar. Ailemin kim olduğunu, vakıf fonumun ya da banka hesabımın büyüklüğünü gören ve paranın sağlayabileceği mükemmel hayattan başka bir şey istemeyen kızlar. Ve ben giderek daha da uzaklaştıkça, bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorlardı: ilişkilerde kötü olduğumu. Sevilmenin imkansız olduğunu.

Belki de Angelina da ben de kendi yollarımızda berbat durumdaydık. Ama onu gördüm ve olduğu gibi sevdim. Keskin kenarları ve her şeyiyle.

"Peki ya sen ve Charlotte?" Biramı, kızlarla birlikte gülerken yüzü heyecandan ışıldayan sarışına doğru kaldırarak, "Peki ya sen ve Charlotte?" dedim. "Angelina bana üniversiteden beri arkadaş olduğunuzu söyledi. Sen hiç...?"

Daniel acı acı kıkırdarak başını salladı. "Arkadaş bölgesinde ikamet ediyorum, dostum. Ayrıca, o beni asla öyle görmez." Gözlerinin Charlotte'un üzerinde gezinmesini kaçırmadım ve Angelina'nın haklı olup olmadığını, aralarında daha fazla bir şey olup olmadığını merak ettim. Ama öyle olsa bile, geçmiş ilişkilerim yüzünden kafam o kadar karıştı ki onunla daha fazlasını yaşamaktan korktuğum için kız kardeşiyle yataarken ona duygularını itiraf etmesini söylemeye ne hakkım vardı?

"Hunter!" Müziğin sesini bastırarak bağırdım ve girişte gördüğüm kardeşime el salladım. Kaşları çatık bir şekilde bana doğru yürüdü. "Hey, neden suratın asık?"

"Hastanedeki işimden yeni çıktım. Otuz altı saat." Hâlâ önlüğünü giyiyordu, stetoskopi ve her şeyiyle.

"İyi olduğuna emin misin?" Odada Angelina'yı ararken sordum. Köşede Gabrielle ile konuşuyordu.

Homurdandı ama eline bir içki tutuşturduktan sonra onu kız arkadaşımın ve onun en iyi arkadaşının yanına sürükledim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sadece benimle gel," dedim, sessizce bana katlanması için yalvarıyordum. Küçük kız kardeşimiz surat asma konusunda en iyisi olabilirdi ama ben yine de ağabeyimi nasıl pes ettireceğimi biliyordum. Devam etmek için onay verdiğini umduğum bir homurtu daha çıkardı - hayır dese duracağımdan değil.

"Hunter," diye başladım kızlara katıldığımızda, "Angelina'yı hatırlarsın." Onu süzmeye çalıştım ama deri kıyafeti içinde kesinlikle nefis görünüyordu. "Bu da onun en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı Gabrielle." Ona işaret ettim

Esmer olan, gözlerinde ilgi dolu bir parıltıyla ağabeyime bakıyordu. "Angelina ve Gabrielle, bu benim ağabeyim Hunter."

"Kardeşinin geleceğini bana söylememiştin," dedi Angelina. "Seni tekrar görmek güzel."

Hunter'ın sert duruşu biraz gevşemeye başladı ve gülümsedi. "Son dakikaya kadar gelip gelemeyeceğimi bilmiyordum. İşten yeni çıktım."

"Gabrielle," dedim, "Angelina'yı bir süreliğine çalmamın sakıncası var mı?" Arkadaşı bana onay işareti verdi ve ben de elimi Angelina'nın sırtına koyarak onu evin sessiz bir köşesine doğru yönlendirdim.

"Senin kim olman gerekiyor?" Hunter'ın Gabrielle'e sorduğunu duydum ve koridorun köşesini döndüğümüzde onlara bakmak için döndüm. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Gabrielle elindeki kitabı kaldırırken kardeşime donuk bir bakış attı. "Bir kütüphaneci." Etek, beyaz düğmeli bir bluz ve hırka giymiş, görüntüsünü tamamlamak için de bir gözlük takmıştı. Hunter homurdandı. *Oh be.* "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Tüm zamanların en basit şeyini seçmişken benim kostümümle dalga mı geçiyorsun?" Gabrielle güldü. Angelina bana baktı ve kahkahayı patlatmamak için eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. *Bu* hiç beklemediğim bir şeydi.

"Bu gerçek mi ki zaten?" Gabrielle, Hunter'ın boynundaki stetoskopu aldı ve diyaframa dokunmadan önce kulaklarına taktı.

Hunter homurdandı, esmerin açık sözlülüğü karşısında açıkça sinirlenmişti ama aleti geri alacağından emin olduğum gibi geri almadı. Bunun yerine Gabbi'nin elini kendi eliyle kapattı ve elleri bağlı kalırken diyaframı onun göğsüne yerleştirdi. "Bu şekilde kullanılması gerekiyor."

Gabbi gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve bu hareket karşısında şaşırdı. "Kızarıyor mu?"

Angelina yanımda soluk soluğa kaldı.

Gözümün önünde olup bitenlere inanamayarak sadece başımı sallayabildim. Kardeşim tek bir kelime söyleyene kadar bakışlarını Gabbi'den ayırmadı: "Güçlü."

"Ne?"

"Kalbin."

Ağabeyim zorla bir iç çekerken ağzı açılıp kapandı. "Dr. Hunter Sullivan. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum bayan..."

"Gabrielle Meyer." Hunter elini kadının göğsünden çekip stetoskobu tekrar boynuna yerleştirene kadar bir süre geçti. "Ama arkadaşlarım bana Gabbi der. Ya da Gabs. Her zaman Elle'in de güzel bir lakap olacağını düşünmüşümdür ama bunu bir türlü tutturamadım."

"OHSU'da çalışıyorum. Yeni çıktım."

Gabrielle suçlulukla dudağını ısırdı. "Özür dilerim, ima etmek istememiştim..." "Aslında doktor olmadığımı mı?" Hunter neredeyse kıkırdadı, yüzünün köşeleri

Ağzı bütün gece yaptığı gülümsemeye en yakın şeyle yukarı kalktı. "Sorun değil. Bunu kişisel olarak algılamayacağım."

"Normalde böyle gevezelik eder mi?" Angelina'ya sordum.

"Hayır. Asla. Bunu bilerek mi yaptın? Onları tuzağa düşürmeye mi çalıştın?" "Ne?" Güldüm, yeterince rahatsız ettiğimize karar verdim ve ona yol gösterdim.

vestiyerin içine. "Hayır. Sadece seni kendime çekmeye çalışıyordum. Benim küçük hırsızım sürekli ortadan kayboluyor." Dudaklarını usulca öptüm, o da beni daha sert bir şekilde öperek karşılık verdi.

Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı, gözleri maskesinin altında mizahla parlıyordu. "Belki de ailenin mücevherlerini çalışıyorumdur," diye mırıldandı. "Kötü bir şey yapmadığımdan emin olmak için beni bağlamalısın Batman." Angelina kirpiklerini kırıştırdı. "Elinin altında bir çift kelepçe var mı?"

Onu kendime doğru çektim ve tekrar öptüm. "Seni bağlamayı çok isterdim Kittykat," dedim, sesim gergindi, "şimdi bunun ne yeri ne de zamanı."

"Mhm," dedi göğsümü okşayarak. "Haklısın, Batboy. Sonra görüşürüz. Ayrıca ben acıktım. Atıştırmalık bir şeyler var mı diye bakmak ister misin?"

"Hadi gidelim." Elini tuttum, eldivenli parmaklarımızı birbirine geçirdim ve tenini tenimde hissedemesem de içimden küçük bir telaş geçti.

Mutfığa geri döndüğümüzde Angelina, "Noelle her zaman en iyi tatlıları yapar," diye mırıldandı. "Tatlılara kafayı takmış durumda, bu yüzden hazırladıkları asla hayal kırıklığına uğratmıyor." Ve hayal kırıklığına uğratmadı da. Kanlı kırmızı kadife kekler, örümcek ağı kekler, üzerinde oreo kırıntıları olan puding ve toprak gibi görünen balkabakları ve şekilli kurabiyeler vardı ve bunlar buzdağının sadece görünen kısmıydı.

"Vay canına," diye ılık çaldım. "Bu oldukça iyi bir seçim."

"Evet. Yine de benden bu kadarını beklemeyin. Bir şeylere ev sahipliği yaptığımda, normalde sadece pizza ve patates kızartması sipariş ederim."

Şakağına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sen , Angel. Farklı bir şey yapmanı istemezdim."

Angelina bana baktı, mavi gözleri makyajı ve kedi maskesiyle bir şekilde daha da parlak görünüyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, elimi bir kez sıktıktan sonra bir tabak kaptı ve yiyecekleri yıgıdı.

Noelle'in tatlıları yediğim en lezzetli şeylerden bazılarıydı. Neden bir fırın açıp tam zamanlı çalışmadığını merak ediyordum ama Angelina'nın bana söylediğine göre üniversitedeki yeni işinden memnundu ve önemli olan da buydu.

Yemeğimizi yedikten sonra Angelina beni dans pisti olarak kullanılan geniş bir odaya çekti. Beni pistin ortasına götürmesine izin verdim, çalan yavaş şarkıda birlikte sallanırken bir elimi beline doladım.

"Bu gece beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedim ve bunu ne kadar kastettiğimi bildiğini umdum. "Senin bu yönünü görmek çok güzel."

Angelina başını eğdi. "Hangi taraf?"

"Kaygısız, mutlu tarafı. Bunu pek sık göremiyorum, biliyorsun." Dudağını ısırdı. Onun bu alışkanlığını öpüp yok etmek istedim. "Kes şunu," diye fısıldadım, ona doğru eğilerek.

"Neyi durdurayım?"

"Seni öpmek istememe neden oluyor."

Son santime ulaşmak ve yüzlerimizi aynı hizaya getirmek için parmak uçlarında durarak mırıldandı. "Ama belki de amacım buydu, Batboy."

Arkadaşlarının evinde, hem arkadaşların hem de yabancıların arasında olmamız umurumda değildi; elimi yüzüne götürdüm ve yanağını avuçladım. "Beni kışkırtma, Kitty cat."

"Sen ve ben. Yarasa ve kedi," diye mırıldandı.

Burnumu boğazına, boynunun kıvrımlarına soktum. "Hayır. Sen ve ben, Angelina ve Benjamin. Sadece biz."

"Ne derler bilirsin: Bir öpücük daha da ölümcül olabilir... eğer ciddiysen." Göz kırptı ve ben de onu kucağıma alıp etrafında döndürdüm. Gülüşü içimi neşe, heyecan ve adını koymaya cesaret edemediğim başka bir şeyle doldurdu. Onu tekrar yere bıraktığımda yanağını avuçladım ve başparmağımla alt dudağının üzerinde gezindim. Sonra ağzını açtı, dilinin ucu parmağıma değdi ve ben her şeyi umursamayı bıraktım. Odadaki diğer insanları, arkadaşlarını ya da kardeşimi, onun kurallarını umursamayı bıraktım-hepsini

Önemsediğim şey dudaklarını hissetmektir. Bu yüzden onu öptüm ve Angelina kızarmış ve nefessiz bir şekilde çekilene kadar durmadım.

"Beni eve götür, Benjamin."

~ ~ ~

İki elim direksiyonda, eve hiç bu kadar hızlı gitmemiştim. Küçük alanda aramızda bir sıcaklık kaynıyordu ama ona bakamıyordum, bakarsam arabayı çarpma ihtimalim yüzde yüzdü ve bu olmazdı. Ama bütün gece o aptal flörtöz sözleri paylaşmış durmuştuk ve ellerimi onun üzerine koyar koymaz kendimi kaybedecektim.

"Bu lanet takımı sipariş ederek ne yaptığını biliyordun, değil mi?" Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz onu ön kapıya doğru ittim. Parmaklarımın açıkta kalan köprücük kemiğini okşamasına izin verdim, ön taraftaki fermuar çekişiyle oynadım. Deri daracıktı, vücudunun her muhteşem kıvrımına yapışlıyordu ve bu beni bütün gece deli etmişti.

Benimle birlikte giyinmeyi kabul ettiğine ya da beni en iyi arkadaşının Cadılar Bayramı Partisine davet ettiğine inanamıyordum. Kardeşinin bana söylediklerinden sonra aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum ve ona bir şans verirsek aramızın ne kadar iyi olabileceğini göstermeye niyetliydim.

Angelina bana göz kırptı ve dilini dudağının üzerinde gezdirirken masum bir tavır takındı. "Kostümü seçen sensin, koca adam." Göğsümü okşadı. "Yoksa daha az gurur okşayıcı bir şey mi istedin?"

Homurdandım ve fermuarını dişlerimle tutup göğsünün üzerinden aşağı kaydırmadan önce onu öptüm. "Muhteşem," diye nefes nefese göğüslerini okşadım.

Elleri pelerininin altında dolaşıyor ve bu durumdan rahatsız oluyordu. "Bunu senden nasıl çıkarabilirim?"

Güldüm. Elbette, bu kostümü birkaç yıldır giyiyordum -çizgi roman kongrelerine gittiğim zamanlardan beri- ama kesinlikle daha önce üzerimdeyken bir kızla seks yapmaya çalışmamıştım. "Bekle," diye mırıldandım, dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra arkama uzandım, kopçaları açtım ve kostümün fermuarını açarak üzerimden çıkardım, beni atletim ve külotumla bıraktı.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı Angelina ve dikkatimi tekrar ona odakladım, deri kumaşı omuzlarından ittim ve çömelerek fermuarını beline kadar açmayı bitirdim. Kemerini çözdü ve geri kalanını kıpırdattı.

takım elbise bacaklarından aşağı indi ve onu sadece siyah bir pushup sütyen ve bir tanga ile bıraktı. Aletim dikkat kesildi.

"Çok, çok daha iyi."

Angelina elini uzatıp başparmağıyla gözlerimin altını okşadı. Sonra da güldü. "Biliyor musun, bu göz makyajıyla seni ciddiye alamıyorum."

"Oh, gerçekten mi? Seni becermemi istiyor musun, istemiyor musun Kittycat?"

"Evet. Ama önce..." Angelina elimden kurtuldu, banyoya gitti ve elinde solüsyonla kaplı bir pamukla geri döndü. "Gözlerini kapat."

Dediğini yaptım ve yumuşak pamuğu göz çevremde gezdirerek makyajı nazikçe sildiğini hissettim. Sonunda "Bitti" diye fısıldayana kadar bu şekilde devam etti.

Gözlerimi açtığımda, daha fazla dayanamadım. Onu kollarıma çektim ve derinden öptüm. Ayrıldığımızda "Beni ne kadar delirttiğini bilmiyorsun bile" diye mırıldandım.

"Sanırım bir fikrim var," dedi ve bir elini boxer külotumun bel bandının içine sokarken bana küçük bir sırıtış attı. Bu fırsattan yararlanarak atletimden kurtuldum ve sonra kışını avuçlayarak parmaklarımı tenine batırdım.

"Senin yanıdayken kendime engel olamıyorum. Hiç yapamadım."

"Beni kızdırmayı bu yüzden mi bu kadar çok seviyorsun?" Ereksiyonumu ona doğru ittiğimde nefesi kesildi.

"Kesinlikle. Seninle dövüşmek beni ediyor."

"Hmm." Angelina kollarını boynuma doladı ve tuhaf bir bakışla bana baktı.

"Ne?"

"Sadece seni hak edecek ne yaptığımı merak ediyorum."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurmadan önce çenesini iki yanından birer kez öptüm. "Benden hoşlandığını itiraf mı ediyorsun?"

"Belki."

"Ah." Yanıtını beklemediğim için gözümü kırptım ama hemen toparlandım. "Güzel," dedim ve onu kollarımın arasına aldım, bacaklarını sırtıma doladığında vücudunun her tarafımı sarmış olduğunu hissettim, bizi ayıran tek şey cılız bir kumaş tabakasıydı. "Sanırım bu artık resmen arkadaş olduğumuz anlamına geliyor, ha?" Kaşlarımı oynattım ve Angelina çıplak göğsüme bir şaplak attı.

"Bana geri aldirtma."

"Oh, bunu asla geri alamazsin. Bu artık kesinleşti. Angelina Bradford resmi olarak Benjamin Sullivan'ın arkadaşıdır. Korkarım ömür boyu benimle kalacaksın."

Gözlerini devirdi. "Sana neden katlandığımı bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Seks harika olduğu için mi?" Ve ona doğru ittim, nasıl hissetmesine izin verdim

beni çok etkiliyordu. "Çünkü seni doğru beceriyorum bebeğim. Ve benden hoşlandığın için."

"Evet." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "."

"Bunu kabul etmek sana pahalıya patladı, değil mi?" Hâlâ onun görkemli kışına tutunarak, daha fazla dayanamadan önce ne kadar direnebileceğimi merak ederek sordum.

"Öyle olacağını düşünmüştüm..." Angelina parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken dudağını ısırdı. Gözleri kapandı ve nefes verdi. "Ama düşündüğüm kadar zor değildi."

"İşte benim kızım," dedim ve bunu birden fazla şekilde ifade ettim. Gözlerini açtığı anda, ateşle doluydular ve hepsinin benim için olduğunu biliyordum.

"Ee," diye kalçalarını yuvarladı, "beni becermekle ilgili söylediğin neydi?"

"Oh? Bundan biraz ister misin?" Ona doğru bastırdım ve mükemmel noktaya ulaştığımda yüksek sesle inledi.

"Daha fazla," dedi, biraz nefes nefese. "Lütfen."

"Her şeyi yaparım, Prenses. Senin için her şeyi yaparım." *Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım*, diye düşündüm. *Keşke bilseydin*.

Onu yatak odama taşıdım, sütyenini açmadan ve tangasını çıkarmadan önce yatağa bıraktım. İç çamaşırımı da çıkardım ve sonra onu üstüme çektim, eve girmeye hazırdım-

"Prezervatif," diye inledi Angelina, ben daha ucunu içine bastıramadan.

Kahretsin. Neredeyse nasıl unutuyordum? Her zaman çok dikkatliydim ve şimdi de duracak değildim. Ona doğru uzandım, komodinden bir tane çıkardım ve kendimi kılıfladım.

İçine girer girmez ikimiz de bir inilti çıkardık ve uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

"İyi misin?" Yüzündeki bir saç telini iterek sordum. Çok hızlı hareket etmek istemiyordum, tahrik olmuş ve ıslak olmasına rağmen onu her seferinde geriyordum.

"Evet," dedi nefes nefese, öpmek için eğilmeden önce uzunluğunda yukarı ve aşağı kayarken göğüsleri zıplıyordu Dilim ağzındayken, tadının tadını çıkarırken, kalçalarımı yukarı ittim, vücudunu tamamen doldurdum ve Angelina'nın dudaklarımdaki nefesini tadabiliyordum.

Onun sıcaklığını hissetmek ve gecenin bastırılmış gerginliği arasında, zevke karşı koyamadım. Hemen ritmi yükselttim, belinden tutarak üzerimde zıplamasına yardımcı oldum ve onu cezalandırıcı bir hızda becerdim.

"Evet," diye haykırdı. "Tam orada. Oh *Tanrım*. Bunu yapmaya devam et." Gözleri başının arkasında yuvarlandı ve istesem bile duramazdım.

Büyülenmişim, üstümde kendini tatmin edişini izliyordum. Onu böyle görmek çok güzeldi, tamamen zevk içindeydi. Tamamen *bana aitti*.

Angelina'nın uzun siyah tırnakları göğsümde geziniyor, kaslarımda geziniyordu ama umurumda bile değildi çünkü o bağırdıkça ben de cezalandırıcı tempoma devam ediyordum.

"Gözlerini aç, Angel," diye talimat verdim. "Boşaldığında bana bak."

Amcığı etrafımda sıkılaştı, içine girdikçe kasları kasıldı ve onunla birlikte tam sınırdaydım. Öne doğru eğildim, meme ucunu ağzıma aldım, inlediğinde biraz ısırdım. *Hay sikeyim*. Böyle çok iyiydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu kadınla hep daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Angelina daha da öne eğildi, ben kalçalarını sıkıca kavrarken elleri omuzlarımdan üst kısımlarına gömüldü. "Bu gece burada kalır mısın?" Aniden ve damdan düşer gibi oldu ama evet demesine ihtiyacım vardı. Kalmasına ihtiyacım vardı. "Angelina," diye yanağına doğru nefes aldım.

Teninde bir dua.

Nefesi kesildi ve boşaldığında bir tanrıça gibi görünüyordu, tırnaklarını tenime batırıyor ve arkasında izler bırakıyordu. "Evet," dedi ve orgazmım bedenimi sarsarken içimde temelden bir şeylerin değiştiğini hissettim.

İçimdeki çılgınca sahiplenme duygusuna engel olamıyordum. Bu kadına ihtiyacım vardı. Onun bakışlarına, kavgalarına, gülümsemelerine, kahkahalarına ve ateşli ruhunun her zerresine ihtiyacım vardı.

Çünkü o *benim* gibi hissettirdi.

~ ~ ~

"Benjamin?" Angelina mutfağa girdi ve beni bir bardak burbon yudumlarken buldu.

Uyuyamıyordum. Onun yatağında, göğsüme sarılmış bir şekilde uyuması kafamı allak bullak ediyordu.

"Hey." Yanımdaki bar taburesine oturdu ve başını koluma yasladı. Benim tişörtlerimden birini giymişti; ona çok büyük gelmemişi, kalçasının ortasına kadar uzanıyordu. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Her şey yolunda mı?"

"Mhm," dedim, bardağı yere bırakıp burnumu saçlarına gömdüm ve şampuanının tatlı kokusunu içime çektim. Seks yaptıktan sonra duş almıştık - yüzümde hâlâ göz farı kalıntısı olduğunda ısrar ediyordu ve kirli hissetmekten nefret ettiğini biliyordum. Birbirimizi sabunlamış ve sessizce yıkanmıştık. Neredeyse kulübede olduğu gibiydi ama daha yumuşaktı. Bir şekilde daha duygusaldı.

Ateş ya da sıcaklıktan eser yoktu, sadece biz vardık: önemseyen, birbiriyle ilgilenen iki insan. Bu hareketin benim için ne kadar anlamlı olduğunu düşünerek göğsümü ovuşturdum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyerek elini tuttum ve onu kapısını her zaman kapalı tuttuğum odaya götürdüm.

Angelina'nın gözleri içeride ne olduğuna takılır takılmaz, sıcaklığın ensemenden yukarı tırmandığını hissettim ve tüm içgüdülerim bana kapıyı çarparak kapatmamı ve az önce gördüklerini ona unutturmanın bir yolunu bulmamı söyledi.

"Bütün bunlar da ne?"

Ofisim. En çok keyif aldığım şeylerin bulunduğu, daha doğrusu kelimenin tam anlamıyla doruk noktası olan oda. Fandom şeyleri. Angelina'nın görmesi için tam teşhirde. "Bu..."

Dönüp bana baktı. Yüzünde görmeyi beklediğim tüm ifadeler arasında neşe bunlardan biri değildi. "Sen tam bir *ineksin*, değil mi Sullivan?"

"Şey..." Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek başımı kaşıdım. Her zaman özenle oluşturduğum kendinden emin ve özgüvenli kişiliğimi korumaya çalışıyordum ama Angelina'nın beni bir ezikten başka bir şey olarak görmemesi korkusu galip geliyordu.

"Çok sevimli." Bana coşkulu bir gülümseme verdi ve ben de bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Bunu bana vermek onun için ne kadar kolay olmuştu - bunu kabul etmek onun için ne kadar kolaydı. Beni kabul etmesi. Odayı keşfetmeye başladı, gözleri yıllar süren koleksiyonumun her parçasını katalogluyordu. Onun

Sanki büyülenmiş gibi parmakları çizgi romanların üzerinde geziniyordu. "Kostümlerimizi bu yüzden seçtin. Ben hiçbir yerde bulamazken sen neden Kedi Kadın maskesi taktın."

Başımı salladım. "Bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Neden yapayım ki?" diye sorduğunda kafası gerçekten karışmış gibiydi.

"Çünkü çoğu kadın yetişkin bir erkeğin hâlâ tüm bu şeyler."

Bakışları yumuşadı. "İzci çocuk. Seninle neredeyse kostümümün içinde seks yapıyordum ve sen ineklerden hoşlanmanı tuhaf bulacağımı mı düşünüyorsun?" Kendimden utanarak omuz silktilim. Bu yüzden kaç kadının benimle dalga geçtiğini unutmuştum. "Bu da diğer her şey gibi bir hobi. Ayrıca," sesi alçaldı, "bence çok seksi, Sullivan."

"Öyle mi?" Ona gözlerimi kırıştırdım, nutkum tutulmuştu. Beni kabul etmesi, kahretsin, dünyadaki en güzel duyguydu. Şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ve onun flört etmesi, beni kışkırtmaya çalışması - tek yaptığı beni etmektir. Angelina gelip önümde durdu ve yüzüne yayılan o muhteşem sırıtişaya bayıldım, ağzının bir tarafı öylece yukarı doğru eğikti. "Mhm. Ve kelepçelerle beni istediğin zaman bağlamakta özgürsün."

Parmakları göğsümde geziniyordu, bir eğlence ve tahrik kıvılcımı yüzünü aydınlatıyordu.

"Beni kışkırtma Prenses," diye mırıldandım. "Seni yatağıma bağlayıp bütün gün seninle ziyafet çekmekten bir şey yapmak istemiyorum."

Daha yakına eğildi, burnu çenemin üzerinde gezindi. "Peki seni durduran ne?"

Alt dudağını ısırdım ve o bana açılırken onu öptüm. "Eğer bu kadar mükemmel olmaya devam edersen, ben-"

"Ne yapacaksın?"

Seni sonsuza dek saklamak zorundayım.

Bu sözlerin gerçekliğinin bana binlerce tuğla gücüyle çarptığını hissettim. Siktir. *Siktir*. Bu kelimeleri söylemek söz konusu bile olamazdı. Bunu sadece kendime itiraf etmeye başlamıştım, ona itiraf etmek beni mahvederdi, bu kadar basit. Beni kendinden uzaklaştırır ve hayatımdan çıkarırdı ve ben buna izin veremezdim. Onu kaybetmeme izin veremezdim. Onu yapabileceğim tek şekilde elimde tutmalıydım.

"Hadi gel." Elini tuttum ve onu benimle birlikte odadan dışarı çektim. "Artık en derin, en utanç verici sırrımı açıkladığıma göre, hadi yatağa gidelim."

"Yine ortadan kaybolmayacaksın, değil mi?"

Elinin tersini öptüm. "Hayır. Ben uyanmadan ortadan kaybolmayacağına söz verdiğin sürece."

Başını salladı ve ben de bizi yatak odasına doğru yönlendirdim. , göğsüme sarılmama izin verirken gözleri dalgalanarak kapandı.

"İyi geceler, Angel." "İyi geceler, Ben."

Başını öptüm ve uykuya yenik düşmeden önce hatırladığım son düşünce, ofisimin kapısını açık bırakmış olduğumdu.

YİRMİ BEŞ

Angelina

Kasım ayı tüm hızıyla devam ediyordu ve balkabağı süslemelerinin gittiğini görmek beni üzse de Kasım ayının getirdiği soğuk çiseleme, Noel'e ve her küçük çocuğun hayali olan kara bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyordu. Portland'da her zaman beyaz bir Noel geçirmemiş olsak da, her zaman umutluydum ve pencereye koşup yerde bir toz gördüğümde içimden geçen sevinci açıklayamazdım. Elbette önce bir sürü işimizi halletmemiz gerekiyordu -ve Şükran Günü'nü de- ama Noel'in eli kulağındaymış gibi hissediyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece bana güven." Ben de öyle *yaptım*. Benjamin ona güvenebileceğimi bana defalarca kanıtlamıştı. Beni caddeden aşağı çekerken elini tutuyordum. Duvarları süper kahramanlarla süslü, iyi aydınlatılmış ve aydınlık bir dükkâna girdik. Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Burada ne işimiz var, Sullivan?"

"Ben hiç..." Yutkundu ve bana savunmasız tarafını bir kez daha gösterdi. "Daha önce buraya hiç kimseyi getirmemiştim. Bu yanıma hiç göstermedim. Ama ben-"

"Çizgi roman gibi mi?" Benjamin başını eğdi. "Cadılar Bayramı'ndan sonra biraz toparlandım sayılır." Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim ve elini hafifçe sıktım.

"Hayır. Şey, evet. Sadece... Birlikte olduğum her kız, onlara bunu gösterdiğimde benimle dalga geçti," dedi kollarını açarak. "Benim yanıma"

ukala, kendine güvenen bir iş adamı değildim. Sanırım bunu içime attım ve diğer insanların hayatımın bu kısmına girmesine izin vermedim. Ama sen..."

Gözlerindeki bakışla nefesim kesildi. Biz ne zaman birbirimiz için bu hale geldik? Diğerinin güvenebileceği, itimat edebileceği biri. Sırlarımızı paylaşabileceğimiz ve güvenebileceğimiz biri. Bu son birkaç hafta içinde mi olmuştu, yoksa inzivaya çekildiğimiz ilk geceden beri hep var mıydı? Ona baktım, sessizce devam etmesini diledim. Bir çizgi roman dükkanında Benjamin Sullivan'ın elini tutmanın neden hayatımda beni doğru hissettiren tek şey olduğunu merak ederek *bunu* duymaya ihtiyacım vardı.

"Sen farklısın."

Sen de öylesin, demek istedim. "Peki, Batboy," dedim onun yerine, göğsüme yerleşen aşırı sıcak hissi silkeleyerek. "Bana en sevdiklerini göstermek ister misin?"

Bana bakma sırası ondaydı. "Çizgi romanlar hakkında bir şeyler duymak ister misin?"

"Elbette. Ama sadece Batman ve Kedi Kadın çizgi romanları da dahilse." Kırpiklerimi ona doğru kırptım. Bizim için onları sevdim - yarasa ve kedi. Partide kostüm giydiğimizde aramızda ortaya çıkan ve her zamanki şakalaşmalarımızı güçlendiren oyunculuğu sevdim.

Hepsinden önemlisi, burada olduğuma, onu gördüğüme ve her parçasını beğendiğime dair güven vermek istiyordum. Ve, *tamam*, belki onu biraz yalamak da istedim. Utangaç ve çekingen görünmesine engel olamıyordum. Cidden, ona en son ne zaman baktığımı ve kafamın içinde bir duygu karmaşası hissetmediğimi hatırlayamıyordum. Tek yapmak istediğim Benjamin'e onun ne kadar özel olduğunu ve diğer kızların onunla dalga geçerek ne kadar aptal olduklarını göstermekti. Geçmişteki ilişkilerinden pek bahsetmezdi ama bir yerlerde birinin (ya da *birilerinin*) onu mahvettiğini hissediyordum.

Daha birlikte bile değildik ama Benjamin Sullivan'ın bir erkek arkadaş olarak listelerin başında yer alacağını söyleyebilirdim. Onun için önemli olan insanlarla nasıl ilgilendiği konusunda hiçbir rekabet olamazdı. Ve bir şekilde ben de o insanlardan biri haline gelmişim ve bu durum beni güldürmenin yollarını bulmaya çalışan alaycı kıcı için ona her gün her dakika teşekkür etmek istememe neden oluyordu.

"Yolu göster," dedim ona, mağazayı işaret ederek. Bana sırtıttı, beni son koridordaki belirli bir rafa çekti ve en sevdiği Batman çizgi romanları hakkında kulağıma konuştu.

Başka bir yerde ya da başka biriyle olmayı dilediğim tek bir an bile olmadı. Benjamin bir konu seçip bana getirdiğinde bile

Kasaya götürüp bana bir kutu çikolata ya da bir buket gül gibi sundu. İkisi de değildi ama daha iyiydi.

Çünkü bu bizdik ve birlikte iyi olacağımızı düşünmeye başlamıştım. Gerçekten iyi.

"Eve gitmeden önce başka bir yere gitmek ister misin?"

"Akşam yemeği?"

Buraya evim dediğinde, birçok akşamımı geçirdiğim ve şimdi de geceyi geçirdiğim yer olduğunu sonradan fark .

-Gerçekten de öyle hissettim.

~ ~ ~

Artık hayatımdaki hiçbir şeyin anlamı yoktu. En de? Her saniyesinden zevk alıyordum. Bozulan her kural, raydan çıkan her plan, kesin bir hayır olması gereken her evet. Hepsi de uzun boylu, karanlık ve yakışıklı bir adam yüzünden.

Bir gün kanepede sessizce oturduk, o ayak bileklerimi ovarken bacaklarım onun kucağındaydı ve ben leydisinin ırzına geçmeyi seven bir dük hakkında özellikle *müstehcen* bir dönem romanı okudum. (Ve evet, akşam benim de ırzıma geçmesiyle sona erdi elbette).

Başka bir gece, Benjamin film izlerken uyuyakaldı ve ben gecenin geri kalanını onun yüzünü çizerek, vücudunun hatlarına hayran kalarak geçirdim. O mükemmeldi ve *benim* değildi. Belki de sorun buydu. Erkek arkadaşım olmayan, bir ilişkim ısrar ettiğim adamla, en iyi arkadaşlarımla geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum.

Hayatta kalmak için tutunduğum tek kural randevusuzluk kuralıydı. Ama Benjamin'in beni en sevdiği çizgi roman dükkânına götürmesi ve ardından yemeğe çıkarması bana randevudan başka bir şeymiş gibi gelmiyordu. Kontrol duyguma tutunmak için başka ne kalmıştı?

Kendime, ikimiz de duygulara kapılmadığımız sürece iyi söyleyip durdum. Sanki bu güvence bunu doğru kılacakmış gibi.

Cumartesi günü arkadaşlarımızın kahve randevusu vardı ve kızları gördüğüm için mutlu olsam da, Cadılar Bayramı partisinden bu yana ilk kez bir araya geliyorduk, bu da onların zorlukla kontrol altına alınmış meraklı bakışlarının altında binlerce soru görebileceğim anlamına geliyordu. Neredeyse patlamak üzere olan sorularla köpürüyorlardı.

"Pekâlâ," diye iç geçirdim, her taraftan gelecek bir saldırıya hazırdım. "Bana bırak." Ne de olsa uzun zamandır bekliyordum.

"Aman Tanrım, *kesinlikle* onunla çıkıyorsun!" Noelle haykırdı.

İşte oldu. Bu biraz da Noelle'le ne kadar dalga geçtiğimiz karması gibi hissettirdi. O zamanlar onu zorlamıştık çünkü Matthew'la birlikte olmayı ne kadar çok istediğini biliyorduk ve yeniden birileriyle çıkmaya hazır olduğuna dair ona güven vermek istiyorduk. Benimle başaracaklarını düşündükleri şeyden tamamen farklıydı.

"Hayır, çıkmıyoruz," dedim sakın bir ses tonuyla. Benjamin ve ben sadece arkadaştık. Bazı büyük faydaları olan arkadaşlar, elbette, ama *arkadaş* kampına kesin olarak yerleşmiştik, değil mi? Aramızda hiçbir duygu yoktu.

Cadılar Bayramı'nda maskemi ne kadar şefkatle takmış olursa olsun ya da en sevdiğim yazarın son kitabıyla habersizce karşıma çıktığında ne hissetmiş olursam olayım. Ya da onunla hissetmeme izin verilmeyen duyguları bastırmak zorunda kaldığım binlerce başka örnek.

"Haydi, Ang." Noelle tatlı sesiyle ısrar etti. "Haftada kaç geceyi onunla geçiriyorsun? Bu bir ilişki sayılır."

"Bir ilişki *duyguları* gerektirir, ki *bu duygulardan* hiçbiri yok. Bu yüzden bir ilişki içinde olamayız." Ona ters ters baktım, Charlotte ya da Gabrielle'in konuşup beni savunmasını istiyordum ama ikisi de sessiz kaldı ve göz temasından kaçındı.

"Sadece söylüyorum. Bu, Matthew ve benim etiketlenmeden önce yaptığımız şeye çok benziyor."

"Hayır, bu tamamen farklı. Ben'i o anlamda sevmiyorum bile." *Sen sevmiyor musun?* Kapa çeneni. "Sadece takılıyoruz, hepsi bu. Bağlanmak yok." "Tabii, ." Noelle sırtışını kupasının arkasına saklayarak kahvesini yudumladı. "Eğer Cadılar Bayramı partisine bu şekilde gelmeseydin sana inanırdım.

eşleşen kostümler."

"Şu ikisi de öyle!" Charlotte'a parmağımla işaret ettim, çünkü o ve Daniel da en az bizim kadar koordineliydiler.

"Bu adil değil," diye karşı çıktı Charlotte. "Biz en iyi arkadaşız. Yıllardır aynı kostümleri giyiyoruz."

Alay ettim ama cevap veremedim Gabbi araya girdi. "Kardeşini de yanında getirmiş." Hain. Bunun bana karşı bir koz olduğunu düşünüyordu ama ikisini saatlerce konuşurken görmüştüm. *Bunu* en kısa zamanda araştırmam gerekiyordu.

"Ne demek istiyorsun? Benjamin kardeşiyle yeniden bağlantı kurmaya çalışıyor. Onu da davet ettiyse ne olmuş yani?"

"Angelina..." Gabbi sadece iç çekti.

"Tamamlanmak için birini bulmam gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum. Aşkın hayatıma girmesine izin vermem gerektiğini ya da bunun gibi saçmalıklar. Ama ben istemiyorum. Ben istemiyorum.

Birini sevmek ya da bunun zorluklarıyla uğraşmak için zamanım yok. Gündüzleri şirket merdivenlerini tırmanıp geceleri aşk romanları okumaktan gayet memnunum. Ve senin aracılığıyla yaşamaktan." Bu sözler daha önce de kulağa hep doğru gelmişti ama nedense şimdi biraz boş geliyordu.

Sanki kafamın arkasında küçük bir ses, *"Ya zaten derinlerdeysen ve sadece korkuyorsan?"* diyordu. Belki de sorun buydu, o kadar uzun süre tek başıma kalmıştım ki sevmeyi nasıl kaldıracağımı bilmiyordum. "En azından olmaya katlanabileceğin bir adam bulmuşsun," dedi Charlotte. "Ben bir randevudan fazlasına çıkacak kadar hoşlandığım birini bile bulamıyorum." Kalbim onun için sıkıştı. En iyi arkadaşlarınızın mücadelesini izlemek zordu. Charlotte evlenmeyi ve bir aile kurmayı herkesten çok istiyordu. ve onu alamazsa ne olacağı konusunda endişeliydim.

Ya da burnunun dibinde olanı görmezse.

"Hâlâ bunu mu yapıyorsun?" Noelle şaşırarak, "Peki ya Daniel?" dedi. "Peki ya Daniel?" Kardeşimle Charlotte'un birlikte olmasını, Char'ı sürekli onun hakkında dürten cesur kızıl en iyi arkadaşımızdan daha fazla kimsenin istemediğinden emindim. Ne yazık ki şimdiye kadar çabalarımız boşa çıkmıştı ve en iyi arkadaşlarımdan birinin bir gün kardeşimle evleneceğini düşünmek tuhaf olsa da, bu fikre pek aldırmadığımı itiraf etmeliydim. Gabbi'nin kardeşlerimizden biriyle evlenmekle ilgili tüm şakalarına rağmen ne demek istediğini anlamıştım. Dördümüz birbirimize bağlıydık ve farklı türde bir bağla bağlı olmak

kulağa hiç de kötü gelmiyordu.

Bu kızların sonsuza kadar hayatımda kalmasını istedim. Otuz, kırk, elli yaşında olalım, hâlâ bir masanın etrafında oturup kahve ya da şarap içelim ve kitaplar hakkında konuşalım istedim. Hayatımı onlarsız hayal edemezdim.

Charlotte bir kez daha, "Daniel ve ben sadece arkadaşız," diye ısrar etti. "Ayrıca. Biz arkadaş bölgesindeyiz. Eğer benden o kadar hoşlansaydı, üniversitede bir hamle yapardı." Omuz silkti. "Sonsuza dek yalnız kalacağımı kabullendim."

"Char," diye inledi Noelle. "Sonsuza kadar yalnız kalmayacaksın. Hiçbiriniz yalnız kalmayacaksınız. Hepiniz doğru insanla tanışacaksınız, yemin ederim. Belki de çoktan tanıştınız bile," diye ekledi bana dikkatle bakarak.

"Bana bakma," dedim. "Daha arkadaş seviyesinde bile değiliz! O adama aşık falan değilim."

"Bundan emin misin?" Gabbi sordu.

Kaşlarımı çattım. "Evet."

, değil mi?

YİRMİ ALTI

Benjamin

Hey, küçük kardeşim," dedi Hunter, sanki ben hâlâ çocukmuşum ve o da hâlâ örnek aldığım büyük ağabeyimmiş gibi saçlarımı hışırdatarak.

Bazı açılardan öyleydi. Her zaman her şeye sahipti, ailemizin gözdesiydi, onların izinden giden biriydi. Belki de bu yüzden onunla ilişkimi bu kadar uzun süre sürdürmek benim için çok zor oldu. Çünkü ailemin en çok onu sevmesine içerliyordum.

Ama bu gerçekten doğru değildi, değil mi? Hepimizi farklı şekillerde seviyorlardı ve benim bunu anlamam sadece otuz yılımı aldı. Hayallerimi desteklemediklerinden değil, sadece anlamadıklarından. Hunter, mükemmel evlat, tıp fakültesine gitmiş ve harika bir ihtisas programına girmiş olan çırak? Onu anlıyorlardı.

"Hey," diye sııttım, bir bira uzattım. "Sana bir tane aldım bile." "IPA MI?"

"Evet." Başını salladı ve büyük bir yudum aldı. "İşler nasıl?" "İyi," diye homurdandı. "Her zamanki gibi. Sen nasılsın?"

"Biliyor musun, hiç fena değil." Angelina'yla öğle yemeği molalarını düşündüm, isteyken onu gördüğüm ve bana o küçük, nadir gülümsemelerinden birini verdiği zamanları; herhangi bir gün iş ne kadar sıkıcı ya da berbat olursa olsun, yine de nefret etmezdim, çünkü beni ona getiriyordu.

Kahretsin. Ben kimdim ve ilişki istemeyen bir adamla ne yapmıştım? Belki de hiç öyle bir adam olmamıştım.

"Ee... Bu yıl Şükran Günü için eve mi gidiyorsun?" Çok umutlu görünmek istemediğim için sordum ama o durumun ne olduğunu biliyordu.

"Evet. Annem beni öldüreceğini söyledi. Büyük bir şey, değil mi?

Kız arkadaşını mı

getiriyorsun?" "O

benim kızım değil."

Alay etti. "Elbette."

"Ama evet," diye mırıldandım, "ona soracaktım." Gözlerimi sıkıca kapattım. Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, onun yanımda olmaması doğru olmazdı ve Hunter'la her şey daha iyi olsa da, ailemin yanındayken yine de onu yanımda istiyordum. Bazen işler gerginleşiyordu ve Angelina her zaman beni nasıl yatıştıracağını biliyor gibiydi.

Homurdandı ve ben de onu kaburgalarından dürttüm. "Neyin var senin?"

"Yok bir şey." Ama bu gece özellikle huysuz görünüyordu ve

Bir elini yüzüne götürüp gözlerini kapatınca durumun ciddi olduğunu anladım.

"Biz, uh... Bir hastamı kaybettim. Olur böyle şeyler, bilirsiniz. Ama bu her zaman zordur çünkü onlar sadece çocuk ve bu adil değil." Titreyerek nefes verdi ve bir elini kıvrıcık kahverengi saçlarında gezdirdi. Bana babamın saçlarını hatırlattı: kısa ve benimkinden daha açık renk.

Omzunu kavradım. "Özür dilerim."

Hunter omuz silkti. "Çocuk sahibi olabilir miyim ve tüm bunları kendi başıma yaşayabilir miyim bilmiyorum. Annem yuva kurmam, bir aile sahibi olmam için baskı yapıp duruyor... Torun istediğini biliyorum ama ben sadece-

"

"Evet. Anlıyorum. Annem acımasız, ha?"

"Öyle," diye kıkırdadı. "Ona Angelina'dan bahsettin mi?"

Başımı salladım. "Henüz değil. O zaman birlikte olduğumuz gerçeğini açıklamam gerekirdi ama... Birlikte değiliz."

"Ama olmak istiyorsun, değil mi?" Diye sordu.

"Evet." Ve kelimelerin ağzımdan bu kadar kolay çıkması beni şaşırttı.

"Evet, biliyorum. Ama Angelina... Bilmiyorum. Bunu istediğinden emin değilim."

"Bence kafanı kışından çıkarıp ona ne hissettiğini söylemelisin. Aptal olma." Birasının kalanını içmeden önce sırtıma bir tokat attı.

"Bir gün kadınlarla ilgili sorunlar yaşadığında, bu konuda sana dert yanmak için sabırsızlanıyorum."

"Keşke. Kadın sorunlarıyla karşılaşabileceğim durumlara girmiyorum. Bir gece. O kadar. Sana bu şekilde bağlanma şansları yok."

"Ama ya ona bağlanırsan?"

Hunter homurdandı, sonra bana baktı. "Bir kadına bağlanmak için zamanım olduğunu mu sanıyorsun? Ha. Hiç şansın yok. Bir televizyon programına bağlanacak vaktim bile yok. Ya da bir evcil hayvana. Beni bir köpekle hayal edebiliyor musun? Bir ev bitkisine bile bakamıyorum. Neredeyse otuz iki yaşımdayım ve bir bitkiyi bile canlı tutamıyorum."

Kıkırdadım ve omzunu okşadım. "Bunu anneme söyleme. Sana öldüremeyeceğin birini bulmaya kararlı olacaktır."

"Zaten denedi. Hava bitkileri. Hani şu öldürememeniz gereken şeyler var ya? Yine de onlardan birini öldürdü." Şakaklarını ovuşturdu. "Çok fazla bok ve yeterli zaman yok, dostum."

"Uyanık olduğunuz saatlerin yüzde doksanını işte geçirirseniz böyle olur. En son ne zaman izin aldın? Eve gitmek için uzun bir hafta sonunu kastetmiyorum. Gerçek bir tatilden bahsediyorum."

Hunter omuz silkti. "Bilmiyorum.

Üniversite mi?" Başımı salladım. "Umutsuz vakasın."

"Senden daha fazla değil." Omzunu benimkine çarptı. "Bu konuda haklı olabilirsin."

Birer içki daha söyledik ve vedalaştığımızda Angelina'yla geldiğim nokta konusunda kendimi daha iyi hissetmiyorum olabilirdim ama kardeşimle vakit geçirebildiğim için mutluydum. Hayatıma geri dönmüştü ve bunun için ona minnettardım.

~ ~ ~

"Hey, Benjamin." Masamdan başımı kaldırdım ve uzun boylu, sırık gibi sarışın adamın kapının çerçevesine yaslanmış bir şekilde orada durduğunu görünce biraz şaşırdım.

"Merhaba. Senin için ne yapabilirim Nicolas?" Kibarca söyledim, tüm dikkatimi ona vermek için üzerinde çalıştığım kağıt yığınının düzeltilmesi - sonuçta o benim patronumdu.

"Angelina nasıl?"

"O iyi," diye cevap verdim, hatamı fark edemedim. *Kahretsin*

Nicolas sırtıttı. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu fark etmeyecek kadar sinsi olduğunu düşünme."

"Biz-" diye başladım ama artık ne olup olmadığımızdan emin değildim. "Biz sadece arkadaşız," diye bitirdim yarım yamalak.

"Evet, evet." Beni başından savdı. "Elbette. Her neyse, dinle, söylentileri duydun mu bilmiyorum ama seninle konuşmam gereken bir şey var." Nicolas masamın karşısındaki rahat sandalyelerden birine oturdu ve kendini evindeymiş gibi hissetti.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Henüz açıklamaya hazır değil ama babam yıl sonunda istifa ediyor ve şirketi bana bırakıyor. Bu yüzden son birkaç aydır kafası kesilmiş tavuk gibi koşturup duruyorum." Nicolas yüzünü buruşturdu. "Gecede sekiz saat uyumayı özleyorum. Her neyse, eminim biliyorsunuzdur, CFO olarak benim yerime geçebilecek en iyi adayımız sizsiniz."

"Evet," diye yavaşça başını salladım. Kendimi beğenmiş gibi görünsem de umurumda değildi, çünkü en iyi aday bendim - başka hiç kimse bu işi benim kadar iyi anlayamazdı. Diğer tek seçenek dışarıdan birini getirmektir ki bu da çok daha fazla zaman alacaktı çünkü onu eğitmemiz gerekecekti.

"Seninle ilgili çekincelerim vardı, biliyorsun." Nicolas sanki karşısında oturmuyormuşum gibi tırnaklarını inceledi. Devam etmesini bekledim, benim bir katkım olmadan devam edeceğini biliyordum. "Ama inzivaya çekildiğinden beri seni izliyorum. Değiştiğini gördüm. Sen ve Angelina de. Artık ne kadar daha fazla gülümsediğini biliyor musun?"

"Evet." Söyledim. Benim yüzümden olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Seninle olmak da daha kolay. Artık daha az alaycı bir pisliksin."

"Bir şey mi demek istiyorsun, yoksa bütün gün orada oturup beni aşağılayacak mısın?"

"Evet, evet, oraya geliyorum. Her neyse, demek istediğim, ikinizi inziva için bir araya getirdiğimde, bunun olacağını düşünmemiştim. İkinizin birbirinize vurulacağını ve aslında, bilirsiniz... bunu başaracağınızı."

Bir süre geçti. "O *sen miydin?* Bizi bir araya getiren sen miydin?" O zamanlar buna çok kızmıştım -Angelina benden tutkuyla nefret ediyordu ve (güzel olsa da) sinirli yüzüyle beni izlemesine dayanamıyordum.

Nicolas başını kaşıdı. "Gabbi de öyle. İkimiz de o tuhaf e-postaları sisteminizden atmanız gerektiğini düşündük. Cinsel gerilim çılgıncaydı," diye yüzünü buruşturdu. "Ben sadece ikinizin sevişip yolunuza devam edeceğinizi düşünmüştüm. Ama Gabbi asıl uzun oyunu görebiliyordu. Bu yüzden birlikte oynadı."

Bu işlenemeyecek kadar çok bilgiydi. "Ve tüm bunları bana şimdi mi söylüyorsun? Neden?"

"Evet. Çünkü gelecek ayki yönetim kurulu toplantısında seni halefim olarak ilan edeceğiz ve yılbaşında görevi devralmak için tamamen hazır olmanı istiyorum. Yani yapmamız gereken çok iş var."

Vay canına. "Pekala. Teşekkür ederim." Bu terfiyi hayal etmek ve almak için elimden gelen her şeyi yapmak için çok zaman harcadım ve şimdi gerçekten oluyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Ne oldu?"

"Angelina'ya inzivadan ya da... bunların hiçbirinden bahsetmesen olur mu?" Nicolas ve Gabbi temelde bizi manipüle ettiği için bunu iyi karşılayacağını düşünmüyordum; ama aynı zamanda bunu bana çevirmenin bir yolunu bulup acısını benden çıkaracağını da hissediyordum ve her şey zaten yeterince hassastı.

Öğrenmezse ona zarar vermez, değil mi?

"Elbette, dostum. Sorun değil. Her neyse, Zo'ya bundan sonra haftalık bir toplantı ayarlayacağım, böylece bir şeyler üzerinde çalışabiliriz. Sana uyar mı?"

"Evet, tabii."

"Oh, ve burada belirtme ihtiyacı hissediyorum-asistan işle birlikte gelmiyor. Kendi asistanınızı tutmanız gerekiyor."

Sırtma sırası bendeydi. "Birisi asistanına bağlı gibi görünüyor, Mr. Larsen."

"Sanırım onsuz aklımı kaybederim." Nicolas'ın gülümsemesi şakacıydı ama gözlerinde gerçek bir sevgi vardı. "O en iyisi."

El sıkıştık ve işte bu kadar. Uğruna çalıştığım her şey sonunda gerçekleşiyordu.

Peki, midemin dibindeki bu batma hissi neydi?

YİRMİ YEDİ

Angelina

Kasım ayı, yılın en sevdiğim etkinliklerinden birini de beraberinde getirdi: Willamette Tech'in yıllık hayır galası. Bana istediğiniz kadar prenses deyin, ben giyinmeyi ve gece elbisesi içinde süslü hissetmeyi severim. Ve bu yıl, şey...

"Kahretsin Angel," diye ıslık çaldı Benjamin banyodan çıkarken, üzerimde kalçalarımı mükemmel bir şekilde saran dar kırmızı bir elbise vardı. Butikte denediğimde kendimi bir siren gibi hissetmişim. Belli ki iyi seçim yapmışım. "Vay canına."

"O kadar iyi, ha?" Sırıttım ve onun için küçük bir dönüş yaptım. Hazırlanmak için neden onun evinde olduğumu tam olarak açıklayamıyordum, sadece etkinliğe daha yakındı ve... onunla vakit geçirmeyi seviyordum.

"Peki, bu şeye birlikte mi katılacağız?" Ayakkabılarını giymesini, üzerinde küçük gri Batman logoları olan bir çift siyah çorabın bağcıklarını bağlamasını izledim. Beni gülümsetmişlerdi.

"Benimle *çıkıp çıkmayacağını* mı soruyorsun, Sullivan?"

Omuz silkti. "Hayır, çünkü bu sizin kurallarınıza aykırı."

Doğru ya. Uzun zamandır uymakta iyi olduğumuz kurallarım... ta ki uymayana kadar. Yatıya kalmak yok, randevu yok. Bunlar çoktan tarihe karışmıştı. Birbirimizden hiçbir beklentimiz kalmamıştı. Komik, diye düşündüm kendi kendime. Beklentiler çoğu insanın bir ilişkiden, aslında her türlü ilişkiden istediği şeydi. Beklentisizlik kuralı benim son kalemdi ama yine de... Aramızdaki bu şey hâlâ daha fazlasıymış gibi geliyordu. Onunla daha çok şey hissettim. Onunla

Benjamin'den artık nefret etmesem de hayatıma bu kadar çabuk, bu kadar basit ve kolay bir şekilde girmesinden nefret ediyordum.

Hayatım hiç de basit ve kolay değildi.

"Demek istediğim, birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı sürmek istersiniz?"

Ona cilveli bir glmsemi verdim. "Arabayla gelip beni Dor'a bırakabilirsin."

"Oh, mi?" Beni doğru çekerek küçük bir çığlık atmamı sağladı ve ağzını kulağıma dayadı. "Bu gece ellerimi senden nasıl uzak tutabileceğimi bilmiyorum."

Onu akacı bir şekilde ittim. "Yapmak zorunda kalacaksın. Çünkü *burası* yasak bölge, Sullivan." Kendimi işaret ettim, vücudumu incelerken gözlerindeki sıcaklığı kaçırmadım. "Arkadaşlarımın önünde beni pmeni sorun etmeyebilirim ama iş arkadaşlarımız farklı bir hikye."

Homurdandı, "Not edildi. Ne yazık ki."

"Doyumsuzsun." Kpelerimi almak için yatak odasına gittim - çok sevdiğim uzun, sallantılı gümüş kpelerimi. Aynasına bakarak kpelerimi taktım, son bir kat kırmızı ruj sürdüm ve topuklularımı giymek için bir sandalyeye oturdum. "İzin ver," diye mırıldandı Benjamin ve ben onu reddetmeyi kendime yediremedim.

Bir eliyle ayakkabımı tutarken diğer eliyle bileğime sarıldı. Ayak parmaklarımı siyah kayışların arasından geçirdi ve nefesimi tuttuğumdan oldukça emindim.

O an, birlikte çıplak kaldığımız çoğu zamandan daha samimi geldi. Dizlerinin zerine çökmüş, ayakkabılarımı özenle bağlıyordu.

"Benjamin..." Tenime dokunma şeklinden çok etkilenmiştim. Gözleri benimkileri buldu ve nefesim kesildi.

Artık serbest olan eli çenemin yan tarafını kavrayacak şekilde yukarı doğru hareket etti. "ok güzelsin," diye mırıldandı.

"Gitmeliyiz," dedim, avucuna yaslanma dürtüsüyle savaşarak.

"Tamam." kalktı ve bana elini uzattı. "Arabanız sizi bekliyor, Prenses."

~ ~ ~

Bu yılki gala nefes kesiciydi. Gerçekten kendilerini aşmışlardı. Willamette Tech'in yirmi beşinci yıldönümüydü ve Nicolas'ın smokininin bir anlamı varsa, şirket için çok önemli bir olaydı. Tavan parıldayan ışıklarla ve salonun üzerinde cennet gibi bir parıltı bırakan yumuşak bir tlle kaplanmıştı. Zarif, şık ve güzeldi. Yıldızların Altında Bir Gece, gerçekten.

Bir gün düğünümde olmasını istediğim türden bir şey. *Benim mü?!* Bunun nereden çıktığını anlamaya çalışırken kendi kendime düşündüm. En son ne zaman evlenmeyi hayal etmişim? Yıllar önce. Büyük ihtimalle on yıl. Bu düşünceden sıyrıldım ve tekrar etrafımdaki olaya odaklandım.

Her yıl, sessiz bir müzayededen elde edilen tüm geliri şirketin seçtiği kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa bağışladığımız bir hayır galası düzenledik. Bu yılki bağış bir çocukluk kanseri organizasyonuna yapılmıştı ve Benjamin'in, kardeşinin OHSU'da hasta çocuklarla çalıştığı göz önüne alındığında, bu öneriye dahil olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Benjamin ve smokin içinde ne kadar iyi görüldüğü hakkındaki düşüncelerimi uzak tutmaya çalışıyordum ama gözlerim sürekli kapıya kayıyordu. Bu yüzden arkadaşlarımı bulduğuma sevindim; günlerdir göğsümde hissettiğim bu tuhaf duygudan uzaklaşmamı sağlayacaklardı.

"Angelina!" Harper, Gabbi ve kendi bölümünden başka bir kızla birlikte toplandığı yüksek masadan seslendi.

"Hey!" diye sırtarak ikisine de sarıldım. Gabbi'nin elbisesi koyu mor, tatlı yakalı, A şeklindeydi ve bacaklarında uzun bir yırtmaçla yere kadar uzanıyordu. Dolabında bu kadar çok nötr renk varken onu böyle canlı bir renkte görmek komikti ama bronz tenine çok yakışmıştı.

"Gabrielle'le gelmediğine şaşırdım," dedi Harper, yüzünde tuhaf bir ifadeyle aramıza bakarak. Bebek mavisi bir elbise giymişti, üstü yapılı bir korse ve bacaklarından aşağı güzel dalgalar halinde inen şifon.

Harper'ın Benjamin'den haberi yoktu. Onun bir oyuncu olarak ünü hakkında ne düşündüğünün fazlasıyla farkındaydım. Ama Gabbi biliyordu ve eğer onunla gereğinden fazla zaman geçirdiğimi düşündüyse... diğerlerine asla bu konuda yorum yapmazdı

Harper'a omuz silktim. "Ah, evet. Bir işim çıktı, o yüzden ayrı ayrı geldik."

Gabbi bana baktı, yüzündeki sırıtış "*evet, bir şey çıktı, o da Benjamin'in d'si*" diyordu, ben *de* hemen görmezden *geldim*. Elbette, artık düzenli olarak sevişiyordum ama aramızda olan tek şey buydu. Gabrielle farklı düşünse bile. Ona aşık olduğumu düşünse bile.

"Ah, tabii. Mantıklı." Harper bardağını kaldırırken başını salladı ve benim kendime inanmadığım gibi onun da bana inanıp inanmadığını merak ettim.

"Bu gece Zofia'yı gören oldu mu? Buraya ilk geldiğimde Nic'i gördüm ama ondan bir iz yok." Onu iş yerinde, orada burada görmüştüm ama iş projem ve Nicolas'ın ona yaptırdığı işler arasında, artık gün içinde neredeyse hiç zaman yokmuş gibi geliyordu.

Benjamin'le vakit geçirmek için iş arkadaşlarımla son birkaç içki davetini geri çevirmemden de kaynaklanıyor olabilir. Tüm Batman filmlerini izlemeye başlamıştık ve her ne kadar berbat olsalar da, sırf onunla dalga geçmek için *Batman ve Robin*'in (evet, 1997'de George Clooney'nin oynadığı film) favorim olduğunu söylemeyi seviyordum. O sinirlenirdi ama ben eğlenceli olduğunu düşünürdüm.

Gabbi, "Sanırım her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için etrafta koşuşturuyor," dedi.

Harper başını sallayarak, "Bu kız kesinlikle çok çalışıyor," diye mırıldandı. Ama birkaç dakika sonra nihayet onu gördüm; sıcak kahverengi teni, altınla süslenmiş soluk yeşil resmi bir sarı içinde muhteşem görünüyordu. Parlıyordu.

"Zo!" Ona el salladım ve masamıza yaklaşırken bize gülümsedi.

"Hey, Ang," dedi, sanki vücudundaki tüm gerginliği bu şekilde atabilecekmiş gibi nefes vererek.

"Her şey yolunda mı?" Gabbi sordu.

Zofia başını salladı. "Nihayet! Bay Larsen'in yapmam için eklediği onca şey yüzünden çıldıracağımı sanıyordum."

"Nicolas mı, yoksa babası mı?"

Güldüm. "İkisi de." Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Artık bitti. İçecek bir şeyler almak ister misin?" "Evet, lütfen."

Hepimiz bara doğru ilerledik ve yanımdaki kızlara rağmen onun varlığını fark edemedim. Benjamin ve ben aynı odada birbirini çeken iki mıknatıs gibiydik. Kulübedeki ilk günden beri bu böyleydi ve o zamandan beri ona karşı hissettiğim çekime karşı koymak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bu çekim gücüne teslim olmanın, ona direnmeye devam etmekten çok daha iyi olduğunu fark etmiştim.

Vücudumun onun varlığını fark etmek için bu kadar ince ayarlanmış olması bana hâlâ çılgınca geliyordu. O yakınımdayken nefes alışım nasıl da hafifçe hızlanıyordu. Dikkatimi ne kadar çabuk başka yöne çekebildiğini

ve beni başka hiç kimsenin yapamadığı gibi beynimden çekip çıkardı. Aynı anda hem sevdim hem de nefret ettim.

Çünkü bedenime bu şekilde hükmedebilen neden o olmak zorundaydı? Neden beni korkmuş bir kedi yavrusu gibi saklandığım yerden çıkarmayı bilen oydu? Ben zaten dünyadan korkan küçük, ürkek bir hayvan değildim. Ben bir orman kedisiydim, siyah bir panter, vahşi ve dişlerimi göstermekten korkmayan. *Onun dışında. Onunla asla.*

"Vay, vay. İyi temizlenmiyor mu?" Harper yanımda takdir dolu bir ses çıkardı ve ben daha dönmeden kime baktığını anlamıştım.

Başımı çevirir çevirmez Benjamin'in gözleri benimkilere kilitlendi. Son konuşmamızın üzerinden otuz dakika bile geçmemişti ama tek yapmak istediğim ona gitmek, beni kollarına almasına izin vermek ve o gece rıhtımda yaptığımız gibi dans etmektir.

Neden inzivada her şey çok daha kolay görünüyordu? Elbette, üzerimizde daha az göz vardı, ama aynı zamanda... her şey basitti. Sadece *biz vardık*.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım, gözlerindeki soruyu görmezden geldim ve Harper'a döndüm. "Oh, öyle mi? Fark etmemiştim."

Yalancı. Pis, pis yalancı.

Smokin gömleğini giyip yatak odasından çıktığı anda fark ettim. Kol düğmelerini mükemmel ütülenmiş gömleğine iştirirken fark ettim. Papyonunu ve ardından ceketini giydiğinde fark ettim. Fark *etmeden duramadım*. Belki de sorun buydu.

Çok güzeldi. Saçları jöleyle mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, parmaklarımı içinden geçirmeye bayıldığım o koyu renk teller geriye doğru itilmişti ve kesilmiş kıvıll sakalı olan arkadaşısı Liam'a kıyasla yeni tıraş olmuş olsa da, kendine güvenen bir iş adamı gibi görünüyordu.

Güvensizliği ve kırılabilirliği sakladığını bildiğim o güçlü, ukala gülümseme. Ve beni her içeri aldığı anda, adamın içindeki çocuğu görmeme izin verdiğinde, sözünü tuttuğunu biliyordum: beni yavaş yavaş yıpratıyordu.

Çünkü ondan hoşlandım. Olması gerekenden daha fazla. Kendime izin vermem gerekenden daha fazla. Ve artık çok geçti. Benjamin Sullivan için gidiciydim.

~ ~ ~

Benjamin

Willamette Tech'in yıllık hayır galasını geçmiş yıllarda hiç sevmemişim. Aslında geçen yıl bundan tamamen kaçınmışım. Çok fazla kadın vardı.

takım elbiseli, zengin, çekici bir adam için. Bu yıl farklıydı.

Angelina, vücudunun her kıvrımını sarıyormuş gibi görünen kırmızı ipek elbisesinin içinde tamamen *ihtişamlıydı* ve elbisesi dalgalanarak yere dökülüyordu. Ve onun pistte süzülüşünü, para topladığımız hayır kurumundan insanlarla kaynaşmasını izlerken, onun yanında olmak için duyduğum kaşıntıya engel olamadım.

Daha önce banyodan çıktığında nefesim kesilmişti. Beynim tüm düşüncelerden arınmıştı. Görebildiğim, duyabildiğim ve nefes alabildiğim tek şey oydu. Angelina muhteşemdi. Ve tenini ortaya çıkaran dekolteli sırtını gördüğümde, neredeyse onu döndürüp duvara yapıştıracak ve onunla birlikte olacaktım. Şu anda etkinlikte bile gözlerimi ondan alamıyordum.

Kasıtlı olarak birlikte katılmıyorduk. Birlikte gelsek ve birlikte gitsek bile. Ve o müstehcen elbiseyi vücudundan sıyrır, teninin her santimine tapardım. Tanrım. Aklımı kaçırmıştım, çünkü onu izlerken düşünebildiğim tek şey buydu. Büyüleyiciydi, büyüleyiciydi - ne kadar güzel olduğunun yanı sıra pek çok nedenden ötürü.

"Sullivan!" Sağımdan bir ses geldi ve içkimi yudumlarken kaldırıp baktığımda Nicolas Larsen'i gördüm; smokini içinde son derece şık görünüyordu, tek bir sarı saç teli bile yerinde değildi. "Seni burada görmek ne güzel, dostum."

"Elbette," dedim elini sıkarken. "Üzerime düşeni yapmalıyım." Gözlerim hâlâ odanın öbür ucunda, ekibindeki pazarlamacı kızlardan biriyle konuşan Angelina'ya takılmıştı.

Nicolas bakışlarımı takip etmekte gecikmedi ve bana onun ne kadar *mükemmel* olduğunu hatırlattığı için beni kızdıran o gülümsemelerden birini verdi. Birisi Nicolas Larsen'e sahip olabiliyorsa, neden başkasını rahatsız etsin ki?

"Çok güzel görünüyor, değil mi?" diye mırıldandı.

"Ne?" dedim. Yerin yarıp beni yutmasını dileyerek söyledim. Geçen hafta ofisinde ne konuşmuş olursak olalım... ilişkimizin gerçek doğasını ona itiraf etmeyi hâlâ kendime yediremiyordum.

"Angelina. Ona bakıyordun." Verdiğim tek yanıt dudaklarımdan kaçan gırtlaktan gelen bir ses oldu.

Hiçbir şekilde birlikte değildik ve bu, onun hakkında konuştuğumu öğrenirse kızacağı şey gibi görünüyordu. Üstelik bir arkadaşıyla. "Bu gece burada bir sürü güzel kadın var."

Nicolas başını salladı, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti. "Demek . " Zofia odanın köşesinde durmuş, bardağındaki suya benzeyen şeyi yudumluyor, aktivitelere pek katılmıyor, daha çok her şeyin yolunda gittiğini gözlemliyor gibi görünüyordu. Nicolas bu kez gözlerini ondan kaçırarak kadar hızlı davranmadı.

Bu konuşmadan kaçabilmeyi dileyerek içeceğimi içmeye geri döndüm. Nicolas ve ben, iş ilişkimize rağmen hiçbir zaman çok yakın olmamıştık.

"ama," diye dürttü beni, "ona nasıl baktığını görebiliyorum. İkinizin arasında bir şeyler oluyor, değil mi?"

Yüz ifademi nötr bir hale getirmeye çalışarak başımı salladım. "Hayır, orada bir şey yok. Birbirimize katlanamıyoruz." Diledim. Ona duyduğum tüm bu sevgiyi inkâr etmek çok daha kolay olurdu.

"İnziva sırasında ikinizin ne kadar samimi olduğunuzu gördüm. Bana bunun bir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"Eh. Her şeyden çok didişirdik." En azından bu doğrudu - Angelina ve ben ne yaparsak yapalım, zamanımızın çoğunu sözlü bir savaşa kilitlenerek geçiriyorduk. Bu noktada onun kadar ben de tahrik oluyordum.

Çiftler ahşap dans pistine doğru ilerlemeye başlamıştı ve canlı müzik grubu özellikle hüznü bir şarkı çalıyordu. Angelina'yı tekrar aramak istemiyordum ama bu sefer onu başka biriyle dans ederken bulacağımdan korkuyordum.

O benim değildi, ama benim olması gereken gülümsemeleri bir yabancıya verdiğini, başka bir adamın onu arzuladığım şekilde tutmasına izin verdiğini görmenin beni delirteceğini bilecek kadar kendimi tanıyordum.

"Zofia yalnız görünüyor," dedim sonunda, bunun Nicolas'ın beni yalnız bırakmasını sağlayacağını umarak.

Bana bir bakış attı ve ardından patronu yanında olduğu için anında daha mutlu görünen Zofia'ya doğru ilerledi. Hah. İlginç.

"Hey, izci çocuk!" Sesine doğru dönmeden önce sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Prenses," diye mırıldandım, çünkü etrafta başka kimse yoktu ve gerginliğimi bir şekilde atmam gerekiyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu bana elini uzatarak. Bir kaşımı kaldırdım. "Dans etmek mi?"

"Hadi ama. Bu bir teklif değil. Arkadaşlar dans eder. Bilirsin, arkadaş olduğumuz için." Saniyeler cevapsız geçince gözlerini kısıtı. "İster kabul et ister etme, Sullivan."

Elini tutmadan önce ikimin kalanını hızla yuttum ve beni birçok insanın müzik eşliğinde sallandığı dans pistine götürmesine izin verdim. Ellerimizi bir arada tutarak diğer elimi onun beline doladım, o da kendi elini omzuma koydu.

"Bu çok hoş," diye yüksek sesle düşündüm. "Bana paylaştığımız başka bir dansı hatırlattı. Arkadaş olmadığımız zamanları."

Angelina gözlerini devirdi. "Sana hâlâ katlanamıyorum."

"Eh, ama benden hoşlandığını itiraf ettin, peki bu senaryoda kim kazanıyor?"

"Yine de ben, çünkü siz, efendim, hayal görüyorsunuz."

"Ve sen bu balo salonundaki en ateşli kadınsın." "Pek sayılmaz." diye homurdandı.

"Bana inanmıyor musun?" Kalçalarımı kurnazca onunkilere bastırdım ve onu daha sıkı tuttum. "Belki sana daha sonra göstermem gerekecek."

"Benjamin..." diye fısıldadı ve bana bakarken yüzündeki ifadeye hayran kaldım. Sanki onun tüm dünyası bendim ve onu pmemden başka bir şey istemiyordu.

Bunun yerine, her iyi dans partnerinin yapacağını yaptım ve onu daldırmadan önce döndürdüm. Ne kadar istesem de bu bir ilişki *değildi* ve işlerimiz karşılıklı zevklerimizden önce geliyordu. Her zaman. Bu anlaşmayı en başta bu yüzden yapmıştık.

Yeni bir şarkı başladı ve ikimiz de gitmek için harekete geçmedik.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" diye sordu bir ses ve kafamı kaldırdığımda karşımda dostum Liam'ı gördüm. Yüzünde bana bunu yapmaktan garip bir zevk aldığını söyleyen bir sırıtış vardı.

"Evet." Gözlerimi kısarak Angelina'ya daha sıkı sarıldım, bu da onun bana ters ters bakmasına neden oldu.

Arkadaşıma bakmadan önce, "Kendi kararlarımı verebilecek durumdayım, Sullivan," dedi. "Aslında burada iyiyim Liam, ama teklifin için teşekkür ederim. Benjamin'in olduğa iyi bir dans partneri olduğu ortaya ıktı."

Oh. Bu beklenmedik bir şeydi. Dans gibi sıradan bir şey için bile olsa beni terk etmek istememesi göğsümün şefkatle neden oldu.

Bir şekilde beni seiyormuş gibi hissettim ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğinin kötü olduğunu biliyordum.

Liam bir veda ve daha sonra bir içki sözü vererek yanımdan ayrıldı ve ben dikkatimi tekrar Angelina'ya çevirdim. Gözlerimin ne söylediğinden emin değildim ama bana o nadir görülen parlak gülümsemelerinden birini verdi ve dizlerimin bağı çözüldü. Dudaklarımı alına değdirdim ve o da yanağını göğsüme yaslayarak sessizce sallandı.

"Sessiz müzayede bittikten sonra buradan gitmek ister misin?" Saçlarına doğru mırıldandım, ona sıkıca sarıldım.

"Başka bir şey istemiyorum, Ben."

İşte o zaman anladım ki, ona karşı bir şey hissetmeme planımda başarısız olmuşum.

YİRMİ SEKİZ

Benjamin

Hey, uykucu," dedim omzunu hafifçe sarsarak. "Geldik." Müzayede sona erdikten ve gece sakinleştikten sonra ayrılmıştık, Kimse kaybolduğumuzu fark edemedi kaçıp gitmiştik. Ve Angelina eve dönerken arabada uyuyakalmıştı.

"Hmm?" Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve uykulu bir şekilde bana baktı. Dışarı çıkarken ona takım elbisemin ceketini vermiştim ve ceketin içinde çok sevimli görünüyordu.

"Yukarı çıkmalıyız Prenses," diyerek ona küçük bir gülümseme verdim, kaşlarını çatı, hâlâ yarı uykuluydu.

"Oh." Herhangi bir hareket yapmayınca onu kollarımın arasına almaya karar verdim, bir elimle sırtını desteklerken diğer elimi bacaklarının altına koydum. "Mmm. Daha önce kimse beni taşımamıştı," dedi, ben asansöre doğru yönelirken gömleğime sokularak.

"Nasıl yani?"

"Çok uzun," diye mırıldandı, sonra esnedi ve gözlerini kapattı. "Gözüm korktu."

Hah. Uzun boylu olması hoşuma gidiyordu. Topuklu ayakkabı giydiğinde doğrudan gözlerinin içine bakabilmeyi . Çıplak ayaklıyken de çenemi başının üstüne koyabiliyordum, yani her iki dünyanın da en iyisiydi, gerçekten. Diğer erkeklerin, boyu yüzünden ona kendini değersiz hissettirdiğini düşünmek mi? Aptallar.

"Aptaldılar," diye homurdandım, daireme girdim ve Angelina'yı yatak odasına taşıdım. O zar zor mırıldandı geri bir

Anlaştık ve onu hâlâ kollarımda tutarak yere yatırdığımda gözleri açıldı. "Şunu üzerinden çıkaralım, olur mu?" Angelina başını salladı ve elbisenin arkasındaki fermuarı indirip tenini ortaya çıkarabilmem için arkasını döndü. Yazdan kalma ısıltısını kaybetmeye başlamıştı, teni kremi bir beyaza dönmüştü.

Nasıl görüldüğüne aldırıldığımdan değil. Kısa ya da uzun, bronz ya da solgun... Bunların önemli değildi, çünkü beni ona çeken ve hâlâ kalbimi çarpıtıran şey onun ısıltılı kişiliği, zekâsı ve zekâsıydı.

Elbiseyi dolabıma astım ve Angelina yatağa uzanırken biraz rahat bir nefes aldı, bu da benim iki kez bakmama neden oldu.

"Külot giymiyorsun."

"Uh-uh. Çizgiler görünebilirdi."

Bana bütün gece yanımda olduğunu, üzerinde hiçbir şey olmadığını ve benim bundan haberim olmadığını mı söylüyorsun?" dedim.

Uykulu olduğu için biraz çarpık olsa da bana o hınzır küçük sırıtışını verdi ve ben de güldüm. "Kahretsin, Angel. Eğer bilseydim..."

Sütyenini çıkardı ve yorganın altına girerek benim de ona katılmamı bekledi. "Benjamin, ne yapıyoruz?"

"Şimdi seni yatmaya hazırlıyorum."

"Hayır. Yani... Ne yapıyoruz biz? Nedir bu?" Uzandı ve yüzümü avuçladı.

"Artık sadece birlikte uyuyormuşuz gibi hissetmiyorum." "Bilmiyorum Angel, ama seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorum.

Ve bunun bitmesini istemiyorum. Bunu senin rahat ettiğinden daha tanımlamak zorunda değiliz, tamam mı?"

"Doğru, çünkü senden *hoşlansam* bile, uzun vadede birlikte çalışmamamız için pek çok neden var ve-ne?"

"Benden hoşlanıyor musun?" Sırıtmamı engelleyemedim. "Benden hoşlanmak mı?"

"Kaç yaşındasın sen, beş mi?" Alay etti. "Burası ilkokul değil. et. Bir ilişki yürütemeyeceğimizi söylüyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir tanesine ayıracak vaktim yok ve sen de konuda iyi olmadığını binlerce kez söyledin."

Öyleydim, değil mi? Ama bir süre sonra bu değişti. Ben değiştim. Değiştik ve bu artık doğru gelmiyordu. Birlikte olduğum her kız bana iyi bir erkek arkadaş olmadığımı söylemişti, evet, ama şimdi bunun doğru olmadığını anladım.

tamamen benim yüzümden. Sadece iyi bir eşleşme olmadığımız içindi. Ama Angelina ile... Kahretsin. Onu mutlu etmek, mutlu tutmak için her şeyi yapardım.

"Belki olabilirim."

"Ne?"

İlk kez konuşmanın ciddiyetini hissederek ona baktım. "Belki olabilirim. Senin için."

"Benjamin-" Angelina doğrulup benden uzaklaştı. "Bu çılgınlık. Bu çılgınlık. Bunun yürümeyeceğini biliyorsun. Birbirimize katlanamıyoruz, değil mi? Sürekli didişiyoruz. Birlikte çalışmıyoruz."

"Öyle mi?" diye sordum ve neye cevap verdiğimin bir önemi yoktu. Artık birbirimize tahammül etmek gibi basit bir mesele değildi. Kavga etmiyorduk, gerçekten etmiyorduk. Şakalaşmak bizim kendi iletişim biçimimizdi, tüm o sataşmalar ve dürtmelerle birlikte, ama hiçbir zaman kavga ediyormuşuz gibi hissettirmemişti. Sadece biz vardık. Ve çalışıyorduk. İnatçılığımız ve kırılganlıklarımızla birlikte çalıştık.

Elimi Angelina'nın saçlarını okşamak için kaldırdım. Sonra yavaşça, saç modelini yerinde tutmak için kullandığı tokaları çıkarmaya başladım.

Bedenlerimiz yakın olmaya o kadar alışmıştı ki, bazen kalplerimizin aynı melodiyle atıp atmadığını merak ediyordum. Birbirlerini bizim bile rasyonel olarak anlayamadığımız temel bir düzeyde anlayıp anlamadıklarını.

"Sullivan-" Kızım, çok güçlü ve çok inatçı

Başımı salladım. "Hayır. Bu soyadı olayını yapmayacağız. Şu anda olmaz. Ben ciddiym. Benim neyim var ki bunu düşünmüyorsun?" Bu soruları sormak için içimde her şey vardı, çünkü bende neyin yanlış olduğunu biliyordum, ama eğer Angelina sadece o kelimeyi söyleseydi...

Dudağını ısırdı ve kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. Onu hep böyle izlemek hoşuma giderdi, sanki dişlilerin döndüğünü hayal edebiliyordum, bir şeyi yuvasına oturtmaya kararlı bir çentik gibi döndürüyordu. Angelina mantıklı düşünen biriydi - anlaşılan konu biz olduğumuzda hariç. Çünkü korktuğu için buna, bu menfaat karşılığı arkadaşlığa, bazılarınızı anlıyorum ama hepinizi anlamıyorum ilişkisine razı oluyordu. Ve benimle birlikte korkabileceğini bilmesine ihtiyacım vardı. Bu konuda birlikte dehşete düşebilirdik.

Çünkü hepsini istediğimi fark ettim. Boş zamanımın her dakikasını onunla geçirmek istiyordum. Onu randevulara götürmek, elini tutmak istiyordum.

Her zaman yanımda olduğunu bilmek ve her zaman arkasını kollayacağımı bilmesini sağlamak için sokakta yürüdük. Buna ihtiyacı yoktu, bana ihtiyacı yoktu ama ben bunu bilmesini istiyordum.

İstediği adam olabileceğimi görmesine ihtiyacım vardı.

İğneleme yok, numara yok, halledilmemiş güvensizlikler yüzünden mizahın arkasına saklanmak yok. Sadece Benjamin. Angelina zırhımı yavaş ama emin adımlarla , neyi kaçırdığımı, kimi görmemi sağlamıştı. Gerçek beni.

"Duygu yok demiştik," diye fısıldadı, gözleri kocaman ve buğuluydu.

"Bir sürü şey söyledik, tatlım." Başparmağımı yanağına dokundurdum. "Senin bütün kurallarını çiğnedik, değil mi?" Başını sertçe sallayarak elimden uzaklaştı ve ben de kaşlarımı çattım. "Angelina-"

"Yapamam. Buna saygı duymalısın." Ses tonu kesindi ve bu başka bir kız olsaydı, başka bir hayat olsaydı, gözyaşlarına boğulur muydu diye merak ettim. Ama bu Angelina'ydı, benim güçlü, inatçı, inatçı kızım, kendi zırhını inşa etmiş ve neredeyse hiç kimsenin onu zırhsız izin vermemişti.

Odaklanmıştı. Düzenliydi. Neredeyse bu konuda bir ucube olduğunu söyleyebilirdim, ama gerçek şu ki, onu olduğu gibi seviyordum. Bağımsızlığını seviyordum. Bana ihtiyacı olmamasına rağmen ona bu kadar yakın olmama izin vermesi de onu çekici bulmamın bir başka nedeniydi.

Gerçi bazen bu onun için bile çok fazlaydı. Duvarlarını o kadar yüksek inşa etmişti ki zar zor görebiliyordu. Dünya onu güçlü, bütün ve güzel görsün diye kendini mükemmelleştirmişti. Ama onun da duyguları vardı. Kalbi büyüktü ve kendini bu kadar bastırdığını görmek bana acı veriyordu.

Bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım.

"Angel. Nefes al." "Ben sadece... Korkuyorum."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Devam etmek için başını sallamasını bekledim. "Ben de korkuyorum."

Şimdiye kadar bize bir şans vermesi için onu ikna etmek için doğru zaman olmadığını biliyordum, ama sözlerimin onda kalmasını ve birlikte bir şeyler inşa etmek için nasıl mükemmel olmamız ya da hissetmemiz gerekmediğini görmesini umuyordum. Sadece *olmamız* gerekiyordu, korkularımız ve her şeyimizle.

Biraz sakinleştiğinde elini elime aldım ve onu öptüm. Yavaşça, sadece bir gagalama. Ağzıma karşı iç çekti ve kollarını boynuma doladı. Yorgun olduğunu biliyordum, bu yüzden bana istediği gibi dokunması için hızı onun belirlemesine izin verdim. Öpüşmeyi derinleştirdi, elleriyle okşuyor ve çekiştiriyordu.

ve çözdüm. Külotumla kaldıktan sonra çekmecemden büyük boy bir tişört alıp ona uzattım.

Angelina durdu ve kaşlarını çatarak giysiye baktı. "İstemiyorsun..."

Kahretsin. Tabii ki bana korktuğunu söylediği için onu reddettiğimi düşünecekti. Başımı salladım ve alnından öptüm. "İstiyorum. Her zaman istiyorum bebeğim. Ama yorgunsun ve son zamanlarda kendini çok zorluyorsun."

Omuzları belli belirsiz gevşedi. Oh." "Ve yarın bütün günümüz var, Angel."

"Tamam," dedi ve tişörtü vücuduna giydirmeme izin verdi.

Onu tekrar kollarıma aldım - artık umurumda değildi, çünkü ona bu şekilde dokunmak istiyordum, kalbime yerleşmesi hoşuma gidiyordu - ve onu yatağıma taşıdım, yanına kaymadan önce onu çarşafların altına yerleştirdim.

Hızla banyoya gittim, sonra ışıkları kapattım ve yorganın altında ona katıldım. Fısıltıyla "İyi geceler" diyerek alnından öptüğümde çoktan uykuya dalmıştı.

~ ~ ~

Angelina

Gala gecesinden sonra aramızda bir şeylerin inanılmaz derecede değiştiğini hissettim. Ertesi sabah uyandığımda başım onun göğsündeydi, üzerimde onun tişörtüyle uyuyordum ve tek istediğim öyle kalmaktı

-Kompplikasyon yok, müdahaleci düşünceler yok.

"Günaydın," diye mırıldandım başımı kaldırıp ona baktığımda uyandığını gördüm. Ne zamandır beni uyurken izlediğini merak ediyordum.

"Hey." Başımın üstünü öptü. "Kahvaltı ister misin? Bir şeyler hazırlayabilirim."

"Evet, ama... Bir süre böyle kalabilir miyiz?" Gözlerimi kapatarak ona daha da sokuldum. Benjamin'in burnu saçlarıma gömülmüştü, sanki kokuyu içine çekmeye çalışıyordu.

"En iyi arkadaşım olduğumu biliyor musun?" dedi bir dakika sonra. Nefesim kesildi. "Bazen, sahip olduğum en iyi arkadaşın sen olduğumu düşünüyorum."

Ve elinin tersi yavaşça kolumu okşarken, sanırım biliyordum. Biliyordum, çünkü o da benim en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu. "Benjamin..." Gözlerimi açtım ve onu bana o kadar yoğun bakarken buldum ki neredeyse nefesim kesilecekti.

"Dinle," dedi elimi tutup avucumun üzerinde daireler çizerek. "Bir sorum var ama konuda korkmanı istemiyorum. Bir şey ifade etmek zorunda değil."

"Tamam."

"Şükran Günü için eve dönüyorum. Doğum günüm için." Doğum gününün bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum ama ona bunu sormadan gözlerini kapattı, nefes aldı ve "Benimle gelir misin?" dedi. Sözlerinin aklımda yer etmesi zaman aldı ama onun kendini reddedilmeye hazırladığını görmek kalbimi kırdı. Uzanıp yüzüne dokundum, parmaklarımı yanağında gezdirdim ve bu ona gözlerini açıp devam etme cesareti verdi. "Geri dönmek, onların benden beklentilerini karşılamaya çalışmak çok zor. Çok şey istediğimi biliyorum ama yanımda olmanı gerçekten çok isterim." Altında oturduğunu hissedebiliyordum: *Sana ihtiyacım var.*

Artık ne olduğumuzu bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunu bilmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Dün geceki konuşmamızdan sonra uzun zamandır görmezden geldiğim duygularımı yüzleşmek zorunda kaldım. Bunun, yani *bizim*, öylesine bir şeymiş gibi hissetmeyi bırakalı ne kadar olmuştu bilmiyordum. Ama belki... belki onun bana ihtiyacı olduğu gibi benim de ona ihtiyacım vardı.

Benjamin benim cankurtaran halatım gibiydi, her şey darmadağın olduğunda, başka hiçbir şeyin anlamı kalmadığında tutunabileceğim bir şeydi, çünkü o benim için orada olacaktı. Bundan emindim. Ve fark ettim ki, ben de onun için orada olmak istiyordum.

Bu birlikte olabileceğimiz anlamına mı geliyordu? Bilmiyordum. Korktuğumu söylediğimde ona doğruyu söylemiştim. Ve onun da benim için iyi bir erkek arkadaş olabileceğini söylerken doğruyu söylediğini düşünmek hoşuma gidiyordu. *Ama onun için iyi bir kız arkadaş olabilir miydim?*

"Tamam," dedim sonunda, beni kucağına çekmesine izin verirken. "Ama ailene ne diyeceğiz? Çünkü biz çıkmıyoruz..."

"Onlara gerçeği söyleyeceğiz. Arkadaş olduğumuzu." Gözlerini bana kilitledi ve orada kaydığını hissedebiliyordum. Yüzeyin altında fokurdayan bir sürü duygu. Bazen, sahip olduğum en iyi arkadaşın sen olduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti, bu kadar saygılı bir şekilde. Parmaklarımı yanağında gezdirdim ve dudaklarımın kenarının gülümseyerek yukarı kalktığını hissettim.

"Ne?"

"Sadece... Senden nefret ederken bu hale geldiğime inanamıyorum."

"*Bu ne Angelina?*" diye fısıldadı ve yutkundum. Yüzümü boynuna sakladım ve beni affedebileceğini umarak yumuşak bir öpücük bıraktım.

ifade edemedim. Onun için hissettiklerimi kelimelere dökemiyordum. Bu devasa bir şeydi, bu kadarını biliyordum, ama ne zaman düşünsem, cevap kayıp gidiyordu. Kelimeler dilime yapışmıyordu, sanki henüz kemiklerime yerleşmemişlerdi. "Yani gelecek misin?" Sorduğunu duydum ve sözlerindeki umuda teslim oldum.

"Eğer orada istiyorsan," diye onayladım, "o zaman orada olacağım, izci çocuk." Başını salladı. "Seni her zaman orada istiyorum, Angel."

"Sence kız kardeşin benden nefret edecek mi? Ve kardeşin de orada olacak mı? Çünkü Cadılar Bayramı Partisi hakkında onu sorgulamam gerektiğini hissediyorum."

"Cadılar Bayramı Partisi ne olacak?"

. "Gabbi ile flört ettiğini görmedin mi?"

Benjamin gözlerini kırıştırdı. "Yani onlar konuşurken, biz de gizlice bir dolaba girip öpüşürken mi?"

"Şey, evet."

Başını öne eğdi. "Ben bunu flört olarak tanımlamazdım. Elbette Hunter homurdanarak uzaklaşmadı ama bundan fazlası olduğunu sanmıyorum."

"Bundan çok daha fazlası var," diye ısrar ettim. "Daha önce hiç görmediğim bir şekilde onun derisinin altına girdi."

"Sana yaptığım gibi mi?" Benjamin göğsünü kabartarak bana kendini beğenmiş bir kuşu hatırlattı ama ben sadece güldüm.

"Aşağı çocuk. Ve hayır. Birbirimizle alay ediyoruz. Bu..." Gabrielle ile tanıştığımız ilk günü düşünerek durakladım. "Gözlerini devirerek uzaklaşmadan bir erkek tarafından bu kadar zahmetsizce hayal kırıklığına uğratıldığını hiç sanmıyorum."

Benjamin kıkırdadı. "Tüm o huysuzluğun altında iyi bir adam var, söz veriyorum. Ama evet, orada olması gerekiyordu. Geçen hafta ona sordum. Merak etme, Em seni sevecek, söz veriyorum." Elim sıkı, tam olarak ne tür bir güvenceye ihtiyacım olduğunu biliyordu. "Giysileri ve ayakkabıları ne kadar çok sevdiğini anladığında muhtemelen moda hakkında seninle konuşacaktır. Şimdiden Instagram hesabını takip etmemesi şaşırtıcı. Paylaştığın tüm o fotoğraflara bayılırdı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Instagram hesabımı takip ediyorsun, değil mi Sullivan?"

"Evet, öyle, Prenses. Çok güzelsin. Bazen seni özlediğim için fotoğraflarına bakıyorsam özür dilerim." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Bunun kolay bir çözümü olduğunu biliyorsun," dedim ona sinsi bir sırıtışla.

"Oh?"

"Mhm. Size kendinizinkini gönderebilirim, biliyorsunuz."

"Günün kıyafeti fotoğrafları gibi bir şeyden mi bahsediyoruz? Çünkü onları gerçekten sevsem de-"

"Nuh-uh." Başımı salladım, bu konuda onunla dalga geçmem hoşuma gidiyordu. "Oh. *Oh*. Pekala. Belki hoşuma giderdi."

"Belki mi?"

"Uh-huh."

Parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. "Yani ailene mi uçuyoruz, yoksa..."

"Arabayla gideriz diye düşünmüştüm. Ayrılırsak yaklaşık iki gün sürer ve sonra ailem çılgınca bir şey yaparsa oradan kaçmak için bir bahanemiz olur."

"Bunu sık sık yapıyorlar mı?"

Benjamin yüzünü buruşturdu. "Bazen. Ama bugün benim doğum günüm. Ve Şükran Günü. Bu da en iyi davranışlarını sergilemeleri gerektiği anlamına geliyor." Kaşlarının arasında çatık bir çizgi vardı ve o rahatlayana kadar düzeltmek istedim. "Ayrıca, onlara seni getirdiğimi söylediğimde..."

"Oh," diye güldüm. "Yani benim olmam gereken şey bu mu? Ebeveyn tamponu mu?" "Hayır. Ama seni seveceklerini düşünüyorum." Parmak eklemlerimi öptü ve ben de içimden bunun doğru olmasını umdum. Kim olduğumu yargılamayacaklarını

ya da hayatımdan ne istediğimi.

Benjamin'in ailesiyle tanışmak... Ne derse desin, bu büyük bir şeydi. Hatta çok büyüktü. Ve bundan tamamen nefret etmedim. Tüm bunların önemi. Onun için açıkça ne anlama geliyordu.

Kahretsin, boyumdan büyük işlere kalkışmışım.

YİRMİ DOKUZ

Angelina

İşte bu şekilde kendimi erkek arkadaşım olmayan, muhtemelen arkadaştan öte bir çıkarım olan biriyle Montana'ya giderken buldum; sadece onun doğum gününü ve Şükran Günü'nü kutlamak için değil, aynı zamanda ailesiyle tanışmak için. Her ne kadar bir ilişkimiz olmadığını söyleyip dursak da, bu bana kesinlikle kız arkadaş bölgesiymiş gibi geliyordu. Korktuğumu söylemek hafif kalır.

Benjamin ve ben geçen geceki konuşmamızı henüz bitirmemiştik ama er ya da geç bu konuyla yüzleşmek zorunda kalacağımızı biliyordum. Duygularımız yokmuş gibi davranamayacak kadar büyümüştü.

Benjamin çakıllı bir yola saptığında, telefonumdaki e-postalar arasında geziniyor, yolculuk için fazladan bir gün izin alarak kaçırıldıklarımı yakalamaya çalışıyordum.

Memleketindeki geniş araba yoluna girdiğimizde "Çocukluk evime hoş geldiniz," dedi.

"Vay canına." Yüzüm pencereye yapışmıştı. "Burada mı büyüdün?" Vay anasını. Ailem büyürken fakir değildi ama bu ev... Milyonlarca dolar değerinde olmalıydı. Muhteşem bir malikâneydi; birkaç dönümlük arazi üzerine inşa edilmiş, zanaatkâr tarzı devasa bir malikâne.

"İki doktor, hatırladın mı?" Omuz silkti ama bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. "Ayrıca ikisi de aileden para kazanıyor." Bu, onun da öyle olduğunu hatırlatıyordu. Umursadığımdan değil, aslında hiç umursamamıştım. Para paraydı ve benim de kendime ait yeterince param vardı. Ama Benjamin'in duyguları önemliydi. "Hunter'ın bu gece gelmesi gerekiyordu sanırım ama

Emily zaten burada. Onlara seni getireceğimi söyledim ve bu... Şey, annem bunu daha da büyütmek istedi ama ben büyütmemesini istedim."

Uzaklara baktı, derin düşüncelere dalmıştı. Benim alaycı, iğneleyici adamım neredeydi? Çocukluğunun geçtiği eve girdiğimizde yanımda oturan kişi içine kapanık, sessiz, neredeyse temkinli biriydi. Benim ona güvendiğim kadar onun da bana güvenebileceğini bilmesini istiyordum.

Kolundan çekiştirerek dikkatini tekrar bana çektim. "Hey. Ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa, tamam mı?" Benjamin birkaç derin nefes aldıktan sonra saçlarını alnına taradım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bu çok fazla değil, değil mi? Ailemle tanışmak ve benimle eve gelmek mi? Çünkü eğer öyleyse, ben-"

"Ben, değil. Çok fazla değil." İlk başta beni korkutmuştu ama şimdi burada olduğum için mutluydum. *Senin için her şeyi yaparım.* Bu düşünce aklıma gelir gelmez gözümü kırpıttım. Kendine gel, Angelina.

El ele kapıya doğru yürüdük ve zili çalmadan önce bana baktığında ona küçük bir baş sallama hareketi ve güven verici bir gülümseme yaptım. Elini bırakmadım, onunla olan bağımlı kaybetmeye cesaret edemedim, hele de buna ihtiyacı olduğunu bildiğim bir anda.

Kapıyı orta yaşlı bir kadın açtı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve beline bağladığı önlük un içindeydi. "Benjamin!" Onu sıkıca kucakladı, sonra bana döndü. "Sen Angelina olmalısın. Seninle tanıştığıma çok sevindim tatlım. Ben Molly, Benjamin'in annesiyim." Bana da sarıldı ve şaşırtıcı bir şekilde aldırmadım.

"Merhaba, Bayan Sullivan." Kasabadan aldığımız çiçekleri arkamdan çıkardım ve ona sundum. "Bunlar sizin için."

"Oh, canım, gerek yoktu."

"Tabii ki anne. Şimdi bizi içeri alacak mısın yoksa bütün gün burada soğukta beklemek zorunda mıyız?" Benjamin annesine küçük bir sırtıma yaptı ve ben de bu yetişkin adamın kendi annesine küstahça davranmasına küçük bir kıkırdama tuttum.

"Evet, evet, içeri gelin." Bizi içeri aldı ve fuayede durduk.

"Ben çantaları arabadan çıkarayım," dedi Benjamin. "Seni çok fazla sorgulamasına izin verme." Ve göz kırparak kapıdan çıktı.

Annesine küçük bir gülümseme verdim. "Eviniz çok güzel." Gerçekten de öyleydi. Tavanlar yüksekti, ahşap kirişler vardı ve içerdiği detaylara hayran kalmıştım. Fuaye, ikinci kata çıkan dev bir merdivenin bulunduğu geniş bir girişe açılıyordu ve önünde çelenkler ve süslerle mükemmel bir şekilde dekore edilmiş yirmi metrelik bir Noel ağacı duruyordu.

"Teşekkür ederim. John ve ben iş hayatında geri adım attığımızdan bu yana geçen birkaç yılda kesinlikle çok daha fazla şey kazandık."

"Benjamin bana ikinizin de doktor olduğunu söyledi. Ben de düşündüm ki..."

"Öldüğümüz güne kadar çalışmaya devam edeceğimizi mi?" Güldü. "Ben de öyle. Hâlâ çalışıyoruz, sadece çalışma saatlerimizi azalttık ve John Cerrahi Şefi olarak geri çekildi. Çok yaşlanmadan seyahat etmek ve dünyayı görmek istedik. Şimdi ayakkabılarını çıkar ve mutfığa gel. Taze kurabiyeler yaptım ve denemesi için birine ihtiyacım var."

Onu evin içinde takip ederken, çevreme hayranlıkla baktım. Burası çok ev gibi görünüyordu - Benjamin'in çocukluğuna dair anlattıklarından oldukça farklıydı. Elbette güzel anıları vardı ve ailesinin onu sevdiği açıktı ama bu kadar evcimen bir manzara beklemiyordum. Annesinin bir aşçısı olan ve kendi mutfığına hiç dokunmayan bir kadın olduğunu düşünmüştüm.

Yanıldığım kanıtlandığı için mutluydum.

"Bu koku da ne?" Benjamin bize katılırken sordu.

"Kurabiye yaptım. Angelina'dan benim için tadım testi yapmasını istiyordum."

"Oh, mükemmel tarifi bulmak için her zamanki arayış devam ediyor, hm?" Güldü ve tepsiden gizlice bir kurabiye alıp ağzına attı. Annesine iltifat ettikten sonra kulağıma sessizce konuşmak için eğildi: "Çantalarını odama koydum. Senin için sorun olur mu?"

Ben de bir ısırık alırken başımı salladım. "Mhm. Bunlar çok güzel!" Kurabiyeler, üzerine krem peynir kreması sürülmüş baharatlı kek gibiydi. Diğer yarısını ısırırken Bayan Sullivan'a başımla onay verdim. "Arkadaşım Noelle bunlara bayılırdı."

Benjamin bir tane daha yerken bana gülümsedi.

"Neden siz ikiniz yemekten önce yerleşmiyorsunuz? Benjamin, sen de Angelina'ya evi gezdirebilirsin."

Başını salladı, elimi tuttu ve beni mutfaktan dışarı çekti. "Ev mi?" . "Burası acayip bir saray." Benjamin bana yol gösterdi.

Merdivenlerden yatak odalarına doğru çıkarken buranın ailemin sahip olduğu evlerden iki kat daha büyük olduğundan emindim. Belki de bu yüzden kendi başarılarımı elde etmeye bu kadar kararlıydım - böyle devasa bir evim olsun ve bunu hak ettiğimi bileyim istiyordum.

"Havuzu görene kadar bekle."

"Havuz mu var?" Ciyakladım ama sonra kaşlarımı çattım. "Oh. Takım elbise getirmedi."

Bu berbat bir şey."

"Eminim Emily'de ödünç alabileceğin bir tane vardır. Şimdi, turdan önce üstünü değiştirmek ister misin?" Yolculuk için seçtiğim dar kot pantolon ve siyah beyaz çizgili kazağa baktı. Portland'da Kasım yeterince soğuktu, ama Montana'da Kasım? Dinlenme tesislerinde ineceğimiz zamanlar için her katmanı giymem gerekiyordu. Ama burası sıcak ve kızarmıştı ve tıka basa dolu çantamda üzerime atabileceğim daha rahat bir şeyler vardı.

Ailesinin evine dört günlük bir gezi için fazla mı eşya almıştım? Olabilir. Ama hiçbir şeye hazırlıklı olmadığımı söyleyemezsiniz. Tabii ki lanet bir havuz dışında.

"İşte geldik," dedi Benjamin, beni büyük bir odanın önünde durdurarak.

Çocukluk odasından ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. "Tüm o inek hatıraların nerede? Daha fazlasını beklerdim," diye dudak büktüm.

"Taşınırken hepsini yanımda götürdüm," diyerek güldü ve kollarını bana doladı. "Sonra annem birkaç yıl önce bir iç mimar tuttu ve her şeyi güzelleştirdi."

Masanın üzerinde Benjamin ve Hunter'ın çocukluk fotoğrafı, izci üniformaları ve onun üzerinde çerçevelenmiş Eagle Scout Sertifikası dışında kişisel dokunuşlardan yoksun bir misafir odası gibi görünüyordu.

"Sevimli." Ona sııttım.

"Gidip üstümü değiştireceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Banyoya girdi ve bana düşüncelerimi toparlamam için birkaç dakika verdi. Ya da daha doğrusu, günlerdir kaçındığımız konuşma hakkında ne yapacağımı.

Ben kapüşonlu bir tişört ve tüylü bir çift çorap giydikten sonra, Benjamin üzerinde sadece beline kadar sarkan bir eşofmanla dışarı çıktı. "Hmm," dedim yüksek sesle. "Bunun pek adil olduğunu sanmıyorum, izci çocuk."

"Ne?"

"En azından bir tişört falan giy, bütün gece sana öyle bakabileceğimi sanmıyorum."

"Sakin ol, Prenses. Benim yanımdayken kendini kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum, endişelenme."

"Sanki," diye alay ettim.

Benjamin çantasını karıştırıp bir gömlek giymeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. "Daha iyi misin?"

"Evet. , gidip Şu malikaneyi görelim."

~ ~ ~

Havuz aslında ısıtmalı, kapalı bir havuzdu, jakuzisi de vardı ve onu kullanma fırsatını kaçırmamın imkanı yoktu. Her nasılsa Benjamin'in kız kardeşinin bodrum katındaki düzeneği daha da etkileyiciydi.

"Aman Tanrım," dedim tam teşekkürllü stüdyoya bakarak. "Bu inanılmaz."

"Benjamin?" diye seslendi bir kadın sesi, stüdyonun köşesindeki açık kapıdan.

Odaya.

"Hey, Em!" Ve kız kardeşi elinde kocaman bir giysi yığınınyla çıkageldi. Ondan çok daha kısaydı -ve benden de biraz daha kısaydı- ama açık kahverengi saçları ve sevimli düğme burnuna rağmen tıpkı ona benziyordu. Benjamin ona doğru yürüdü, kollarından bohçayı aldı ve onu kucakladı.

"Ohmygod!" Emily ciyakladı. "Bu o mu?" Bana kocaman bir gülümseme verdi ve sonra kardeşinin göğsüne vurdu. "Bana onun çok güzel olduğunu söylememiştin." "Sanki güzel olduğunu söylediğim anda sosyal medyasını takip etmemişsin gibi.

geliyor," diye homurdandı.

Boğazımı temizledim. "Merhaba. Ben Angelina. Burada oldukça iyi bir düzen kurmuşsunuz." Emily uzattığım elimi görmezden geldi ve beni kucakladı. Oh. Tamam. Tamam. Sanırım Emily Olivia Sullivan'ın sosyal medyada bu kadar kısa sürede binlerce takipçi toplamasının nedeni buydu: Zahmetsizce muhteşem olduğu kadar tatlıydı da. Saçlarını büyük bir tokayla tutturmuştu ve odadaki masa çeşitli makyaj ürünleriyle doluydu.

Gözlerim masanın üzerinde gezinirken, "Şehirde bir çekimim var," diye açıkladı. "Bu iş kolunda dinlenmek yok," diye güldü Emily.

"Bütün bunlar da ne?" Bir köşeye yığılmış çanta ve kutulara bakarak sordum.

İç geçirdi. "Bunlar hâlâ çekmem ve içerik oluşturmam gereken sponsorlu ürünler."

"Vay canına." Çantaları karıştırdım. Cilt bakım ürünlerinden kıyafetlere kadar epey bir çeşitlilik vardı. "Ve tüm bunlar için para mı alıyorsun? Benjamin bana üniversiteyi bıraktığını söylemişti."

"Evet. Ailem ilk başta biraz kızdı ama sonra her kampanyadan ne kadar kazandığımı fark ettiler. hepsi onun yanında beş para etmez." Omuz silkti. "Ayrıca Benjamin haklı. Instagram'ını kesinlikle takip ettim."

Bana sırttı ve "Sana " dedi.

"Bugün benimle fotoğraf çekmeye gelmek ister misin?" Gözleriyle beni değerlendirdi. "Muhtemelen giyebileceğin bir şeylerim vardır."

Benjamin'e baktım, o da kaşını kaldırdı. Benjamin'in küçük yüz ifadelerini artık anladığımı düşünmek hoşuma gidiyordu, bu yüzden bunu "Gitmek ister misin?" anlamına aldım. Her ne kadar onunla kanepede oturup kucaklaşmak istesem de, kulağa eğlenceli geliyordu ve Emily'nin öyle bir enerjisi vardı ki, ne sorarsa sorsun evet demek istiyordum.

"Kulağa harika geliyor," dedim ona gülümseyerek.

"Siz gitmişken ben de anneme yardım edeyim. Angel, bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı?" Benjamin alnıma bir öpücük kondurdu.

O gider gitmez Emily hınzır bir sırıtişla bana döndü. "Hiç gitmeyecek sandım." Kanepeden kalktı ve yanındaki boşluğu sıvazladı. "Şimdi bana *her şeyi* anlat."

"Her şey mi?" Sanki sorabileceği en yüklü soru bu değilmiş gibi tekrarladım. "Um."

Bana o sinsi gülümsemesini takındı. "Kardeşim daha önce eve hiç kız getirmemişti, yani bu ciddi bir şey olmalı. Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Onlara ne söylemişti? "Şey... Teknik olarak çıkmıyoruz," dedim yüzümü buruşturarak.

Emily gözlerini büyüttü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ayağa kalktı. "Bekle. Burada kal." Ayaklarıma baktı. "Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?"

"Um. On."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hemen döneceğim." Küçük bir göz kırpmayla ayrıldı, birkaç dolabı, şifonyeri ve çekmeceyi karıştırdı, sık sık yere giysi parçaları attı. "Bu iş hiç bitmeyecek!" diye bağırdı gömme dolaptan.

Güldüm, onun çalışmasını izliyordum. Yerdeki giysi ve aksesuar yığınının büyümesi dışında ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sonunda kanepenin yanında durdu, bana birkaç giysi fırlattı ve "Üstünü değiştir. Ama seni serbest bıraktığımı sanma. Arabada konuşuruz."

Oh, ne güzel. Kot pantolonumu çıkarmadım, gül rengi kalın kazağımı, beyaz tüylü ceketimi ve mucizevi bir şekilde bulduğu siyah botlarımı giydim. Bu kadının bir tür giyim gurusu olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Benim için bu kadar çabuk bir kıyafet hazırlamasının tek açıklaması buydu.

Eve döndüğümde de aynı incelikle giyindiğimi boş verin.

"Hazır mısın?" Kahverengi saçlarını ve kırmızı rujunu tamamen ortaya çıkaran bir kıyafet olan ten rengi botlarla tamamen beyaz giyinmiş bir şekilde önümde durarak sordu.

"Sanırım mı?"

Emily çantasını aldı ve ben de onu evden çıkıp garaja park edilmiş küçük Subaru'ya kadar takip ettim. Bütün odası gösterişli eşyalarla dolu olan bir kız için kesinlikle normal görünüyordu.

"Tamam. Ben , sen konuşursun."

"Bu bir sorgulama gibi geliyor," diye mırıldandım nefesimin altında. "Nereden başlayabilirim ki?"

"Başlangıçta."

Ben de anlattım. Ona tüm e-postalarımızı, Benjamin'le inadına buluşmayı nasıl reddettiğimi, inzivada nasıl tanıştığımızı ve bir haftalık aktiviteler için nasıl eşleştirildiğimizi ve ben onun o kadar da kötü biri olmadığını anlayana kadar onunla takılmam için beni nasıl yavaşça rahatsız ettiğini anlattım. Onun kulübesindeki tutkulu seks gecesini atlardım. Ve benimkini de. Bu detayları kız kardeşiyle paylaşmama gerek yoktu. O zamandan beri sayısız diğer tutkulu geceler. Hikayemi Benjamin ve benim artık çok iyi arkadaş olduğumuzu söyleyerek bitirdim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Tüm zamanınızı birlikte geçiriyorsunuz, birlikte yatıyorsunuz," bana dikkatle baktı, "ve birlikte *değilsiniz*?"

"Evet. Bu her şeyi özetliyor." Böyle söyleyince kulağa biraz saçma geldi.

"Kardeşim bir aptal."

Güldüm. "Bu konuda hemfikiriz." Ama o benim aptalımdı. Ve yine de yaptığımız şey için ondan çok hoşlanıyordum.

Çünkü aramızdaki ilişkinin sıradan olması gerekiyordu ve ona karşı hissettiklerimin sıradan bir yanı yoktu.

OTUZ

Benjamin

Biz yemekten sonra ortalığı toplarken Angelina da Emily ile birlikte oturma odasındaydı. Küçük gezilerinden yanakları soğuktan kızarmış olarak dönmüştü ama mutlu görünüyordu. Bu da beni mutlu ediyordu.

Annem çocukluğumda en sevdiğim lazanyayı yapmıştı ve buzdolabında bana sürpriz yapmak için hazırladığı bir Oreo tatlısı olduğundan emindim. Çok yoğun olabilirdi ve ben küçükken çok çalışmıştı ama hepimize olan sevgisinden asla şüphe duymazdım. Bazen sadece biraz yersiz oluyordu.

"Onu seviyorsun, değil mi?" Annem düşüncelerimi böldü, o bulaşıkları yıkarken ve ben onları kurularken lavabodan bana baktı.

"İ-"

"Bana hayır demeye çalışma bile, Ben. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Biz sadece arkadaşız, anne." İyi arkadaşlar, hatta belki en iyi arkadaşlar ve birçok çıkarı olan arkadaşlar, elbette, ama yine de *arkadaşlar*. "Bir ilişkimiz yok."

"Ama sen olabilir misin?" diye sordu umutla.

"Anne." İçimi çektim, başımı salladım. "Bilmiyorum. Biz sadece..." Anneme Angelina için her şeyi yapabileceğimi ama onu çok fazla zorlayarak kaybetmek istemediğimi nasıl açıklayacaktım? Ona sonsuza kadar böyle sahip olabilseydim, bu yeterli olur muydu? "Bunun hakkında konuşmadık bile." Biz.

Gala gecesinden beri ikimiz de konuşmanın etrafında dans ediyorduk. Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama bunun her şeyi mahvedeceğinden endişeleniyordum. En azından şimdi ona sahiptim. Tamamen olmasa da benim olmuştu.

"Bunu nasıl düzelteceğini biliyorsun, değil mi?" Boş gözlerle anneme baktım. "Konuş onunla, aptal!"

"O kadar basit değil."

Annem bana ters ters bakmak için musluğu kapattı. "Benjamin William Sullivan. Bugünlerde siz erkeklerin nesi var? Seni böyle yetiştirdiğimi sanmıyordum." Bana kuru bir havluyla vurdu. "Sen ve kardeşin varken nasıl torun sahibi olacağım?"

"Peki ya Em?"

"O hala genç. Ben ona baskı yapmadan önce kendini toparlamak için zamanı var. Senin aksine."

"Angelina'nın bunu istediğini bile sanmıyorum." "Ne? Evlilik mi?"

"Hayır. Çocuklar."

Sesi yumuşadı. "Ama , değil mi?"

Göz kırpıttım. "Evet. ." Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim ve kendimi iyi hissettim. Çünkü doğruydı. Kendimi çocuklarla hayal edebiliyordum; geceleri onlara kitap okuyor, her zaman ne kadar sevildiklerini bildiklerinden emin oluyordum. Angelina'nın gözlerine ve benim kahverengi saçlarıma sahip küçük bir oğlan. Annesinin inatçılığına ve zekasına sahip küçük bir kız. İkimiz bir an olsun huzur bulmak için gizlice kaçıyorduk. "Ama ona bundan daha fazla değer veriyorum." Çocuk istiyordum ama birlikte olduğumuz sürece çocuk sahibi olmamak umurumda değildi.

Annem ben çocukken her zaman yaptığı gibi sırtımı sıvazladı ve "İşte sevgi budur Benjamin" dediğinde, kalbimin en derinlerinde haklı olduğunu biliyordum.

~ ~ ~

"Mutlu yıllar." Göğsümün üzerindeki yerinden bana bakarken gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Omzumu öptü ve ben de onu kendime çektim.

Doğum günümde uyanıp bu kadar mutlu hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Ailemin evindeki eski yatağımda birlikte kıvrılmış, hiçbir şeyin bizi bu andan çekip çıkarmasını istemiyordum. Angelina'nın yanında uyanmak her zaman böyleydi ama doğum günümü umutsuzca aşık olduğum kızla geçirmek? Bu saf mutluluktu.

"Bugünün gündeminde ne var, doğum günü çocuğu?"

"Hm. Düşünüyordum da belki akşam yemeğinden önce kaplıcalara gider ve kasabayı dolaşırız."

Doğum günümün birkaç yılda bir Şükran Günü'ne denk gelmesine alışmıştım ama bu yıl çok da umursamadım. Her şey gerçekten

İkisi de hastaneden yarı emekli olduktan sonra ailemle aram yeniden düzelmşti ve Hunter'la ilişkim her zamankinden daha iyiydi. Angelina'nın yanımda olması da işin tuzu biberi oldu. Bugünü mükemmel kılan oydu.

"Kulağa hoş geliyor."

Güldüm, birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç günü düşündüm, benimle yürüyüşe çıkması için onu neredeyse zorlamak zorunda kalmıştım. "Benimle bir şey yapmanı istediğimde bana hayır dediğin zamanları hatırlıyor musun?"

"Evet," diye sırttı Angelina. "Tekrar başlamamı ister misin?"

"Hayır." Doğruldu ve onu kucağıma çektim. "*Bu* Angelina'yı daha çok seviyorum."

Kirpiklerini kırptırdı. "Dün kız kardeşinin sorgulamasına izin vermekten vazgeçtiğin kişi mi, yoksa pantolonuna girmek istediğin kişi mi?"

"Terk etmek ağır bir kelime gibi görünüyor," diye kaşlarımı çattım. "Ayrıca, döndüğünüzde gülüyordunuz. O kadar kötü müydü?"

"Hayır. Sadece takılıyorum. Yine de bizimle ilgili *tüm* detayları istedi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ona ne söyledin?"

"Gerçeği. Sıkıcı seks şeyleri hariç."

"Mmm, sıkıcı, ha?" Ereksiyonumu çekirdeğine doğru bastırarak söyledim.

"Benjamin!" Çığlık attı. "*Küçük kız kardeşine* seks hayatımız."

Onu ters çevirip yastıklara yasladım. "Bu iyi oldu. Böyle tamamen kendime ait olman hoşuma gidiyor."

Yüzünü öpücüklere boğarken güldü, sonunda beni itmeden önce boynuna ve köprücük kemiğine kadar takip etti. "Aşağı, oğlum. Duş almamız lazım yoksa bu yatak odasından asla çıkamayacağız."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Otuz yaşına girmek seni bir şekilde daha da doyumsuz mu yaptı?"

"Hayır," diye sırttım. "Bu sadece sensin." Onun vahşi ruhu beni her zaman tahrik ediyordu ve ben buna bayılıyordum. Kahretsin, ona çok aşıkım.

Birden fazla havuzu ve saunası olan güzel bir tesis olan kaplıcalara vardığımızda, manzarayı seyretmek için bir an durdum. Bazı çocuklar büyürken yerel havuzlara giderdi, bizde ise bu vardı.

"Hava buz gibi," dedi Angelina arabadan inerken, kız kardeşimin dün ona verdiği atkıyı boynuna daha sıkı sararak.

Şapkasını kulaklarının etrafından daha da aşağı çektim. "Yakında olmayacak." Göz kırptım.

"Piç kurusu," mırıldandı nefesinin altında, ben de duymamış gibi yaptım.

Çalışan bize tesisleri hızlıca gezdirdi. Açık havuzları kullanmayacaktık ama önemli değildi. Angelina bir iyilik istediğimi bilmiyordu.

"Diğer tarafta görüşürüz," dedi ve kadınların soyunma bölümüne girmeden önce bana sahte bir selam verdi. Erkekler soyunma odasına gittim, mayomu giymek için hevesle kıyafetlerimi çıkardım, onunla sıcak kaplıca suyunda oturmak için heyecanlıydım.

Bütün eşyalarımı toplayıp dışarı çıktığımda, işte karşımdaydı, yırtılsın diye haykıran küçük beyaz bir bikini giymişti, uzun siyah saçları her zamanki yüksek topuz ya da at kuyruğu yerine bir tokayla tutturulmuştu. Benim yanımdayken saçlarını daha aşağıya toplamaya başlamıştı. Saçlarıyla oynamayı seviyordum ve onun da bunu fark ettiğini biliyordum.

"Vay be." Tek söyleyebileceğim buydu, gerçekten.

Angelina küçük bir hip-hop yaparak sırıttı. "Tanrıya şükür kız kardeşinde ödünç alabileceğim bir şey vardı."

Boynunu ısırmadan önce telleri kopardım. "Ona daha sonra teşekkür etmeyi unutmayacağım. Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü hediyesi." Elini tuttum ve onu boş jakuzilerden birine doğru yönlendirdim. Aslında her yer boştu. Ve şimdi o da fark etmeye başlamıştı.

"Benjamin? Neden burada sadece biz varız?"

"Oh, o mu?" Sırıttım. "Eski bir iyilik istedim. Hunter buranın sahibinin kızının hayatını kurtarmıştı. Arayıp burada birkaç saat yalnız kalmak istediğimi söylediğimde isteğimi yerine getirmekten mutluluk duydular."

"Yani..." Angelina, göğüslerini zar zor kapatan bluzunun küçük askısıyla oynarken bana öyle bir bakış attı. Tanrım, muhteşemlerdi. "Tamamen yalnız mıyız?" Parmağı köprücük kemiğimde, göğsümde ve karnımda gezindi.

"Aklına bir şey gelmesin," diye fısıldadım kulağına. "Hâlâ güvenlik kameraları var." Angelina anında söndü. "Üzgünüm bebeğim, sıkimin üzerine oturmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, ama-" Beni susturmak için ağzımı kapattı ama ben açtım. "Demek öyle, öyle mi?"

Onu jakuziye götürdüm, önce ben girdim ve buharlı suya girerken elimi ona uzattım.

"Mmm," diye inledi. "Bu daha çok hoşuma gitti."

"İyi yaptım mı?" Taş bankta otururken söyledim.

Güldü. "Harikaydın." Ama Angelina yanıma oturmadı. Havuza girdi, vücudunun üst yarısı küçük damlacıklarla kaplıydı.

su, lanet gibi baştan çıkarıcı, sadece bana bakıyor.

"Gel buraya Angel," diye mırıldandım, büyülenmiş bir halde boynunun kıvrımına, kalçalarının eğimine ve beni en çok istediğim şeyden alıkoyan o küçük üçgenlere bakıyordum. Bana doğru sallandı ve sonra oturmadan önce belime sarıldı, merkezini hızla sertleşen aletimin üzerine mükemmel bir şekilde hizaladı. "Seni küçük kız," diye mırıldandım kulağına. "Bunu harekete geçemeyeceğimi bildiğin bir yerde yapıyorsun."

"Neden yapamıyorsun?" diye karşılık verdi, çıplak göğsümün üzerinde daireler çizdi, parmakları her bir karın kasımı takdir etti.

Diğer elimle belini kavrariken yüzüne dökülmüş küçük bir saç telini geriye doğru taradım. Kollarını boynuma doladığında gülümseyerek, "Kahretsin, seni beyazlar seviyorum," dedim. "Sana çok yakışıyor."

Bana sokuldu ve elimde değildi. Onu öpmem gerekiyordu. Halka açık bir yerde olmamız ya da birilerinin video görüntülerine bakması umurumda bile değildi. Ağzını sert bir öpücükle yakaladım, dudaklarını ısırdım ve dilimle yatıştırmadan önce emdim. Angelina'nın nefesi kesildi, ama ben devam ettim, öpüşüp öpüşüp öpüşürken diğer elim o lanet bikinisinin içinden göğüs uçlarını okşuyordu.

"Benjamin," diye inledi, gözleri kapalıydı ve bana nasıl bastırıldığının, kalçalarının benimkilere karşı nasıl sallandığının, serbest kalmak için ne kadar çaresiz olduğunun çok farkındaydım.

"Benim iyi kızımın gelmesi gerekiyor mu, hm?" Kulağına doğru söyledim, sesim o kadar kısıktı ki yalnız olmasaydık bile kimsenin duymayacağını biliyordum.

Angelina inledi, tekrar bana sürtündü, hareketleri hızlandı. "Evet, *lütfen*." Yeterli sürtünmeyle bu şekilde kendini tatmin edip edemeyeceğini merak ediyordum. Beyaz üçgenlerden birini kenara çekerek göğsünü serbest bıraktım ve güzel, gergin meme ucunu bana gösterdim. Dilimle sertleşmiş tepesine tapmadan önce ağzıma aldım.

"Oh, Benjamin," diye bağırdı. "Durma."

Diğer göğsünü de serbest bıraktım, okşadım ve yoğurdum, nefes nefese kalana ve miyavlayana kadar emerken meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım. Kalçalarımı hareket ettirmeye başladığımda her iki memesine de yeterince dikkat ettiğimden emin oldum - kısa, sık hareketlerle yukarı doğru itiyordum, sadece onun tatlı noktasına çarptığımı bildiğim kadarıyla, bir şekilde sürtünme hareketlerinin temposuyla zamanlanmıştı. Angelina haykırdı ve başı arkaya yuvarlandı. Gözlerini sıkıca kapattı, tüm vücudu titredi, kalçaları etrafımda titriyordu.

Nefesini toparladıktan sonra bedenime yaslandı ve ben de ona sarıldım.

"Aman Tanrım. Ben hiç..." Yüzü çok güzel kızarmıştı, sıcak sudan mı yoksa orgazmdan mı, emin değildim. "Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Olmadan..." İnanılmaz bir şekilde gülerek başını salladı.

Onu öptüm ve sonra bikinisini düzelterip nefis göğüslerini kapatırken boynuna sokuldum. Sanırım bu iyi bir şeydi, çünkü onları şekilde dışarıda tutmuş olsaydı, başladığımız şeye devam etmekten kendimi alamazdım.

Uzun bir ıslanmadan -ve daha fazla okşama ve öpüşmeden- ve saunada buharlı bir seanstan sonra, kışlık kıyafetlerimizi giymek için geri çekildik. Vücudumun onun yüzünden ne kadar acı çektiğine şaşırmadım, tamamen onun zevkine odaklandığım için aletim başıboş kalmıştı. Kendime daha sonra bakabilirdim, ama kızımı boşaltmak? Bu her zaman ilk endişem olmuştur.

~ ~ ~

"Teşekkür ederim anne," diye gülümsedim ve Hunter'ın masayı toplamasına yardım ederken yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Akşam yemeği harikaydı."

Geleneksel Şükran Günü yemeğimizi yemiştik, beşimiz ve Angelina annemin hazırladığı dev ziyafetin etrafına yığılmıştık. Normalde Em tatlıları yaparken ben de ona ve Hunter'a yemek pişirmede yardım ederdim ama bu yıl Angelina'ya şehri gezdirmekle meşguldüm. Ona ilkokulumu, lise diplomamı aldığım yeri ve ilk çizgi aldığım dükkânı gösterdim. Ailemin izinden doktor olarak gitmek yerine muhasebecilik istediğime karar verdiğim parkı. Benim için pek çok anısı olan bir kasabaydı ama onunla yeni anılar biriktirdiğim için mutluydum.

Kendimizi hindi, patates püresi, dolma ve bolca sosla tıka basa doldurduktan sonra oturma odasına geçtik ve dev kesitli kanepeye kaydık. Angelina yanıma oturdu; kalçalarımız birbirine değecek kadar yakındı ama evdeki gibi üstüme çıkmıyordu. Kendime dairemin *onun* evi olmadığını hatırlatmak zorundaydım, her ne *kadar onun* orada olması benim evimmiş gibi hissettirse de.

Ailemden aldığım hediyeler arasında Em'den yeni bir Nintendo Switch oyunu, Hunter'dan yeni bir saat, annemden süslü bir portföy ve babamdan yepyeni bir dolma kalem vardı. Neyse ki ailemde doğum günlerini küçük tutardık, çünkü annem Noel için her zaman biraz çıldırırdı. Angelina küçük, ince bir kutu çıkararak beni şaşırttı.

"Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Biliyorum. Ama ben istedim."

İçinde siyah saten bir kravat vardı ve üzerine koyu renkli desenler basılmıştı. Yakından bakınca bunların küçük yarasa sembolleri olduğunu fark ettim. Kutuda ayrıca küçük bir yarasa adam kravat iğnesi vardı.

"Bilirsin işte, çoraplarına uysun diye," dedi, başını kaldırıp bana kirpiklerini kırptıştırarak, bu da beni güldürdü.

"Teşekkür . Bu harika." İşe giderken giyebileceğim kadar inceydi ama aynı zamanda bir kızın bana yaptığı en düşünceli jestti. Angelina beni ve nelerden hoşlandığımı düşünmüştü ve bu benim kelimelere dökebileceğimden çok daha önemliydi.

Kulağıma fısıldamak için yakınımaya eğildi. "Yukarıda başka bir şey daha var." Oh? Sırıttı. *Oh*.

"Hadi o zaman, tatlı zamanı!" Annem hepimizi mutfığa götürdü ve içimdeki beklenti büyüdü. Angelina'yı odamda yalnız bırakmak için sabırsızlanıyordum. Ama bunun turta sonrasına kadar beklemesi gerekecekti.

~ ~ ~

Benden ona on dakikalık bir avans vermemi istemişti, bu yüzden annem bana bakıp her iki dakikada bir derin bir iç çekerken bulaşıkları bitirdim.

"Böyle iç geçirmek aramızdaki ilişkiyi değiştirmeyecek," dedim ona ters ters bakarak. Angelina'nın benimle birlikte olmak istemesini ya da beni sevmesini sağlayamazdım. Ama onu, ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, bunu kabul edecek kadar seviyordum. Beni sevmeyebilirdi ama sorun olmazdı. Olmak zorundaydı.

Sonunda annem gitmeme izin verdi ve ben de üst kata çıktım.

Yatak odamın kapısını çaldığımda Angelina'nın sesi "Gözlerini kapat," diye geldi ve kapattım. Bir an sonra beni odaya çekti. "Ve aç."

Gözlerim vücudunda gezinirken çenem düştü ve nefesim kesildi. Dantelli siyah sütyen, kuplarından taşan göğüslerini içine alamayacak kadar yetersizdi. Askılı dantelli külotu uzun siyah çoraplarına bağlıydı. Gözlerim o ince jartiyer kayışlarına takıldı. Çıtçıtları koparmak ve aşağıya inmeden önce kalçalarına tapınarak zaman geçirmek istedim.

Üzerinde benim de sevdiğimi bildiği o lanet siyah topukluları vardı. Sikeyim.

"Senin için son bir doğum günü hediyem var," dedi sırtarak ama ben bunu sadece ses tonundan duydum çünkü gözlerimi onun vücudundan ve giydiği o güzel, uygunsuz kıyafetten alamıyordum.

"*Senin* benim hediyem olduğunu sanıyordum."

Bana sinsi bir gülümseme vermeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Öyleyim." Angelina küçük, sarılı paketi aldı ve önüme koydu. "Bunu sana ailenin önünde veremezdim, malum nedenlerden dolayı."

Kaşlarımı çattım, annemle babamın göremeyeceği ne aldığını merak ediyordum. Kutunun paketini açtım ve peçeteye sarılı bir şey çıkardım. Elimde olmadan kıkırdadım, hatta daha önce çorap yorumuna yaptığımdan daha fazla. Batman çoraplarımı sevdiğini biliyordum, sadece itiraf etmiyordu. Onları takım elbisemle giymeyi seviyordum, sadece onları fark ettiğinde gözlerindeki küçük pırıltıyı görmek için. "Oh." Gözlerim kutunun içindekilere odaklanmadan önce kavurucu bir an için onunkilerle buluştu. "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?" Onları elime aldım ve parmağımın etrafında döndürdüm.

Angelina mırıldandı, "Batcuffs, Batboy."

"Sen dünyanın en gülünç ve harika insanısın." Hediyem Batman logosu şeklinde bir çift kelepçeydi ve nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen beni gülümsetti. Çünkü bugün bana verdiği her şey için o kadar çok zaman harcamış ve düşünmüştü ki

-Lanet kelepçelere kadar. Cidden, hayatımda gördüğüm en tuhaf ve kullanışsız şeylerdi.

Eğilip kulağına, "Bu küçük şeye ne kadar bağlısın, Angelina?" diye mırıldandım, bir yandan da sütyeninin askısıyla oynuyordum. Zaten sütyen olarak adlandırılmayı pek hak etmiyordu, çünkü içinden çakıllı pembe meme uçları tamamen görülebiliyordu.

Gözlerini bana çevirdi, dantel giysinin kancasını kendisi çözdü. Onu kendime doğru çektim ve derinden öptüm. Duygularımı kelimelerle ifade edemezdim ama ona gösterebilirdim. Dantelli iç çamaşırını vücudundan yırttım ve Angelina dudaklarıma karşı dehşetle kaşlarını çattığında, "Sana yenilerini alacağım. Yüz çift."

Dantelli iç çamaşırını ellerimle yırttım, onu sadece o lanet siyah naylon çoraplarla bıraktım ve Angelina dudaklarıma kaşlarını çattığında mırıldandım, "Sana yenilerini alacağım. Yüz çift. Tanrım, Angelina. Hay sikeyim. Benim için böyle çok güzelsin."

Onunla tatlı bir zaman geçirmek, ağzımı vücudunun her yerinde gezdirmek, desenler çizmek ve dilimle keşfetmek istedim, ama zaten kaya gibi sağlamdım. Gömleğimi çıkarmaya gittim ama Angelina küçük bir tsk sesi çıkardı. "Ben ," dedi, gözlerinde o küçük yaramazlık pırıltısıyla ve beni kendisi soymaya başladı. Önce gömleğimi, göğsümü ve mutlu izlerimi yaladı. Sonra pantolonumu, ben de ona yardım ederek yolun geri kalanını tekmeleyerek çıkardım.

Bir eli boxer'ımın içine kayarken, diğeri onu bacaklarımdan aşağı itti. Boyumu bir kez pompaladı ve ben inledim. Kaplıcalara yaptığımız küçük geziden sonra uzun süre dayanamayacaktım. Bir kere bile kendime bakamamıştım.

"Seni istiyorum," diye soludum ağzına karşı. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Kollarını boynuma doladı ve ikimiz de yatağa yuvarlandık. Onu kollarıma çektim, kucağıma oturmasına izin verdim ve kalçaları benimkilere doğru yuvarlandığında, aynı aciliyeti hissettiğini biliyordum. Amını avuçladım, sularının zaten elime damladığını hissettim ve sadece benim için hazır olduğundan emin olmak için iki parmağımı yavaşça içeri ittim.

"Doğum kontrol hapı ," dedi, her cümlesi sevdiğim o küçük pantolonlarla noktalanıyordu, "ve temizim. Başka kimse olmadı."

"Ben de." Çok, çok uzun zamandır değil. Onu ilk gördüğümünden beri. Tam olarak ne olduğunu tarif edemiyordum ama birbirimize dokunma şeklimizde farklı bir şeyler vardı. Daha narin, neredeyse saygılı. Bu sadece onun ya da benim zevkimle ilgili değildi, ikimizle ilgiliydi, birlikte.

Ucumu girişine doğru ittim, Angelina daha fazlası için yalvarana kadar yarık boyunca ileri geri hareket ettirdim. İkimiz de daha fazla dayanamadığımızda, yavaş ve istikrarlı bir şekilde içine ittim, eve doğru kaydım. Eğer prezervatif takılıyken içinde olmanın mükemmel olduğunu düşündüysem, bu inanılmazdı.

"Çok mükemmelsin Angel," diye nefes aldım ve alnımı onunkine yasladım. Burunlarımızı birbirine sürtüyorduk. Angelina aletimin üzerine oturmuştu, kollarım onun sırtına dolanmıştı ve onun bu şekilde üzerime oturmasıyla hissettiklerimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Onun içinde tamamen kılıflı olmak, her santiminin etrafıma sarıldığını hissetmek.

Tekrar içine dalmadan önce yavaşça dışarı çekerken nefesi kesildi. Bu bitiş çizgisine doğru bir yarış değildi. Bu hızlı bir şey değildi çünkü birbirimizin serbest kalmasına ihtiyacımız vardı. Sadece birbirimizi boşaltmıyorduk. Bundan çok daha fazlasıydı, çok daha fazlası.

Üzerimde daha kıpırdanırken onu tekrar öptüm, kalçalarım ona karşı sallanırken ileri geri süründü. Çıkardığı her küçük inilti şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti.

"Benjamin..." Yüzümü kavradı, yanağımı okşadı ve elini elime alıp öpmeden önce dokunuşuyla gözlerimi kapattım.

"Biliyorum," dedim. Kelimelere ihtiyacımız yoktu. İkimiz de bu anın her zerresini birbirimize sarılış şeklimizde hissettik, parmaklarımız başının üzerindeki yastıkta birbirine kenetlendi, bedenlerimiz bir bütün olarak hareket etti. Ve yavaşça o son zirveye ulaştığımızda, kelimeler boğazımda fokurdadı.

Seni seviyorum, diye düşündüm, içine doğru iterken.

Seni seviyorum, diye haykırdı.

Etrafımda kenetlendiğini hissettiğimde, *seni seviyorum*.

Seni seviyorum, diye hayret ettim, içine boşalıp duvarlarını boyarken, otuz yıllık hayatım boyunca hiç bu kadar çok şey hissedip bu kadar az şey söylediğim bir deneyim yaşamadığımı düşündüm. Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım ve kesinlikle hiç böyle bir seks yapmamıştım. Bedenimle olduğu kadar kalbimle de.

~ ~ ~

"Daha önce söylediğimi biliyorum ama bitmeden önce son bir kez daha. Mutlu yıllar, ihtiyar." Yorganını çekerek yanına uzandığımda Angelina beni yanağımdan öptü.

"Senden sadece birkaç yaş büyük olduğumu biliyorsun, değil mi?" Öfkelendim. Kim olduğunu sanıyordu ki bana yaşlı diyordu?

"Ben yirmi altı yaşındayım. Sen *otuz* yaşındasın. Bu seni benim yanımda yaşlı yapar.

Burada temel olarak beşiği soyuyorsunuz."

"Sen nasıl , Angel. Seni elimde tuttuğum sürece, insanların hakkımızda ne söylediği umurumda değil."

Ağzımdan çıkar çıkmaz, söylediğim şeyin yanlış olup olmadığını merak ettim. Ama Angelina öyle ya da böyle bir tepki vermedi ve bunu bilerek yaptığından şüphelendim. Yine de tek istediğim buydu, değil mi? Onu elimde tutmak.

Uykuya dalarken onu izledim, kolları bedenime sarılmış, başı göğsüme yaslanmıştı. Benim Angelina'm. Tüm karşı koyma çabalarımına rağmen aşık olduğum kadın.

Ama henüz ona söylemeye cesaret edemedim. Ona daha fazlasını isteyip istemediğini sormadım. Korkudan, yanlış bir kelimenin her şeyi mahvedeceği endişesinden felç olmuşum. Alnına hafif bir öpücük kondurdum.

Burada, evde, onunla birlikte olmak beni etkilemişti. Annem o sözleri söylemeden önce de biliyordum ama bana açıkça sorduğunda bunu kabullenmek zorunda kaldım. Duygularımla. Ne de yetişkin bir adamdım. Yine de Angelina bilemezdi, şimdi değil. Belki de hiçbir zaman.

Çünkü onu kaybetmeyi göze alamazdım. O benim damarlarıma, varlığımın liflerine işlemiştir. O, solmakta olan bir bitkinin suyu ve güneşiydi. Onun sıcaklığına, tutkusuna ve ateşli ruhuna ihtiyacım vardı. Aşk kitaplarına ve eski filmlere olan sevgisine, bakışlarına, şakalarına, "Senden nefret ediyorum" demesine ve ardından yakıcı bir öpücük kondurmasına ihtiyacım vardı.

Onunla birlikte olmanın verdiği huzura ihtiyacım vardı; ancak iki insan birbirini bizim gibi anladığında ortaya çıkan güvene.

Bu yüzden kelimeleri saçlarına doğru mırıldandım, alçak sesle, bir sır gibi, yeterli olacağını umarak. "Seni seviyorum."

~ ~ ~

Otuzuncu yaşımın ikinci gününde güneşten önce uyandım. Kuşkusuz, otuz yaşıma girmekten korkuyordum - henüz önemli bir şey başaramadığımı ve hala yalnız olduğumu hatırlatırcasına orada belirip duruyordu. Ama şimdi o kadar da kötü görünmüyordu. Özellikle de Angelina yanımdayken.

Omzunu öptüğümde yavaşça uyandı ve bana göz kırptı.

"Günaydın Angel," dedim, karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Normalde topuz yaparak uyurdu ve onu her böyle gördüğümde bunun nedenini hatırlıyordum. Yine de onu mükemmelden daha az mükemmel görmek beni gülümsetiyordu. Sadece benim gördüğüm bir durum: makyajsız, saç yapılmamış, kıyafetleri mükemmel bir şekilde parlatılmamış ve bunu umursamayan Angelina.

"Günaydın." Esnedi ve bana daha da sokuldu. "Bugün gerçekten geri dönmek zorunda mıyız?"

Güldüm. "Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik ama sanırım ailemin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olurdu." Alnından öptüm, kendimi çarşaflardan ve bacaklarından kurtardım. "Ben duş alacağım."

Angelina doğrulup oturdu. "Sana katılabilir miyim?" diye sordu nazlı nazlı, yatarken giydiği gömleğin yakasını çekiştirerek. Benim gömleğim. Gömlek kalçalarının üstüne kadar uzanıyordu, bu yüzden ayağa kalkıp yavaşça bana doğru yürüdüğünde, kalçaları abartılı bir şekilde sallanıyordu, külotu dışarı fırladı ve bu manzara karşısında neredeyse inliyordum.

"Beni öldüreceksin, kadın." "Amaç da buydu."

"Sanırım bir zararı olmaz. Ölmek için çok daha kötü yollar var."

Planladığım gibi Portland'a erken dönmedik, çünkü duşta ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Acele etmeden oyalandık, ikimiz de Demokles'in kılıcı gibi başımızın üzerinde sallanan konuyu açmaya cesaret edemedik.

Küçük baloncuğumuzda mutluyduk ve ikimiz de bunu bir süre daha korumak istiyorduk.

Sonunda ailemle vedalaştıktan sonra çantalarımızı arabama yükledik ve Portland'a dönüş yolculuğuna başladık. Planımız gece Spokane'de durmaktı, böylece yolculuğu iki güne bölebilecektik ve ailemin evinde yalnız geçirdiğimiz zaman çok az olduğu için birlikte geçireceğimiz zamanı iyi değerlendirmek niyetindeydim. Aklımın bir köşesinde bu sessiz yolda kenara çekip Angelina'yı üzerime çekmek, içine gömülmek ve boşalana kadar onu çıldırtmak vardı.

Ama hayır, bir centilmen olmaya çalışıyordum.

"Bir dahaki sefere ailene gittiğimizde, bir otel tutacağız."

"Bir dahaki sefere, ha?" Ona sııttım ama sözleri karşısında kalbimin sıkıştığını hissettim. Bir dahaki sefere olacağını mı ima ediyordu? Benimle bir gelecek mi görüyordu?

Şakacı bir şekilde omzumu itti. "Sadece takılıyorum Benjamin." "Oh."

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak yutkundum. Tabii ki, o şaka yapıyordum.

"Ama ailenizi çok sevdim. Seninle her zaman geri gelmekten mutluluk duyarım."

Bu göğsümü sıcaklıkla doldurdu. Eğlenmesine sevinmişim. Angelina yolculuğun geri kalanında bir kitap okudu ve ben de gözlerimi yola odakladım - oyalanmalarına izin verirsem, yolun yarısından çok daha önce duracağımı biliyordum ve bu gece kendimize özel bir odadan başka bir şey istemiyordum. Yani, dikkat dağıtmak yok.

Ertesi gün, olaylı bir gecenin ve yeterince uyumamanın ardından, Angelina'yı bıraktığımda Gabbi evdeydi ve Angelina'nın çantasını içeri taşıırken yüzünde boktan bir sırıtış vardı

Angelina eşyalarını odasına yerleştirmek için yanımdan geçerken, "Karma bir gün seni kışından ısıracak," diye homurdandım içimden. Kahve hazırlamak için mutfağa gittim.

"Neydi o?" Gabbi'nin gülümsemesi mide bulandırıcı

derecede tatlıydı. "Herkes seni küçümsüyor, değil mi?"

"Herkes değil."

"Nicolas bana inzivadan bahsetti." Direkt konuya girdim. "Evet, şey." Omuz silktili. "Pek bir şey yapmadım."

"Sanırım Angelina'ya söylemediniz?"

"Hayır. Ben..." Koridora doğru baktı ve sesini alçalttı. "Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Neden?"

"Onun hakkında bilmediğin tüm o küçük şeylerde sana yardım edenin ben olduğumu öğrenirse çok kızar. Senin yüzünden arkadaşlığımı mahvetmek istemiyorum."

"Sadece birkaç küçük iyilikti, Gabrielle. Yardımın için kelimenin tam anlamıyla yalvardığımı açıklarsam eminim beni anlayacaktır."

"Evet, şimdi sana yalvarıyorum, lütfen. O benim kız kardeşim gibi. O benim insanım, anlıyor musun?"

Biliyordum, çünkü o da benim insanımdı. Bunun yerine basitçe "Evet," dedim. "Biliyorum. Ama yine de Nicolas'la ne yaptığınızı ona anlatman gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bunu ben istemedim ve ben-"

Angelina'nın kımıldadığının işaretini duydum ve hemen konuşmayı kestim.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Angelina mutfığa geldi ve ona bir kupa uzattığımda kolunu sırtıma doladı.

"Yok bir şey," dedi Gabbi, bize bir öpücük kondurdu ve oturma odasına çekildi. "İkinizle de işte görüşürüz!"

Angelina kahvesini yudumlarken, "Bu çok tuhaftı," diye mırıldandı.

"Bana mı söylüyorsun," diye güldüm, hafif tonumun havadaki gerginliği örteceğini umuyordum.

Gabbi bunu Angelina'dan, kızımdan saklamamı istedi. Onun en iyi arkadaşından. Ama nasıl yapabilirdim? Bazı şeyler sevdiğin insanlardan sır olarak saklanmamalı. Ama bu benim söyleyebileceğim bir şey değildi, değil mi?

Eğer ona söylersem, onu kaybedeceğimi biliyordum ve hiçbir şey beni bu kadar korkutamazdı.

OTUZ BİR

Angelina

Benjamin' uzun bir hafta sonu geçirdikten sonra yatakta yalnız uyanma fikri tuhaftı. Soğuk ve uzak hissettim. Sanki oraya ait değilmişim gibi. Onun çocukluk odasında birlikte uyumamızın tam tersi.

Ve artık seksle ilgili bile değildi, ama bir şekilde onunla birlikte olmanın yanında bunun ne kadar az önemli olduğu beni hala şaşırtıyordu. Onun kollarında uykuya dalmak ve başımı göğsüne koyarak uyanmak. Günaydın öpücüklerine ve dudakları alnıma her değdiğinde kalbimin biraz daha çarpmasına alışabileceğimi sanmıştım.

Kız kardeşinin ilişkimizi sorması ve ailesinin geri kalanının çok sıcak ve misafirperver olması arasında, bizim için bir gelecek olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Eğer burada vazgeçmek istemediğim bir şey varsa.

O benim en iyi arkadaşımdı, artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. Kızlar her zaman benim kız kardeşlerim, onsuz yaşayamayacağım, uğruna her şeyi yapabileceğim insanlar olacaktı ama Benjamin benim insanımdı. Ve bu bana doğru geliyordu. Bu hâlâ birbirimize eziyet etmekten zevk almadığımız anlamına gelmiyordu. Aslında bunun hiç bitmemesini umuyordum çünkü itiraf etmek istediğimden daha fazla zevk alıyordum. Bu fikre en başta neden bu kadar direnç gösterdiğimi hatırlamak zordu.

Eve vardığımızda, Benjamin spor çantamı içeri taşıdı - Emily'nin hiç giymediğini iddia ettiği influencer hediyelerinden bazılarıyla beni eve göndermekte ısrar etmesinden sonra şimdi daha da doluydu - ve ondan gitmemesini istemek gibi garip bir his vardı içimde. Benimle kalmasını.

Ama yapamadım ve yakında aramıza bir çizgi çekmek zorunda kalacağımı biliyordum. Çünkü doğum gününde benimle seviştikten sonra -ki öyle de oldu- bu arkadaşça ve çıkarsız ilişkiye daha fazla devam edemeyecektim. O benimle daha fazlasını istemiyordu ama ben istiyordum ve eğer böyle devam edersem, her zaman olmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim şeyi yapacaktım.

Bırak bir adam kalbimi kırsın.

Boşandıktan sonra annemin çırpınışlarını izlemekten nefret ederdim. Kanepede ağlayarak uyuduğu ya da garajdaki arabasına saklandığı pek çok gece olmuştu. Babam aldatmamıştı ve annem onu hâlâ seviyordu. Ama bir yerlerde, evlendiklerinde oldukları insan ile beni ve Daniel'i doğurduktan sonra oldukları insan değişmişti.

İkisinin de bizim iyiliğimiz için bir arada kalma mücadelesini izlemek zordu, ama bazı açılardan, boşandıktan sonra daha da zor oldu. İkisinin de hayatına devam etmeye çalışmasını izlemek ve gerçekten sahip olduğumu hissettiğim tek kişi Daniel'dı. Kardeşim her zaman yanımdaydı. Ama boşanmanın ardında bıraktıklarını, ailemizi nasıl böldüğünü gördükten sonra, kendimi asla böyle bir durumda bırakmayacağıma yemin etmiştim. Birini seviyordum ama bu yeterli değildi. Eğer onlar için yeterli değilsem, onlar için yeterli olamıyorsam, onlara hayatımda ihtiyacım yoktu. Bu yüzden biriyle çıkmayı bırakmışım. Çünkü erkeklerin her zaman verebileceğimden fazlasını istediklerini biliyordum.

Eğer onlar için yeterli değilsem, onlar için yeterli olamıyorsam... Onlara hayatımda ihtiyacım yoktu. Bu yüzden biriyle çıkmayı bırakmışım. Çünkü erkeklerin benden hep daha fazlasını istediğini biliyordum.

Benjamin gittikten sonra kanepeye uzandığımda Gabbi bana sırıttı. "Eee. Nasıl ? Benjamin'in doğum günü?"

Gitmeden önce ona her şeyi anlatmışım, çünkü neredeyse bir haftalığına gidecektim ve bana o bakışı attığında ne kadar büyük bir işe kalkıştığımı hemen anlamışım: *Onunla ailesinin evine mi gidecektim? Doğum günü için? Hem de hiçbir şey hissetmeden. Tabii ki.*

Ama görünüşe göre kendime yalan söylemeyi seviyordum, bu yüzden omuz silktim. "Güzeldi.

Küçük kız kardeşi çok eğlenceli."

"Bu kadar mı? Bana vereceğin tek şey bu. *Güzel* mi? Hadi ama, işin özünü bilmek istiyorum!" Bana yavru köpek bakışları attı. "Bir kıza bir şey ver!"

Başımı salladım. "Hâlâ özel hayatımın ayrıntılarını seninle paylaşmıyorum ve hayır, seks olup olmadığını da söylemeyeceğim."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye sızlandı. "Charlotte'tan daha fazlasını elde edebilirim ve o henüz seks yapmadı. Yemin ederim."

"Evet, şey," diye güldüm. "Seks hakkında konuştuğunuzda da kıpkırmızı oluyor, yani bence o konuda daha kat etmesi gereken çok yol var."

"Ee, senin neyin var? "Seni artık neredeyse hiç evde görmüyorum."

O geceler ne yaptığımı düşünerek kızarma sırası bana gelmişti ve ona mahcup bir gülümseme verdim. Haklıydı, son zamanlarda Benjamin'in evinde bizim evde geçirdiğimden daha fazla gece geçiriyordum, yolculuktan önce bile. Yeterince iyi bir cevap bulamadan bir zil sesiyle kurtuldum. Toothless, tasmaındaki zil her adımda şingırdatarak yanıma geldi ve ayaklarıma pati atıp bana sokulurken miyavladı. "Sana da merhaba Dişsiz," dedim ve kedinin yumuşak başını okşayarak mırılamasını sağladım.

"Onu daha sık getirebileceğini biliyorsun, değil mi? Benim için sakıncası yok."

"Ben sadece..." İçimi çektim. "Sana erkek arkadaş olmayan arkadaşımı zorluyormuşum gibi hissetmeni istemedim. Onu sadece sen evde yokken çağırmaya çalıştım." Ona baktığımda Gabbi'nin yüzünde garip bir ifade vardı - son birkaç aydan daha uzun süredir orada olan bir ifade. "Ne?"

"Ha?" dedi gözlerini kırıştırarak ve sonra el sallayarak beni başından savdı. "Önemli bir şey değil." "Garip davranıyorsun."

Gabbi omzuyla beni dürttü. "Hayır. Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Onu dürtmeye çalıştım ama konuyu değiştirdi ve ben de buna izin verdim.

"Film izlemek ister misin?"

Kucağıma bir battaniye serdik, Toothless aramıza kıvrılırken birbirimizle kaliteli zaman geçirmenin tadını çıkardık. Ben de ona sokuldum. Beni seven bir erkek hiç olmamıştı ama en iyi arkadaşım her zaman yanımdaydı.

~ ~ ~

Sonraki iki hafta hızla geçti. Benjamin de ben de tatil öncesi iş yoğunluğu içindeydik ve onu sadece koridorlarda birbirimizin yanından geçerken görüyormuşum gibi geliyordu. Gece geç saatlerde eve geliyor, yatağa yığılıyor ve birkaç saniye içinde derin bir uykuya dalıyordum. Bırakın Benjamin'le vakit geçirmeyi, kindle'ımı açacak vaktim bile olmuyordu.

Bu zorunlu ayrılık bana her şeyi sorgulatıyordu ve hiç hoşuma gitmiyordu. Her zaman aklında düz fikirleri olan bir insan olmuştum, asla

kararsız, önce davranan ve belki sonra soru soran biriydim. Benim neyim vardı da böyle bir duygu karmaşasına dönüşmüştüm? Bundan hoşlanmıyordum ama Benjamin'e karşı kaçınılmaz bir çekim hissediyordum, sanki o benim günlük hayatımın vazgeçilmezi haline gelmişti.

Ayaklarımın beni ofisine getirmesinin belirli bir nedeni yoktu ya da kapının önünde durup kapıyı çalmaya hazırlanırken içeriden sesler duyduğumda aklımda bir düşünce yoktu. *Bu...?*

"Oh. Nicolas. Selam." Arkadaşımı Benjamin'in ofisinden çıkarken gördüğüme şaşırmamalıydım. Ne de olsa onun amiriydi. Ama bir iş toplantısından çıkmak için fazla samimi görünüyordu. Nicolas bana Benjamin'in ne kadar inatçı olduğunu, ne kadar baş belası olabileceğini söylerdi. Acaba en başta ona karşı şirret davranmaya başlamamın nedenlerinden biri de bu muydu diye düşündüm - çünkü Nicolas onu umursamamıştı. Ama bu? Nicolas Benjamin'in ofisinden çıkarken neşeli görünüyordu. Bu da garipti.

"Merhaba, Angelina. Keşke kalıp sohbet edebilseydim ama birkaç dakika içinde Zo ile bir toplantım var. Seni gördüğüme sevindim!" Sonra gitmişti ve içimde belki de şey anlamadığıma dair garip bir his vardı. İçeri girmeden önce kapıyı hafifçe çaldım. Benjamin beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu ama aynı zamanda... endişeli miydi? Bunun da neyle ilgili olduğundan emin değildim.

"Hey. Nicolas'la ne hakkında konuşuyordun?"

"Ne?" Kapıya baktı, sanki Nicolas'ın hâlâ orada durduğunu görebiliyordu.

"Önemli bir şey değil."

"Siz ikiniz şimdi gerçekten arkadaş mısınız?"

Omuz silkti. "Sanırım." Huh. Bu garipti.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" Dudağımı ısırarak ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim, Angel. Yapacak çok işim var ve..."

"Hayır, hayır. Anlıyorum. Sorun değil."

"Bu gece telafi edeceğim?" dedi, gözlerine ulaşmayan bir sırıtışla.

Hâlâ şaşkın bir şekilde başımı salladım. "Elbette. Sorun değil." Başka ne diyebilirdim ki? Tatlı, şakacı erkeğimin nereye gittiğini bilmiyordum. Kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda bana dondurma getiren ya da sırf beni tahrik ettiğini bildiği için beni bağlamakla tehdit eden adam. Ama aklında ne olursa olsun, bana bunu paylaşacak kadar güvendiğini düşünüyordum. İlişkimizin durumu ne olursa olsun, canını sıkkan her şeyi konuşacak kadar beni önemseydiğini.

"Akşam görüşürüz," dedim ve başka bir şey söylemeden ofisinden çıkarken yumruyu yutmak zorunda kaldım. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılar zihnimde canlandı. Öğle tatillerinde gizlice kaçıp oyalanmalarımız. Geç saatlere kadar ofisindeki küçük kanepede, dizüstü bilgisayarım kucağında ve ayaklarım onunkinde çalışarak geçirdiğimiz geceler. Terfimi garantilemek için reklam kampanyam üzerinde yaptığım tüm çalışmalardan dolayı beni stresli gördüğünde omuz masajları. Her adımında yanımda olmuştu, peki neden beni de bu işe dahil etmiyordu?

Günün geri kalanı göğsümde acı bir hisle geçti - kalp ağrısına çok benzeyen bir şey.

~ ~ ~

Alexander Larsen şirket çapında bir toplantı çağrısı yaptığında Noel'e iki haftadan az bir süre kalmıştı ve herkes en büyük konferans salonumuza dolmuştu.

"Seni burada görmek ne güzel," dedi solumdan tanıdığım yumuşak ses. Döndüm ve tüm kızıl ihtişamıyla bana sırttan Benjamin'in arkadaşı Liam'dı.

"Merhaba Liam," dedim ona küçük bir gülümseme vererek.

"Demek duydun, ha? İkinizin o inzivaya gitmesinin buna yol açtığına inanamıyorum."

"Hm? Sen neden bahsediyorsun?"

"Benjamin hakkında mı? Sana haber verdi, değil mi?" Cevap yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Liam yüzünü buruşturdu. "Oh, kahretsin. Seninle konuşmadı mı? Ben sadece-"

"Liam." Her geçen dakika daha da tedirgin hissederek sözünü kestim. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?"

Ama o daha ağzını açamadan Nicolas'ın babası sahneye çıkmış, çalışanları selamlıyordu. "Bunu kısa tutacağım. Bildiğiniz gibi, istifa etmek ve şirketi oğlum Nicolas'a devretmek için doğru zamanı bekliyordum." Bu bilinen bir gerçektir. Bay Larsen şirketi oğlu için iyi bir yere getirmek istemişti. Birileri onun sıfırdan kurduğu teknoloji şirketini yirmi yedi yaşındaki oğluna bırakacak kadar aptal olduğunu düşünebilirdi ama ben bunun akıllıca olduğunu düşünüyordum. Nicolas zeki, meraklı ve tutkuluydu, bu da zamanı geldiğinde onu büyük bir lider yapacaktı. İş büyümek için şimdiden büyük planları vardı.

Benjamin'in bu sabah nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım ama onu göremedim. Aslında bu sabah dairesinden ayrıldığımdan beri onu hiç görmemiştim. Ofisinde geçirdiğimiz o günden sonra her şey normale dönmüştü -ilişkimiz olmadığı için olabildiğince normale dönmüştü- ama hâlâ içimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı. Bana söylemediği bir şey vardı.

Gabbi yanımdaki boş koltuğa kaydı ve Benjamin'i görüp görmediğini fısıldamak için eğildim ama o da görmemişti. Neler oluyordu? Sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi uğursuz bir hissin ciğerlerimi sardığını hissettim ve bunu üzerimden atmaya çalıştım. Sonra Benjamin'i sahnenin yakınında gördüm ve biraz daha rahat nefes alabildim. Nicolas'la birlikte mi gülüyordu? İkincisi onun sırtını sıvazlıyordu. Birkaç ay öncesine, Benjamin'in şirketteki konumu nedeniyle Nicolas'a kızdığı zamanlara göre çok farklı, kanka gibiydiler. Aralarında ne değişmişti de şimdi bu kadar iyi anlaşıyorlardı, hâlâ anlayabilmiş değildim.

"Uzun uzun düşündükten ve sevgili eşimin de teşvikiyle-" salonda gülüşmeler oldu, "gelecek yıl 1 Ocak'tan itibaren emekli olmaya karar verdim." Salonda şaşkın bir soluk dalgalandı ve sonra Nicolas sahnede babasına katıldı, parlak sarı saçları sert ışıkların altında göze çarpıyordu. Bu hepimizin beklediğinden daha erken oldu. "Mirasımı devam ettirmek için harika bir iş çıkaracağını biliyorum ve uygulayacağı tüm yeni değişikliklere ve uygulamalara tanıklık edeceğim için heyecanlıyım - tabii ki bazıları benim özel uçağımın konforunda." Etrafımdaki herkes güldü ama benim midemde bir düğüm vardı. "Götür onu evlat."

"Liam," diye tısladım nefesimin altında. "Bana ne söyleyecektin?"

Bana hayalet görmüş gibi baktı. "Nicolas'la haftalardır neden buluştuklarını sana söylemedi mi?"

"Haftalar mı? Ama Nicolas ve Benjamin daha sonra anlaşıp anlaşıp..."

"Önümüzdeki dönemde duyurulacak diğer personel değişiklikleri ile birlikte Nicolas sahneden şunları söyledi: "CFO olarak halefimin Benjamin Sullivan'dan başkası olmayacağını açıklamaktan memnuniyet duyuyorum. Kendisi son iki yıldır benim yanımda büyük bir gayretle çalıştı ve ekibe mükemmel bir katkı sağlayacağından eminim."

Başım dönüyordu. Bunun olacağını tahmin edebilirdim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama yine de hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ya da belki her şey anlamlıydı. *Sonunda*. Benjamin'in bana yaklaşmak istemesinin sebebi

ilk etapta inzivada. O kadar da kötü bir adam olmadığına ısrar etmesinin ve ona bir şans verirsem ne olduğunu göreceğimi söylemesinin nedeni...

Terfi peşindeydi. Bay Larsen'in yakında duyuru yapacağını biliyordu ve eğer ben, Nicolas'ın şirketteki en iyi arkadaşı, onun iyi bir insan olduğuna ikna olursam, Nicolas benim kararına güvenecek ve Benjamin'e CFO görevini emanet edecekti.

Hemen sonuca varma, Angelina. Kafamın içindeki kardeşimin sesiydi. Ama Daniel burada değildi, değil mi? Ve sevdiği adamın yüzüne bakmak zorunda değildi -sevdiği, lanet olsun, çünkü gidip ona aşık olacak kadar aptaldım-sahnedede durup Nicolas'ın babasıyla el sıkışırken sevinçli görünüyordu.

İkisine de, arkadaşım olması gereken adama ve aşık olduğum adama baktım ve hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Hem de hiç.

OTUZ İKİ

Angelina

Kendimi kaybetmeden önce oradan çıkmalıydım. Kendimi toparlayabilirdim. Soğukkanlı, sakın ve toparlanmış Angelina olmaya geri dönebilirdim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Çünkü bu insanların hiçbirinin beni kırılırken görmesine izin vermeyecektim.

Ne yazık ki en yakın arkadaşım peşimdeydi ve adımı bağıırıyordu. Etrafımda döndüm ve yüzleştım. "Gabrielle." Ona tam adıyla hitap ettiğimde durdu ve dik durdu, ki bunu hiç yapmazdım. "Neler oluyor? Bana anlatman gerek çünkü Benjamin ve Nicolas-"

"Oh, Tanrım." Gabbi hasta görünüyordu. "Sana söylemiş."

"Bana ne söyledin?" Sesim tehlikeli bir şekilde tiz çıkmaya yakındı ama tüm bunları anlamlandıracak birine ihtiyacım vardı. "Neler oluyor?"

karşısında tökezledi. "Bir dakika. Ne demek istedin?"

"Liam bana Benjamin ve Nicolas'ın haftalardır görüştüklerini söyledi. Sen biliyor muydun?"

Kaşlarını çatı. "O konuda değil, sadece Nicolas'ın Benjamin'i terfi ettirmeyi planladığını biliyordum çünkü son birkaç aydır aralarındaki sorunları çözmüşler ve yakınlaşmışlardı ama tam olarak bilmiyordum..."

"Neden?" Tek bir kelime; soru değil, bir emir.

"Neden ne?" diye fısıldadı.

"Nicolas sana söylemiş olmalı. Ne oldu? Ne değişti?"

Bana bir şey söyleyip düşünürken onu izledim, ta ki kararını verip "Söyledin" diyene kadar.

"Ben mi?" Başımı salladım. "Onunla birlikte takıldığımız falan yoktu. I -Benjamin beni Nicolas'a yaklaşmak için mi kullanıyordu? Biliyor muydun?"

Göğsümdeki gürültüyle birlikte panik de artıyordu.

Kalbim göğsümde parçalanıyormuş gibi hissettim. Aşırı tepki mi veriyordum?

Olabilir.

"Hayır." İçimde kabaran duygularla kafam karışmış bir halde arkamı döndüm. Onları görmezden geldiğinizde, bir şekilde yok olacaklarını düşündüğünüzde olan buydu. Özenle inşa ettiğiniz dış görünüşünüz, içinizden olabilecek en kötü şekilde patlayana kadar çatlıyordu. Gabbi devam etti, "Hayır. Öyle değildi. Onun için de öyle olduğunu sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

İç çekti. "İşte bu yüzden ona sana söylemek istemediğimi söylüyordum."

..

"Ne, Gabbi? Bana *ne olduğunu* söyle!" Ben bağırdığımda far ışığına tutulmuş bir geyik gibiydi ve içimde bir batma hissi vardı. "Bana ne söyleyeceksin? Şu anda ne diyorsun? Sen..." Durup nefes almak zorunda kaldım, sesimin titrediğini hissediyordum. "*Sen* de mi benden bir şey saklıyordun?"

"Angelina..." Bana doğru bir adım attı, sesi alçak ve yalvarır gibiydi. "Öyle bir şey değil. Lütfen, açıklamama izin verin. Nicolas ve ben, biz-"

"Sana inanamıyorum. En iyi arkadaşım olman gerekiyordu. Beni böyle kullanmasına nasıl izin verirsin? Ve bana yaklaşmasına yardım etmesine?"

"değildi! Anlamıyorsun. Ben asla-"

"Gabs, seni seviyorum ama şu anda bunu yapamam. Ben sadece..." Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Bunun olmasına nasıl izin verdim."

Uzaklaşmak, ofisime dönmek, buradan başka bir yerde olmak için hareket ettim ama Gabbi bileğimi tuttu. "Lütfen, sadece beni dinle. Kendi yolundasın Ang ve mutlu olmak istiyorsan bundan kurtulmalısın. Her zaman yalnız olmanın sorun olmadığını söyledin ve ben de öyle olduğunu biliyorum ama Benjamin'le mi? Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Sadece yaşamayı istiyorum çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve sana değer veriyorum."

"Nasıl hissettiğinin bir önemi yok," dedim gözlerimdeki acıdan korkarak. "Buna hakkın yoktu." Bileğimi onun elinden çekip aldım ve hışımla konferans salonundan çıktım.

~ ~ ~

Hangisi gerçektir, hangisi bu terfi için bana yakınlaşmak içindi? Bu soru zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Birlikte geçirdiğimiz her anı, her kelimeyi, her hareketi gözden geçiriyordum.

Eskiden benden nefret ederdi. Bu kadarından emindim. İnzivada birbirimize çarptığımız anda kim olduğumu öğrenmişti ve beni gördüğüne sevinmediğinden emindim. Her zaman olduğu gibi pisliğin tekiydi. Ama sonra ne değişmişti? O ilk gün beni Nicolas'la konuşurken görmüş ve yakın arkadaş olduğumuzu mu fark etmişti? Belki de istediğini elde etmek için arkadaşlığımızı kullanabileceğini mi düşünmüştü? Nicolas'tan Benjamin'in kendisinden daha genç birinin emrinde çalışmaktan hoşlanmadığı hissine kapılmıştım ama birlikte olduğumuz süre boyunca... Hayır, *birlikte değildik*, kendime hatırlatmak zorundaydım.

Doğum günü için beni ailesinin evine götürmüş olması önemli değildi. Aşıkımız gibi sevişmiş olmamız önemli değildi. Daha önce hiç kimsenin prezervatifsiz içime girmesine izin vermemiştim ve yine de bunu onunla yapmıştım. Verdiğimi bile fark etmediğim son bir parçamı almasına izin vermiştim.

Ama ona kalbimi uzun zaman önce vermiştim, isteyerek ya da istemeyerek.

Biraz hava aldıktan sonra konferans salonuna geri döndüm ve tam girişte, sahnenin en uzak tarafında duruyordum. Donmuş bir halde Benjamin'in Bay Larsen ve Nicolas ile fotoğraf için el sıkıştığı sahneyi izliyordum. Benjamin'in yüzü aniden önümde belirene ve bana gülümseyene kadar flaşlar, sesler ve iş arkadaşlarıyla yapılan küçük konuşmalardan oluşan bir bulanıklık vardı ve hayatım boyunca bana böyle bir şey yapmak istemesine neden olacak ne yaptığımı anlayamadım.

Kalbimi kırmak için beni ona aşık etmek.

"Bunu sensiz yapamazdım," dedi ve elimi öptü. Elimi tutmasına ve beni herkesin gözünden uzakta, boş bir koridora yönlendirmesine izin verdim. Söylediği ve yaptığı tüm o küçük şeyleri düşünmeye devam ettim. Bensiz yapamaz mıydı? Onu iş etkinliklerinde Nicolas'la konuşurken gördüğüm zamanları düşündüm - hatta inziva sırasında bile. Başından beri arkadaşına yağ çekmek için beni kullanıyordu.

Yalnız kaldığımız anda Benjamin beni öpmek için eğildi ama ben geri çekildim. Ona sırtımı döndüm ve kendimi çelikleştirdim. "Bu senin için bir oyun muydu?" Sesim soğuk ve düşmancaydı. Daha önce ona verdiğim sıcaklığa hiç benzemiyordu. O gülümsemeleri hak etmiyordu, artık hak etmiyordu. Benden değil. Eğer bu hiç gerçek olmadıysa, eğer hiç birlikte olmadıysak, neden göğsümün içinde bir şeylerin kırıldığını hissettim?

"Ne?"

"Biz. Hepsi senin için bir oyun muydu? Kendini terfi ettirmek için bir oyun mu?"

O anda kafasına dank etmiş gibiydi. "Hayır. Angelina, hayır-" Elime uzandı ama ben bir adım geri attım. Bu sefer beni teselli etmeyecekti.

"Bana doğruyu söyle. Lütfen." Titrek bir nefes aldım. "Arkadaşım ve şirketin CFO'su Nicolas Larsen'e daha iyi görünebilmek için benim gözüme girme niyetiyle mi benimle arkadaş oldun?" Gözlerini bana dikti. "Evet ya da hayır, Benjamin."

Başını eğdi ve o an anladım. "Evet." Çat. Bu kalbimin sesiydi.

"Gabbi'yle birlikte, en iyi arkadaşım olarak sadece onun bilebileceği bilgileri kullanarak senden hoşlanmamı sağlayacak planlar yaptın mı?"

"Angelina-"

"Cevap. Soru. Soru." Hızla gözlerimi sildim. Beni böyle görmesine izin veremezdim.

"Evet."

"Ne olmuş yani? Bunca zamandır beni kullanıyor muydun?" Ağlamadım. Ben hiç ağlamadım. Ama *kahretsin*.

"Hiç niyetim yoktu-"

"Benim öğrenmem için mi?" Güldüm ama acı ve titrek bir gülüştü. "Bunun için biraz geç değil mi? Senin için sadece bir tür meydan okuma mıydım? Bir tür destansı fetih mi? Arkadaşlarından bir cesaret mi? "Buzdan sürtüğü benimle yatmaya ikna edebilir miyim? Tebrik ederim. Umarım istediğini almışsındır." Sonraki kelimelerim boğazımı tırmaladığında onları zorla çıkardım. "Çünkü beni kaybettin."

"Angel, bebeğim, hayır." Elimini aramıza soktuğumda Benjamin gözlerini kocaman açarak durdu. Bana dokunmak istiyordu ve ben buna izin veremezdim. "Her şeyi yanlış anladın. Öyle bir şey değildi. Benim için değildi. Her şeyi sıradan tutmak istediğini söyleyen sendin. Sadece seks."

Ona öylece bakakaldım. "Çünkü ikimiz de ilişkiler konusunda kötüyüz! Bunu ikimiz de söyledik."

"O zaman son iki aydır ne yapıyorduk? Çünkü bu bana kesinlikle bir ilişki gibi geldi."

"İşte bu yüzden kurallarımız olması gerekiyordu!" Ben bağırdım. "Kimsenin canı yanmasın diye."

"Sanki onları dışarı atan benmişim gibi suçu bana atmayın. İkimiz de attık. Birlikte. Ve bana bunun soğuk, kişisel olmayan bir seks olarak kalmasını tercih ettiğini söyleme."

"Ama o kuralların orada olmasının bir nedeni vardı, değil mi?" O kadar alçak sesle fısıldadım ki kendimi zar zor duyabiliyordum. Orada durmuş, sanki evrenin cevabını elimde tutuyormuşum, ona her şeyi verebilirmişim ya da elinden alabilirmişim gibi bana bakıyordu. Sanki söyleyeceğim tek bir kelime gözlerindeki acıyı silebilirmiş gibi, aynı acı şimdi benim ruhumu delip geçiyordu.

"Kimse aşık olmasın diye."

Omuzlarımı silktim, biraz burnumu çektim. "Çünkü birlikte değiliz."

"Değil miyiz?"

"Hayır, Ben. Bunun sadece seks olduğu konusunda anlaşmıştık. Evet, iyi seksti ama..." Hayatımın en iyi seksiydi desem daha doğru olur. Bunun için ondan nefret ettim. O kadar iyiydi ki beni onun gibi hissettirebilecek başka birini bulabileceğimden şüpheliydim. Güçlü ve kuvvetli, ama yatak odasında beynimi kapatmama izin verecek kadar kendime güvenen. Tanrım, sadece bu konuşmayı yapmak bile kim olduğuma dair her şeyi sorgulamama neden oluyordu. İşte bu yüzden sadece kaçamaklar yaşıyordum, çünkü duygular karmaşıktı ve ben bunu istemiyordum. Buna *ihtiyacım* yoktu. "Ama sen beni sadece terfi almak için kullanıyordun. Bunların hiçbirisi gerçek değildi."

"Angelina..." Elleri iki yanında titredi ve yumruk yaptı. Gözlerimden henüz düşmemiş yaşları silmek istediğini biliyordum ve neredeyse içimden bir hıçkırık kopacaktı.

Ama kendimi çelikleştirdim, damlaların düşmemesi için ısrar ettim. Onun önünde ağlamayacaktım. "Bu -her neyse- bitti." Yutkundum. "Seni bir daha görmek istemiyorum. Beni ofiste görürsen benimle konuşma."

"Lütfen," diye fısıldadı, "sadece beni dinle. Açıklamama izin ver."

Başımı salladım. "Tekrar tebrikler," dedim, sesimde hiçbir duygu yoktu. "Umarım artık istediğin her şeye sahibsindir." Gitmek için arkamı döndüm ama Benjamin'in gür sesi beni irkiltince topuklarımın üzerinde döndüm.

"Tanrım! Bilmiyorsun bile."

"Neyi biliyor musun?! Nicolas'ı öğrendiğimde nasıl ihanete uğradığımı biliyor musun? Gabbi'nin arkamdan iş çevirip beni kazanmana nasıl yardım ettiğini mi? Senin-"

"*Seni sevdiğimi!*" Sözcükler yüzyıllardır faal olmayan bir volkan gibi patladı ve ani patlaması ardında acı ve yıkımdan başka bir şey bırakmadı. "Şirketteki ilk günümde seni ilk gördüğüm andan beri sana aşık olduğumu bilmiyorsun. Gabbi'ye adını sordum, bana yardım etmesi için yalvardım çünkü seni aklımdan çıkaramıyordum. Bütün o e-postalar, aptalca bahaneler, sadece benim içindi.

seni tanımaya çalışıyordum. Tek istediğim bir şanstı." Öfkelendi, patlamasından dolayı hâlâ nefessizdi. "Ve sonra kelimenin tam anlamıyla kollarıma düştün, ama benden nefret ettin. Tabii ki benden nefret ettin. Ve sanki yaptığım hiçbir şey yeterli değilmiş gibi hissettim."

"Ama bana *sahiptin*," diye fısıldadım, sözlerini olan biten her şeyle bağdaştırmaya çalışıyordum. "Ben senindim."

"Tam olarak değil. Sıradan bir şey istedin. Ve belki ilk başta bu yeterliydi. Sadece sana sahip olmak için, ama sonra değildi. Çünkü ben seni sevdim ve sen bana sanki benim de seni sevmeme imkân yokmuş gibi baktın."

"Sana ilişkiler konusunda iyi olmadığımı söylemişim," dedim, sanki beni ayakta tutan tek şey bu cümleymiş gibi.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Benjamin, bana doğru belirsiz bir adım atarak. "İlişkilerin hiç yürümemiş olabilir ama benimle mükemmelsin. Sen benim için mükemmelsin, Angel. Birinin seni sevmesine izin vermekten korkuyorsun ve sanırım bunu şimdi anlıyorum. Ama gitmeyeceğim. Senin için savaşacağım, ihtiyacın olan her şey olabileceğimi göstereceğim. İstedğin kişi olabileceğimi."

"İçinde senin olmadığın bir hayat benim istediğim bir hayat değil. Bana bağırman hoşuma gidiyor. Tartıştığımızda gözlerindeki o küçük ateş kıvılcımını. Bazı insanlar sana soğuk diyebilir, ama bunun nedeni seni benim tanıdığım gibi tanımamaları. Çünkü sen ateşle dolusun Angel, için yanıyor ve ben de seninle yanmak istiyorum. Ve sen bunu bilmiyorsun bile. *Bilmiyorsun* bile."

Zamanın askıya alındığı ve kendimi göz kırparken, düşünürken, nefes alırken hissedemediğim dakikalar ya da saatler geçti.

"Angelina. Bana bak." Birden Benjamin tam önümde durdu ve elimi tuttu. "Gözlerimin içine bak ve karşı bir şey hissetmediğini söyle. Beni önemsemediğini söyle. Benimle birlikte olmak söyle."

Nefes aldım, kelimeleri söylemeye hazırdım. Bu çılgınlığa bir son vermeye hazırdım.

Ama yapamadım. Benim hain, hain kalbim.

"Neden birinin seni sevebileceği düşüncesini kabullenemiyorsun? Benim seni sevebileceğim düşüncesini?" Tenime dokunuşu o kadar nazik ve şefkatliydi ki, ondan nefret ettiğim zamanlarda bile benim için her zaman nasıl elinden geleni yaptığını hatırlattı. Benden nefret ettiğini düşündüğüm zamanlarda bile. Ama bildiğim her şey, düşündüğüm her şey, hiçbirisi gerçek değildi ve zihnim yeniden çalkalanıyordu.

Gerçekten mi? Sormak istedim ama bunun yerine başımı salladım. "Bilmiyorum," diye fısıldadım ona. Farkında bile olmadan ne kadar zamandır sevilmediğimi hissediyordum? Bu duygunun nereden kaynaklandığını biliyor muyum?

"Angel, bebeğim. Sadece *denemek* istiyorum. Bu bir inanç sıçraması. Düşersen, seni yakalarım." Atkuyruğumdaki gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Senden daha çok istediğim kimse yok. Seni mutlu etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Gülümsediğini görmek."

"I..." Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne söyleyeceğimden emin değildim. "Söyleyemem." Boğazım düğümleniyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim ağlamayacağımdı; ne burada, ne de onun önünde. "Bunu yapamam. Gitmek zorundayım. Özür dilerim. Ben sadece-" Döndüm ve koridordan aşağı koştum.

Her şey bitmişti. Biz .

Birbirimize aşık olmamamız ve bağlanmamamız gerekiyordu. Anlaşmamız buydu. Bu benim en önemli kuralımdı.

Ama ben bunu bozmuştum, Benjamin Sullivan'a aşık olmuştum ve o bana en başından beri yalan söylemişti.

OTUZ ÜÇ

Benjamin

Kahretsin. Bugünün böyle geçmemesi gerekiyordu.

"Ne oldu?" Gabbi herkes işe döndükten sonra ofisime gelip sordu. Angelina'yı takip etmek istedim ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum.

"O öğrendi."

"O kadarını anladım. Ama nasıl? Ona hiçbir şey söylemedim ve Liam -"

"Liam?" Başımı kaldırdım. "Ona ne söyledi?"

"Yeter artık. Benjamin, onu kullandığını düşünüyor. Ona gerçeği söylemelisin."

Başımı salladım. "*Denedim*. Ve en başta ona hiçbir şey söylemek istemeyen sendin. Sen, Nicolas ve planlarınız hakkında."

"Ama bu *doğru* değil, değil mi? Sen ..."

Keşke hayır diyebilseydim, niyetim asla bu değildi. Ama... Burnumun üst kısmını çimdikledim. "Sırf Nicolas'ın gözüne girmek için inzivada onun peşinden gittiğimi düşünüyor."

"Ve sen de ona bunun doğru olmadığını söyledin, değil mi?" Ona içimi utanç kapladı. "Doğru mu?" Gabbi tekrar sordu, ona duymak istediği şeyi söylemem için yalvarıyordu.

"I..." Ona bunun doğru olmadığını söyleyemezdim. Çünkü ilk başta Angelina'nın terfi şansımı mahvetmediğinden emin olmak için onunla arkadaş olmak istemiştim. Bu yanlıştı, onu manipüle ettim ve bunun için tam bir pisliktim. Ama onu iyi tarafına geçmek için becermedim. Çok kısa bir zamanımı aldı.

-Günü birlikte geçirmek, tüm aktiviteleri yapmak... Ondan gerçekten ne kadar hoşlandığımı fark ettim. Ve onu ilk gördüğüm andan itibaren her zaman ondan etkilenmiş olmama engel olamadım.

Angelina' söylediğim her şey gerçetti, ama bilmediği çok daha fazlası vardı.

"Bunun olmasını asla istemedim. Onu asla incitmek istemedim. Bana inanmak zorundasın. Yardımına ihtiyacım var, Gabrielle. Lütfen."

Seçeneklerini düşünerek derin bir iç geçirdi. Sonunda nefesinin altından küfretti. "Evet, şu anda bana da aynı derecede kızgın görünüyor, o yüzden ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Anlamıyorsun." Nefesimi içime çektim. "Onu kaybedemem, Gabbi. Kaybedemem."

"Sadece... ona biraz zaman ve alan verin. İkimizle de konuşmadan önce bunu sindirmesi gerekiyor."

Onu rahat bırakmak istemiyordum; onunla günler geçirmek istemiyordum. Ama ona onu sevdiğimi söylemişim ve o bunu geri söylemedi. Kabul bile etmedi.

Gabbi haklıydı. Hafta sonu Angelina'yı aramayı denedim ama beni doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Ve mesajlarımın hepsi okunmamıştı. Ama bugün pazartesiydi, en azından bugün onu görmeyi umuyordum.

"Telefonunu kapatmış olmalı." Ofisimde otururken kaşlarımı çattım. Hafta sonu boyunca onu aramıştım ama yine de ulaşamamıştım. Ama bugün Pazartesi'ydi ve umarım onu bugün ofiste gördüm.

Liam oturuyordu, omuzları kamburlaşmıştı ve Angelina'ya söylediklerini bana anlatırken pişmanlık duyuyor gibiydi. Kendimi ona tüm hikayeyi, nasıl başladığını ve şu anda nerede olduğumuzu anlatırken buldum. Liam'a Angelina'yla yattığımızı ya da ilişkimizi hiç söylememiştim. Onunla ve Hunter'la ilişkiyi yeniden inşa etmekle o kadar meşguldüm ki Liam'ı sadece iş yerinde ya da kısa kahve molalarında görüyordum.

"Özür dilerim dostum. Bilmiyordum."

Başımı salladım. "Yapamazdın. Sorun yok. Ben iyi olacağım, Liam. Gidebilirsin, ikimizin de burada mutsuz oturmasının bir anlamı yok.

"İyi olduğuna emin misin?" Diye sordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim.

Hayır, iyi değilim. Onu seviyorum ve o benimle konuşmuyor. "Gitmeliyim," diye mırıldandım, onun katına inebilmek için asansöre doğru ilerledim. Ama masası boştu.

"Angelina bugün yok mu?" Onun yanında oturan Harper'a sordum. Harper benimle flört etmeyi her zaman sevmiştii, ama zararsızdı ve başlangıçta Angelina'yı kıskandırması hoşuma gitmişti.

"Hayır, aradı ve kendini iyi hissetmediğini söyledi. Bu hafta evden çalışacak. Sanırım ona bir şey için ihtiyacınız olursa, bir e-posta göndermeniz yeterli."

Durumun komikliğine gülmek istedim. Komik olduğu için değil, tüm ilişkiimi -önemini- bir e-posta göndermeye indirgediğı için. Angelina'yla son iki yıl boyunca paylaştığımız tüm o e-postaları düşündüm.

Sabah ilk iş olarak gönderdiği, çok kibar ve neredeyse *sıcak* olan mesajlar. Sanki iyi bir gece uykusundan sonra benden neden bu kadar nefret ettiğini unutmuş gibiydi. Ve sonra ben gidip her şeyi berbat eder ve onun ruh halini mahvederdim. Yine de sözlü atışmalarımızı hep sevmişimdir. Onu düzelttiğimde sinirlenmesi hoşuma giderdi. Eğlenceliydi.

Bir de geceleri, işten çıktıktan çok sonra bana yolladığı, beni azarladığı ve sarhoş olduğunu anladığım sayısız cevapla dolu olanlar vardı. Beni güldürürlerdi.

"*Saygısızca Senin*" yazıp altına imzasını attığı bir tanesinin çıktısını almıştım.

Peki şimdi ne yapmam gerekiyordu? Ona bir e-posta gönderip benimle konuşması için yalvaracak mıydım? Ama ona bir şekilde ulaşmam gerekiyordu ve umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com

Tarih: 12 Aralık 2022 11:13 Kime:

a.bradford@willamettetech.com Konu:

Lütfen

Angelina,

Beni dinlemenii hak etmediğimi biliyorum ama ben bencil bir piçim ve seninle konuşmadan bir gün daha geçiremem. Ne şekilde olursa olsun.

Liam bana duyuruda söylediklerini anlattı ve bilmenizi isterim ki bunlar doğru değildi. En azından hepsi değil. Seni asla incitmek istemedim ve bunların hiçbirinin olmasını istemedim. İnzivada, arkadaş olabilmemiz için seninle iyi geçinmeye çalışıyordum. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ve eğer başlangıçta sana yakınlaşmanın Nicolas'la daha fazla şansım olacağı anlamına geldiğine inandıysam, bu düşünce

seni tanıyorum. Beni büyülemen için sadece birkaç gün yetti.

Sana aşık olmaya hiç niyetim yoktu ama oldum. Benim için gerçektir, hepsi. Menfaat karşılığı arkadaş olmayı kabul ettim çünkü kendime yalan söylüyordum, hepinizi istemediğimi söylüyordum. Ve sonunda kafamı kışımından çıkardığımda, seni korkutup kaçırmaktan korktum. Sadece arkadaş olmak istediğini, bir bağlılık istemediğini söylemiştin ve ben de buna saygı duymaya çalışıyordum.

Söylediğim her şeye inanıyorsanız, buna da inanın: Sana bilerek zarar verecek ya da seni incitecek hiçbir şey yapmam. Benim için çok değerlisin.

Şirket inzivasındaki aktiviteler için bizi bir araya getiren Nicolas'tı, çünkü o ve Gabbi şahsen çalışırsak aramızdaki e-posta atışmalarını aşabileceğimizi düşünüyorlardı. Şaka yapıyorlar, çünkü biz sadece yüz yüze tartışıyoruz.

Seni daha iyi tanımak için Gabbi'den yardım istedim. Ona kızma. O seni seviyor. Şirkete katıldığında tanıştığım ilk insanlardan biriydi ve ona seni sorduğumda yüzü aydınlandı ve bana senin en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Ondan yardım isteyerek seni manipüle etmek istememiştim. Bunun yeterli olmadığını biliyorum ve değer verdiğiniz birine zarar verdiğinizde niyetlerin her zaman önemli olmadığını biliyorum. O yüzden özür dilerim.

Seni özledim.

Daha dört gün oldu ama aklımı kaçırmak üzereyim. Bana ne büyüsü yaptın Bradford? Lütfen, bana bağır. Lütfen, benden nefret etmediğini söyle.

Daima Sevgiler,
Benjamin Sullivan

~ ~ ~

Kırdığım şeyi düzeltmem gerekiyordu ve bunu şimdi, daha fazla zaman geçmeden yapmalıydım. Neredeyse bir hafta olmuştu ve korktuğum gibi Angelina hiç cevap vermedi. Ben de tüm elleri güverteye çağırdım.

Ona nasıl ulaşılacağını bilen sadece dört kişi vardı, bu yüzden Gabbi'ye bir SOS mesajı göndererek kızları bir araya getirmesini istedim. Cumartesi günüydü, yani Pazartesi günü ofise dönmeden önce onu geri kazanmanın bir yolunu bulmak için sadece iki günüm vardı.

Noelle, kendisinin ve Angelina'nın arkadaşlarıyla dolu masaya bakarak, "Sana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim," dedi. "Büyük. Romantik. Jest."

"Angelina için mi?" Şüpheyle sordum. "Bu işe yarar mı? O gerçek hayatta romantizm karşıtı değil mi?" Kendi kendime gülümsedim, çünkü birlikte romantik komedi izlemeye başladığımızda ben de ona benzer bir şey söylemiştim. Ama içten içe bunun doğru olmadığından hep şüphelenmiştim. Angelina romantizmi arzuluyordu; sadece bunu kendine itiraf etmekten korkuyordu.

"Sert bir kabuğu var," diye düşündü Gabbi. "Çünkü o kadar uzun süre birine açılmaktan korktu ki sevmeyi unuttu. Ama tek ihtiyacı olan onun için savaştıracak biri. Ona ne olursa olsun, iyi günde kötü günde yanında olacağını gösterecek biri."

Noelle başını sallayarak onayladı. "Hiçbir zaman bir ilişki yaşamaya çalışmadı çünkü anne babasının ilişkisinin dağıldığını gördü ve sanırım bu onun başına gelirse her şeyin biteceğinden endişeleniyor. Bu durumdan nasıl kurtulabilirsin?" Kızıl saçlı kız yanında oturan erkek arkadaşı Matthew'a baktı. "Birini tüm kalbinle severken onu nasıl kaybedersin?" Omuz silkti. "Korkunç bir şey."

Daniel iç çekti. "Anne babamızın boşanmasını izlemenin onun için ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyorum. Bu onu pek çok yönden değiştirdi. Tam olarak kabul ettiğinden bile emin değilim. Ama bildiğim bir şey var."

"O da ne?"

"Seni önemsiyor. Sana karşı hisleri var. Bunu söyleyebilirim."

İlk içgüdüm inkâr etmektir. Angelina'nın beni sevebileceğini inkâr etmek, özellikle de ben her şeyi berbat ettikten sonra. Ama sonra doğum günümü düşündüm. Hediyelerini. Sevişmiştik ve daha önce hiç yapmadığından şüphelendiğim bir şekilde onunla yakınlaşmama izin vermişti. Gerçekten bu kadar çılgınca mıydı? Onun da bana aşık olduğunu düşünmek?

"Onu sevdiğini söyledin mi? Onunla birlikte olmak istediğini?" Charlotte masanın karşısındaki milkshake'ini yudumlarken sordu. Şu anda bile, hepsinin Angelina'yı sadece onu becermek isteyen dev bir pislik olmadığına nasıl ikna edeceğimi bulmama yardım etmek için çağrıldığı bu acil toplantıda, vanilyalı milkshake'ini mutlu bir şekilde emiyor olması beni güldürdü.

Tüm bunlar *olmadan önce* mi? "Hayır, tabii ki hayır," dedim. "Angelina hiçbir zaman ciddi bir ilişki istemedi. Ben hâlâ ondan kuralları unutmasını ve benimle bir ilişki yaşamasını nasıl isteyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Duygular hakkında konuşmak için çok erkendi."

"ama, değil mi?" dedi Charlotte tatlı bir sesle. "Onu seviyorum."

Annem Şükran Günü'nde bana aynı soruyu sormuştu ve o anda emin olmasam da Angelina'yı kucağıma aldıktan sonra emin .

Çocukluk yatağımda kollarımda. "Evet. Seviyorum. Onu seviyorum."

Gerilim dolu bir sessizlik anı yaşandı. Gerçek ortaya ık mıştı ve oradan başlayabilirdik. "Tamam," dedi Gabbi. Kızlar başlarını salladılar.

"Yani, bana yardım edeceksin, değil mi?" Gerekirse yalvarıp yakarırdım. Sevdieğim kadını geri istiyordum.

"Bir planın mı var?" Gabbi bana bakarken kollarını masanın üzerinde kavuşturdu.

"İstiyorum. Sizden onu oraya gtrmenizi istiyorum, böylece beni dinleyecektir."

"Bunu yapabiliriz." Charlotte bana gülümsedi ve Noelle kolumu sıktı. "Onun için savaşacağım. Ve sonra da ona ne kadar burada uzun süre kalacağım."

Angelina'nın gitmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu. Onu seviyordum ve onu, bakışlarını, iğneleyici sözlerini, huysuz tavırlarını ve hepsini istiyordum. Sonsuza kadar.

Onu burada kalacağıma ikna edecektim.

OTUZ DÖRT

Angelina

Keşke o gün işten çıktıktan sonra eve gittiğimi ve her zamanki gibi hayatıma devam ettiğimi söyleyebilseydim. Başımı dik tuttum, spor salonuna gittim ve koşu bandında bacaklarım ağrıyana kadar koştum.

Onun yerine mi? Korkak davrandım. Hastalık izni aldım ve onlara gelecek hafta evden çalışacağımı söyledim. Mesajları ve aramaları görmezden geldim. Kendimi odama kapattım ve önümdeki boş tuvale baktım - her zaman tam olarak boyayamayacak kadar meşgul olduğum bir hayat. Orada burada küçük ayrıntılar, bazı renk lekeleri vermiştim ama hiçbir zaman tam olarak şekillenmiş, boyanmış bir resim olmamıştı. Ta ki Benjamin hayatıma girip beni yavaşlatana ve küçük şeylerin değerini bilmemi sağlayana kadar.

Geriye ne kalmıştı? İçimin boş olduğunu hissettim ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde acı çektim.

Hayatım boyunca kendimi hiç yeterince iyi hissetmemiştim. Bu köklü korkunun tam olarak nereden kaynaklandığını açıklamak zordu. Çocukken yeterince sevgi görmemiş ya da iyi arkadaşlarım olmamış değildi. Ama içimde hep sevdiğim herkesin beni terk edeceğine dair derin bir his vardı. Neden kalsınlar ki? Çabuk öfkelenen, sinirlenmeye eğilimli ve soğuk biriydim ve ne kadar güzel giyinirsem giyineyim ya da ne kadar makyaj yaparsam yapayım, zırhım kişiliğimin korkunç yönlerini gizleyemezdi.

Bazen on beş yaşındaki Angelina'yı düşünmek hoşuma giderdi. Dünyadaki her şeyin büyüğü olduğuna ve insanların doğuştan iyi olduğuna safça inanmış . Onu iyi Angelina olarak düşünmeyi severdim. Öncenin Angelina'sı. Bir öncesi ve bir de sonrası vardı.

Neşeli kahkahalar, aile günleri ve kaygısız ruhun ardından dünya acımasız bir yerdi.

Lise zordu. İçime kapandım. İnsanlara açılmayı bıraktım. Erkeklerle karşı arkadaşça davranmayı bıraktım çünkü onlara çok iyi davranırsanız ilgilendiğinizi düşüneceklerini fark ettim. Arkamdan kötü konuştuklarından korktuğum için arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırdım.

Üniversite, fırtına sırasında pencereden dışarı baktığınızda yağmurun akmadığı küçük bir cam parçasının görünmesi gibiydi. Gabbi'yi, Noelle'i ve Charlotte'u buldum; bazen huysuz ya da aksi olmamı ya da etrafımda pek de kolay bulunmamamı umursamıyorlardı.

Bazen kendimi odama kilitlediğimi ve hiçbir şey kalmayana kadar bir yastığa bağırdığımı bilmiyorlardı. Ama ağlamazdım. En son zaman ağladım?

Dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum - konfor alanının dışına asla adım atmayan, kişisel başarısızlıktan o kadar korkan bir insanın soğuk kabuğu, sahip olduğu her şeyi - kalbini ve ruhunu - işine koydu çünkü bu en kolay şeydi. Ciddi biriyle çıkmayı hiç denemedim çünkü sonunun iyi bitmeyeceğinden *çok* emindim.

Kendime sevme izni vermedim, çünkü onlara beni olduğumdan daha fazla kırma fırsatı vermek istemedim. Yeterince iyi olmadığımı zaten biliyordum - neden başkalarının da bunu fark etmesine izin vereyim ki? Çok uzun boylu, çok zeki ve çok göz korkutucuydum. Çok soğuk, çok odaklanmış, çok kapalıydım. Ben her şeydim ve hiçbir şey değildim. Yıllardır kendimi yetersiz hissediyordum ama yine de hiç ağlamadım.

Bazen dünyaya bağırarak ve bunu hak etmek için ne yaptığımı sormak istiyordum. Yarın ortadan kaybolsam kimsenin umurunda olmayacakmışım gibi hissetmeyi hak etmek için. Bu karanlık bir fırtına bulutunun içinde yol almak gibiydi ve insanların bulutun hemen dışında durup beni teselli etmek, bana değer vermek, beni sevmek için beklediklerini unutuyordum.

Ve şimdi içeri girmesine izin verdiğim tek kişiyi, benim onu önemsemediğim kadar beni önemsemediğinden şüphelendiğim tek kişiyi dışarıda bırakmışım ve neden? Çünkü korkuyordum. Beni sevmesine izin vermekten korkuyordum.

Bu adil değildi. Benim güzel bir ambalaja konmuş devasa bir karmaşa olmam onun için adil değildi. Benjamin onu tüm varlığıyla sevebilecek ve onun da aynı şekilde sevebileceği birini hak ediyordu. Ama bu ben olabilir miydim?

Orada ne kadar oturduğumu, pencereye bakıp kendi ıstırabımla sarmalandığımı bilmiyordum. Boğucu geliyordu, sanki biraz daha derine dalsam ağırlığının altında boğulacaktım gibi.

Ben kimdim?

Kendime sürekli aynı soruyu sorup durdum. Ben kimdim? Ondan nefret ediyordum çünkü kendimden nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum çünkü e-postaları sahip olduğum her güvensizliğe çarpıyor ve çalılıklarda kıvrılmış, saldırmaya hazır zehirli bir yılan gibi zihnime giriyordu ve o bunu bilmiyordu bile. Ondan nefret ediyordum çünkü o mükemmeldi ve ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım mükemmel değildim ve bu adil değildi. Ondan nefret ediyordum çünkü bu kadar mükemmel biri benim gibi kırık bir şeyi nasıl sevebilirdi?

Yapamazdı. Ama ben kimdim ki? Belki de doğru soruyu sormuyordum. Kim olmak istiyordum? Kim olmayı seçecektim? Belki de başından beri cevaplamaktan kaçındığım sorular bunlardı.

Tüm kalbiyle sevebilen bir kadın olmak istiyordum. Sırf güneş yüzüne vurduğu için başını geriye atıp gülümseyebilen bir kadın. Hayatta tek bir anın bile geçip gitmesine izin vermeyen ve iyi ya da kötü tüm anıları yakalayan, çünkü hayat buydu. Hayat onu ne kadar hırpalarsa hırpalasın, her zaman yeniden ayağa kalkan. Biraz güvensiz, biraz yaralı ama bunu başardığı için mutlu ve gururlu.

Sevdiğim insanların olabileceğime inandığı kişi olmak istedim. Artık başarana kadar numara yapmak yoktu. Zaten başarmıştım, değil mi? Terfi benimdi. İşe döner dönmez benim olacağını biliyordum. Komikti. Bunca zamandır uğruna çalıştığım tek şey buydu, ama şimdi ona sahiptim... beni düşündüğüm kadar mutlu etmiyordu.

Artık umurumda bile değildi, çünkü başından beri uğruna çalıştığım hiçbir şey beni mutlu etmiyordu.

Beni ne mutlu etti? Benjamin Sullivan.

Kanepesinde birlikte video oyunları oynarken bana gülümsediğinde. Takım elbisesiyle giydiği aptal Batman çorapları. Bana en sevdiği Batman ve Kedi Kadın çizgi romanının bir kopyasını alması, bulması neredeyse imkansız olmasına ve ucuz olmamasına rağmen. Ben istemediğim halde benimle ilgilenmesi. Hayır dediğim bile.

Böyle birinin hayatıma girmesine izin verip de ona aşık olmamayı nasıl başarabilirdim? İmkansızdı. Düştüm, hem de çok sert düştüm. Aptalca. Amansızca. " bu" dediğim tek bir an bile olmadı. İşte bu.

oluyor." Ona o kadar uzun zamandır aşkımdı ki artık kalbimde kalıcı bir yeri vardı. Ki, yine. Komikti. Çünkü o bilmiyordu, çünkü ben onu itip duruyordum.

Kurallar. O aptal kuralların tek bir hedefi, tek bir amacı vardı ve ben gidip bunu tamamen ıskaladım. Kuralların tam tersini yaptım, gerçekten.

Kendime güldüm çünkü yine de gidip yapmıştım. Tanıdığım en iyi adama aşık olmuştum ve ilk karışıklıkta onu kendimden uzaklaştırmıştım. Sonuçlara atladım, dinlemeyi reddettim. Bana beni sevdiğini söyledi ve ben çekip gittim.

Ve en iyi arkadaşım bunu başından beri görmüştü, değil mi? Gabrielle her an yanımdaydı. Aptal e-posta kavgaları. Sürekli yakınmalar. En başta onun bir pislik olduğunu düşünüyorsam neden cevap vermeye devam ettim? İnzivaya çekilmeden önce onunla karşılaşmaktan neden bu kadar korkuyordum?

Ama o biliyordu. Ve ona en küçük şeyleri bile vermişti. Nicolas'a bana vermesi için o yürüyüş botlarını göndermişti. Benjamin'e en sevdiğim dondurma çeşidini söylemişti, böylece kendimi kötü hissettiğimde bana sürpriz yapabilecekti. Ona ipuçları vermişti, resmin tamamını değil. Bunu onun bulması gerekiyordu. Katmanları yavaşça sıyrıp kim olduğumun özüne ulaşmak için. Ve o da bunu yaptı. Sabırla, çok sabırla.

Gabbi bana kur yapmasına yardım etmedi. Yardım isteyen oydu.

Yarattığım pisliği temizlemek ve ona gerçeği söylemek istiyorsam, şimdi umutsuzca yapmam gereken bir şey.

Yarın. Yarın kendime çeki düzen vereceğim, yastığıma bağırmayı bitirdikten sonra kendime söz verdim. Şaşırtıcı derecede tedavi ediciydi. Yastığı karnıma sararken gözlerimi kapattım ve evde yalnız olmanın getirdiği sessizliğin tadını çıkardım.

Yaklaşık 0,5 saniye boyunca, ta ki yatak odamın kapısı açılana kadar.

"Dışarı çıkıyoruz," dedi Gabbi içeri daldıktan sonra, gözlerini bana dikip Ellerini kalçalarına koymuş, dondurmayı kabından çıkarır çıkarmaz yememi izliyordu. "Bir erkek için üzüldüğünü görmekten bıktım."

Ona ters ters baktım. "Ben üzülmiyorum."

"Peki buna ne diyorsun?" Açıkçası biraz dağınık olan odayı ve eşofmanlarımı işaret etti. Dehşet verici: Sadece bir çift eşofmanım vardı ve onlar da genellikle dolabımın derinliklerinde gömülüydü. Dağınık bir oda ve eşofman altı bana göre değildi. *Ama belki de, dedi içimden bir ses, belki de bu yeni sen olabilir.*

En azından ağlamıyordum. Sadece aptallığımın içinde debeleniyordum. Birine sırf onu kendimden uzaklaştırmak için aşık olmama izin verdiğim gerçeğini kara kara düşünüyordum, en başta doğru nedenlerle bu ilişkide olmadıklarını öğrenmekten korkuyordum. Ama onu dinlemeyi kendime ve Benjamin'e borçluydum. Bana gerçek hikâyeyi anlatmasına izin vermeliydim. Tüm hikâyeyi.

"Buna," dedim, "normal bir insan olmak denir. Bilirsiniz işte. Zaman zaman bunu deneyebileceğimi düşündüm."

"Huh." Bir vuruş. "Peki, işin bitti mi?"

Bunların hiçbirinin Gabbi'nin suçu olmadığını biliyordum ama yine de en başından beri bana hiçbir şey söylemediği için ona birazcık da olsa kızmaktan kendimi alamıyordum. "Beş dakika daha," diye rica ettim, battaniyeleri bedenimin üzerine çekerek.

"Hayır. Kalkma vakti geldi," dedi ve yorganı üzerimden çekti. "Takviye kuvvet çağırdım."

Yastığı başımın üzerine atarak inledim. "Sadece evde kalmak istiyorum. Zaten hafta sonundayız, boş yere tembellik edemez miyim?"

Gabbi elimden çekip aldı ve bana ters ters baktı. "Hayır."

"Oh, harika, teşekkürler," diye ters ters baktım. "Ne harika bir en iyi arkadaşsın sen."

"Bak. Benjamin'e yardım etme konusunu sana söylemediğim için özür dilerim. Onunla gerçekten mutlu olacağını düşünmüştüm, tamam mı? Ve sen hayatında ilk kez eğleniyor gibi görünürken bu balonu patlatan kişi olmak istemedim."

"Gabs, ben sadece..." İçimi çektim. "Sana kızgın değilim, tamam mı? Ona bile kızgın değilim."

"O zaman sorun ne?" "Ben bir aptalım."

"Yeni bir şey yok."

"Hey!" Yastığı ona fırlattım, o da hemen geri fırlattı. "Neyin var senin?"

"Benim sorunum," dedim, çığlık atmanın eşiğinde, "bana beni sevdiğini söyledi ve ben bir korkağım! İşler zorlaştığında kaçan büyük, şişman, korkak bir kedi. Bana beni sevdiğini söyledi ve ben kaçtım. Kaçtım." Yastığı yumrukladım. "Bununla ne yapmam gerekiyor?!"

"Bu yüzden kışını yataktan kaldıracaksın, duş alacaksın ve sonra hepimiz giyinip akşam yemeği için dışarı çıkacağız."

Tekrar iç çektim. "Sadece dördümüz mü?"

"Evet." Başını salladı. "Eski günlerdeki gibi. En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü falan." Küçük bir gülümsemeyle elini salladı. "Bunu söylememi Noelle söyledi. Ona söyleme ama içimde büyüyor."

"Tamam, teslim oluyorum." Elimde sallayabileceğim küçük bir beyaz bayrak olmasını istedim ama iş Gabbi'yle tartışmaya geldiğinde bunun bir anlamı yoktu. Evet, ben inatçıydım ama o benden daha da inatçıydı.

"Güzel." Beni banyoya iterken sırttı ve ben de kafamı toplamak için zaman ayırdım.

Artık Benjamin'e sahip olmayabilirdim -yaptığım şeyden sonra benimle tekrar konuşmak isteyeceğinden emin değildim- ama arkadaşlarım vardı ve lanet olsun ki onları her çok sevmiyordum. Onlar tanıdığım en gülünç ve aşırı insanlardı ama yine de en sevdiklerim onlardı. Benim kayam.

Duştan çıkıp havluya sarındığımda Noelle ve Charlotte'un Gabbi'ye katıldığını ve üçünün de dolabımı karıştırdığını gördüm.

"İnsanlar, kendi kıyafetlerimi kendim seçebilirim, biliyorsunuz." Noelle başını eğdi. "Oh, biliyoruz. Merak etmeyin."

Gabbi ellerime bir askı tutuşturdu: en sevdiğim kırmızı saten elbisem. Charlotte bana en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı uzattı ve Noelle de en sevdiğim elmas kolyemi gösterdi.

"Siz çocuklar..." Bu kadar küçük şeylerle bana bu kadar sevildiğimi hissettirmeyi nasıl başarabildiklerini bilmiyordum ama onlara sahip olduğum için minnettardım.

Sonra kızlar işi devraldı, saçımı ve makyajımı mükemmel bir şekilde yapabilmeleri için beni makyaj masama oturtular. Son bir kez kırmızı ruj sürüp aynada kendime bakarken bunun benim zırhım olduğunu düşündüm, ama aynı zamanda varoluş duygumun ta kendisiydi. Ve yol boyunca, ben olmak için bunların hiçbirine ihtiyacım olmadığını bir şekilde unuttuğumu fark etmeye başlıyordum.

Ama artık bunu yapmayacaktım. Korkularımın arkasına saklanmayacaktım. Belki bunu yapmak, kendimi tüm kusurlarım ve kırılganlıklarım ile gerçekten kabul etmek için hayatıma sevgiyi davet etmekten daha fazlası gerekecekti ama denemek zorundaydım. Bunu kendime borçluydum.

Etrafımda toplanan kızlarıma, en iyi arkadaşlarıma "Teşekkür ederim," dedim. "Hepinizi gerçekten çok seviyorum."

"Ağlama," dedi Gabbi, ben üçüne de bakarken çenemi kaldırarak. "Makyajını mahvedecek."

Güldüm. "Sanki."

Şimdi ağlama zamanı değildi. Şimdi sevmeye zamanıydı. Arkadaşlarımı sevmenin. Seçtiğim hayatı sevmenin. Umarım, belki *de beni seçmiş* olan adamı sevmek.

Ve yarın-yarın açık ve dürüst olma zamanı olacaktı ve belki de, umarım, bağışlama ve yeni başlangıçlar için.

OTUZ BEŞ

Angelina

oluyor?"

Kızların beni ittiği restoran tamamen boş ve loştu, sıradan bir hafta sonu gecesine hiç benzemiyordu. Benjamin'le denemekten bahsettiğimiz ama hiç fırsat bulamadığımız şık bir restorandı - kısmen randevulaşmamakta ısrar ettiğim için, ama aynı zamanda işle o kadar meşguldük ki normalde onun kanepesinde paket servisle yetiniyorduk. Bu düşünce kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu. Birlikte yapmak istediğimiz ne kadar çok şey vardı? Ve ben kendimi çok geri çekmişim.

Gözlerimi kırıştırdım, duygularımı zihnimin uzak bir köşesine iterek daha sonra ilgilenebileceğim güzel bir kutuya koydum. "Neden burada kimse yok?" diye sordum ama arkadaşlarımın arkamda olmadığını fark ettim ve arkamı döndüğümde ışıklar yandı - ama tepedeki aydınlatma değil, hayır. Binlerce pırıltılı ışık tavana yayılmıştı ve tüm bunların ortasında Benjamin vardı.

Son derece şık giyinmiş, elinde bir buket gül, her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve ciğerlerim birdenbire işlerini düzgün bir şekilde yapamayacak kadar küçüldü.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım; boğazım başka bir şey çıkaramayacak kadar sıkıydı.

"Seni geri getireceğim," dedi, bir adım öne çıkıp gülleri bana .

"Hiç birlikte olmadıysak beni nasıl geri getirebilirsin?"

Benjamin sırtıttı ve bana sevmeye başladığım o ukala bakışını attı. Kahretsin, o bana böyle bakarken nasıl güçlü kalabilirdim ki?

Bu mu? "Eğer diyorsan, Angel."

"Benjamin, ben..." Söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki. Aklımda ona söylemem gereken o kadar çok düşünce dönüp duruyordu ki ama hazır değildim. Beni bir kez daha alt etmeyi başarmıştı.

Ben güzel kırmızı güllere bakarken o başını salladı. Elbette klişeydiler ama aynı zamanda en sevdiğim güllerdi. Her zaman kurtarmaya gelen kızlara içten içe gözlerimi deviriyordum. "Sadece... açıklamama izin verin. Ve lütfen henüz bittiğini söylemeyin. Benden nefret etmeyin. Benimle yemek ye."

Derin bir nefes aldım. "Açıklamak zorunda değilsin," dedim. E-postasını ve geçen hafta gönderdiği tüm kısa mesajları okumuştum. Her şeyi tekrar tekrar anlatmasına gerek yoktu. Söylediklerinin doğru olduğuna güveniyordum. Şu anda çok daha önemli olan başka şeyler vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun? En iyi arkadaşın olduğumu?" Dudağımı ısırđım, gözlerinde yanıp sönen bir dizi duyguyu izledim. Acı. Kafa karışıklığı. Belirsiz bir umut. "Bence sen de benim en iyi arkadaşımsın. Ve daha fazlası. Nasıl oldu, nasıl içeri girdin bilmiyorum ama hayal bile edemiyorum..." Gerisini söylemedim: *Başka biriyle olmayı hayal bile edemiyorum.*

Ciddiydim. Bu ilişki biterse, birlikte zaman geçirmek istediğim, sadece seksle ilgili olmayan bir şekilde önemsemiğim başka birini bulabileceğimden emin değildim. Bu sadece bir kaçamak değildi, uzun zamandır da olmamıştı. Cadılar Bayramı Partisi'nden beri aramızdaki şeyler farklıydı.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Kısık bir sesle söyledim. "Hâlâ benimle olmak istiyor musun?"

"*Sadece* sen varsın, Angel. Benim için başka kimse yok. Seni ilk gördüğüm andan beri başka kimse olmadı." Benjamin başını salladığında yüzünde boyun eğmiş bir gülümseme vardı. Sanki ona yetişmemin daha uzun süreceğini kabullenmiş gibiydi. "Sana söyledim, şirkette işe başladıktan hemen sonra seni gördüm. Ve lanet olsun Angel, o zamandan beri seni aklımdan çıkaramıyorum."

Sonunda geçen hafta görmezden geldiğim her şeyi zihnimin işlemesine izin verdim. Ve oh.

Oh.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Hayır. Asla. Seninle dalga geçmeyi ve e-postalarını okurken kaşlarını çatıp ofladığını hayal etmeyi seviyordum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum," diye ekledi Benjamin sırtarak, "benden kesinlikle nefret ediyordun."

"Asla," diye kaşlarımı çattım. "Benden nefret ettiğini düşündüğüm için senden nefret ettim. Yoksa neden tüm o e-postaları gönderesin ki?"

"Sadece sana yakınlaşmaya çalışıyordum, ürkütücü bir sapık gibi görünmemek için aklıma gelen tek yol buydu." İtirafından utanarak başının arkasını ovuşturdu. "Bunu zaten konuşmamış mıydık? Benden nefret ettiğin için sana karşı bir tür pislik gibi davranmaya başladım -ki bunun için özür dilerim. Ve e-postalar beni gülümsetti."

"Yüz yüze görüşmek istediğin onca zaman..." Benden başından beri hoşlanıyordu. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile benden etkilenmişti. Beni istemişti. "Bu çılgınlık."

"Belki," dedi omuz silkerek. "Ya da belki de olması gereken budur."

Kalbim bana belki de haklı olduğunu haykırıyordu ama... "Bilmiyorum..."

"Lütfen benden nefret etme," diye fısıldadı. "Etmiyorum."

Bir çırpıda. "Ne?"

"Senden nefret etmiyorum," dedim iç çekerek ve gözlerimi sıkarak, "Hiç ettiğimi sanmıyorum," diye eklemeyi önce. Gözlerimi açtığımda Benjamin'in yüzümü avuçladığını, beni kutsal bir şeymişim, saygı duyulan ve sevilen bir şeymişim gibi kucakladığını hissettim. "Korkuyordum," diye sessizce itiraf ettim. "Seni içime almaktan, seni sevmekten çok korktum, çünkü seni sevmek seni kaybedebileceğim anlamına geliyordu ve eğer benden nefret edersen, bu olamazdı. Ama fark ettim ki seni sevmekten korkmama gerek yok Benjamin. Hayatımı böyle yaşamak istemiyorum, artık değil. Ve belki de duygularımı nefretle maskeleydim çünkü senin de aynı şekilde hissedebileceğini hiç düşünmemiştim. Beni sadece vücudum için isteyen ve arkamdan kibirli bir sürük olduğumu düşünen diğer tüm erkekler gibi olduğunu düşündüm."

"Asla. Lanet olsun, Angelina, bunu bir kadına asla yapmam, hele sana hiç. Sen..." Benjamin eğildi, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Senden nefret ettiğimi sanıyordun ama söz konusu sen olduğunda nefret aklımın ucundan bile geçmiyordu. Önce e-postalar aracılığıyla, sonra da yüz yüze yaptığımız tüm kavgalar, atışmalar ve birbirimize yaptığımız eziyetler, uzun zamandır günümün en güzel parçasıydı. Sen o kulübeye girdiğinden beri hayatımın en iyi parçasısın." Yutkundu. "Ben seni durduramadan kalbime girdin ve seni çıkaramıyorum. Seni çıkarmak istemiyorum. Seni hayatımın sonuna kadar sevmek istiyorum, çünkü seni sevmek benim için temiz dağ havası solumak gibi."

Aramızda küçük bir nefes sesi duyuldu. "Benjamin..."

"Sana çok aşığım, Angelina Bradford. Eğer temelli gitmek istiyorsan, lütfen bana şimdi söyle ve söz veriyorum seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Ama kalmak istiyorsan," sesi kırıldı ve gözyaşlarına engel olmak zorunda kaldım. "Eğer kalmak ve bunu benimle yapmak istiyorsan, yemin ederim gitmene asla izin vermeyeceğim. Uzun vadede bu işin içindeyim Angel. Senin için dişimi tırnağıma takıp savaşacağım. Ve ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağımızı biliyorum. Tamam mı?" Başparmağını gözlerimin altına sildi ve savaşımı kaybettiğimi anladım.

"Tamam," dedim, ağlıyordum ve gülümsüyordum, beni kucağına aldı ve beni etrafında döndürüp kollarına çektiğinde gülüşümün sesi kulaklarıma neredeyse yabancı geliyordu.

"Tekrar söyle," dedi dudaklarıma karşı.

"Tamam, tamam. *Tamam tamam tamam-*" Dudaklarımdan dökülebilecek tek gerçek buydu çünkü onu her şeyden çok istiyordum. Benjamin biliyordu ve nefesim kesilene kadar beni öptü. Bir adım attım, önce gölün soğuk sularına daldım, emin olduğum tek adamla belirsizliğin sığ havuzuna daldım. O benim için savaşıyordu ama ben de onun için savaşmak istiyordum. Bizim için. "Seni seviyorum, Benjamin Sullivan."

"Ağladığının farkındasın, değil mi?" diye karşılık verdi ve ben güldüm. "Kapa çeneni."

"Asla," diye sırtıttı Benjamin, sonra ciddileşti ve alnını benimkine yasladı. "Seni seviyorum. Hem de çok."

Mutlu bir şekilde iç çektim. "Hâlâ bir ."

"Evet, ama beni seviyorsun."

". Ne yazık ki hem de çok."

"Biliyor musunuz, şimdi gerçekten de tüm kurallarınızı çiğnedik," dedi.

Çılgınca bir sevinçten başka bir şey hissetmedim. Evet, hissetmiştik. Ve bu inanılmaz bir histi. Ona doğru kıvrıldım, kollarını bana sararken yüzümü göğsüne gömdüm. *Güvenli yerim*, diye düşündüm ve ilk kez artık beni korkutmuyordu. "Belki de aptalca kurallardı," dedim.

"Hayır. O zaman benden nefret ediyordun."

Belki de. Ya da belki, içten içe onunla kalbimi riske attığımı ve bundan geri dönüş olmayacağını biliyordum. Yine de öfkelen dim. "Senden nefret ettiğimi söylemişim çünkü önce sen bana bir pislik gibi davrandın."

"Özür dilerim."

"Bunu az önce bana eziyet etmekten zevk aldığını söyleyen kişi söylüyor."

"Bunu hayatımın sonuna kadar bana karşı kullanacaksın, değil mi?" "Evet. açılmışken, şu e-postayı hatırla-" Sözümü kesti.
bir öpücükle. Dediğim gibi, kıç.

"Geri adım atmak yok Angel," dedi ve yüzüme öpücükler kondurarak beni güldürdü. Beni canlı hissettirdi. Hayatımda ilk defa sadece var olmuyordum. Benjamin'in dokunuşuyla geliyor, çiçek açıyordum. Tüm anılarımızla bir tuval boyamıştım ve şimdi o dünyada yaşamak istiyordum; renklerle dolu bir dünyada. *Biz* olan bir dünya.

"Şimdi izci çocuk," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Beni eve götürecek misin?"

"Kızlara katılmak istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Yarın. Şimdi eve gitmek istiyorum."

"Benimle mi?"

"evim gibi hissetmiyorum."

Restorandan çıkarken bana sıkıca sarılmasına izin verdim. Elimi onun elinin içine soktum ve arabayı sürerken iç içe tuttum. Dairesine çıkmak için asansörü beklerken beni vücuduna çekti, yolculuk boyunca ağzını başımın üzerinde tuttu. Onun dokunuşunu her şeyden çok istiyordum. Kollarını bana dolamasını, vücudunu üzerimde hissetmek istiyordum.

Onu sonsuza dek istedim.

~ ~ ~

Bütün bir hafta ayrı kaldıktan sonra, bir daha asla böyle hissetmek istemedim. Kaybolmuş. Çaresiz. Çaresiz. Benjamin'e ihtiyacım vardı ve artık bundan korkmuyordum.

Bana güçlü olduğumu, sevillebilir olduğumu ve bazen dağılmamın sorun olmadığını hatırlatmasına ihtiyacım vardı, beni toparlayacağı için değil, ağlamama izin vereceği ve sonra ayağa kalkarken elimi tutacağı için. Doğal olarak ona ihtiyacım yoktu, ama hayatta benimle yan yana yürümesini istiyordum.

Ön kapıyı arkamızdan kapattığında ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmişti.

"Benjamin, ben-" Başladım ama yumuşak bir öpücükle beni susturdu.

"Sana ihtiyacım var," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum, ama işte . Benim karşılamam ve ilgilenmem için onun savunmasızlığı. Kendime bir söz verdim, bunu her zaman yapacağım.

"Ben de," dedim elini sıkarak.

Bir kolunu bacaklarımın altına sokmadan önce bana hızlı bir öpücük daha verdi, beni zahmetsizce kaldırdı ve bir gelin gibi eşikten içeri taşıdı.

Odasında.

"Siktir, bebeğim. Seni çok özledim." Başını benimkine doğru eğdi. "Benimle bir daha konuşmayacaksın diye korkuyordum."

Çenesini kavradım. "Ben..." Kalbim bu adama karşı sevgiyle dolup taşı. "Sadece benim gibi biraz acı çekmene ihtiyacım vardı," dedim ve ona küçük bir sırtış attım. "Seni asla sonsuza kadar dışlamazdım, inan bana. Kızlar beni kaçırmamış olsalardı bile... Yarın gelip seni bulacaktım."

Gülümsemesi sıcaklık, mutluluk ve sevgi yayıyordu ve avucumu öpmek için elimi tuttu. "Beni sevdiğine inanamıyorum."

"Buna alışsan iyi olur. Çünkü artık bana mahkumsun."

"Fikir buydu." Dudakları kulağımın yanında durdu. "Şimdi seni soymam gerek, çünkü adımı haykırana kadar seni becereceğim, tamam mı Angel?"

Tüylerim diken diken oldu. Başımı salladım, çünkü buna kim hayır diyebilirdi ki? Karşınızda Benjamin gibi biri dururken hayır diyemezsiniz. Beni yere bıraktı ve elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkardı. Saçlarını avuçladım ve dudaklarını kendime çekerek yakıcı bir öpücük kondurdum.

Sonra onu da çırılçıplak soymak için yanıp tutuştum, önünde çırılçıplaktım, topuklu ayakkabılarımı çıkarırken göğüs uçlarım göğsüne sürtünüyordu. Kravatını çekiştirerek çıkardım, elbise pantolonunun kemeriyle oynadım ve takım elbisesini mutlulukla yere attım.

Sanki kutsal bir şeymişim gibi beni yatağa yatırdıktan sonra nihayet içime girdiğinde bir haftadan daha uzun bir süre geçmiş gibi hissettim. Saçlarım yastıkların üzerine yayılmıştı, yanaklarım parlak ve sıcaktı ve kendimi hiç bu kadar güzel, bu kadar saygıdeğer hissetmemiştim.

"Gel buraya," dedim ve beni öpmesi için onu aşağı çektim.

İkimiz de arzuyla çıldırmıştık ama yine de çılgınca, hızlı ve sert bir birleşme değildi. Yavaş ve istikrarlıydı. Kasıtlı. Anlamlıydı. , dediğimiz gibi hissettirdi. *Artık birbirimize sahibiz. Bu biziz ve gerçek.*

"Angel..." Benjamin inledi, geri çekildi ve tekrar içine soktu. "Nasıl hep bu kadar iyi hissediyorsun? Sikeyim. Sanki benim için yaratılmışsın."

"Belki de öyleydim," dedim nefes nefese.

"Mmm," dedi, temposunu artırarak. Belimi sıkıca kavradı ve elini göbeğime götürdü. Klitorisimde bir acı hissettim ve bana şaplak attığını ancak "Peki bu kimin amı?" diye sorduğunda anladım.

"Senin," diye inledim beni tekrar tokatlarken.

"Seni böyle görebilecek tek erkek kim?" Hafifçe çimdiklemeden önce klitorisimi ovaladı.

"Sen."

"Aferin kızıma." Eğildi, hızlı ritmini sürdürürken meme uçlarımdan birini ağzına aldı. "Seni seviyorum," dedi içimde daha derinlere dalarken. Başımı arkaya attım, çığlıklarımı tutamadım. "Seni seviyorum," dedi tekrar ve yüzünü kavrayıp gözlerine bakarken omuzlarına tutundum. Şehvetle kaplanmışlardı ve normalden daha koyuydular. Beni istiyordu. Beni seviyordu. Her şeyi gözlerinin yoğunluğunda görebiliyordum. Ve Tanrım, o kadar yakındım ki, eğer beni vahşileştirdiğini bildiği o noktaya vurmaya devam ederse

-

"Benjamin!" Sırtımı kamburlaştırarak ağladım ve kenardan aşağı yuvarlandım. Hiçbir şey onunla birlikte olmak kadar doğru hissettirmemişti ve içime girerken beni sevdiğini söylemesi her zamankinden daha sert boşalmama neden oldu. Tükenmiş ve hala nefes nefese, tohumunu içimde hissederek, alnımı onunkine yasladım. "Seni seviyorum."

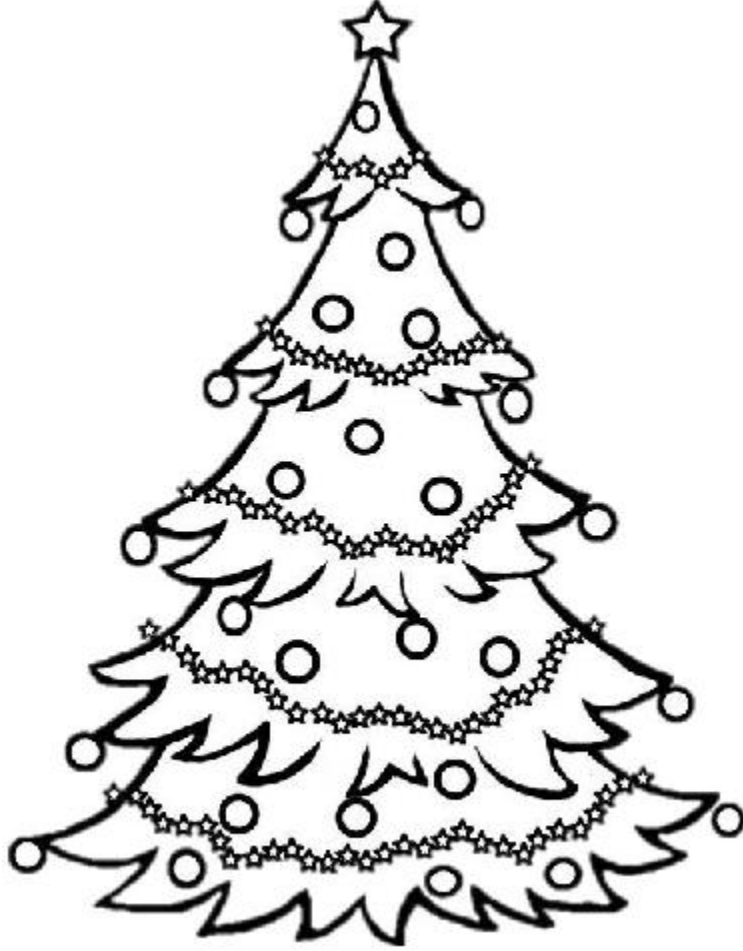
"Sen benimsin," dedi, hâlâ inanamıyormuş gibi beni içine çekerek. "Ben seninim," diye onayladım, "ve sen de benimsin."

Bu şekilde, birbirimizin kollarında, bunun gerçek olduğunu, burada olduğumuzu ve her şeyin yoluna gireceğini hatırlatan bir şekilde uyuduk.

Sabah geç saatlere kadar boş bir yatak ve cızırdayan domuz pastırması kokusuyla uyanmadım. Tavana bakıp gülümsedim. Bu gerçekleşiyordu. Aşık bir aptal gibi hissediyordum ve bu harikaydı. Kendimi yataktan dışarı attım, gömleklerinden birini giydim ve birlikte geçireceğimiz sabahların ilki için sevdiğim adamla buluşmaya gittim.

Belki de umutsuz bir romantiktim.

OTUZ ALTI

Benjamin

Noel'i hiç sevmediğimi söylemiyorum - bir *Scrooge* değildim. Ama bu seferki çok daha özeldi. Angelina'yla birlikte olmak hatırlanmaya değer bir Noel'di; o yanımda olduğu sürece uzun bir seriden biriydi. Ve planım onu sonsuza dek yanımda tutmaktı.

Kuzeybatı Pasifik'te yaşadığı düşünüldüğünde, bu kadının soğuktan nefret etmesi ironikti. Montana soğuğu Portland soğğundan farklıydı,

Muhtemelen o kadar nemli olmadığı için, ama yine de Angelina'yı kat kat kumaşlar içinde yakaladığımda beni hep şaşırtırdı.

Bir şeylerden şikayet ettiği zamanki huysuz hallerini severdim. Üşüdüğünde burnu kızarırdı ve ben onu öpüp iyileştirmeyi teklif ederdim, o da bana hırlardı.

Tatil için işten izin aldığımız için özellikle minnettardım çünkü geçen hafta yaşadığım olaylardan sonra tatile hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Angelina'sız geçirdiğim günler berbattı ama ben ne kadar mutsuzsam onun da o kadar acı çektiğini biliyordum. Şimdi, nihayet, her şey mükemmeldi.

Hafta sonu işimiz bittikten sonra ikimizi ailemin evine götürmüştüm, böylece ailemle vakit geçirebilecektik ve tabii ki biraz da baş başa kalabilecektik. Angelina bu kez jakuzi için kendi mayosunu hazırlamıştı ama ben de kız kardeşimin ona ödünç verdiği o küçük beyaz bikiniyi gizlice yanıma almıştım. Onun içindeki vücuduna kafayı takmıştım, beni dava edin.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Angelina'ya başının üstünü öperek , yorganın altında daha uzun süre kalabilmek için uyuyormuş gibi yapmasını izlemekten zevk alıyordum.

Yüzümde bir gülümsemeyle uyanmak, kollarımda kızımınla birlikte sürekli hale geliyordu. Onunla birlikte olmak, bir yapbozun son parçası gibi doğru hissettiriyordu. Hayatımdaki her şeyin yeniden anlam kazandığını hissediyordum. Kızım, ailem ve her zaman hayalini kurduğum işim vardı ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hayatım boyunca hep yeterince iyi olamamaktan endişe ettim. Bu yüzden, tartışılmayacak bir şekilde en iyisi olmak için çalıştım. Ama Angelina ile sadece kendim olabiliyordum ve kimseye göstermediğim her parçamı ona gösterdiğim için çok mutluydum.

"Mmm..." Esniyormuş gibi yaptı.

"Annem kurabiye pişirmekten bahsediyordu ya da şehre inebiliriz... Belki sıcak çikolatamızı yudumlarırken zencefilli kurabiye evi yaparız?"

Angelina homurdandı. "Tatlım, sanırım bunlar bana söylediğin en evcil sözler." Canım. Hah.

"Sevgilim," dedim, dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak, "senin için evcimen olacağım, çünkü bu seni mutlu etmek demek, seni mutlu etmek de gülümsemeni görmek demek ve gülümsemelerin günümün en güzel kısmı." Burnuna bir fiske attım. "Senin küçük huysuz suratlarından sonra ikinci sırada." Bana kaşlarını çattı ve ben de kaşlarının üstündeki kırışıklıkları düzelttim. "Gördün mü?"

"Sen en kötüsüsün," diye mızımlanarak yataktan kalktı - tamamen, muhteşem bir şekilde çıplaktı, çünkü dün gece onu yemek için kıyafetlerini çıkarmıştım ve dilime boşaldıktan sonra uyuyakalmıştı. Hem de iki kez.

Kalçalarını sallamasını izledim, çıplak küçük kıcı önümde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu, banyoya doğru yürüdü ve duş suyunu açtı. "Geliyor musun?" Sırıtarak omzunun üzerinden bana baktı ve ben de bir anda onun yanında buldum kendimi.

~ ~ ~

Çok uzun ve buharlı bir duş seansından sonra nihayet annemin kurabiye yapmakta olduğu mutfağa indik. Ben adadaki bir oturdum ve Angelina da yanıma kaydı. "Yardıma ihtiyacın var mı anne?"

"Süslemek ister misin? İlk parti soğutuldu ve hazır"

Angelina'ya baktım ve o çoktan gülümsemeye başlamıştı. "Hadi yapalım şunu!" Malzemeleri topladık ve mutfak masasında yerimizi aldık. Annem her türlü şekli yapmıştı ve cephaneliğimizde çeşitli renklerde krema ve soslar vardı, bu yüzden şehre gittik. Ben ağaç şeklinde bir kurabiyeyle, Angelina da baston şekerle başladı. Annemin oturma odasında çalan Noel müziğini açması pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Peki, ikinizin bugün için herhangi bir planı var mı?" diye sordu.

Angelina elindeki kurabiye ve krema torbasını yere bırakıp ona baktı ve cevap vermeden önce parmağındaki krema parçasını yaladı. "Benjamin bana kasabadaki Noel Pazarı'ndan bahsediyordu, biz de daha sonra oraya gitmeyi düşünüyorduk. Birkaç son dakika hediyesi almak işime yarayabilir." Aileme bir şey alacak vakti olmadığı için kendini kötü hissediyordu ve tezgâhları gezerken eğleneceğini biliyordum. Alışveriş gezileri için beni birkaç kez Portland'daki alışveriş merkezine götürmüştü ve coşkusu bulaşıcıydı. Dürüst olmak gerekirse benim de hâlâ almak istediğim birkaç şey vardı. Neyse ki Noel'e daha günler vardı, yani zamanımız vardı.

"Oh, bu iyi olur," dedi annem. "Onu Sally'nin pastanesine götürmelisin, çocukken hep sevdiğin sıcak çikolatadan almalısın."

Güldüm. "Tamam, anne."

Kurabiyelerin geri kalanını buzla kaplamayı bitirdik, eller yapış yapış olmasın diye arada birkaç kez yıkadık. Annemle tatillerden, annemin Angelina'ya aile geleneklerini sormasından, Angelina'nın son birkaç yıldır kardeşiyle ya da arkadaşlarıyla yaptığı şeylerden bahsetmesinden konuşmaya devam ettik. Eğer annem Angelina'nın

tatil için ailesiyle yaptığı planlardan bahsetmedi, hiçbir şey söylemedi.

Bir noktada Angelina parmağında bir topak krema ile uzandı ve burnuma sürdü, bu da kimin diğerini daha yapışkan hale getirebileceği savaşına neden oldu. Her yer biraz fazla krema olduğunda, dudaklarından öptüm. "Artık temizlenmeliyiz Prenses." Annem bize sadece güldü ve uzaklaşmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Hadi," dedim, bitmiş kurabiye yığımıza bakarak. "Noel Pazarı için hazırlanalım."

Angelina başıyla onayladı ve yanağımdaki buzlanmayı sildi. "Yolu göster."

~ ~ ~

Şehirde yürürken Angelina'nın elini tutmak, küçük kar taneleri düşerken gelmiş geçmiş en iyi sıcak çikolatayı yudumlamak benim en sevdiğim Noel aktivitesi olabilirdi. Bir süre pazarda dolaştık, çoğunu taşımakta ısrar ettiğim daha fazla çanta biriktirdik.

Kız kardeşimin tepesinde büyük bir ponpon olan berelerinden birini takmış, kalın bir yün palto ve atkıyla sarınmıştı. Ayrıca annemden bir çift eldiven ödünç almıştı ki bu göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Çok tatlısın." Ona bakarak söyledim. Her zaman ona bakıyordum.

"Evet, öyleyim," diye gülümsedi.

"Ve de alçakgönüllü."

Kollarını boynuma doladı. "Bence sen de çok tatlısın, izci çocuk. Ve çok yakışıklı." Kulağıma fısıldayabilmek için yüzünü boynuma gömdü, "Ve seninle çok iyi-"

"Angelina!" Onu kendimden çekerken gülmekten kendimi alamadım. "Halkın içindeyiz."

"Ne?" Omuz silkti ve bana çok masummuşum gibi baktı. "Ben de tam elleriniz diyecektim. O kurabiyeleri daha önce gördüm efendim. Çok iyi krema becerileri var."

"Daha sonra gerçekten anlayacaksın," diye fısıldadım ve bana flörtöz bir bakış attı.

"Dört gözle bekliyorum."

"Hadi, eve gidelim," dedim gökyüzüne bakarak. Kar daha sert yağmaya başlamıştı ve daha fazla kalınlaşma ihtimaline karşı dışarıda daha fazla kalmak istemiyordum. Derin tozda araba kullanmak pek eğlenceli değildi. "Bu gece ağacı süsleyeceğiz."

"Gerçekten mi?" Ciyak ciyak bağırdı ve onun heyecanı beni sevinçten çılgına çevirdi.

"Angel," dedim elini sıkarak. "Burada benimle olduğun için çok mutluyum. hiçbir şey aynı olmazdı."

Angelina boştaki kolunu benimkine doladı, böylece neredeyse bana ve tuttuğu ele sarılıyordu. "Burada seninle olmayı hayatta kaçırmazdım."

~ ~ ~

Angelina

Benjamin'e yaslandığım pozisyonumdan yuvarlandım, beni kaşıklarken aletinın sırtıma baskı yapmasının keyfini çıkarıyordum. Noel sabahı uyanmak için daha iyi bir yol olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum ki erkek arkadaşım kıpırdandı ve kollarını karnımın üzerine getirerek beni daha sıkı kendine çekti.

"Mutlu Noeller, Angel," dedi Benjamin başımın üstünü öperek. "Mutlu Noeller, Benjamin." Daha da sokuldum, mutlu bir Noel geçiriyordum. gerçek bir çift olarak ilk tatilimizdi.

Üniversiteden mezun olup kendi evime çıktığımdan beri ailemle kutlama yapmamıştım ama Benjamin bu yıl Noel'de onunla birlikte ailesinin evine gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda elbette kabul ettim. Bu onun çocukluk odasında kalmak anlamına gelse bile. Ne de olsa bu oda güzel anılar barındırıyordu.

Mutluluk şu anda bizi tanımlamaya başlamıyordu bile. Bu duygularla, aramızdaki bu bağla uzun süre savaşıştık. Artık birlikte olduğumuza göre, ikimizin de eskiden ne kadar aptal olduğumuzu kesin olarak söyleyebilirdim. Her zamankinden daha mutluydum ve onun da öyle olduğunu biliyordum. Bunu öpücüklerinde, sarılmalarında, bana gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bakışında hissedebiliyordum.

Her şeye sahip olabileceğim ortaya çıktı - iş, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlar, beni olduğum gibi seven bir adam ve her zaman yaşamak istediğim ama uzun zamandır kalbimi açmaya korktuğum hayat.

Restorandaki geceden sonraki ilk haftayı pek çok şey üzerinde çalışarak geçirdik. İkimiz de terfi alıyorduk, bu harika bir şeydi ama ilişkimiz açısından pek de öyle değildi. Nicolas'la ve terfilerimizi onaylayan yönetim kuruluyla konuştuk ve ilişkimiz işimizi etkilemediği sürece ikimizin de şirkette yönetici olarak görev yapmasının sorun olmayacağı konusunda anlaştık. Ekstra şeffaf olacaktık ve ikimizin alacağı ve şirketi etkileyecek her türlü kararda CEO olarak Nicolas da yer alacaktı. Bunun dışında, sadece kendimizi çözmemiz gerekiyordu ve çözdük. Her gün, sabırla, mutlulukla.

"Aşağı inip kahvaltıda ne olduğuna bakmak ister misin?" Benjamin mırıldandı ama ben başımı salladım ve parmaklarımı onunkilerle göğsümün üzerinde birleştirdim.

"Şimdilik burada kalmak istiyorum. Küçük baloncuğumuzda."

Kıkırdadı. "Buraya son geldiğimizde ne dediğimizi hatırlıyor musun? Biz," dedi boynumu öperek, "bir otel tutacaktık."

"Mmm. Doğru. Çünkü senin çocukluk odanda seks yapamazdık... yine," diye kıkırdadım. "O kuralı da pencereden attığımıza sevinmedin mi?"

"Hâlâ biraz garip. Ailemin alt katta olması ve bizi basma riskini göze alma fikri hoşuma gitmiyor."

"Bebğim." Arkamı döndüm ve ona bir bakış attım. "Sanırım ailen kapıyı çalmadan girmeyecek kadar mahremiyetimize saygı duyuyor."

"Onlarla tanıştın, değil mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Ama her neyse, fikrimi değiştirdiğime sevindim."

"Oh, öyle mi?" Sırıttım. "Senin için en önemli şey neydi? Seni jakuziye soktuğumda mı yoksa duşta oral seks yaptığımda mı? Yoksa-"

Beni bir öpücük kesti. "Sen doyumsuzsun. Gel yüzüme otur da sana Noel hediyeni vereyim."

Güldüm. "Tek olmasa iyi olur, Sullivan." Yine de beni yemesini dört gözle beklemediğimi söyleyemezdim. Dili gerçekten de cennet gibi hissettiriyordu.

"Oh, bu daha başlangıç, tatlım." Sırt üstü yattı ve ben de göğsüne oturdum, dün geceki maceralardan sonra külot giyme zahmetine girmedim için minnettardım. "Yatak başlığına tutun," diye sırtı Benjamin ve sonra ben onun için kıvranıp inleyene kadar dilini kullandı. Gerçekten de bana mutlu Noeller.

~ ~ ~

Nihayet temizlenmiş ve doymuş olarak yataktan kalktığımızda, yemek odasındaki masada dev bir kahvaltı büfesi ve Noel ağacının altında toplanmış bir yığın hediye bulduk.

"Oh, vay canına. Bu inanılmaz." Tabağıma birkaç krep yığdım ve üzerlerini Nutella ve çilekle doldurdum. "Hediyelerin bu kadar harika görünmesini nasıl sağlıyorsunuz Bayan Sullivan?" Hepimiz yemek için masanın etrafına otururken sordum. Geçen gece hep birlikte dekore etmiştik, Benjamin'in anne babası, kardeşleri ve ben... Sıcak elma şarabı, patlamış mısır ve

Benjamin'le o gün yaptığımız kurabiyeler ve annesinin pişirdiği diğer kurabiyelerle mükemmel bir akşam geçirmiştik. Kendimi bir Hallmark filmindeki kadın kahraman gibi hissediyordum ve bundan utanmıyordum.

Bayan Sullivan gülümsedi. "İşin püf noktası, hediye küçük olsa bile gerçekten büyük kutuları paketlemektir."

Benjamin sevgiyle gözlerini devirdi. "Bana kaç kere dev bir kutunun içinde hediye kartı verdi biliyor musun?"

Hunter öfkeyle karşılık verdi, "En azından birden fazla kutuya koyup delirdiğini düşünene kadar ambalaj kâğıtlarını açtırmadı."

"O bir kereydi," diye güldü. "Dürüst olmak gerekirse onu da Emily paketledi."

"Anne!" Emily itiraz etti. "Bunu onlara söylememen gerekiyordu."

"Üzgünüm, tatlım. Kedi artık çantadan çıktı."

Benjamin'in ailesiyle yemek yemek en sevdiğim şeylerden biri olmaya başlamıştı. Emily hâlâ tanıdığım en çılgın enerji, eğlence ve stil topuydu ve tek bir kişide toplanmıştı; geçen hafta sosyal medya için bana Benjamin'le birlikte çekilmiş yüzlerce samimi (ve poz verilmiş) fotoğraf göndermişti. İkimizin kanepede sarmaş dolaş fotoğrafını gördüğümde, ben onun kucağında otururken onun kolları ortama dolanmıştı ve neredeyse gözlerim dolacaktı.

Hepimiz farklı Noel pijamaları giyiyorduk. Benim ve Benjamin'inkiler, beni çok şaşırtacak ve sevindirecek şekilde, birbirinin aynısıydı. Duştan çıktıktan sonra bana sürpriz yapmış ve Noel gününü Sullivan'larda yeni bir çift pijamayla geçirmenin gelenek olduğunu söylemişti. Bizimkiler yeşil ve kırmızıydı, üzerlerinde minik ren geyikleri vardı ve onları sevmiştim çünkü onları kendisi seçmişti. Hunter'ın pijamaları Noel renkli ekoseli ve orman yeşili henleydi ve alt kısmında kar taneleri vardı. Emily'nin kapüşonlu yeşil bir elf tulumu vardı ve son derece sevimli görünüyordu.

"Herkes hediyeler için hazır mı?" Hepimiz masayı toplamaya yardım ederken babaları John sordu. Bunu yapmaya meyilliydiler, her zaman birbirlerine yardım ederlerdi, Benjamin her gece annesinin bulaşıkları yıkamasına ya da Hunter yemek yapmasına yardım ederdi - ona tıp fakültesi olmasaydı harika bir aşçı olacağından emin olduğumu söylemiştim. Bu manzara kalbimi sıcacık duygularla doldurdu. Burası o kadar ev gibiydi ki bazen kalbim sevinçten patlayacakmış gibi hissediyordum.

Benjamin'in ailesi de CFO olduğu için onunla gurur duyuyor. Biz buraya geldikten bir gün sonra Benjamin'in nasıl

Her zaman onlar için asla yeterince iyi olmadığını, kariyer seçiminde hayal kırıklığına uğradıklarını hissetti. Şaşırdılar ama ondan özür dilediler. Benjamin yukarı çıktığında gözleri kızarmıştı ama mutluydu. Anne ve babasının ona nasıl davrandıklarını izlerken onu çok sevdikleri belliydi. Ailesine tekrar yakın hissettiği için mutluydum. Emily'yi de doğum gününden beri daha çok arıyordu, hatta bazen bana mesaj bile atıyordu, bu yüzden kardeşinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Hepimiz koltuklarda toplandıktan sonra hediyeleri dağıtmaya başladık. Emily hediyeleri dağıtmakla görevlendirilmişti ve hepsi bir yığın hediye karıştırmak yerine her birini tek tek açmak için zaman ayırdı.

Herkes için bir şeyler almayı başarmıştım ve onların da bana bir şeyler aldığını görünce gerçekten şaşırdım.

"İkinizin başaracağınızı biliyorduk," demişti Bayan Sullivan, hafta içinde hediye paketlemesine yardım ettiğim bir anda. "Geçen sefer buraya geldiğinizde sizi ne kadar çok sevdiği belliydi." Kolay kolay kızarmazdım ama bu sözler yanaklarımın anında kızarmasına ve kalbimin kabarmasına neden oldu.

Sonunda hediye yığını azaldı ve ağacın altında sadece birkaç tane kalmıştı. Benjamin cebinden bir tane çıkarıp bana uzattı ve ben de dikkatle açmadan önce küçük pakete gülümseyerek baktım. Siyah bir kutunun içinde, üzerinde dalgalanan bir mücevher olan küçük bir kalp kolye vardı. Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı.

Siyah kutuyu açtım. Küçük bir kalp kolyeydi ve üzerinde dalgalanan bir mücevher vardı; o kadar şaşırmıştım ki Benjamin'e bakmaktan kendimi alamadım.

"Bu çok güzel. Bunu ne zaman aldın?"

"Şükran Günü'nden döndüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" Başımı salladım. Şirketteki konferans ve sonrasındaki karmaşadan hemen önceydi. "O haftaydı."

"Oh." Bunca zamandır bunu saklıyordu. Birlikte olmamamıza rağmen. Her şeyi bitirmiş olmama rağmen. Gözlerimi diken diken etmekle tehdit eden yaşlara karşı koydum. Mutluluktan ağlamak mümkün müydü? Şu ana kadar onunlayken bunu hiç hissetmemiştim. "Teşekkür ederim," dedim, bacaklarının arasına yerleşirken yanağını öptüm. "Buna bayıldım."

"Bir değil." Sonra kulağıma fısıldadı: "Senin için bir şeyim daha var, ama bu sadece benim gözlerim için, o yüzden sana daha sonra vereceğim."

"Tamam," diye kıkırdadım.

Emily ona aldığım kaşmir atkıyı açtı ve Benjamin de Hunter için yeni bir pusula seçmeme yardım etti.

yürüyüşe geri dönmek istiyordu ve beni her seferinde zorlamadıkları sürece, bu alışkanlığı teşvik etmekten mutluluk duyuyordum.

Doğum günü hediyesini nasıl aşabileceğimi bilmiyordum ama Benjamin'in koleksiyonunda olmayan birkaç çizgi roman ve takım elbiseleriyle giyebileceği daha inekçe çoraplar bulmayı başarmıştım. Ayaklarımıza baktığımda, Batman ve Kedi Kadın çoraplarının birbiriyle uyumlu olduğunu görmek beni özellikle memnun etti. Onları özel olarak sipariş etmek zorunda kalmıştım ve açtığında o kadar heyecanlanmıştı ki hemen giymemiz için ısrar etmişti.

Annemin yakında yeniden evleneceği ve babamın hayatımda sürekli yer almayacağı düşünüldüğünde, kendi ailem için umudum olmayabilirdi ama bunu bir kenara bırakmayı öğreniyordum. Artık iki ailem vardı: en iyi arkadaşlarımla kurduğum aile ve Benjamin'le kurduğum bu aile. Beni seven ve bana değer veren o kadar çok insan vardı ki, bir daha asla kendimi yalnız ya da istenmeyen biri olarak hissetmeyeceğimi biliyordum.

Orada oturmuş, Benjamin'in kollarında bir fincan sıcak çikolataya sarılmış, hepimiz hediyeleri açarken, hayatın bundan ibaret olduğunu biliyordum.

~ ~ ~

Çocuklar dışarıda garaj yolundaki karı kürerken Benjamin'in annesi ve ben kanepede oturuyorduk. Açıklayamayacağım kadar çok sevdiğim güzel, beyaz bir Noel'di. O yanımdaki yemek dergisini karıştırırken ben kucagımda en yeni aşk kitabımı tutuyordum.

"Peki, çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" Bayan Sullivan söyledi ve ben neredeyse elma şarabımı tükürecektim.

Çocuk mu? Benjamin ve ben daha önce de çocuklardan bahsetmiştik ama sadece kısa ve şaka yollu; gerçek anlamda bir araya geldiğimizden beri değil. Çocuk istiyor muydum? İşim her zaman önceliğim olmuştu ve düşünebildiğim tek şey başarıydı. Aslında çocuk yapmayı hiç düşünmemiştim, en azından kendim için. Ama şimdi...

Çok gergin görünmediğimi umarak kıkırdadım. "Belki de önce evlilik konusunu görüşmeliyiz."

Bayan Sullivan'ın gözleri mutlulukla parladı ve bana küçük bir göz kırptı. "Çok uzun süreceğini sanmıyorum."

"Bayan Sullivan..."

"Lütfen, tatlım. Bana Molly de."

"Evet, Molly," diye büyük pencerelerden odanın öbür ucundaki erkek arkadaşına baktım ve onu babasıyla gülerken görünce kalbim pır pır etti

ve kardeşim. "Sadece birkaç haftadır resmen birlikteyiz, bu yüzden geleceğimizin nasıl olacağını henüz bilmiyorum ama sana bir şey söyleyebilirim." Ona döndüm. "Oğlunuzu gerçekten çok seviyorum."

"Biliyorum," diye gülümsedi. "Sana sahip olduğum için çok mutluyum. Tanrı biliyor ya Hunter henüz eve kimseyi getirmedi ve şimdiden otuz iki yaşında," diye homurdandı. "Ben'in daha genç olduğunu biliyorum ama aynı zamanda en hassas ve sessiz olan da o. Her zaman dışarı çıkmak yerine evde oturup video oyunları oynamayı tercih ederdi. Eskiden tembel ya da korkak olduğunu düşünürdüm ama artık gerçeği biliyorum."

"da ne?" Dışarıda karda bağırarak ve birbirlerine kartopu atan çocuklar dikkatimi dağıtmıştı. Noel kutlamalarının bir kısmı için kasabaya gitmeyi planlıyorduk -Noel'i küçük bir kasabada geçirmenin avantajları olduğu söylendi- ama yeni yağın karın temizlenmesi biraz zaman alacak gibi görünüyordu.

"Sadece seninle henüz tanışmamıştı."

"Ah," diye başımı kaldırıp baktığımda Molly'nin bakışlarını tutarak bana sıcak bir gülümseme verdiğini gördüm ve başımı eğdim. "Eminim Hunter da eninde sonunda doğru kızı bulacaktır," diyerek elini okşayarak ona güven verdim. Elini sıktı ve sonra kendi okumalarımıza geri döndük. Ama aklımda Hunter ve Gabbi'nin Cadılar Bayramı partisindeki halleri vardı ve oradan gerçekten bir şey çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Yine de bugün bunu düşünmek için uygun bir gün değildi.

Benjamin içeri girdi, yanakları soğuktan kızarmış, kirpikleri kar taneleriyle ıslanmıştı ama yüzünde çok mutlu bir gülümsemeyle yanıma geldi ve beni kucağına aldı. Annesi belli ki bunu bir işaret olarak algılamıştı çünkü ortalıkta görünmemeye çalışıyordu ve ben de içimden üzölmek ya da utanmak gelmiyordu.

"Hey!" diye çığlık attım. "Çekil üstümden!"

Beni öpmek için çekti. "Hayır. Korkarım bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Surat astım. Pijamalarım ıslanmaya başlamıştı bile, sonra değiştirmem gerekecekti ... Oh. Belki de o kadar kötü değildi. Kollarımı boynuna doladım ve eğilerek ona küçük bir öpücük fısıldadım. "Eğer beni ıslatacaksan, buna dikkat etsen iyi olur."

"Oh, bebeğim, bunu planlıyorum." Göz kırptı.

Benjamin paltosunu ve kar pantolonunu silkti, yerde büyük bir ıslak giysi yığını bıraktı ve sonra kanepede bana sokuldu. Ben kitabımı okurken saçlarımla oynadı ve okuduğum bölümü bitirdiğimde başımı göğsüne yasladım.

"Merhaba," diye fısıldadım, bana baktığını görmek için çenemi yukarı kaldırdım.

"Merhaba," dedi ve beni hafifçe öperek karşılık verdi. "Tıpkı bugünkü gibi yüz Noel daha geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Daha fazla katılamazdım. "Eğer hayat birlikte böyle olacaksa, sabırsızlanıyorum."

"Seninle geçireceğimiz her an mükemmel olacak Angel. Çünkü bu biziz."

"Sen bir aptalsın."

"Beni seviyorsun."

"Mhm," diye kabul ettim ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için onu bir kez daha öptüm.

Bu Noel'i kardeşimle geçiremediğim için biraz üzgün olsam da, yıllar sonra ilk kez beni gerçekten önemseyen bir aile tarafından kuşatılmış gibi hissettim. Ve beni gerçekten sevdiğini bildiğim bir adamla. Haftanın her günü Mario Kart'ta kışını tekmeleyebileceğim biri. Ve yatağa girdiğimizde üst katta bana bir sürprizi vardı. Sabırsızlanıyordum, çünkü benim de ona bir sürprizim vardı.

Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyordum.

OTUZ YEDİ

Benjamin

5, 4, 3, 2, 1... Mutlu Yıllar!" Herkes sevinç çılgınlıkları atarken ve sevdiklerine sarılırken oda gürültülü bir çılgılığa boğuldu. Angelina'yı kendime çektim ve onu derinden öptüm.

"Mutlu yıllar, aşkım."

Mavi gözleri dolu dolu ve ıslıl ıslıl, gülümseyerek bana baktı. "Mutlu yıllar, Benjamin."

Garsondan iki şampanya kadehi aldım ve kadehlerimizi tokuşturmadan önce bir tanesini ona uzattım. "Birlikte daha nice yıllara."

"Hepsi, umarım," diye gülümsedi. "Şimdi, hadi, gidip arkadaşlarımızı bulalım."

Ekibimizin geri kalanı yılbaşını geçirmek için seçtiğimiz otelin verandasına çıkmıştı; hava soğuk ve serindi ama güzel bir geceydi. Takım elbisemin ceketini Angelina'nın omuzlarına örttüm, böylece şalını bulmak zorunda kalmadık ve onu dışarıya yönlendirdim.

Noelle ve Matthew ısıtıcının yanındaki küçük bir koltuğa kıvrılmışlardı - grubumuzdaki en büyük iki kişinin en küçük sandalyeyi paylaşması her zaman komik olmuştur. Gabbi ve Charlotte yakındaki bir kanepede oturmuş Hunter ve Daniel ile konuşuyorlardı.

"Selam millet," dedi Angelina gülümseyerek ve iki arkadaşının ortasına oturup beni de karşılarındaki kanepede oturan çocuklara katılmam için yalnız bıraktı. "Burada işler nasıl gidiyor?" Şampanyamın kalanını yudumlarken sordum

bardağı sehpayaya koymadan önce.

Charlotte battaniyesinin altında bile titreyerek, "Hava soğuk," dedi. Onu almak için kime rüşvet verdiğini merak ettim. Kıyafeti ne olursa olsun kız her zaman üşürdü ve Aralık ayında -şimdi Ocak- ve Portland kışının ortasında olmamızın kesinlikle bir faydası yoktu. Yılbaşı partisi için giyinmiş olduğu gerçeği de buna eklenince? Baştan mahkûm olmuştu. "Ve sen yokken bu ikisinin öpüşmesini izlemek zorunda kaldık."

"Hey!" Noelle itiraz etti, erkek arkadaşı kıpkırmızı olmuştu. "Yiyeşmiyorduk. Sadece bir gece yarısı öpücüyüydü!"

Gabrielle gözlerini devirdi. "Artık resmileşti. Bu gruba aşk hastalığı bulaştı. Şimdi gidip çöp kutusuna kusacağım."

"Oh, kapa çeneni," diye güldü Charlotte. "Bunu bütün gece telefonundan gizlice okuduğunu bildiğim kitaba söyle."

"Hey!" Gabbi itiraz etti ama gülmemi engelleyemedim. Angelina ve arkadaşları ve onların aşk romanları çok sevimliydi. İçlerinde en az okuyan benim kızım olsa bile. Noelle'in kendi yayınladığı ilk kitabının kapağını bana tutup kapak için yaptığı çizimleri gösterdiğinde çok gururlanmıştı.

"Siz ikiniz çok ," diye kıkırdadı Angelina bıyık altından ama iki arkadaşına sıkıca sarıldı. "Yeni yılı burada geçirmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündü yine? Hepimiz Matthew ve Noelle'in evindeki kanepelerde ısınabilirdik."

"Evet, ben de hiç yargılamadan kitap okuyor olabilirdim," diye homurdandı Gabrielle.

Hunter'ın yanında otururken, gözlerinin Gabrielle'in üzerinde olduğunu ve onun hareketlerini dikkatle izlediğini fark etmeden edemedim. Yarı sinirli, yarı eğlenmiş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Belki de biraz Angelina ve benim ilk zamanlarımdaki gibiydi. Yine de Gabbi'nin Hunter'dan nefret etmek için bir nedeni olmayacağını umuyordum. Huysuz biri olabilirdi ama iyi bir adamdı.

Huysuz biri olabilirdi ama iyi bir adamdı. "Not ettim,

Angel," dedim. "Yeni yıl için çatı barları yok."

"Sıcak ve güneşli bir yere gitmediğimiz sürece olmaz," diye araya girdi Charlotte.

Etrafımıza, küçük grubumuza baktım. Cadılar Bayramı'ndan sonra sadece ikinci kez bu şekilde takılıyorduk - onun en iyi arkadaşları, onun erkek kardeşi ve benim erkek kardeşim, ama bu hoşuma gitmişti. Sekizimizin bir araya gelmesi eğlenceliydi. Bunun yarısı kızların kitaplar hakkında konuşmalarını dinlemekten ibaret olsa bile.

Bunun bir kısmı kızların kitaplar hakkında konuşmalarını dinlemek olsa bile. "Sıcak ve güneşli kulağa hoş geliyor," diye onayladı Angelina.

Restorandaki o geceden bu yana geçen iki hafta inanılmazdı. Birlikteydik, *gerçekten* birlikteydik ve ona kız arkadaşım demekten hayal edebileceğimden çok daha fazla hoşlanıyordum. Onu ayak parmaklarını kıvıran orgazmlarla uyandırmayı daha da çok seviyordum.

Şimdiden birlikte geçireceğimiz bir yılı iple çekiyor, onun için yapmak istediğim her şeyi, onu götürmek istediğim her yeri düşünüyordum. Henüz resmi olarak birlikte yaşamıyorduk, çünkü Angelina Gabbi'yi dairelerinde yalnız bırakmak istemiyordu, ama onu bu ikna etmek için planlarım vardı.

Dizüstü bilgisayarımdaki kayıtlı yer imlerimde bulunan evlerin bir listesiyle başladım. Onsuz bir ev alamazdım ve her ne kadar ailemin Montana'daki evi gibi olmasa da, onu hayatının geri kalanında nasıl mutlu edebileceğimi düşünmeye başlamıştım bile. Birlikte bir ev almak için çok mu erken? Muhtemelen. Umurumda mıydı? Kesinlikle umurumda değildi. Zaten her şeyin düzenini bozmuştuk. Birkaç alışılmadık kararın daha ne önemi vardı ki? Otuz yaşındaydım, sevgilime deliler gibi aşıktım ve hayallerimdeki işe sahiptim. Hayat güzeldi. İyiden de öteydi. Harikaydı.

"Bunu ayarlayabiliriz," diye sııttım ve kanepenin üzerinden eve dönmek için sabırsızlandığım kadına baktım. Fotoğrafı artık kilit ekranımda ve ana ekranımda olan kadına. Şelale yürüyüşündeki o ilk fotoğraftan bu yana o kadar çok fotoğraf çekmiştik ki, bazen ona bakıp ne kadar ilerlediğimize hayret etmeyi seviyordum.

"Beni de götür lütfen," diye yalvardı Gabbi. "Bir yerlere gitmek için ölüyorum. Dünyayı görmek. Seyahat etmek."

Angelina başını Gabbi'nin omzuna yaslariken en yakın arkadaşına gözlerini devirdi. "O bir milyarder değil, biliyorsun. Sonsuz cebi yok."

Gabbi suratını astı. "Bizi bir kız gezisine gönderemez mi? Bilirsin, seni mutlu etmek için?" Gözleri parladı.

"Belki bu yaz hep birlikte bir yerlere gidebiliriz?" Dedim ve Noelle canlandı.

"Evet! Hadi yapalım! Dersler başlamadan önce bir yerlere gitmeyi çok isterim."

Matthew inledi. "Bahar dönemine başlamak üzere olduğumuzu ve artık seni bu şekilde kendime saklayamayacağımı bana hatırlatma."

Noelle onun alnına bir öpücük kondurdu ve sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı, bu oldukça müstehcen olmalıydı çünkü yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Seni küçük tilki," diye azarladı onu yere yatırıp yanlarını gıdıklayarak. "Bu yorumunun bedelini daha sonra ödeyeceksin."

"Umarım öyledir," dedi kirpiklerini kırıştırarak.

Gabbi ellerini gözlerine götürdü. "İğrenç! Hadi ama! Ne demek istediğimi anladın mı? Tek bir kız bile burada bir an olsun huzur bulamaz mı?"

Hunter doğrudan ona baktı, sırttı ve "Biraz huzur bulabileceğin bir yer biliyor olabilirim," dedi ve sonra onlar göz göze gelirken birasından uzun bir yudum aldı ve ben neredeyse nefesimi tutarak ilk kimin gözlerini kaçıracağını merak ettim. Gözlerinizi kaçıramayacağınız bir tren kazası gibiydi.

Gabbi gözlerini kırıştırdı, sonra da gözlerini kıstı. "Bu tür bir huzura ihtiyacım yok, teşekkürler."

"Aman Tanrım," diye güldü Charlotte. "Bu çok iyiydi. Gabbi, yüzünü görmeliydin."

Komikti, çünkü masanın öbür ucundan bile yüzündeki parıltı açıkça belli oluyordu, kardeşime bakmaya devam ediyor, onun geri dönüp... kardeşimin tek gecelik kadın arkadaşlarıyla yaptığı her neyse onu yapabileceklerini ima etmesini görmezden geliyordu. Bu hayal etmek istemediğim bir şeydi. Hunter seks mi yapıyordu? Ew. Angelina'nın en iyi arkadaşını da eklersek? Çifte iğrençlik. İçkimi alıp hızla boşaltırken kaşlarım seğirdi.

"Peki, bu nota göre, kim geceyi bitirmek ister?" Saat neredeyse birdi ve hepimiz bir süredir buradaydık. Isıtıcılara ve bir kez olsun çiselemeyen yağmura rağmen hava yine de serindi.

Angelina esnedi, kollarını takım elbisemin içinde yukarı doğru uzattı. "Kulağa bir plan gibi geliyor bebeğim. Ama sadece beni taşırsan." Diğerleri kıs kıs güldü ama ben ona hayır diyecek biri değildim. Arkamı döndüm, Angelina'nın sırtıma tırmanmasına izin verdim ve arkadaşlarımıza iyi geceler diledikten sonra çenesini omzuma yasladı ve onu salondan çıkarıp arabama taşıırken gözlerinin dalgın dalgın kapandığını görebiliyordum.

"Bu gece eğlendin mi?"

"Mhm."

"Sence Noelle ve Matthew eve gidip bizim kadar çılgınca seks yapacaklar mı?"

"Benjamin!" Bu onu uyandırdı. Yanakları kızarmıştı ve hangi kısmın onu daha çok utandırdığından emin değildim - seksten bu şekilde bahsetmem mi yoksa

arkadaşlarının bunu yapması fikri. Yine de son zamanlarda bana karşı duyguları konusunda daha açık ve dürüst olmaya başlamıştı ve ben de bunu asla hafife almazdım. Aramızda her zaman üzerine inşa ettiğimiz sağlam bir güven temeli vardı ama şimdi durum farklıydı. Artık ona her şeyi anlatabileceğimi hissediyordum ve onun da bana aynısını yapacağını biliyordum.

"Söylediklerimde ciddiym, biliyorsun. Seni sıcak ve güneşli bir yere götüreceğimi.

Seni gitmek istediğın her yere götüreceğim meleğim."

"Mmm. Kulağa hoş geliyor." Arabaya binmek için sırtımdan kaymasına izin verdim ve onu eve götürürken, parmaklarım elbisesinin eteklerini okşuyor ve kalçasının pürüzsüz teninde geziniyordu, kendi kendime düşündüm, hayat bundan daha mükemmel olabilir mi?

~ ~ ~

Angelina

'Gece yarınızı istiyorum ama yılbaşı günü sizinle birlikte şişeleri temizleyeceğim...'

Benjamin'in dairesindeki hoparlörler -bana yakında *bizim* dairemiz olacaktı- 1 Ocak sabahı saat dokuzda mutfakta sallanırken çalışıyordu. Sessiz bir huzurdu bu; o hayatıma girmeden önce gerçekten zevk aldığıma emin değildim. Bunu istiyordum - onu, tüm gece yarılarını ve aradaki tüm zamanı.

"Ee Prenses, sen ne düşünüyorsun?" Ben beni başka bir çemberin içinde sallayarak sordu.

"Ne hakkında?" Ona bakarak sordum.

"Birlikte geçireceğımız gelecek yıl hakkında." Dişlerini göz kamaştırıcı bir gülümsemeye parlattı. "Mhm, bunu düşünüyorum."

"Bana ne kadar verirsen o kadar alırım."

Başımı omzuna yasladım. "Açgözlü hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü hepsini istiyorum."

Başımın üstünü öptü. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz, Angel." "Güzel."

Kollarına sarıldım. "Umarım daha çok maceralar gelecek."

"Aklıma birkaç tane geliyor," diye sırttı.

"Lütfen, Tanrı aşkına, bana bunların yürüyüş içermediğini söyleyin. Ya da böcekler. Ya da pislik."

Benjamin güldü. "Olmayabilir. Ama seninle gitmek, dünyayı birlikte görmek istediğim o kadar çok yer var ki."

"Kulağa hoş geliyor. Nereden başlayalım?"

"Nereye gitmek istiyorsun? Her zaman Paris'in favorin olduğunu söylediğini biliyorum, ama başka bir yere gitmek istersen-"

"Hayır," diye başımı salladım. "Paris mükemmel. Ayrıca, oraya ne dediklerini biliyorsun, değil mi?"

"Işıklar Şehri mi?"

Ona gülümsedim. "Hayır. Aşk Şehri." Çenesinden öptüm. "Ve oraya sevdiğim adamla gitmekten daha çok tercih edeceğim bir şey düşünemiyorum."

"Sevdiğin adam, hmm? Bana böyle hitap etmene alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Öyle olsa iyi olur. Çünkü benimle sıkışıp kaldın."

"Oh, hayır, Angelina, işte burada yanılıyorsun. Çünkü sen, benim güzel meleğim, benimle sıkışıp kaldın."

"Benimle sıkışıp kalmaktan bahsetmişken," dedim dudağımı ısırarak, "Düşünüyordum da, biliyorsun, Gabbi ile olan kontratım birkaç ay içinde sona eriyor ve sonra... Birlikte taşınırsak nasıl olur? Zaten neredeyse tüm zamanımı burada geçiriyorum. Bu çok mantıklı olur," diye ekledim.

Burnuma hızlı bir öpücük kondurdu. "Mantıklı olurdu, evet. Ancak benim kira kontratım da birkaç ay içinde sona eriyor."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Yenilemeyecek misin? Ama burası inanılmaz bir yer." Beni defalarca becerdiği tavandan tabana pencerelere ve güzel adalı geniş mutfığa bayılmışım. Onun burada yaşamadığını hayal bile edemiyordum.

"Görüyorsun ya," dedi ve beni açık dizüstü bilgisayarının bulunduğu masaya doğru yönlendirdi. Beni önündeki sandalyeye oturttu. "Daha iyi bir fikrim var."

Önümdeki web sayfasında bir ev ilanı vardı ve şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Bir ev mi satın alacaksın?"

"Hayır, Angel. Bir ev satın alacağız." Ona bakakaldım ve o da boğazını temizledi. "Eğer istersen, tabii ki. Birlikte bakmaya başlayabiliriz diye düşünüyordum. Aceleyle gerek yok. İstersen yeni inşaat yapabiliriz, böylece hayalindeki evi tasarlayabilirsin. İçinde yaşayabileceğimiz bir ev. Birlikte."

Gözlerimin acıdığını hissettim ama ağlamayacaktım. Kesinlikle ağlamayacaktım. Ama bunu düşünmüş olması bile beni şaşkına çevirmişti. Ayağa kalktım ve kollarımı beline doladım. "Bu fikre bayıldım. Hadi yapalım."

"Öyle mi?" Yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve beni dudaklarımdan öpmeden önce alnımdan öptü.

"Evet," diye cevapladım onu öperken. "Seninle olduğu sürece her şeyi yapmak istiyorum."

"Her şey mi? Buna geleceğin Bayan Sullivan'ı olmak da dahil mi?"

Kalbim göğsümün içinde patlamak üzereydi. "Bana büyük bir taş alsanız iyi olur Bay Sullivan." Sesim titrek çıkıyordu ama umurumda değildi.

"Oh, daha azını yapmazdım."

Ona bir şey söylemeyi düşündüm ama hemen kararımı verdim. "Noel için oraya gittiğimizde annenin bana torunlarını sorduğunu biliyor muydun? Resmi olarak çıkmaya başlayalı bir dakika falan olmuştu ve beni hazırlıksız yakaladı."

Yüzü ciddileşti ve eli koluma gitti, yatıştırıcı hareketlerle aşağı yukarı okşadı. "Özür dilerim. Ona bu işin bırakmasını söyleyeceğim." Gülümsedim ve bir süre sonra "Çocuklar hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Henüz istemiyorum ama belki bir gün, bilirsin, otuzlu yaşlara geldiğimde ve tüm hedeflerimi gerçekleştirdiğimde, belki oturup bir tane almayı düşünebiliriz."

Mırıldandı. "Otuz." "Ne?"

"Otuz yaşına geldiğinde bir tane içelim."

Güldüm. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Bunu senin için olabildiğince kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu birlikte yapmak istediğim başka kimse yok Angel."

"Pekâlâ, bugünlük bu kadar tatlılık yeter bayım. Şimdi gözlerini oymadan önce saçından çekil." Tırnaklarımı yüzünün önünde salladım.

Sırıtarak beni kendine çekti ve ereksiyonunu karnımın alt kısmında hissettiğimde inlememe neden oldu. "Sanki geçen sefer beni tırmaladığında bundan hoşlanmamışım gibi."

"Bu bir meydan okuma mı,

Sullivan?" "Oh, evet."

Ve böylece sabahımız yatakta uzun bir öğleden sonraya dönüştü, çünkü pençelerimi ona geçirdiğimde bundan ne kadar hoşlandığını bana gösterdi. Birkaç kez.

Daha birkaç ay öncesine kadar buna karşı olduğumu düşünmek. Hayatım boyunca aşık olmaya, birinin beni ben olduğum için sevebileceğini, yanımda bir erkekle mutluluğu bulabileceğimi kabul etmeye kapalıyım.

Tamamen, telafi edilemez bir şekilde yanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ondan hiç nefret etmedim, onu sevdim.

EPILOG

Angelina

Üç Ay Sonra...

Nereye gidiyoruz?" Benjamin'in bir şekilde Nicolas'ı hafta sonu için ödünç almaya ikna ettiği özel jetin penceresinden dışarı baktım. Bu çılgınlıktı.

", " dedi erkek arkadaşım kendini beğenmiş bir sırıtişla.

Birlikte olduğumuz yaklaşık beş ay boyunca -birlikte olmadığımız arkadaş dönemini de dahil edersek yaklaşık altı ay- Benjamin'in benim için yaptığı en çılgınca şey bu olabilirdi. Bana aşık olmasından sonra ikinci sırada.

Uzun süre aşkın zaman ayırabileceğim, hayatımda yer açmaya değecek bir şey olmadığına inandım. Çoğu erkeğin kariyer odaklı bir kadın istemeyeceğini, kendine odaklanan ve bir ilişkiye öncelik veremeyen bir kadın istemeyeceğini düşünürdüm. Ve belki de çoğu erkek hakkında haklıydım, ama yanıldığımı kanıtlayan bir erkek de buldum.

Benjamin tüm bunları yerle bir etmişti. Bana gün, her şeyimi sevdiğini kanıtladı - ofiste çok fazla saat geçiren ve kimsenin kadın olmamı bana karşı kullanmaması için kıcıımı yırtarak çalışan parçamı bile. Akşam yemeğinde evde değilsem? Yemeği bana ofisten getirirdi. Yorgunsam ve geceleri uyanık kalamıyorsam? Sırtımı ovardı.

beni yatağa gönderdi. Ona sahip olana kadar birini sevmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu fark etmemiştim.

"Bunu benden habersiz planladığına hâlâ inanamıyorum." Daha sonra kullanmayı düşündüğüm bir yatak odasıyla tam donanımlı özel bir uçakta uçuşumuza da inanamıyordum. Ne de olsa oldukça uzun bir uçuştı.

Ama onu uyumak için kullanmayı düşünmemiştim.

"Gabbi haber vermeden senin için bavul hazırlamaya çalıştığım için deli olduğumu düşündü." "Öyle mi? Şey, o haklı."

"Biliyorum," dedi elimi öperek. "Bu yüzden ondan yardım istedim." "Oh.

Şey." Ona öyle bir bakış attım , bu bakışta "*kesinlikle*

Sonra yattım. Evet, mil yüksekliğindeki kulübe katılmak bana eğlenceli geldi.

"Bavulları açtığımızda nasıl olduğunu görürüz."

"Ne giyersen giy çok güzelsin, Angelina." Benjamin bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. Saçlarımla oynamayı sevdiğini bildiğimden, son zamanlarda daha sık yaptığım bir şey olan saçlarımı azaltmamdan memnun olduğunu söyleyebilirdim. "Ya da daha iyisi, hiçbir şey giyme." Etrafıma bakındım ve sonra siktir et diye düşündüm. Emniyet kemerimi çözdüm ve kucağına oturarak üzerine tırmandım. "Ne yapıyorsun?"

Etrafıma bakındım ve sonra *siktir et dedim*, emniyet kemerimi çözdüm ve kucağına oturmak için üzerine kaydım.

Boynunu öpmek için eğildim. "Böyle şeyler söyleyemezsin, Sullivan."

"Oh?"

"Sana bir ağaç gibi tırmanmak istememe neden olmadan olmaz."

"Mmm." Oturduğu yerden kalktı, bacaklarımı beline doladığımda beni de yanında taşıdı. "Bunun en sevdiğim pozisyonlardan biri olduğunu biliyorsun sevgilim, ama şu anda daha iyi bir fikrim var."

"Öyle mi?" Dedim, nefesim kesilmişti. Biraz daha aşağı kayarsam, tüm ihtişamıyla bana doğru bastıracaktı. Onu hissetmek için çaresizce kendimi aşağıya çekmeye çalıştım ama o beni yerimde tuttu.

"Henüz değil, Prenses. Senin için planlarım var." Beni yatak odasına götürdü ve sonraki birkaç saati bana bu *planların* ne kadar ayrıntılı olduğunu göstererek geçirdi.

~ ~ ~

Kendimizi yatak odasından ve Benjamin'in beni içine çektiği orgazm dolu puslu ortamdan çıkardıktan sonra, bir kez daha ana salona oturduk.

Uçağın kabini, şampanya kadehleri ve çikolata kaplı çilek tabağı önümüzde duruyordu.

"Bu çok güzel," diye iç geçirdim. "Bununla başlasaydın muhtemelen beni çok daha hızlı kazanabilirdin."

"Hayır, buraya gelene kadar izlediğimiz yolu olduğu gibi seviyorum." Benjamin alnımdan öptü. "Ve şimdi senin için bir sürprizim daha var."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu yolculuk, uçak seksi ve diğer her şey arasında, bu adam bir yıl boyunca hediyeler için kancadan kurtuldu. Belki daha fazla. Bana bir şeyler almasından şikâyetçi olduğumdan değil. İyi düşünülmüş hediyelerini giydiğimi görmenin onun için ne kadar tatmin edici olduğunu biliyordum.

Benjamin cebinden küçük bir kutu çıkardı ve nefesim boğazımda düğümlendi. *Hayır*. Siyah kadifenin ortasında güzel bir kolye ucu duruyordu. Küçük gümüş bir tılsım.

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Beni dinledi, hatırladı ve ben onu kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla sevdim. Minik Eyfel kulesi tılsımını önüme koyarken, "Benjamin," dedim şaşkın bir fısıltıyla.

"Seni Paris'e götüreceğimi söylemiştim, Angel. Bu sözümü yerine getiriyorum."

"Ama bütün bunları... Bütün bunları benim için mi yaptın? Sadece hafta sonu için mi?" Erkeğimin bu kadar sevgi ve ilgisini hissetmek her şeydi.

"gereken çok şey var ama söz veriyorum bunu hayatının en iyi hafta sonu yapacağım."

"Zaten öyle." Burnumu çektim.

"Sana takmamı ister misin?" Başımı salladım, sonra taktığım kolyeyi çıkardım: adımın baş harfini taşıyan bir tılsım. Boynuma uzandı, saçlarımı yana yatırdı ve kolyenin uçlarını birbirine tutturarak küçük Eyfel kulesinin göğüs kemiğime yaslanmasını sağladı. "Çok güzel," diye mırıldandı, sevgi dolu gözleri bana odaklanmıştı.

Bir an için kolyeye dokundum ama bir şey söyleyemeden uçuş görevlisi kabine girdi. "Bay Sullivan, bu gece için kabin ışıklarını kısa süre içinde söndüreceğimizi bilmenizi . İnmemize daha birkaç saat var."

Benjamin ona teşekkür etti, sonra elimi tuttu ve yatak odasına geri döndük. Ama neredeyse hiç uyuyamadık; sevdiğim adama onu *ne kadar çok* sevdiğimi göstermekle meşguldüm.

~ ~ ~

Benjamin

Kuşkusuz bu planım biraz çılgıncaydı ama planlamaya başladığımda ve Nicolas bana jetini ödünç alabileceğimi söylediğinde, karşı koyamadım. Bir milyonerin oğluyla arkadaş olmanın bu kadar çok avantajı olduğunu kim bilebilirdi ki?

Angelina bana Fransa'yı, özellikle de Paris'i her zaman sevdiğini söylediği gün, bir gün onu götürmem gerektiğini biliyordum. Geçen ay boyunca her şey yerli yerine oturmuştu, ben de onu dünyada en sevdiği yerde mutlu etmek istediğime karar verdim. Aslında onu her yerde mutlu etmek istiyordum ama bu bir başlangıçtı.

"Tamam," dedi banyodan çıkarken, üzerine bir bornoz sarmıştı. "Bu şimdiye kadar kaldığım en abartılı otel. Ciddiyim. Şu bornozu hisset." Onu yatıştırmak için bir elimi üzerinde gezdirdim ama haklıydı. Lüks bir yumuşaklıktaydı. Angelina yatağa uzandı, bukleleri yorganın üzerine çılgınca dökülüyordu. "Bu gece için planın nedir?"

Saatime baktım. Sabahın ortasında inmiştik ve otelimize vardığımızda öğleden sonra erken saatlerdi. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmak için kesinlikle bolca zaman vardı - büyük planlarım zaten ertesi güne kalmamıştı. "Hmm," diye yüksek sesle düşündüm. "Ne yapmak istersin? Seni buraya getiren harika erkek arkadaşını öpmek dışında tabii ki?"

"Harika demek biraz hafif kalır," dedi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Vay canına, Angelina Bradford'dan nadir bir iltifat. Ben ne yapacağım?"

Gözlerini devirdi. "Kafana girmesine izin verme."

"Çok geç."

"Her neyse, çoktan plan yapmışsındır diye düşünmüştüm. Yapmak istediğin bir şey yok mu? Daha önce yapmadıysan Eyfel Kulesi'ne çıkabiliriz. Ya da akşam yemeği için küçük bir yer bulabiliriz."

"Sen nasıl istersen. Tüm planlarım yarın için."

"Tamam, buldum!" Parmaklarını şıklattı. "Akşam yemeği, Eyfel Kulesi ve ardından Krep. Bu sırayla."

Sadece gülümsedim. "Hadi ."

Saatler sonra, Fransız lezzetlerinden oluşan leziz bir akşam yemeği ile karnımızı doyurduktan sonra Eyfel Kulesi'nin ışıklarını izledik ve tepesine çıktık. Şehrin manzarası - şehrin parıldayan tüm ışıkları, altımızdan geçen tekneleri görebildiğimiz nehir... Nefes kesiciydi. Fakat

Angelina'nın metal korkuluklara yaslanmış, rüzgâr saçlarını savururken kazağını daha sıkı saran gözleri, gecenin en sevdiğim görüntüsüydü. Yüz ifadesindeki merak ve mutluluğu görmek.

Seine Nehri'ne doğru yola çıktık ve yol üzerinde küçük bir pastane bulup krep yemek için durduk. Ben tuzlu yemekleri tercih ediyordum ama sipariş ettiğim çilekli krepin inanılmaz olduğunu ben bile kabul etmek zorunda kaldım.

"Çok güzel," diye inledi ağzı doluyken lokmalar arasında. Paylaşamayacağımız konusunda ısrar etti, çünkü hayatında yediği tüm tatlılar arasında bunun en üst sırada yer aldığını iddia etti. Hiçbir zaman her türlü tatlıyı seven arkadaşı Noelle gibi olmamıştı ve normalde ya bitter çikolata ya da kahve aromalı şeylere takılıp kalıyordu. Ancak Angelina'nın Nutellalı kremini gözlerinde büyük bir keyifle yemesini izlemek tüm hafta sonuna değdi. Ve ben daha planımı bile tam olarak uygulamaya koymamıştım.

"Yarın için heyecanlı mısın?" Ne planladığım hakkında hiçbir fikri olmadığını gayet iyi bilerek sordum.

"Her zaman."

El ele nehrin kenarında bir süre daha bu şekilde dolaştık ve ertesi günden önce biraz dinlenmek için otelimize dönmeden önce şehrin gece güzelliğine hayran kaldık.

~ ~ ~

Planlama söz konusu olduğunda Angelina'nın uzman olduğu ortaya çıktı, ancak yine de gün için harika bir güzergah olduğunu düşündüğüm şeyi bir araya getirdim: en sevdiği yerlerden bazılarını ziyaret etmek ve seveceğini düşündüğüm diğer bazı şeyleri gizlice yapmak.

Günün programındaki son durağa geldiğimizde ikimiz de bitkin düşmüştük ama otel odasına döndüğümüzde hâlâ bir numaram daha vardı. "Bir sürpriz daha ne dersin?"

Angelina'nın tembel hali yatağa yayılmış, öğleden sonraki uykusunu uzatmaya çalışıyordu. "Mmm, sanırım bana daha fazla sürpriz yaparsan, bu muameleyi düzenli olarak bekleyeceğim."

Güldüm. "Giyin. Güzel bir şeyler giy. Yemeğe gidiyoruz." "Ben her zaman güzel giyinmez miyim?" Angelina tek gözüyle bana dik dik baktı. açtım ve gülümsedim.

"Beni bununla tuzağa düşüremezsin. Bence sen her şeyin içinde güzel görünüyorsun. Ya da hiçbir şey. Ama gideceğimiz yer için *çok* güzel giyinmek isteyeceksin." Yapmayı planladığım şey için. Çünkü onu tanıyordum ve eğer tırnakları

saçı ve makyajı yapılmamış olsaydı, bana sonsuza kadar kızardı. Bu onun için, bizim için önemli bir anıydı ve her zaman sevgiyle hatırlayacağı bir anı olmasını istiyordum. Bu yüzden o ve kızlar yola çıkmadan bir gün önce gidip tırnaklarını yaptırmışlardı ve Gabbi'den onun için en sevdiği elbiselerden birkaçını seçme konusunda yardım aldığım için mutluydum.

Saçlarını süslü bir şekilde yaptıktan sonra, Angelina paketlediğim elbiselerden en sevdiğimi giydi. Beyazdı ve dolabında gördüğüm diğer her şeyden daha kadınsı ve güzeldi; tenini çok güzel tamamlıyordu ve dolgun eteğine bayılmıştım. Her şeyin içinde güzel görüldüğünü düşünüyordum ama lanet olsun.

Küpelerini takarken "Hazır mısın?" diye sordu.

"Muhteşem görünüyorsun." Topuklu ayakkabılarını giymek için oturdu ve ben de -her zaman olduğu gibi, çünkü onun için bir şeyler yapmaktan büyük zevk alıyordum- diz çökerek topuklu ayakkabılarını giydirdim.

Ayak bileğini öperken Angelina gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Seninle ilgilendiğim için bana teşekkür etmene gerek yok Prenses," dedim küçük bir göz kırpmayla.

Hafifçe gözlerini devirdi. "Sen çok gülünç bir adamsın."

Elimi uzatmadan önce iltifatı için teşekkür ettim. Aşağıya, bizi bekleyen soförümüze yöneldik ve ardından hayatımda yediğim en iyi Fransız yemeklerini ve şarabını başladık. Tatlı da harikaydı ve Angelina karar veremediği için sipariş ettiğimiz şampanya ve birden fazla tatlıyla soruyu hemen orada patlatabilecek olsam da daha iyi planlarım vardı.

"Yürümek ister misin?" Hesabı ödedikten sonra ona sordum ve Angelina başını sallayıp elini zihnine götürdü. Neyse ki gidecek çok yolumuz yoktu, ama üç inçlik topuklu ayakkabılarıyla bile umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Manzara görüldüğünde mutlu bir şekilde iç çekti. "Bugün mükemmel bir gün oldu," dedi gülümseyerek, el ele tutuşmuş Eyfel Kulesi'ne bakan beton platformdan bakarken başını omzuma yasladı.

"Mutlu musun?"

"Çok mutluyum. Ama bunların hiçbirine ihtiyacım olmadığını biliyorsun. Seviyorum, beni yanlış anlama ama-"

"Biliyor musun, artık sana kız arkadaşım demekten hoşlandığımı sanmıyorum."

"Ne?" Kafası karışan Angelina burnunu kırıştırdı, sonra elimi bıraktı ve bana kaşlarını çatı. "Beni Paris'e sadece bunu söylemek için mi getirdin?"

Kıkırdadım. "Hayır, Angel. Seni Paris'e sadece bunu söylemek için getirmedi." Ofladı ve nefesinin altında homurdanarak arkasını döndü. Büyük ihtimalle bana ve alaylarıma lanet ediyordu. Ama bu sefer dalga geçmiyordum. "Angelina." Kollarını kavuşturduğunu ve inatla önündeki Eyfel Kulesi'ne baktığını gördüm.

Boğazımı temizledim ve "Bebeğim." dedim. Sesimden bir şeyler duymuş olmalıydı çünkü sonunda arkasını döndü ve nefesi kesildi. "Aklımda daha iyi bir isim var."

"Aman Tanrım." Beni önünde diz çökmüş görünce elleri ağzına gitti.

"Çok daha iyi bir
başlık." "Aman

Tanrım. *Kapa çeneni.*"

Sırıttım ve elini elime aldım. "Angelina Rose Bradford, hayatıma girdiğin ilk andan itibaren beni büyüledin. Sonra beni durmadan hayal kırıklığına uğrattın, peşinden koşturdun ve bir an bile pişmanlık duymadım. Hâlâ da pişman değilim. Asla da olmayacağım. Bana gözlerini devirdiğinde ya da benimle seni seviyorum ve kanepede bana doğru kıvrıldığında ve ikimizin de aynı şekilde biteceğini bildiğimiz başka bir romantik komedi izlediğimizde seni seviyorum, ama yine de izliyoruz çünkü bu sana neşe veriyor." Küçük bir hıçkırık kaçtı ve ben kendi gözyaşlarıma karşı savaştım. "Hayatımın geri kalanını, kıcımlı tekmeleyebilmen için sana video oyunları oynamayı öğreterek geçirmek, her sabah dönüp seni öpebilmek, belki deli gibi şımartacağımız bir ya da iki çocuğumuz olsun ve sen kurumsal bir baş belası olmaya devam edebilesin diye ben evde kalayım ve her şeyi seninle yapmak istiyorum çünkü sen benim en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkıydın."

"Ah," dedi, fısıltıyı zorlukla aşan bir sesle. Boştaki elini göğsünün üzerinde kenetlemişti ve onu sersemletip susturmuş olmam hoşuma gitmişti.

"Benimle evlenir misin, Angel? Karım olur musun?"

Gözyaşlarını kırıştırdığı bir an geçti. Sonra, "Hayır," dedi. Dudakları kocaman bir sırıtışa dönüşürken ona ters ters bakma sırası bendeydi. "Evet, Benjamin. Seninle evlenmeyi çok isterim."

"Sana artık kız arkadaşım demek istemediğimi söylemiştim. Nişanlı geçici olabilir ama kulağa hoş geliyor. Yine de sana *karım* demek için sabırsızlanıyorum."

Ayağa kalkıp onu kollarıma çekmeden önce yüzüğü parmağına taktım. Hayatımın aşkını mutlu bir şekilde öperken kimin gördüğünü umursamadım. Onu tekrar öptüğümde kıkırdadı ve sonunda birbirimizden ayrıldığımızda elini kaldırdı -yüzük sol yüzük parmağındaydı-.

"Siz, Bay Sullivan, romantik birisiniz."

"Olabilirim, müstakbel Bayan Sullivan."

Gözlerinde küçük bir pırıltı parladı. "Peki ya soyadımı korumak istersem?"

"O zaman ben de seninkini alırım."

Angelina güldü. "Bence Angelina Bradford Sullivan'ın kulağa hoş gelen bir ismi var."

"Anlaştık." Onu tekrar öptüm, kaldırdım ve etrafında döndürdüm.

Fotoğraf çekmesi için bir fotoğrafçı ayarlamıştım ve birkaç poz çektikten sonra çimlere oturup Eyfel Kulesi'ne bakarak saatin tepesinde ışıldamasını bekledik.

"Sonumuzun böyle olacağı kimin aklına gelirdi ki?" dedi piknik battaniyesinin üzerinde birlikte otururken. Yüzüğünün de içinde olduğu yeni bir selfie çekmiştik, tıpkı ilk çektiğimiz gibi. Bu seferkini daha da çok sevmiştim.

Güldüm ve kollarımı ortasına doladım. "Birlikte mi? Paris'te mi?" "Mhm."

Elini kaldırmış, nişan yüzüğüne bakıyordu. "Ve evleniyorum. Senden nefret ettiğim zamanları hatırlıyor musun?" "Bunu bana sadece iki günde bir hatırlatıyorsun."

"Gezegendeki en sinir bozucu adam olmana engel olamıyorum." Bunu o kadar çok söylemişti ki artık ciddi olmadığını biliyordum - özellikle de bana gözlerinde büyük bir sıcaklıkla baktığında.

"Ama beni seviyorsun."

"İstiyorum." Sırıttı. "Ve umarım hayatımızın geri kalanında örtülerini ve gömleklerini çalacağımı biliyordur."

"Oh, buna güveniyorum."

"Güzel."

Yanağını avuçladım ve onu öptüm, sonra da Eyfel Kulesi nihayet işini bitirip ışıldayana kadar Angelina bacaklarımın arasında ve kollarım ona sarılmış halde öylece kaldık. Ama gece sona ermeden önce ona son bir sürprizim vardı: Seine Nehri'nde bir gece gezisi.

Burada yalnız olmamız, sadece ikimizin olması ve ailelerimizi ya da arkadaşlarımızı aramak için acele etmememiz güzeldi. Bu anı saklayabilmemiz hoşuma gitti.

Şimdilik sadece bize. Instagram paylaşımları ve Facebook durum güncellemeleri için daha sonra zamanım olacaktı ama şu anda sadece burada olmak istiyordum. Küçük nehir gemisinde yavaşça sallanırken hayatımın aşkına tutunmak.

"Çok güzel değil mi?" Angelina sordu.

"Evet," diye cevap verdim ama etrafımızdaki manzaraya bakmıyordum. Ona bakıyordum, parmağında yüzüğüm, sevdiği şehre bakarken sevinçle parlıyordu. "Evet, öyle." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım, benim için saçlarını açması hoşuma gitmişti ve sonra alnından öptüm. "Ama senin kadar güzel değil."

"Mutlu musun?"

"En mutlusu." Beni sıkıca kavradı ve göğsümün sol tarafına bir öpücük kondurarak kalbimin şişmesine neden oldu. "Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç bilmiyordum."

"Hayatımızın geri kalanında seni bu kadar ve daha fazla mutlu etmeyi planlıyorum."

"İyi edersin," dedi kirpiklerinin altından bana bakarak. "Yoksa senden boşanırim ve kedi bende kalır."

Kaşlarımı çattım. "Bizim kedimiz yok."

Sevgili müstakbel gelinim sırttı. "Henüz değil." "Mmm. Göreceğiz."

"Benjamin." Gözlerini kısmıştı.

"Angelina." Ofladı ve ben de gülümseyerek yanağından öptüm. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." İç çekti, kollarını boynuma doladı ve ben de burnunu çekerek ona sıkıca sarıldım.

Paris'in ışıkları altında onu bir kez daha öperken hayatımızın geri kalanının birlikte başlamasına hazırdım. Eğer sonsuzluk böyle görünüyorsa, başlamak için sabırsızlanıyordum.

Sonsuza dek böyle görünseydi, başlamak için sabırsızlanırdım. "Yaz düğünü hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözleri parlıyordu. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?" Sırttım. "Koridorun sonundaki ben olacağım." "Ve evet diyen ben olacağım."

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Angelina

Bir yıl sonra...

"Aman Tanrım," diye güldüm. "*Yapmadın.*"

Kulübenin önünde durduğumuzda kocam o ukala gülümsemesiyle bana baktı. "Ben yaptım."

"Hmm," etrafıma bakındım, sanki burayı ilk kez görüyormuşum gibi davrandım. "Göl çok güzel görünüyor."

Benjamin bana arkamdan sarıldı. "Gece yarısı yüzmek için iyi olduğunu duymuştum."

"Oh? Başka ne duydun?"

"Eğer gerçekten şanslı olursan, hayallerinin kızı sana burada aşık ."

"Bu pek olası görünmüyor."

"Öyle, değil mi?" Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ama bazen rüyalar gerçek olur."

"Beni böyle şaşırttığına hâlâ inanamıyorum."

"Beni şimdiye kadar yeterince tanımış olmalısın. Seni şımartmayı seviyorum. Ve bundan da öte, seni alıp götürmeyi seviyorum."

Bu yüzden büyük bir hafta sonu kaçamağı. Düğünümüzün üzerinden altı ay geçmişti.

-Dünyanın en sevdiğim şehrinde yemin ettiğimizden beri. Ve şimdi buradaydık, ilk tanıştığımız yere geri dönmüştük, ancak bu kez her yer karla kaplıydı ve kulübemizi paylaşacaktık. Ayrılmak isteyeceğimizden şüpheliydim ama ben bile karla kaplı manzaranın çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım. Dağın dibindeki büyük kayak kulübesinde bir kitapla kıvrılmadan önce Benjamin'le koşuya çıkacaktım ve o egzersizlerini bitirdiğinde ve ısınmak için bir fincan sıcak çikolata içtiğimizde, o zaman beni odaya geri götürebilir ve beni başka bir şekilde ısıtabilirdi.

"Nereye gidiyoruz?" dışında. Geçen yıl kaldığımız kulübelerin önünden geçtik ve Benjamin yürümeye devam etti.

"Karımın o küçük kulübelere birinde kalmasına izin vereceğimi düşünmediniz, değil mi?"

Omuz silktim. "Eski günlerin hatırına olur diye düşündüm."

Bana küçük bir sırtıma yaptı. "Hayır. Hadi." Daha fazla karın içinden geçerek çok daha büyük bir ahşap yapının önünde durduk. "Bana buranın Balayı Süiti olduğu söylendi."

"Benjamin!" Güldüm. "Bütün bunları yapmana gerek yoktu, gerçekten."

Beni sıkıca kendine çekti. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ayrıca bunun içinde jakuzili küvet var. Birazdan çok ağrıyacak olan kaslarına iyi geleceğini düşündüm."

"Kayak yapmanın beni bu kadar ağrıtacağını sanmıyorum-"

"Beni yanlış anladın Angel," dedi ve bakışları altında bedenim aydınlandı.

"Doyumsuz."

"Sadece senin için," diye mırıldandı ve beni kulübenin içine yönlendirdi.

Muhteşimdi - öncekinden çok daha genişti, küçük bir mutfak, kral yatak ve tabii ki banyoda dev bir küvet vardı. Ayrıca bir kanepe, küçük yuvarlak bir masa ve sandalyeler de vardı. Haklıydı: bu çok daha iyiydi.

"Paris olmadığını biliyorum ama..."

"Paris'e ihtiyacım yok," dedim. "Seninleyken olmaz."

Sahte bir nefes verdi. "Sen kimsin ve karıma ne yaptın? Bana karşı hiç bu kadar tatlı olmamıştı."

Göğsüne bir şaplak attım. "Teşekkür etmeme izin ver kocacığım, sonra sana en kötüsü olduğunu söylemeye geri döneceğim, tamam mı?"

Eğilip beni bir kez daha kollarının arasına aldı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Haftanın herhangi bir günü bana ne kadar berbat olduğumu söyleyebilirsin, yeter ki sana bu şekilde sahip olabileyim."

"Mhm. Kaçtığımıza çok memnunum," dedim kollarımı boynuna dolayarak.

"Bazen hak ettiğin büyük düğünden vazgeçtiğin pişman olacağından endişe ediyorum."

Başımı salladım. Düğünümüz bir kasırgaydı - kaçmaya karar vermiştik ve tüm en iyi arkadaşlarımızı ve en yakın ailemizi hayallerimin düğünü için Paris'e getirmiştik. "Söz konusu sen olduğunda yaptığım her seçimden memnun olduğumu biliyorsun. Tek bir şeyden bile pişman değilim," diye gülümsedim.

"Beni kendinden uzaklaştırırken ve aşkımı reddederken bile mi?"

Saçını çekiştirdim. "Bunu hak ettin, seni pislik."

"Ahh. Beni yaraladın."

"Sen büyük ve güçlü bir adamsın," dedim, "bence üstesinden ."

"Mhm, senin büyük, güçlü adamın sana ne kadarıyla başa çıkabileceğini göstermek istiyor-" Ben onu bir öpücükle kesmeden önce bana muzip bir sırıtma yaptı. "Beni susturmak için çok etkili bir yol, Bayan Sullivan."

Mırıldandım ve öpücüğü derinleştirmek için parmak uçlarımda durdum. Beni kendine çekti, kucaklamasını sıkılaştırdı ve kollarının arasında kozaladı. "Daha iyi yollar da düşünebilirim Bay Sullivan. Gerçi onlar çok daha az kar ve çok daha az kıyafet içeriyor."

"Sanırım bu yolları seviyorum, Angel."

"Güzel. Çünkü sana özel sürprizimi göstermek için sabırsızlanıyorum. Ama önce beni beslemen gerekecek."

"Ya bunun yerine seni yersem?" Elleri kıcımlı okşarken sesi boğuklaştı.

"Uh-uh." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Kayak yapmaya gidiyoruz, sıcak çikolata ve kurabiye alacağız, sonra da hediyeni alacaksın."

Benjamin suratını astı. "Hiç adil değil."

"Beni yatıştır," diye güldüm. "Ama telesiyeye çıkarken elimi tutuyorsun."

"Sanki hiç bırakacakmışım gibi." İkimizin de kar kıyafetlerini giyebilmemiz için elimi çekmeden önce elimin arkasını öptü.

Geçen ay arkadaşlarımızla bir kayak gezisine gitmiştik, bu yüzden ikimizin de yepyeni ekipmanları vardı ve hiçbir şey kiralamamıza gerek yoktu ve tepeden aşağı rüzgârla ve yüzümdeki kar taneleriyle koşmayı ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Benjamin'in fazla enerjisini atmasına izin verirken salonda büyük şöminenin yanında kıvrılıp kitap okumayı sevdiğim kadar. Ama çok fazla değil, biliyorsunuz - yatak odasında bana ayak uydurmak için birazını saklaması gerekiyordu.

Belki de bazı insanlar için tutku, yeterince uzun süre birlikte olduktan sonra sona eriyordu. İlk birlikteliğimizin üzerinden bir buçuk yıldan fazla zaman geçmişti ve bu adama duyduğum arzu henüz azalmamıştı, aksine her geçen gün daha da artıyordu.

"Sence bebeklerimiz nasıl?" O gece kanepede ona sokulurken sordum. Günün büyük bölümünde birlikte kaymıştık, ta ki ben pısırlıklık edip o muhteşem jakuzide uzun bir banyo yapmak için kulübeye dönene kadar.

"Beni buna etmene izin verdiğime hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı Benjamin.

Onu çok üzecek şekilde, bir değil iki kedi aldık. Barınağa gittiğimizde, birbirine bağlı bir çift küçük siyah kedi yavrusu vardı; onlara bir kez baktık ve onları ayıramayacağımızı anladık.

Bruce ve Selina şu anda altı aylıktı ve onları çok lüks Balayımızdan döndükten sonra evlat edinmiştik - iki hafta Yunanistan'da Akdeniz'in sıcak kumsallarının tadını çıkardıktan sonra iki hafta da Avrupa'yı dolaşmıştık. Harikaydı ve hayatımın en güzel bronzluğunu elde etmişim. Eve döndüğümüzde ailemizi genişletmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu. Henüz çocuk sahibi olmaya hazır değildim ama Benjamin'in bir gün mükemmel bir ev babası olacağını biliyordum.

"Onları seviyorsun."

İç geçirdi ve başımın üstünü öptü. "Seni seviyorum. Ben de onları seviyorum."

Benjamin bir köpek insanıydı, ama onu sürekli yavru kedilerle kanepede kıvrılmış bulduğumda -biri kucağında, diğeri bacaklarının yanında- ya da onları bebekler gibi evin içinde taşıdığında beni yavru kedilerimize sadece *tahammül* ettiğine ikna etmesi zordu. Hatta bir keresinde onu ofisinde Bruce kucağında ve Selina omzundayken çalışırken buldum. Neredeyse ağlayacaktım.

"Biliyorsun, burayı seviyorum ama..."

"Hmm?" Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek biraz dağıttı.

"Sanırım bizim evi daha çok seviyorum. Sence eve bir jakuzi kurabilir miyiz?"

Beaverton'da yeni inşa edilmiş bir ev satın almıştık; işe daha uzaktaydı ama ofisteki pek çok kişi zaten uzaklara gidiyordu ve Benjamin de arabayla gitmeyi sorun etmiyordu. Mahalle yeni, sessiz ve kapılıydı. Ayrıca, ev çok güzeldi ve ailesinin evi gibi bir malikane olmasa bile, yine de iki katlıydı ve büyürken sahip olduğumdan binlerce metre kare daha fazlaydı. Arkadaşlarımızı ev satın almaya ve bizim sokağa taşınmaya ikna etmeye çalışıyorduk. Hemen yanımızda kurduğumuz aileye sahip olmaktan daha iyi bir şey düşünemiyordum.

Güldü. "Senin için her şeyi yaparım,

Angel." "Güzel," diye sırttım.

"Yapamayacağın bir şey var mı?"

Kucağına tırmandım. "Bilmiyorum," diye bir kaşımı kaldırdım. "Öğrenmek ister misin?"

"Ah evet," dedi, dudakları bir anda benimkilerin üzerindeydi ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Bunca zaman sonra bile beni her öptüğünde böyle oluyordu. Tutku, özlem ve büyük bir aşkla doluydu. Hepsini ona geri verdim, kalbimin fethettiği her parçasını. Zaten hepsi onundu. Onları geri istemedim.

Başparmağını dudaklarımda gezdirerek, "Jakuzinin sorunu ne biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Kendimi kontrol edemeyeceğim."

"Mmm. Sanırım seni kontrolsüz seviyorum," dedim göz kırparak ve sonra beni kanepeden kaldırıp bacaklarımı beline sararken ve beni ahşap kapıya doğru iterken ağzı tekrar üzerimdeydi.

"Henüz hiçbir şey görmedin Angel." Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve nefesim kaşındı. Böyle davrandığında, yani benim için kontrolü kaybetmeye bu kadar yaklaştığında bende hep bu tepkiyi uyandırırды.

"Benjamin!" Boynumun her tarafına öpücükler kondurup beni gıdıklarken ondan uzaklaşmaya çalışarak ciyakladım.

"Özür dilerim," diye masum numarası yaptı. "Çok baştan çıkarıcısın. Kendime engel olamadım."

"Senden nefret ediyorum."

Sırttı. "Hayır, değilsin."

Gözlerimi ona diktim. Lanet olsun ona ve onun aptalca çekiciliğine, *her şeyine*. Onu o kadar çok istiyordum ki, yüzündeki kibirli ve kendini beğenmiş ifadeden bunu çok iyi anlıyordu. Ne zaman kızgın görünmeye çalışsam, gerçekten işe yaramıyordu. Bu şekilde hissetmeyi asla bırakmamayı umuyordum.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye sordu, tayıtımlı indirmeye başlamıştı bile. "Böyle mi, kapıya karşı mı, yoksa yatakta mı?" Boynumu ısıtarak inlememe neden oldu ve sonra yatıştırmak için o noktayı yaladı. Ereksiyonu bana baskı yaptığında, gözlerim geri yuvarlandı. Ne istiyordum ki? Herhangi bir şey. Her şeyi. Onu.

Parmakları külotumun içine doğru ilerledi ve ben ona karşı sallanarak nefes nefese kaldım.

"Çok ıslaksın," diye inledi. "Beni nasıl istiyorsun bebeğim? Kelimelerini kullan."

"Kapı," diye nefes nefese iç çamaşırlımı çıkardım ve Benjamin'in eşofmanlarını karıştırdım.

"Aferin kızıma."

Doğum kontrolü için Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündüm, bel bandını aşağı kaydırıp uzunluğunun serbest kalmasına izin verirken. Kendimi hizladım ve üzerine doğru ittim, dibe vurduğunda çığlık attım. Ona ve ne kadar inanılmaz hissettirdiğine asla alışamayacaktım.

"Siktir, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun." Omuzlarına tutundum, tırnaklarım tişörtünün kumaşına batıyordu ama o hareket etmeye, tempoyu artırmaya ve içime girmeye başladığında umursayacak bir şey bulamadım. "Ne kadar iyi bir kızsın. Beni ne kadar iyi karşıladığına bak, Angel. Siktir."

"Benjamin?" Ağzına karşı nefes nefese kaldım.

"Öyle mi?" Kıcımı kavradı ve sıkıca sıkı, kesinlikle çürükler bıraktı. Vücudumda iz bırakmayı sevdiğini bilmek beni delirtiyordu.

"Kapa çeneni ve sik beni. Sertçe," diye rica ettim ve o da kabul etti. Daha hızlı ve daha sert bir şekilde içime girerken nefesim kesildi, ta ki beni uçurumun kenarına gönderene kadar. Zevk dalgaları içime çarpıp beni titretirken ona sarıldım ve dakikalar sonra Benjamin'in kendi boşalmasını bulduğunu hissettim. İçime bir sıcaklık yayıldı ve ben de tatmin olmuş bir iç geçirdim. Her ne kadar hoşuma gitse de, sanırım onun da içimi dışımı boşalmasıyla boyamak gibi gizli bir takıntısı vardı. Prezervatif kullanmayı bıraktığımızda, onu vücuduma geri itmeye başladı ya da yüzünde saygılı bir bakışla boşalmasının kalçalarımın altına damlamasını izledi. Ne zaman izin versem beni hamile bırakmayı takıntı haline getireceğini söylemek yanlış olmaz.

Beni jakuziye götürüp gömleklerimizi çıkardıktan sonra içeri girdiğinde hâlâ kapıya dayanmıştık, bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıydı ama nefeslerimiz nihayet kesilmişti.

Keşke ilk turdan sonra ikimizin de tatmin olduğunu söyleyebilseydim ama sıcak suyun içinde otururken birkaç dakika öpüşmemiz, onun tekrar sertleşmesi ve sürtünme için çaresizce vücudumu onunkine doğru sallamam için yeterli oldu. Kalçalarımı aşağı yukarı yönlendirirken, gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde girip çıkarken onu bu şekilde sürdürdüm.

"Kahretsin," diye nefes nefese meme uçlarımdan birini ağzına aldı. "Bana böyle bindiğinde lanet bir tanrıça gibi görünüyorsun bebeğim."

Bu sözler, göğüslerimi ısırması ve yalamasıyla birleşince bana ilaç gibi geldi ve anında boşalmamı sağladı. Benjamin de bir süre sonra orgazma ulaştı ve ben de nefessiz ve tamamen boşalmış bir halde ona doğru yığıldım. Zevkten sersemlemiş halimle, hayatımızın hep böyle olup olmayacağını merak ettim. Onu hep sevecek miydim? Ama yolculuğumuzu, nasıl başladığımızı ve burada, birlikte olmak için nelerin üstesinden geldiğimizi düşündüm ve cevabı biliyordum.

Çünkü ona sahiptim ve önemli olan tek şey buydu. Onun gittiği her yere gider, onunla her şeyi yapardım. Çünkü onun kollarında kendimi evimde gibi hissediyordum.

Çünkü Benjamin Sullivan benim evimdi.

"Angelina?"

"Hmm?"

"Hadi şu lanet jakuziye girelim."

Son

Jennifer Chipman tarafından da:

Academically Yours

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü #1 - Matthew ve Noelle'in
Hikayesi Amazon ve KU'da şimdi mevcut.

Çok yakında...

Fearlessly Yours

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü #3 - Gabrielle & Hunter'ın

Hikayesi Bahar 2023

Döngüler: x Nedime, Zoraki Yakınlık, Tatil Kaçamağı, Huysuz x
Günüşiğı, Yasak Romantizm

Teşekkür

Bazen bırakın iki kitabı, eksiksiz bir kitap yazdığımı inanmak bile zor geliyor. Tam zamanlı olarak yazmaya devam etmek için işimden ayrılabilcek kadar şanslıydım ve bu yolculuk sırasında son altı ayda ne kadar çok şey öğrendiğimi çok sevdim. Sevdiğim hikayeleri anlatabildiğim için çok mutluyum. Umarım siz de (bunu okuyan her kimse) onları seversiniz ve gelecek birçok kitap için benimle birlikte olursunuz, çünkü sizinle paylaşacak çok fazla fikrim var.

Gabbi'ye, en iyi arkadaşıma, benim insanıma: Sana yüzüncü kez yazdıklarımı anlatırken bana susmamı söylemediğin için teşekkür ederim. Yemin ederim, sana Gabbi hakkında altı milyar kez mesaj attım (ne de olsa onun adaşısın). Her zaman benimle beyin fırtınası yaptığın, bana yeni fikirler verdiğin ve genel olarak sadece ses tahtam olduğun için teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı yazmak için sabırsızlanıyorum ve kesinlikle seninle birlikte ağlayacağım. Bunu her zaman söylediğimi biliyorum ama sen benim için çok önemlisin ve seni çok seviyorum. Sen olmadan ne yapacağımı bilmediğim tek kişisin ve hayatımda olduğun için çok minnettarım. Seni seviyorum!

Sara'ya, bir kızın isteyebileceği en iyi editöre: Sen kelimenin tam anlamıyla en iyisisin. Sana ve tüm yardımlarına minnettarım, "Sara, ne yaptığımı bilmiyorum!!!" dediğim ya da yazarken her şeyden nefret ettiğimi yaklaşık bir milyar kez söylediğim zamanlarda bile. Sen Tanrı'nın bir lütfusun ve sensiz ne yapardım bilmiyorum. Not: Başlangıçta bu taslakta kaç kez "Ben deli miydim?" sapması yazıldığı için özür dilerim. Görünüşe göre, deli olan *ben* olabilirim. Size çok minnettarım!

Bu kapağı süsleyen güzel çizimleri yapan Al'a: Sen olmasan ben ne yapardım? Angelina ve Benjamin'in Batman ve Kedi Kadın gibi giyinmelerine izin verdiğin ve çılgınca sohbetlerimiz için teşekkür ederim. Karakterlerimi gerçeğe dönüştüren senin gibi birine sahip olduğum için çok minnettarım. Gerisi için sabırsızlanıyorum!

Hype takımımın kaptanı Arzum'a: Gerçekten, sana çok *çok* minnettarım! İlk kitabımı okuduğun andan itibaren beni destekledin ve çok iyi arkadaş olduk. Günlük sohbetlerimiz bana çok keyif veriyor, tıpkı bitmeden önce bu kitapla sürekli seninle dalga geçmem gibi. Kelimenin tam anlamıyla bir güneş ışığısın ve sabırsızlanıyorum

Benjamin ve Angelina için çıldıracağından eminim. Seni seviyorum!

Arkadaşlarıma ve beta okuyucularıma - kim olduğunuzu biliyorsunuz, sizi ve düşüncelerinizi çok takdir ediyorum! Sizler gibi harika bir destek sistemine sahip olduğum için çok minnettarım.

Aileme: Sizi seviyorum. Desteyiniz ve beni neşelendirdiğiniz için çok minnettarım. Lütfen kitaplarımı *asla* okumayın. Teşekkürler.

Yazar Hakkında

Aslen Portland bölgesinden olan Jennifer, şimdi köpeği Walter ve kedisi Max ile birlikte Orlando'da yaşıyor. Burnu her zaman bir kitapta ve boş zamanlarında Disney Parklarına gitmeyi seviyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.